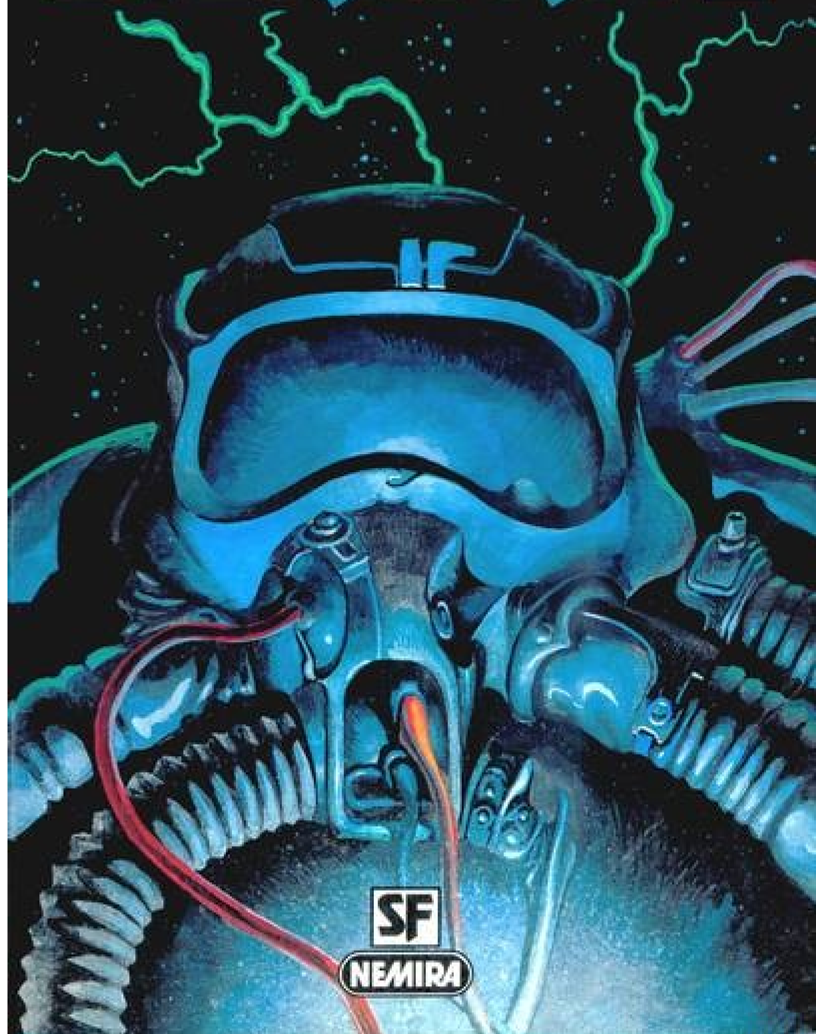

Greg Bear
ETERNITATE
SF
NEMIRA

Greg Bear

ETERNITATE

Traducere de
EUGEN DĂNILĂ

Cuprins

TREIZECI ŞI TREI
TREIZECI ŞI PATRU
TREIZECI ŞI CINCI
TREIZECI ŞI ŞASE
TREIZECI ŞI ŞAPTE
TREIZECI ŞI OPT
TREIZECI ŞI NOUĂ
PATRUZECI
PATRUZECI ŞI UNU
PATRUZECI ŞI DOI
PATRUZECI ŞI TREI
PATRUZECI ŞI PATRU
PATRUZECI ŞI CINCI
PATRUZECI ŞI ŞASE
PATRUZECI ŞI ŞAPTE
PATRUZECI ŞI OPT
PATRUZECI ŞI NOUĂ
CINCIZECI
CINCIZECI ŞI UNU
CINCIZECI ŞI DOI
CINCIZECI ŞI TREI
CINCIZECI ŞI PATRU
CINCIZECI ŞI CINCI
CINCIZECI ŞI ŞASE
CINCIZECI ŞI ŞAPTE
CINCIZECI ŞI OPT
CINCIZECI ŞI NOUĂ
ŞAIZECI
ŞAIZECI ŞI UNU
ŞAIZECI ŞI DOI
ŞAIZECI ŞI TREI
ŞAIZECI ŞI PATRU
ŞAIZECI ŞI CINCI
ŞAIZECI ŞI ŞASE
ŞAIZECI ŞI ŞAPTE
ŞAIZECI ŞI OPT

Lui David Meclintock;
prieten, admirator (ca şi mine) al lui Olaf Stapledon,
şi mai presus de toate, *librar.*

Numai când spaţiul fi-va răsucit ca o bucată de piele, va veni un sfârşit pentru suferinţă, de ne este dat să-l cunoaştem pe Zeu.

Svetâsvatara Upanişad, VI20

Doar cruzimea şi moartea au mai rămas în ţară, până la urmă. Nu vei găsi alinare nici măcar într-o rază de lumină sau într-un grăunte de nisip, pentru că totul e întunecat, iar privirea rece a ochilor nepăsători şi obosiţi ai Domnului pogoară, pe sub pleoape grele, cu acelaşi dispreţ pentru toţi. Numai în puterea ta dinlăuntru se mai află scăpare; trebuie să trăieşti întocmai cum trebuie să trăiască un arbore sau cum îşi duc viaţa gândacii care se înmulţesc în ţărână şi distrug Pământul. Şi astfel trăieşti, şi astfel simţi îndemnul de a şti că trăieşti. Mănânci orice îţi cade în mână, iar dacă hrana ta a fost cândva un frate sau o soră, aşa să fie; Domnului nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă. Preacurveşti, iar dacă preacurveşti cu bărbat sau cu femeie nu-i pasă nimănui; pentru că, atunci când toţi sunt înfometaţi, toţi sunt târfe, chiar şi cei care se folosesc de târfe. Iar boala înfloreşte când toţi sunt târfe, pentru că viermii trebuie să trăiască şi să se răspândească de-a lungul şi de-a latul ţărânei şi ruinelor Pământului.

Unii spun că vom urca din nou la cer, singuri. Unii spun că ar fi trebuit să murim cu toţii; să murim pentru ispăşire. Dar n-a fost să fie aşa. Pentru că, prin ciudăţenia timpului şi pofta istoriei, îngerii vin din Stâncă pentru ca să colinde pământurile şi să dea mângâierea pe care ţărâna nu o poate da, să risipească norii şi fumul şi să-i îngăduie soarelui să pătrundă. Să ne semene ogoarele şi să ne culeagă hrana, apoi să ne lase nouă plugurile. Te minunezi de toate acestea şi, în nebunia vinovăţiei tale, nu îi blestemi pe îngeri; pentru că ei sunt strălucitori, ca într-un vis, şi nici nu crezi că există cu adevărat.

Ei se îngrijesc de boala ta şi, cu timpul, te alături lor ca să îi îngrijeşti pe alţii. Medicina devine religie; urmează singura poruncă; tămăduirea este cea mai însemnată ofrandă pe care o poţi aduce Domnului.

Ei aduc la lumină minuni dinlăuntrul Stâncii. Stau printre noi, dar nu sunt de-ai noştri, iar câţiva vociferează, dar cei câţiva nu sunt luaţi în seamă, la fel cum nu e luată în seamă pleava. Aceşti câţiva bombăne despre dezbinare şi nemulţumire, pentru că noi nu suntem fericiţi niciodată. Niciodată împăcaţi şi niciodată mulţumiţi. Dar îngerii nu ascultă.

Şi atunci, din Pământurile Bibliei, îndreptată către răsărit, din Pământurile Cărţii şi de la Poporul Cărţii, vine răzvrătirea. Pentru că pământurile lor nu au fost pârjolite şi ei încă îşi pot găsi putere în ţărână şi sunt mai iscusiţi şi cunosc Legea

Copacului şi a Puricelui. Pentru că sunt Aleşii Domnului, ei luptă cu aceşti îngeri, care pentru ei nu sunt îngeri, ci diavoli; luptă şi sunt supuşi prin minuni şi devin paşnici. Şi Poporul Cărţii doarme somnul celui paşnic, construind şi muncind, nu luptând. Aşa se întâmplă în ţara unde omenirea şi-a deschis ochii pentru prima oară.

Şi atunci, din ţara scufundată în rău în vârful Miezului întunericului, ca nişte drojdii albe într-o sticlă neagră, din această ţară vin vorbitori de afrikaans şi de engleză, în frumoasele lor uniforme, mânându-şi înaintea lor armatele de robi, ca să jefuiască toate Ţările de Miazănoapte ale Pământului, încă neatinse. Luptă şi sunt supuşi prin minuni şi devin paşnici, în felul lor. Şi ei dorm somnul celui paşnic, construind şi muncind, dar nu luptând. Aşa se întâmplă pe fundul amforei care este Africa.

Lumina şi învăţătura apar din nou deasupra ţărânei pentru că puterea se întoarce către ţărână şi către carne. Toate acestea le datorăm îngerilor. Iar dacă ei sunt numai oameni, numai copiii noştri reîntorşi înveşmântaţi în lumină, ce înseamnă asta faţă de bucuria şi recunoştinţa noastră?

Ei ne-au ridicat din Legea Copacului şi a Puricelui şi ne-au făcut iarăşi oameni.

Gershom Raphael,
Cartea Morţii, Sura 4, Cartea 1.

UNU

Pământul refăcut, Teritoriul independent al Noii Zeelande, A.D. 2046

Cimitirul New Murchison Station număra numai treizeci de morminte. O pajişte întinsă înconjura micul petic de pământ împrejmuit cu un gard, iar de-a lungul pajiştei curgea un pârâiaş a cărui şoaptă se amesteca mereu cu cea a vântului uscat şi rece. Vântul făcea firele de iarbă să şuiere şi să tremure. Munţi acoperiţi de zăpadă, învăluiţi într-un nor cenuşiu, se încruntau peste câmpie. Soarele se înălţase la o oră deasupra munţilor Two Thumb, la răsărit lumina lui strălucea, dar nu încălzea. În ciuda vântului, Garry Lanier asuda. Ajuta la purtarea sicriului, trecând de gardul cu stâlpi albi, spre mormântul proaspăt, însemnat de obişnuita movilă de ţărână neagră şi bolovănoasă; faţa lui – o mască ascunzând efortul şi junghiurile ascuţite de durere.

Şase prieteni slujeau ca purtători ai sicriului. Coşciugul era doar o ladă din lemn de pin, bine lucrată şi lustruită, dar Lawrence Heineman cântărise cel puţin nouăzeci de kilograme când murise. Văduva, Lenore Carrolson, venea la doi paşi în urmă, cu fruntea ridicată, cu ochi rătăciţi privind ţintă la ceva aflat chiar deasupra capătului sicriului. Părul ei, cândva blond-cenuşiu, era acum alb-argintiu.

Larry arătase mult mai tânăr decât Lenore, care părea plăpândă şi fantomatică acum, în cel de-al nouăzecilea an de viaţă. Lui i se dăruise un corp nou după atacul de cord de acum treizeci şi patru de ani; nu îl uciseseră vârsta sau boala, ci o avalanşă, într-o tabără din munţi, la douăzeci de

kilometri de aici.

Îl puseră în pământ, iar purtătorii sicriului scoaseră frânghiile groase şi negre. Coşciugul se înclină şi scârţâi în noroi. Lanier şi-l închipui pe Heineman considerându-şi mormântul un pat incomod, apoi îşi alungă plăsmuirea aceasta grosolană; nu era bine să dai morţii alte chipuri.

Un preot din Noua Biserică a Romei vorbea latineşte deasupra mormântului. Lanier a fost primul care a aruncat în groapă o lopată de pământ mirosind a jilav. Ţărână în ţărână să se întoarcă. „Pământul e umed aici. Are să putrezească sicriul”

Lanier îşi frecă umărul în timp ce stătea alături de Karen, soţia lui de aproape patru decenii. Ochii ei aruncau priviri piezişe spre feţele vecinilor distanţi, căutând ceva care să îi uşureze simţământul de înstrăinare. Lanier încercă să îi privească pe cei din jurul gropii şi constată numai tristeţe şi umilinţă nervoasă. Îi atinse cotul, dar ea nu primea niciuna dintre consolările lui. Karen se simţea ca şi cum n-ar fi aparţinut locului. O iubea ca pe o mamă pe Lenore Carrolson şi, totuşi, nu-şi vorbiseră de doi ani.

Acolo, sus, în cer, printre districtele orbitale, Hexamonul îşi administra afacerile; totuşi nu trimisese niciun reprezentant din acele auguste corpuri cereşti; şi, într-adevăr, ţinând seama de ce ajunsese Larry să simtă pentru Hexamon, gestul ar fi fost nepotrivit.

Cum se mai schimbaseră lucrurile…

Dezbinări. Despărţiri. Dezastre. Nici toată munca lor pentru Refacere n-ar fi putut să şteargă deosebirile astea. Îşi puseseră atâtea speranţe în Refacere. Karen încă mai avea mari speranţe, încă mai muncea la feluritele ei proiecte. Cei din jurul ei nu-i împărtăşeau mare parte dintre speranţe.

Ea încă era a Credinţei, crezând în viitor, în eforturile făcute de Hexamon.

Lanier îşi pierduse Credinţa cu douăzeci de ani în urmă…

Acum amândoi şi-au lăsat o parte însemnată din trecutul

lor în Pământul umed, fără speranţa unei alte reînvieri. Heineman nu se aşteptase să moară prin accident, cu toate acestea, el alesese această moarte. Lanier făcuse o alegere similară. Ştia că, într-o bună zi, ţărâna îl va înghiţi şi pe el, iar lucrul acesta părea cuviincios, deşi nu lipsit de groază. Va muri. Nu mai exista o a doua şansă. El – ca şi Heineman, ca şi Lenore – acceptase până la un punct posibilităţile oferite de Hexamon şi apoi li se împotrivise.

Karen nu li se împotrivise. Dacă ea ar fi fost prinsă de avalanşa de pietre şi nu Larry, acum n-ar fi fost moartă; păstrată în implantul ei, şi-ar fi aşteptat reînvierea cuvenită, într-un corp care tocmai ar fi crescut pentru ea într-unul dintre districtele orbitale şi apoi ar fi fost adus pe pământ. Curând, ar fi fost la fel de tânără sau mai tânără ca acum. Şi, cu trecerea anilor, n-ar fi îmbătrânit mai mult decât ar fi voit, iar corpul nu i s-ar fi schimbat în alte feluri decât cum ar fi vrut ea. Asta o îndepărtă de acei oameni. O îndepărtă de soţul ei.

Ca şi Karen, fiica lor, Andia, purtase un implant şi Lanier nu protestase la vremea aceea, fiind puţin ruşinat din această cauză; a fost chiar o experienţă extraordinară să o vadă crescând şi schimbându-se; şi-a dat seama că era mult mai bine pregătit să îşi accepte propria moarte decât a acestui copil frumos. Nu s-a împotrivit planurilor lui Karen şi, astfel, Hexamonul a coborât ca să binecuvânteze copilul uneia dintre cele mai credincioase slujitoare, ca să-i facă fiicei sale un dar pe care nu-l putuse accepta pentru el, pentru că darul nu era (nu putea fi) făcut pentru toţi Vechii Locuitori ai Pământului.

Apoi ironia a pătruns în vieţile lor şi a lăsat un semn durabil. Acum douăzeci de ani, avionul Andiei s-a prăbuşit în Pacificul de Est şi ea n-a mai fost găsită niciodată. Şansele de întoarcere la viaţă ale fiicei lor zac în nămolul unor adâncuri de nepătruns, o pietricică măruntă, de negăsit chiar şi cu tehnologia de pe Hexamon.

Lacrimile din ochii lui nu erau pentru Larry. Şi le şterse,

apoi îşi compuse un alt chip pentru a întâmpina preotul, o figură de etichetă rigidă, un Lanier pios, tânăr şi ipocrit, care nu i-a plăcut niciodată. „Găseşti vinul bun în sticle neobişnuite”, spusese odată Larry.

„A ajuns la o înţelepciune pe care i-o invidiez.”

În prima revărsare de uimire, lucrând cu Hexamonul, toţi au fost orbiţi; după toate acestea, Heineman şi-a acceptat destul de bucuros al doilea corp şi Lenore a acceptat tratamentele de reîntinerire, ca să fie la fel cu soţul ei. Mai târziu a abandonat tratamentele, iar acum nu părea altceva decât o foarte bine conservată doamnă de şaptezeci de ani…

Marea majoritate a Vechilor Locuitori n-au cerut acces la implanturi; nici măcar Hexamonul Terestru n-a putut să dea tuturor celor de pe Pământ dispozitivele necesare; şi chiar dacă le-ar fi dat, culturile de pe Pământ nu ar fi fost pregătite nici pentru o nemurire viitoare.

Lanier s-a opus implanturilor şi totuşi a acceptat medicina de pe Hexamon; până în ziua aceasta nu a ştiut dacă a fost sau nu la mijloc ipocrizia. O asemenea medicină fusese făcută accesibilă pentru mulţi, dar nu pentru toţi Vechii Locuitori, împrăştiaţi de-a lungul şi de-a latul unui Pământ distrus; Hexamonul îşi extinsese resursele ca să poată oferi măcar atât.

Lanier s-a gândit că, pentru a face munca pe care o făcea, avea nevoie să fie sănătos şi în formă şi, ca să fie sănătos şi în formă în timp ce făcea munca aceea – străbătând ţinuturi pustii, trăind înconjurat de moarte, de boală şi de radiaţii – avea nevoie de privilegiul medicinii de pe Hexamon.

Lanier putea să ghicească reacţia lui Karen. Ce pierdere mare! Toţi oamenii aceştia retrăgându-se, renunţând. Ea credea că se comportau iresponsabil. Poate că aşa era, dar ei – ca şi el, ca şi Karen – dăduseră prea mult din vieţile lor Refacerii şi Credinţei. Îşi vânduseră convingerile într-un fel oarecum iresponsabil, credea ea.

Datoria pe care o aveau faţă de districtele orbitale era incalculabilă. Dar dragostea şi loialitatea nu puteau fi câştigate prin obligaţie.

Lanier urmă cortegiul funerar, spre unica biserică aflată la câteva sute de metri depărtare. Karen era în urmă, lângă morminte. Plângea, dar el nu se putea duce să o consoleze.

Brusc, dădu din cap şi se uită spre cer.

Nimeni nu şi-a închipuit că lucrurile s-ar fi putut întâmpla în felul acesta.

Până şi lui îi venea greu să creadă.

În camera de rugăciuni a bisericii, care avea un singur nivel, în vreme ce trei femei mai tinere pregăteau sandvişuri şi *punch*, Lanier îşi aştepta soţia să vină şi ea la praznic. Grupuri de câte doi sau trei se adunau în cameră, stânjenite, ca să se apropie de văduvă, ca un singur om, şi să îi prezinte condoleanţe, pe care ea le primea cu un zâmbet distant.

„Şi-a pierdut în Moarte prima ei familie”, îşi aminti el. Ea şi cu Larry, după ce se retrăseseră din munca Refacerii cu zece ani în urmă, se purtaseră ca nişte tineri, hoinărind în jurul Insulei de Sud, distrându-se în felurite chipuri, uneori mergând în Australia, pentru plimbări mai lungi, o dată navigând până şi în Borneo. Erau, sau păreau să fie, lipsiţi de griji, şi Lanier îi invidia pentru asta.

— Soţia dumitale suportă greu lucrurile astea, spuse un tânăr roşu la faţă, pe nume Fremont, apropiindu-se de Lanier, care stătea singur. Fremont conducea Staţiunea de la Pârâul Irlandezului, care fusese redeschisă; oile sale merinos, pe jumătate sălbatice, se împrăştiau câteodată pe tot drumul spre Twizel, iar el nu era considerat cel mai bun dintre cetăţeni. Semnul staţiunii lui era ciudat pentru un om care îşi ducea traiul de pe urma oilor; se ştia că ar fi zis cândva: „Nu sunt mai puţin independent decât oile mele. Eu merg oriunde vreau, la fel şi ele.”

— Toţi l-am iubit, spuse Lanier.

De ce şi-ar deschide brusc sufletul în faţa acestui om cu

faţa roşie, pe jumătate străin, nu ştia, dar cu ochii îndreptaţi spre uşă, aşteptând-o pe Karen, se pomeni spunând:

— A fost un om deştept. Cu toate acestea, un om simplu. Îşi cunoştea limitele. Eu…

Fremont ridică o sprânceană stufoasă.

— Am fost pe Stâncă împreună, spuse Lanier.

— Aşa am auzit şi eu. Toţi aţi fost confundaţi cu îngerii.

Lanier îşi clătină capul.

— Ura lucrul ăsta.

— A făcut treabă bună, aici şi peste tot, spuse Fremont.

„Toţi sunt cuviincioşi la o înmormântare." Karen intră pe uşă. Fremont, care nu putea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, privi în direcţia ei, apoi se întoarse către Lanier, cu o privire gânditoare. Lanier se compară cu acest bărbat tânăr şi viguros; părul lui era cărunt, mâinile mari, bronzate şi noduroase, trupul îi era uşor încovoiat.

Karen nu părea mai bătrână decât Fremont.

DOI

Hexamonul Terestru, Orbita Pământului, Axa Euclid

— Să *vorbim*, propuse Suli Ram Kikura, întorcându-şi marginea gulerului şi dându-şi drumul într-un scaun din spatele lui Olmy. Stătea în faţa ferestrei apartamentului ei – o fereastră adevărată, dând, prin peretele interior al Axei Euclid, către spaţiul cilindric care înconjura pe vremuri particularitatea centrală a Căii. Acum se puteau vedea doar aeronauţi înotători, cu aripi ca de liliac, în culori ţipătoare, plutind pe deasupra parcurilor de distracţii, cetăţeni umblând pe drumuri formate din câmpuri de un roz palid – şi un arc mic de întuneric spre stânga, spaţiul circumterestru vizibil dincolo de zidul interior.

Culorile şi activităţile de afară îi amintiră lui Olmy de o pictură franceză, de la începutul secolului al douăzecilea; şi aici era o scenă dintr-un parc din care dispăruse brusc gravitaţia, populat de copii ai naderiţilor ortodocşi, aruncaţi care încotro. Priveliştea se schimba în mod constant, pe măsură ce corpul Axei se rotea în jurul depresiunii din centrul său, oferind un tablou mişcător al vieţii şi societăţii de pe Hexamon, din care Olmy nu mai părea să facă parte.

— Ascult, spuse el, deşi nu o privea.

— Nu l-ai vizitat pe Tapi de luni de zile.

Tapi era fiul lor, creat din misterele lor amestecate în memoria oraşului Euclid. O asemenea concepere fusese favorizată doar în ultimii zece ani; înainte, când naderiţii ortodocşi dominaseră guvernul din Euclid, la ordinea zilei fuseseră naşterile naturale şi cele *ex utero* şi la naiba cu

veacurile de tradiţie de pe Hexamon. De aici, copiii jucându-se în Flaw Park, în faţa ferestrei lui Ram Kikura.

Olmy clipi din ochi, simţindu-se vinovat că şi-a evitat fiul. Dar cu Suli Ram Kikura se ajungea repede la chestiune.

— Se simte bine.

— Are nevoie de noi amândoi. O cerere parţială nu înlocuieşte un tată. În câteva luni va fi gata pentru testele de încorporare şi are nevoie…

— Da, da.

Olmy aproape că-şi dorea să nu-l fi avut niciodată pe Tapi. Acum greutatea acestei responsabilităţi, împreună cu povara cercetărilor pe care le avea de făcut, era prea mult. Pur şi simplu nu avea timp.

— Nu ştiu dacă să fiu sau nu supărată pe tine, îi spuse ea. Te confrunţi cu o dificultate. Cred că acum câţiva ani aş fi putut ghici despre ce e vorba… Avea o voce plină şi calmă, bine temperată, dar nu putea să-şi ascundă îngrijorarea, amestecată cu iritare, provocată de obtuzitatea lui tăcută. Te preţuiesc destul ca să te întreb ce te frământă.

„Te preţuiesc.” Fuseseră îndrăgostiţi primari mai multe decenii la rând (şaptezeci şi patru de ani, îi aminti pe neaşteptate implantul de memorie) şi trăiseră împreună câteva din cele mai tulburate şi spectaculoase momente din istoria Hexamonului – ba chiar luaseră parte la ele. Nu a făcut curte, în mod serios, nici unei alte femei în afară de Ram Kikura; a ştiut întotdeauna că oriunde s-ar fi dus, cu oricine altcineva ar fi stabilit o scurtă legătură, s-ar fi întors mereu la ea. Era perechea lui – homorfă, nici naderită, nici geshel în politică, avocată de o viaţă întreagă, cândva consilier superior pentru Pământ şi Nexus, campion al ignoraţilor şi ignoranţilor. Cu nimeni altcineva n-ar fi putut el să aibă un Tapi.

— Am studiat. Asta-i tot.

— Da, dar n-ai să-mi spui ce ai studiat. Orice ar fi, te schimbă.

— Nu fac decât să mă gândesc la viitor.

— Nu ştii ceva de care să nu am cunoştinţă, nu-i aşa? Legat de ieşirea la pensie? Călătoria pe Pământ…

El nu spuse nimic şi ea se trase înapoi, cu buzele strânse.

— Bine. Ceva secret. Ceva legat de redeschidere.

— Nimeni nu plănuieşte asta în mod serios, spuse Olmy, cu o urmă de iritare în voce, de nebănuit la un bărbat în vârstă de peste cinci secole. Numai Ram Kikura putea să treacă prin armura lui şi să provoace un asemenea răspuns.

— Nici măcar Korzenowski nu-i de acord cu tine.

— Cu mine? N-am spus niciodată că sprijin redeschiderea.

— E absurd, spuse ea. – Acum fiecare pătrunsese sub armura celuilalt. – Oricare ar fi problemele noastre, ca să abandonăm Pământul…

— Asta-i şi mai puţin probabil, zise el încet.

— …şi să redeschidem Calea… Asta e împotriva tuturor lucrurilor pentru care am muncit în ultimii patruzeci de ani.

— N-am spus niciodată că vreau aşa ceva, reluă el. Privirea ei dispreţuitoare fu un şoc pentru el. Distanţa dintre ei nu fusese niciodată atât de mare, încât să poată simţi dispreţ intelectual pentru celălalt… Relaţia lor fusese întotdeauna un amestec de pasiune şi demnitate, chiar şi în anii disputelor celor mai aprige… acum asta dădea semne de echilibrare sau de depăşire a unei dispute, deşi el refuza să admită vreun dezacord.

— Nimeni nu o *doreşte*, dar ar fi pasionant, nu-i aşa? Să ai din nou o slujbă bine plătită, să ai o misiune, să te întorci la tinereţea noastră şi la anii puterii celei mai mari. Să deschizi din nou comerţ cu talsit. Atâtea minuni pot reapărea!

Olmy îşi ridică uşor un umăr, o aprobare sinceră că exista oarecare adevăr în ce spunea ea.

— Munca noastră aici nu s-a terminat. Avem de refăcut întreaga noastră istorie. În mod sigur mai avem destul de lucru.

— Moderaţia obişnuită pe aici, pe la noi, nu mi-a plăcut niciodată, spuse Olmy.

— Simţi chemarea datoriei, nu? Te pregăteşti pentru ce *crezi* că se va întâmpla. – Suli Ram Kikura se ridică şi îl luă de braţ, mai mult cu furie decât cu afecţiune. – Noi n-am gândit niciodată la fel? Dragostea noastră a fost doar o atracţie de poluri opuse? M-ai opus pe mine drepturilor la individualitate ale Vechilor Locuitori…

— Orice altceva ar fi pus în pericol Refacerea. Faptul că ea aducea vorba despre acel subiect după treizeci şi opt de ani, ca şi răspunsul lui prompt, arătau clar că tăciunii acelei dispute încă nu se stinseseră.

— Am fost de acord să fim diferiţi, spuse ea privindu-l în ochi.

Ca avocată a Pământului în anii de după Separare şi în primele perioade ale Refacerii, Ram Kikura se opusese eforturilor Hexamonului de a folosi talsit şi alte terapii mentale asupra Vechilor Locuitori. Ea citase legea terestră contemporană şi adusese cauza la tribunalele de pe Hexamon, argumentând că Vechii Locuitori aveau dreptul să evite examenele de sănătate mentală şi terapia corectoare.

De fapt, acţiunea ei de la tribunal fusese respinsă în temeiul legislaţiei speciale a Actului Refacerii.

Asta se întâmplase cu treizeci şi opt de ani înainte. Acum, aproximativ patruzeci de procente din supravieţuitorii Pământului fuseseră supuşi unui fel sau altuia de terapie. Campania de administrare a tratamentelor fusese condusă cu mână de maestru. Uneori îşi depăşise graniţele, dar funcţionase. Bolile şi disfuncţiile mentale fuseseră practic eradicate.

Ram Kikura a continuat cu alte chestiuni, cu alte probleme. Au rămas îndrăgostiţi, dar din acel punct, relaţia lor a devenit încordată.

Cordonul ombilical dintre ei era foarte durabil. Numai neînţelegerile – nici măcar acestea – nu îl puteau rupe. Ram

Kikura nu putea, în nicio împrejurare, să plângă sau să arate slăbiciuni pe care le avea un Vechi Locuitor, iar Olmy renunţase la lucrurile astea cu secole în urmă. Faţa ei putea să evoce destule şi fără lacrimi; el putea să citească acolo caracterul deosebit al unui cetăţean de pe Hexamon, emoţiile fiind reţinute, dar, într-un fel, comunicate; în primul rând tristeţea şi pierderea.

— Te-ai schimbat în ultimii patru ani, spuse ea. Nu pot să spun precis în ce fel… dar orice ai face, orice ai pregăti diminuează partea din tine pe care o iubesc.

Ochii lui se îngustară.

Îşi clătină încet capul, simţind înăuntrul său încă o treaptă a uscăciunii, încă o treaptă a retragerii în sine.

— Unde e Olmy al *meu?* întrebă încet Ram Kikura. Ce ai făcut cu el?

— Ser Olmy! întoarcerea dumneavoastră este binevenită. Cum a fost călătoria?

Preşedintele Kies Farren Siliom stătea pe o platformă întinsă, transparentă, orbita largă a Pământului putându-se vedea sub el pe măsură ce se rotea Axa Euclid. Cinci sute de metri pătraţi de sticlă presurizată şi ionizată, precum şi două fascicule ale câmpului de tracţiune se aflau între camera de conferinţe a preşedintelui şi spaţiul infinit; părea să stea pe o întindere de nimic, larg deschisă.

Îmbrăcămintea lui Farren Siliom – pantaloni albi de bumbac, africani, şi o cămaşă neagră, fără mâneci, cu ciucuri, din pânză de pe Thistledown, transformată – sublinia responsabilitatea lui faţă de două lumi: Pământul Refăcut, a cărui emisferă estică se rotea dimineaţa sub picioarele lor, şi corpurile de pe orbită: Axele Euclid şi Thoreau şi asteroidul-navă Thisdedown.

Olmy stătea într-o parte a golului aparent din peretele exterior al împrejmuirii. Pământul ieşi din câmpul lui vizual. Îşi prezentă salutul formal către Farren Siliom, apoi spuse cu voce tare:

— Călătoria mea a fost liniştită, Ser Preşedinte.

Răbdător, timp de trei zile, Olmy întocmise mai multe cereri scrise ca să fie primit, folosind timpul pentru incomoda lui vizită la Suli Ram Kikura. Slujise de nenumărate ori miniştri prezidenţiali sau oficiali mai mărunţi, fiind pe deplin conştient, odată cu trecerea secolelor, că îşi formase atitudinea bătrânului soldat, de superioritate asupra stăpânilor lui, de condescendenţă superioară faţă de ierarhie.

— Şi fiul dumneavoastră?

— Nu l-am văzut de mult timp, Ser Preşedinte. Înţeleg că face bine.

— O întreagă recoltă de copii va apărea curând pentru examenele de încorporare, spuse Farren Siliom. Vor avea nevoie de corpuri şi ocupaţii, toţi vor avea nevoie, dacă vor trece examenele la fel de uşor cum, sunt sigur, le va trece fiul dumneavoastră. Mai mult accent pe resursele limitate.

— Da, Ser.

— Am invitat doi dintre asociaţii mei să ia parte la primirea dumneavoastră, spuse preşedintele, ducându-şi mâinile la spate.

Două fantome – personalităţi parţial proiectate, acţionând cu independenţă temporară faţă de originalele lor – apărură, la câţiva metri, de o parte şi de alta a Preşedintelui. Olmy o recunoscu pe una dintre ele, conducătorul neo-geshelilor din Axa Euclid, Tobert Tomson Tikk, unul dintre cei treizeci de senatori de pe Euclid, originari de pe Nexus. Olmy îl investigase pe Tikk la începutul misiunii sale, deşi nu se întâlnise personal cu senatorul.

Imaginea parţialului trimis de Tikk părea puţin mai chipeşă şi mai musculoasă decât originalul ei, o anumită ostentaţie câştigând teren printre cei mai radicali politicieni Nexus.

Prezenţa parţialilor proiectaţi amintea o problemă şi veche şi nouă. La treizeci de ani după Separare, despărţirea

lui Thistledown de Cale, naderiţii ortodocşi controlau Hexamonul şi asemenea exhibiţii tehnologice fuseseră gonite spre cazurile de extremă necesitate. Acum folosirea parţialilor era ceva obişnuit; un neo-geshel ca Tikk nu s-ar fi împotrivit să-şi împrăştie imaginea şi structurile de-a lungul Hexamonului.

— Ser Olmy îl cunoaşte pe senatorul Tikk. Nu cred că l-aţi cunoscut pe Ras Mishiney, senator pentru teritoriul Australiei Mari şi al Noii Zeelande. În acest moment, el este în Melbourne.

— Iertaţi întârzierea, Ser Olmy, spuse Mishiney.

— Nicio grijă, răspunse Olmy. Audienţa era pur şi simplu o formalitate, pentru că relatarea lui Olmy era conţinută, în cea mai mare parte, în pictograme şi grafice detaliate; dar, chiar şi aşa, nu se aştepta ca Farren Siliom să invite martori. Era un conducător înţelept care ştia când să-şi admită adversarul – sau adversarii – în funcţii înalte. Olmy ştia puţine despre Mishiney.

— Daţi-mi voie să-mi cer din nou iertare pentru că v-am tulburat binemeritata dumneavoastră retragere din activitate. – Lumina Pământului îl inundă pe Preşedinte. Pe măsură ce se roteau limitele Axei Euclid, Pământul părea să treacă din nou pe sub ei. – Aţi fost timp de secole în postul acesta. M-am gândit că e cel mai bine să mă bizui pe cineva cu experienţa şi perspectiva dumneavoastră. Noi ne confruntăm aici, desigur, cu probleme istorice vaste şi tendinţe…

— Probleme de culturi, poate, se amestecă Tikk. Olmy consideră o neobrăzare din partea unui parţial să-l întrerupă pe preşedinte, dar ăsta era atunci stilul neo-geshel.

— Presupun că onorabilii aceştia cunosc misiunea pe care mi-aţi stabilit-o, spuse Olmy, înclinându-se către fantome. *Dar nu întreaga misiune.*

Preşedintele transmise o pictogramă în semn de încuviinţare. Luna se strecură dedesubtul lor, o lună nouă,

strălucitoare ca platina. Stăteau acum lângă centrul platformei, imaginile parţialilor licărind uşor, pentru a-şi indica natura.

— Sper că misiunea aceasta a fost mai puţin obositoare decât cele pentru care sunteţi faimos.

— Deloc obositoare, Ser Preşedinte. M-am temut să nu pierd contactul cu detaliile de pe Hexamon… – sau chiar cu rasa umană, gândi el.

— …trăind aşa de calm şi paşnic.

Preşedintele zâmbi. Chiar şi în cazul lui Olmy, era greu de închipuit un bătrân cal de luptă cum era el ducând o viaţă de odihnă studioasă.

— L-am trimis pe Ser Olmy într-o misiune pe cuprinsul Pământului Refăcut, ca să aducă un punct de vedere independent asupra relaţiilor noastre. Lucrul acesta a părut necesar, ţinând seama de cele patru tentative recente de asasinat asupra unor oficiali de pe Hexamon şi a unor conducători de pe Pământ. Noi, în Hexamon, nu suntem obişnuiţi cu asemenea… atitudini extreme.

— Ele pot să fie ultimele vestigii ale trecutului politic al Pământului sau pot să arate dezlănţuirea unor tensiuni de care nu suntem conştienţi… reflectări ale propriei noastre strângeri a curelei în limitele orbitelor.

— L-am rugat să-mi aducă o trecere în revistă a felului în care merge Refacerea. Unii cred că ea s-a terminat şi astfel Hexamonul nostru a desemnat Pământul ca fiind Refăcut la timpul trecut, ca o misiune îndeplinită. Nu sunt convins. Cât timp şi câte eforturi vor fi necesare pentru a însănătoşi cu adevărat Pământul?

— Refacerea merge bine, aşa cum m-am aşteptat, Ser Preşedinte. Olmy îşi transformă în mod conştiincios şi felul de a vorbi şi stilul pictogramelor sale. După cum ştie şi senatorul de Australia şi Noua Zeelandă, nici măcar tehnologiile avansate de pe Hexamon nu pot să înlocuiască o lipsă de resurse, mai ales atunci când vrei să faci o asemenea transformare doar în câteva decenii. E nevoie de

o perioadă de timp pentru ca rănile Pământului să se vindece, şi nu îl putem accelera prea mult. Consider că aproape jumătate din misiune a fost îndeplinită, dacă considerăm că Refacerea completă înseamnă întoarcerea la condiţii economice comparabile cu cele dinaintea Morţii.

— Asta nu depinde de cât de ambiţioşi suntem pe Pământ? întrebă Ras Mishiney. Dacă dorim să-i aducem pe tereştri la un nivel comparabil cu limitele noastre sau cu Thistledown... Nu-şi termină propoziţia, nu mai era nevoie.

— Asta ar putea dura un secol sau mai mult, spuse Olmy. Nu există nicio înţelegere universală după care Vechii Locuitori să dorească o asemenea avansare rapidă. Unii dintre ei, fără îndoială, i s-ar opune deschis.

— Cât de stabile sunt acum relaţiile noastre cu Pământul? îl întrebă preşedintele.

— Ar putea fi mult îmbunătăţite, Ser. Există încă zone de rezistenţă politică puternică, deschisă, printre ele fiind Africa de Sud şi Malaiezia.

Ras Mishiney zâmbi ironic. Încercarea de invazie a Australiei de către Africa de Sud încă era o amintire dureroasă, una dintre crizele cele mai mari din cele patru decenii ale Refacerii.

— Dar rezistenţa este strict politică, nu militară, şi nu este foarte organizată. Africa de Sud este supusă după înfrângerile lui Voortrekker, iar activităţile Malaieziei simt neorganizate. Nu par războinici în acest moment.

— Micile noastre „epidemii de sănătate” şi-au făcut treaba?

Olmy fu luat prin surprindere. Folosirea mijloacelor psihologice pe pământ se presupunea a fi strict confidenţială; numai câţiva dintre Vechii Locuitori, cei mai de încredere, ştiau de ele. Să fi fost Ras Mishiney unul dintre aceştia? Avea Farren Siliom încredere atât de mare în Tikk, încât să poată vorbi fără nicio precauţie?

— Da, Ser.

— Totuşi, aţi avut îndoieli în legătură cu aceste

tratamente de masă?

— Am recunoscut totdeauna necesitatea lor.

— Nicio îndoială, de niciun fel?

Olmy se simţi ca şi cum celălalt s-ar fi jucat cu el. Nu era o senzaţie care să-i placă.

— Dacă vă referiţi la opoziţia fostului avocat al Pământului, Suli Ram Kikura… nu avem neapărat aceleaşi convingeri politice, chiar dacă dormim în acelaşi pat, Ser Preşedinte.

— Acestea sunt chestiuni depăşite acum. Iertaţi-mi întreruperea. Continuaţi, vă rog, Ser Olmy.

— Încă există o tensiune subterană foarte puternică între o mare parte din Vechii Locuitori şi partidele de guvernământ de pe corpurile orbitale.

— Pentru mine asta e o enigmă dureroasă, spuse Farren Siliom.

— Nu sunt sigur că poate fi depăşită. Ne antipatizează în atât de multe feluri. I-am jefuit de tinereţea lor…

— I-am ridicat din Moarte! spuse răspicat preşedintele. Stafia oficială a lui Ras Mishiney schiţă un zâmbet.

— I-am împiedicat să crească şi să se refacă prin ei înşişi, Ser. Hexamonul Terestru, care a construit şi lansat Thistledown, s-a ridicat independent dintr-o asemenea mizerie; unii Vechi Locuitori simt, probabil, că i-am ajutat prea mult şi le-am impus căile noastre.

Farren Siliom se arătă de acord mai mult în silă. Olmy observase, în ultimul deceniu, o înăsprire a atitudinii împotriva Vechilor Locuitori printre administratorii Hexamonului din corpurile orbitale. Şi Vechii Locuitori, fiind ceea ce erau – mulţi dintre ei încă necioplţi şi needucaţi, încă şocaţi de Moarte, fără sofisticarea politică şi managerială câştigată prin secole de experienţă urmând Calea, ajunseseră să nu mai poată suporta mâna fermă, dar blândă, a puternicilor lor urmaşi.

— Senatul terestru este liniştit şi cooperant, spuse Olmy, evitând ochii lui Ras Mishiney. Cele mai mari insatisfacţii, în

afara celor menţionate deja, par să fie în China şi în Asia de Sud-Est.

— Acolo unde ştiinţa şi tehnologia s-au ridicat cel mai repede după Moarte, în istoria noastră… popoare puternice şi pline de voinţă. În general, cât de nemulţumiţi sunt Vechii Locuitori?

— În mod sigur, nu până la stadiul unui activism mondial, Ser Preşedinte. Consideraţi-o o prejudecată, nu o tulburare.

— Şi Gerald Brooks, în Anglia.

— M-am întâlnit cu el, Ser. Nu este o ameninţare.

— Mă îngrijorează. Are atât de mulţi partizani în Europa.

— Cel mult două mii la o populaţie refăcută de zece milioane. Este zgomotos, dar nu puternic. E foarte recunoscător faţă de ce a făcut Hexamonul pentru Pământ… e ofensat doar de aceia dintre administratorii dumneavoastră care îi tratează pe tereştri ca pe nişte copii.

„Sunt prea mulţi de felul acesta”, gândi el.

— Îi ofensează administratorii mei. Preşedintele se plimba de-a lungul platformei. Olmy îl urmărea într-o stare de amuzament profund ironic. În mod sigur, politicienii nu mai sunt cei din zilele tinereţii lui – ba nici măcar cei din vremea Separării. Comportarea după etichetă părea să fie o artă a trecutului. Şi mişcările religioase?

— La fel de puternice ca totdeauna.

— Hm! Farren Siliom îşi scutură capul, părând că savurează veştile rele ca să-şi întreţină o iritare mocnită.

— Sunt cel puţin treizeci şi două de grupuri religioase care nu-i vor accepta pe administratorii dumneavoastră drept conducători temporali sau spirituali…

— Nu ne aşteptam de la ei să ne accepte drept lideri *spirituali*, spuse Farren Siliom.

— Câţiva oficiali au încercat de câteva ori să impună, asupra Vechilor Locuitori, stăpânirea Omului Bun, îi aminti Olmy. Chiar şi asupra contemporanilor preacinstitului Nader…

Cu cât timp în urmă s-a întâmplat ca un lider naderit

ortodox fanatic să recomande folosirea unui mijloc psihologic ilegal ca să-i convertească pe necredincioşi la cultul Stelei, Sorţii şi Pneumei? Cincisprezece ani? Olmy şi Ram Kikura ajutaseră la suprimarea acelei noţiuni chiar înainte de a ajunge să fie discutată la o întâlnire secretă de pe Nexus, dar Olmy fusese aproape convertit la părerile radicale ale soţiei sale.

— Am mai avut de-a face cu aceşti ticăloşi, spuse Farren Siliom.

— Poate că nu destul de tranşant. Mulţi sunt încă în poziţii influente şi îşi continuă campaniile. În orice caz, niciuna dintre mişcările acestea nu Militează pentru răzvrătire deschisă.

— Nesupunere civilă?

— Este un drept protejat în Hexamon, spuse Olmy.

— Folosit foarte rar în deceniile trecute, replică Farren Siliom. Şi ce-mi poţi spune despre întreprinzătorii Reînnoiţi?

— Nu sunt o ameninţare.

— Nu? Preşedintele păru aproape dezamăgit.

— Nu. Respectul lor pentru Hexamon este autentic, oricare le-ar fi celelalte convingeri. În plus, conducătoarea lor a murit acum trei săptămâni, în vechiul teritoriu Nevada.

— O moarte naturală, Ser Preşedinte, spuse Tikk. E o deosebire importantă. A refuzat ofertele de refacere a implanturilor…

— Le-a refuzat, spuse Olmy, pentru că nu fuseseră făcute urmaşilor ei.

— Nu avem resurse ca să dăm viaţă veşnică fiecărui cetăţean al Hexamonului Terestru, spuse Farren Siliom. Şi, în orice caz, nu ar fi pregătiţi din punct de vedere social.

— E adevărat, recunoscu Olmy. Oricum… nu s-au opus planurilor Hexamonului dincolo de teritoriul lor imediat.

— L-aţi întâlnit pe senatorul Kanazawa în Hawaii? întrebă Ras Mishiney, cu o urmă de dezgust. Olmy înţelese, deodată, ce urmărea senatorul. Ras Mishiney era trup şi suflet în tabăra corpurilor orbitale.

— Nu, răspunse Olmy. N-am remarcat să fie altfel decât cooperant cu Hexamonul.

— A dobândit foarte multă putere în ultimii câţiva ani. Mai ales în zona Coastei Pacificului.

— Este un politician şi un administrator competent, spuse Farren Siliom, stăpânindu-l pe senator cu o privire. Datoria noastră nu este să păstrăm puterea pentru totdeauna. Suntem doctori şi dascăli, nu tirani. Mai există ceva semnificativ, Ser Olmy?

Mai era, dar Olmy ştia că acel lucru nu va fi discutat în faţa acestor parţiali.

— Nu, domnule. Detaliile sunt toate pe înregistrare.

— Domnilor, spuse preşedintele, ridicându-şi braţele şi îndreptându-şi palmele spre ei. Mai aveţi, în încheiere, vreo întrebare pentru Ser Olmy?

— Doar una, spuse parţialul lui Tikk. Ce poziţie aveţi faţă de redeschiderea Căii?

Olmy zâmbi.

— Părerile mele despre chestiunea aceasta nu sunt importante, Ser Tikk.

— Originalul meu este foarte curios să ştie părerile celor care îşi amintesc foarte intens Calea. Tikk nu fusese născut decât după Separare; era unul dintre cei mai tineri neo-gesheli de pe Axa Euclid.

— Ser Olmy are dreptul să-şi ţină părerile pentru el, spuse Farren Siliom.

Parţialul lui Tikk îşi ceru scuze fără prea multă sinceritate.

— Mulţumesc, Ser Preşedinte, spuse parţialul lui Mishiney.

— Vă mulţumesc pentru colaborare cu Parlamentul Pământului. Am de gând să studiez foarte curând dosarele dumneavoastră complete, Ser Olmy.

Fantomele se volatilizară, lăsându-i singuri deasupra golului întunecat, fără fund, acum neavând nici Pământ, nici Lună. Olmy privi în jos şi zări printre stele o licărire de

lumină. „Thistledown” gândi el, şi implanturile lui făcură repede un calcul care îi confirmă bănuiala.

— O ultimă întrebare, Ser Olmy, şi apoi terminăm această întâlnire. Neo-geshelii… dacă ei reuşesc să pună mâna pe Hexamon şi să redeschidă Calea, noi avem resurse să continuăm sprijinul pentru Pământ la nivelul de acum?

— Nu, Ser Preşedinte. Succesul redeschiderii ar cauza amânări lungi, până la maximum posibil, în proiectele majore de reabilitare.

— Resursele noastre sunt pe terminate, nu-i aşa? Avem mai puţine decât vrea Hexamonul să admită. Şi, totuşi, sunt tereştri – Mishiney este printre ei – care cred că, pe termen lung, redeschiderea ar fi un câştig pentru noi toţi.

Preşedintele îşi scutură capul şi zugrăvi un simbol al raţiunii şi unul al nebuniei extreme: un om ascuţind o sabie ridicol de lungă. Simbolul zugrăvit nu mai avea legătură cu războiul, *per se*, dar subtextul său era încă surprinzător pentru Olmy. Război cu cine?

— Trebuie să învăţăm să ne adaptăm şi să trăim în împrejurările actuale. Cred asta cu convingere, spuse Farren Siliom. Dar influenţa mea nu e fără margini. Pe atât de mulţi oameni de-ai noştri i-a apucat dorul de casă! îţi poţi închipui asta? Chiar şi pe mine. Am fost unul dintre instigatorii care l-au sprijinit pe Rosen Gardner şi care au cerut o întoarcere pe Pământ, acolo unde credeam noi că e căminul nostru adevărat – dar nimeni din Cale, aflat în viaţă, nu fusese niciodată pe Pământ! Ce complicaţi credeam că mai suntem, şi totuşi cât de iraţionale şi cât de proteice sunt emoţiile şi motivaţiile noastre mai adânci! Poate că ar ajuta un grad mai mare de talsit, nu?

Olmy zâmbi complezent.

Umerii preşedintelui alunecară brusc. Cu un efort, îi ridică din nou.

— Ar trebui să învăţăm să trăim fără luxul ăsta. Omul cel Bun nu s-a folosit niciodată de talsit. Merse spre marginea

platformei, ca şi cum ar fi vrut să evite abisul de sub picioarele lui. Pământul se oferea din nou privirilor. Neo-geshelii şi-au făcut cumva muncile lor pe Pământ? în afară de oameni ca Mishiney?

— Nu. Par să fie mulţumiţi ignorând Pământul, Ser Preşedinte.

— Mă aşteptam măcar la atât de la asemenea vizionari. E o resursă politică pe care vor regreta că n-au luat-o în seamă. Sper că n-au impresia că Pământul nu va avea nimic de spus într-o asemenea hotărâre! Şi pe Thistledown?

— Încă îşi duc campaniile în mod deschis. Nu am găsit niciun semn de activităţi subversive.

— Un om în poziţia mea ţine o balanţă atât de delicată, încercând să îndrepte atât de multe facţiuni una împotriva alteia. Ştiu că timpul pe care îl am la dispoziţie în postul ăsta e limitat. Nu mă pricep să-mi ascund convingerile şi ele nu simt dintre cele mai neînsemnate în vremurile astea. Am luptat încă de acum trei ani împotriva ideii de redeschidere. Ideea nu va muri. Dar nu mă pot opri să cred că de aici nu va ieşi nimic bun. Nu te mai poţi întoarce acasă. Mai ales dacă nu te poţi hotărî niciodată unde-ţi este casa. Trăim vremuri complicate. Lipsuri, oboseală. Cred în inevitabilitatea redeschiderii, într-o zi. Dar nu acum! Nu atâta timp cât nu vom termina ceea ce avem de făcut pe Pământ. Farren Siliom îl privi pe Olmy cu o expresie aproape rugătoare. Mă tem că sunt la fel de curios ca senatorul Tikk. Care sunt opiniile tale despre Cale?

Olmy îşi scutură capul încet.

— M-am resemnat să trăiesc fără ea, Ser Preşedinte.

— Totuşi, nu vei putea să-ţi reînnoieşti curând părţile din corp, sau deja lipsurile sunt acute?

— Sunt, admise Olmy.

— Te vei retrage bucuros în memoria oraşului?

— Sau în moarte, spuse Olmy. Dar asta nu se va întâmpla decât peste mulţi ani.

— Nu duci lipsa provocărilor, a ocaziilor care…?

— Încerc să nu mă îngrijorez din pricina trecutului, spuse Olmy. Nu prea era sincer, dar învăţase cu multă vreme înainte când să vorbească deschis şi când nu.

— Aţi fost o enigmă de-a lungul tuturor secolelor dumneavoastră de serviciu, Ser Olmy. Aşa îmi spun dosarele. N-am să fac presiuni asupra dumneavoastră. Dar în scurtele dumneavoastră consideraţii asupra problemei, v-aţi gândit la ce ni s-ar putea întâmpla dacă am redeschide Calea?

Olmy nu răspunse imediat. Preşedintele părea să ştie mai mult despre activităţile lui recente decât i-ar fi convenit lui Olmy.

— Calea ar putea fi reocupată de jarţi, Ser.

— Într-adevăr. Neo-geshelii noştri cei nerăbdători tind să ignore problema aceasta. Eu nu pot să fac aşa ceva. Nu desconsider ultimele cercetări. Cred că aţi dat dovadă de maximă precauţie.

— Ser?

— Cercetările în memoria oraşului şi în bibliotecile de pe Thistledown. Am şi eu bandiţii mei activi, Ser Olmy. Pari să fi avut acces la informaţii având legătură directă cu redeschiderea şi le-ai studiat ani de zile cu oarecare efort personal, îmi închipui. Farren Siliom îl privi cu viclenie, apoi se întoarse la balustrada lui lovind în ea uşor cu degetele de la o mână. În mod oficial, te eliberez de orice alte misiuni viitoare. Neoficial, te solicit să-ţi continui studiile.

Olmy îşi dădu consimţământul.

— Îţi mulţumesc pentru munca dumitale. Dacă ai alte idei, adu-mi-le neapărat la cunoştinţă. Opiniile îţi sunt luate în seamă, fie că dumneata crezi sau nu crezi că avem nevoie de ele.

Olmy părăsi platforma. Pământul i se roti din nou prin faţa ochilor, răspundere perpetuă, cămin nefamiliar, semn de durere şi triumf, eşec şi renaştere.

TREI

Gaia, Insula Rhodos, Marea Oikoumené Alexandrină, 2331—2342, Anii lui Alexandros

Rhita Bereniké Vaskayza se sălbăticise, pe ţărmurile de lângă vechiul port Lindos, până când împlinise şapte ani. Tatăl şi mama ei lăsaseră ca soarele şi marea să facă ce voia ea, să o înveţe numai ce era curioasă să afle – şi voia să afle foarte multe.

Era o sălbăticiune brună, cu mâinile şi picioarele goale, cu ochii mari, rătăcind printre zidurile, coloanele şi treptele brune, albe şi aurii ale akropolisului părăsit. De pe întinderea strălucitoare a porticului din sanctuarul lui Athéné Lindia, cu palmele lipite de zidurile în ruină, privea în jos, peste coline, spre nesfârşita mare azurie, numărând valurile care loveau cu blândeţe stâncile în mişcarea lor neîntreruptă.

Câteodată se strecura, prin uşa de lemn, în baraca unde se afla statuia gigantică a lui Athéné, ridicându-se musculoasă şi senină în umbră, cu cert aspect asiatic, cu coroana ei de bronz (cândva de aur) şi cu scutul ei de piatră, înalt cât un om. Puţini lindieni urcau aici; mulţi credeau că locul era bântuit de stafiile apărătorilor persani, morţi de secole, masacraţi când Oikoumené a recucerit insula. Câteodată, acolo veneau turişti din Aigyptos sau de pe continent, dar nu prea des. Marea Mijlocie nu mai era un loc pentru turişti.

Fermierii şi ciobanii din Lindos o vedeau ca pe Artemis şi credeau că le aduce noroc. În sat, lumea ei părea plină de

zâmbetele binevoitoare ale feţelor familiare.

Când a împlinit şapte ani, Bereniké, mama ei, a adus-o din Lindos în Rhodos. Nu-şi amintea multe despre cel mai mare oraş al insulei, în afară de impunătorul Neos Kolossos, reconstruit şi ridicat din nou în urmă cu patru secole, acum lipsindu-i în întregime un braţ şi jumătate din celălalt.

Mama ei, o femeie cu păr brun-roşcat, cu ochi la fel de mari ca şi Rhita, a condus-o prin oraş, la casa văruită, făcută din cărămidă, piatră şi ipsos, în care se afla prima clasă din Akademeia didaskalos – stăpâna educaţiei copiilor. Rhita a stat în faţa lui didaskalos, în camera de examinare încălzită de soare, desculţă, într-o rochie dintr-o singură bucată de pânză albă, şi a răspuns întrebărilor lui simple dar grăitoare. Aceasta nu era decât o formalitate, ţinând seama că bunica ei fondase Akademeia Hypateia, dar o formalitate importantă.

Tot în ziua aceea, mai târziu, mama ei i-a spus că fusese admisă în prima şcoală, lecţiile ei urmând să înceapă la nouă ani. Apoi Bereniké a adus-o pe Rhita înapoi la Lindos şi viaţa a continuat aproape la fel ca înainte, doar cu ceva mai multe cărţi şi mai multe lecţii, ca să o pregătească, şi mai puţin timp de alergat, cu apa şi vântul.

Nu au vizitat-o pe sophé în călătoria aceea; fusese bolnavă. Unii spuneau că era pe moarte, dar şi-a revenit, două luni mai târziu. Toate astea însemnau foarte puţin pentru tânăra Rhita, care nu ştia aproape nimic despre bunica ei, pe care o întâlnise numai de două ori: când era mică de tot şi la vârsta de cinci ani.

Vara trecută îşi începuse şcoala, bunica ei chemând-o să se întoarcă la Rhodos şi să stea câtva timp cu ea. Sophé trăia singuratică. Mulţi rhodieni credeau că este o zeiţă. Originile ei şi poveştile care se împletiseră în jurul ei sprijineau asemenea păreri. Rhita nu ştia ce să creadă. Ceea ce spuneau lindienii şi ceea ce îi spuseseră tatăl şi mama ei erau lucruri surprinzător de îndepărtate din unele puncte de vedere şi surprinzător de apropiate din altele.

Mama Rhitei era foarte entuziasmată de acest privilegiu pe care Patrikia nu-l mai acordase nici unuia dintre nepoţii ei. Tatăl Rhitei, Rhamon, îl acceptase cu aerul calm, sigur de sine, pe care îl avea pe atunci, înainte de moartea lui sophé şi de începerea luptelor facţionale din Akademeia. Ei o aduseseră la Rhodos cu trăsura, mergând pe acelaşi drum bolovănos şi unsuros pe care veniseră cu două veri înainte.

Casa Patrikiei se afla pe un promontoriu stâncos, spre Marele Port Naval. Era o casă mică, din piatră, ghips şi ipsos, în stil persan târziu, cu patru camere şi o sală de studiu separată, pe o colină mică deasupra plajei. În timp ce mergeau pe cărare prin grădina de legume, Rhita privi peste un zid de cărămizi la vechea cetate Kamybsés de-a lungul portului, ridicându-se ca o uriaşă casă de piatră, din capătul unui dig lat. Fortăreaţa fusese abandonată de şaptezeci de ani, dar acum era refăcută de cei din Oikoumené. Muncitorii se căţărau de-a lungul zidurilor sale groase în ruine, micuţi ca nişte şoareci. Neos Kolossos străjuia intrarea în port la o sută de braţe în faţa cetăţii, încă fără braţe, cu toate acestea ridicându-se cu şi mai multă demnitate pe blocul său masiv de cărămidă şi piatră, înconjurat de apă.

— E vrăjitoare? îl întrebă încet Rhita pe Rhamon, în faţa uşii de la intrare.

— Ssst, o avertiză Bereniké, punându-şi un deget pe buzele Rhitei.

— Nu e vrăjitoare, spuse Rhamon zâmbind. E mama mea.

Rhita se gândi că ar fi fost drăguţ din partea unui servitor să deschidă uşa, dar sophé nu avea servitori. Chiar Patrikia Vaskayza stătea zâmbind în pragul uşii, o femeie uscăţivă, cu părul alb, cu pielea brună, cu ochi şireţi pătrunzători, încununaţi de riduri. Chiar în căldura verii, vântul bătea rece pe deal şi Patrikia purta o robă neagră, lungă până în podea.

Atinse obrazul Rhitei cu vârful uscat al unui deget şi Rhita gândi: „E făcută din lemn.” Dar palma lui sophé era moale

şi avea un parfum suav. Din spatele ei, aduse o ghirlandă de flori şi o aruncă în jurul gâtului Rhitei.

— O veche tradiţie din Hawaii, explică ea.

Bereniké stătea cu capul plecat, cu mâinile apăsându-i puternic umerii. Rhita văzu teama respectuoasă a mamei sale şi o dezaprobă vag; sophé era foarte bătrână şi foarte slabă, ce-i drept, dar nu era înspăimântătoare. Cel puţin, nu încă. Rhita trase de florile din jurul gâtului ei şi se uită la Rhamon, care o privea cu un zâmbet liniştitor.

— Vom merge la masă, spuse Patrikia, cu o voce groasă şi aproape la fel de profundă ca a unui bărbat.

Merse încet, în faţa lor, spre bucătărie, măsurându-şi precis fiecare pas, picioarele încălţate cu papuci târşâind pe podeaua neagră, aspră, de teracotă. Mâinile ei atinseră spătarul unui scaun, ca şi cum ar fi primit un prieten, apoi ciocăniră marginea unui vechi lighean negru, din fier, şi, în cele din urmă, lunecaseră pe muchia unei mese din lemn albit, încărcate cu fructe şi brânză.

— După ce vor pleca fiul şi nora mea – oameni foarte drăguţi, dar care aici n-au nicio treabă – putem, într-adevăr, să stăm de vorbă. Sophé privi brusc către Rhita, iar fata, fără să vrea, dădu din cap conspirativ, aprobând-o.

*

Petrecură împreună multe din următoarele săptămâni, Patrikia spunându-şi poveştile, dintre care multe Rhita le auzise de la tatăl ei. Pământul Patrikiei nu era Gaia, unde crescuse Rhita; istoria cursese altfel acolo.

Într-o zi caldă şi ceţoasă, când vântul nu bătea şi marea părea pierdută într-un somn sticlos, bunica ei mergea încet înainte, într-o livadă de portocali din apropiere, cu un coş de fructe atârnându-i de un braţ.

— În California erau livezi de portocali peste tot, portocale mari şi frumoase, mult mai mari decât acestea. Patrikia ridică un fruct roşcat, mare cât o prună, în degetele

ei groase, puternice. Livezile aproape dispăruseră când eram de vârsta ta. Prea mulţi oameni voiau să trăiască acolo. Nu era destul loc pentru livezi.

— California e aici sau acolo, bunico? întrebă Rhita.

— Acolo, pe Pământ, spuse Patrikia. Nu există un asemenea nume aici. – Se opri, uitându-se gânditoare la cer. – Nu ştiu ce se întâmplă acolo unde ar putea să fie California în lumea asta… Cred că e o parte din deşertul de apus din Nea Karkhédôn.

— Plin de oameni roşii, cu armuri şi săgeţi, sugeră Rhita.

— Se poate. Se poate.

După ce mâncară singure în bucătărie, Rhita o ascultă în linişte pe sophé, la căldura răcoroasă a serii de vară, penumbra dintre ele lungindu-se sub o veche lampă de ulei care ardea şi fumega pe o masă din nuiele împletite, unde se mai aflau şi cănile lor cu ceai fierbinte.

— Străbunica ta, mama mea, vine să mă viziteze din când în când…

— Nu-i în lumea cealaltă, bunico?

Patrikia zâmbi şi dădu din cap, faţa ei apărând ca o masă de riduri în lumina auriu-portocalie.

— Asta n-o opreşte. Vine când dorm şi spune că eşti o fată foarte deşteaptă, un copil minunat şi e mândră să aibă acelaşi nume ca şi tine. Patrikia se aplecă. Şi străbunicul tău e mândru de tine. Dar să nu ne laşi să te părăsim, draga mea. Ai timp destul să te joci şi să visezi şi să creşti înainte să-ţi vină ziua.

— Ce zi, bunico?

Patrikia zâmbi enigmatic şi făcu un semn din cap spre orizont. Aphrodité pâlpâia deasupra mării, ca o gaură în umbra de mătase întunecată a unei lămpi.

Rhita se întoarse ia casa Patrikiei doi ani mai târziu, când nu mai era un copil neastâmpărat, politicos doar în prezenţa unei bunici incredibil de bătrâne, ci o tânără fată studioasă, îngrijită, dornică să devină o femeie. Patrikia nu se schimbase. Pentru Rhita, ea părea ca un fruct conservat

sau ca o mumie din Aigyptos, care putea să supravieţuiască pentru vecie.

De data aceasta, discuţia lor a fost mai mult despre istorie. Rhita ştia destul de puţin despre istoria Gaiei – şi nu tocmai cum s-ar fi dorit a fi învăţată de către cei din Oikoumené. Akademeia Hypateia folosea în avantajul ei distanţa dintre Rhodos şi Alexandreia. Cu decenii în urmă, Kleopatra a Douăzeci şi Una Hypsélotés Imperială îngăduise, pentru sophé, mult mai multă discreţie în alcătuirea orarelor şcolii decât ar fi găsit de cuviinţă consilierii regali.

La unsprezece ani, Rhita ştia deja multe despre politică. Dar se dovedea mai mult o adeptă a cifrelor şi ştiinţelor.

În serile cele lungi din faţa porticului, urmărind moartea zilelor de-a lungul orizonturilor purpurii, cenuşii şi roşii, Patrikia i-a povestit despre Pământ şi despre cum aproape că s-a sinucis Pământul. Şi i-a povestit Rhitei despre Stânca venită din stele, găunoasă ca nu se ştie ce mineral exotic, construită de copiii Pământului dintr-un timp viitor. Rhita era încurcată de geometriile subtile care îngăduiau unui asemenea obiect să fie coborât înapoi, prin timp, în alt univers, aproape similar. Dar capul ei păru umplut cu albine bătute de soare, când Patrikia îi descrise Calea, pe care copiii Pământului o ataşaseră Stâncii.

Dormi agitată şi visă locul acela artificial, făcut ca o nesfârşită conductă de apă, cu găuri ducând spre o infinitate de lumi…

În timp ce lucrau la grădină, prăşind, omorând insecte, plantând baricade din usturoi în jurul florilor mici şi plăpânde, Patrikia îi spuse povestea sosirii ei pe Gaia. Era tânără atunci, cu şaizeci de ani în urmă, când i se dăduse şansa de a căuta o poartă în Cale, poartă care ar fi putut să o ducă spre un Pământ fără război nuclear, unde familia Patrikiei ar fi putut să trăiască.

În loc de asta, a greşit calculele şi a ajuns pe Gaia.

— Mai întâi am devenit inventator, spuse ea. Am inventat

lucruri pe care le ştiam de pe Pământ. Le-am dat *bykyldos*-ul. Unelte pentru agricultură. Lucruri de care îmi aminteam. – îşi scutură mâinile, ca şi cum ar fi vrut să le alunge. – Asta a durat numai câţiva ani. Curând, lucram deja pentru Mouseion, iar oamenii începuseră să îmi creadă poveştile. Unii mă tratau ca şi cum aş fi fost mai mult decât un om, ceea ce – scutură puternic din cap – nu e cazul. Voi muri, probabil foarte curând.

În primii cinci ani ai venirii ei pe Gaia, Patrikia fusese chemată la Palat, să-l întâlnească pe Ptolemaios al Treizeci şi Cincilea Nikephoros.

Bătrânul conducător din Oikoumené i-a pus întrebări foarte amănunţite, examinând dispozitivele pe care le adusese cu ea şi pe care izbutise sa le păstreze întregi, şi a proclamat-o drept o adevărată minune.

— A spus că nu eram zeiţă şi nu eram demon şi m-a luat la curte. Acelea au fost timpuri grele. Am făcut greşeala să le descriu armele Pământului, iar ei au vrut să-i ajut să construiască bombe mai mari. Am refuzat. Nikephoros m-a ameninţat că mă trimite la închisoare – pe atunci se simţea foarte ameninţat de armatele libyane din deşert. Voia să le şteargă pe toate de pe faţa Gaiei, dintr-o singură lovitură. I-am tot spus ce făcuseră bombele Pământului, dar n-a ascultat. Am stat o lună la închisoarea din Alexandreia, iar apoi m-a eliberat, m-a trimis în Rhodos şi mi-a spus să încep acolo o Akademeia. A murit cinci ani mai târziu, dar Hypateion era bine pus pe picioare. M-am descurcat destul de bine cu fiul său, destul de bine… un băiat drăguţ, destul de slab. Şi apoi nepoata lui… mai întâi mama ei, fireşte, o femeie puternică, plină de voinţă, dar foarte strălucitoare, apoi a devenit chiar ea Hypsélotés Imperială când a împlinit vârsta…

— Îţi place aici? o întrebă Rhita, potrivindu-şi pălăria de soare cu boruri largi. Patrikia strânse din buzele ei veştejite şi dădu din cap cu tristeţe, neadmiţând dar nici negând nimic.

— Aceasta e lumea mea, şi totuşi nu este lumea mea, spuse ea. Încă m-aş întoarce acasă, dacă mi s-ar da un prilej.

— Ai putea să te duci?

Patrikia dădu din cap către soarele strălucitor.

— Poate. Dar e puţin probabil. Cândva, când s-a deschis pe Gaia o altă poartă, cu ajutorul reginei, am petrecut ani întregi căutând-o. Era însă ca o fantomă în mlaştini. Dispărea, reapărea în altă parte, dispărea din nou. Iar acum, s-a dus pentru nouăsprezece ani.

— Te-ar duce pe Pământ dacă ai găsi-o?

— Nu, spuse sophé. Probabil că m-ar duce înapoi în Cale. Totuşi de acolo aş putea să fiu în stare să mă întorc acasă.

Rhita se în tristă auzind vocea slabă a bătrânei, păli la ultimul cuvânt, faţa ei pierzându-se în umbra pălăriei, în timp ce ochii ei negri, de felină, se închideau şi apoi se deschideau pe jumătate, cu o oboseală nesfârşită. Sophé se înfioră şi apoi se uită la nepoata ei, măsurând-o cu privirea.

— Ţi-ar plăcea să înveţi câteva geometrii interesante?

— Da!

Stătea pe jumătate adormită în patul ei din camera pustie, văruită, ascultând valurile unei furtuni îndepărtate spărgându-se la numai câteva zeci de braţe distanţă, puternice izbituri date stâncilor de pumnii lui Poséidon, în visele ei potrivindu-se întocmai cu loviturile încete şi grele ale copitelor unui cal uriaş. Luna umplea cu lumină rece un colţ din apropiere. Rhita deschise pe jumătate ochii, simţind în cameră, alături de ea, o prezenţă străină… O umbră trecu prin lumina lunii, ducând ceva. Fata se zbătu în patul ei de piele, încă nereuşind să se trezească, cu trupul complet relaxat.

Umbra veni mai aproape. Era Patrikia.

Ochii Rhitei se închiseră şi apoi se deschiseră din nou, încet. În mod sigur, nu îi era frică de sophé, dar ce căuta în camera ei la ora asta târzie din noapte? Patrikia prinse

mâna nepoatei sale cu degetele ei uscate, puternice, şi o puse pe ceva metalic, tare şi neted, neobişnuit şi totuşi plăcut la atingere. Rhita murmură o întrebare incoerentă.

— Asta te va şti, te va recunoaşte, şopti Patrikia. Prin atingerea ta, va deveni a ta, peste ani, când vei fi mare. Să-i asculţi mesajele, copila mea. Îţi va spune ce să faci. Sunt prea bătrână acum. Găseşte tu drumul spre casă, în locul meu.

Umbra dispăru din camera ei, iar lumina lunii păli. Camera se cufundă în întuneric. Rhita îşi închise ochii şi, curând, se făcu dimineaţă.

În acea nouă dimineaţă, Patrikia începu să o înveţe pe Rhita două limbi care nu existau pe Gaia: *engleza* şi *spaniola.*

Sophé muri, vegheată numai de cei trei fii ai ei care supravieţuiseră, în camera goală unde, cu cinci ani în urmă, nepoata ei dormise şi visase cai. Tânăra femeie, care îşi începea studiile celui de-al treilea nivel la Hypateion, Rhita înţelegea cu greu ceea ce simţea. Era de înălţime medie, stângace, cu silueta fragilă, iar faţa ei avea o expresie deschisă, atrăgătoare, cu aspect băieţesc. Părul ei era brun roşcat, iar sprâncenele i se arcuiau mirate deasupra ochilor verzi, ochii tatălui ei pe chipul mamei. *Care parte din ea era Patrikia? Ce avea de la sophé?*

Tatăl ei era un om încet, prudent, dar durerea şi îngrijorarea îi erau lesne de ghicit în timp ce conducea procesiunea funerară de lungimea unui stadiu, de-a lungul drumului pietruit, bătut de soare, spre golful Negustorului, ducând trupul fragil al lui sophé spre barca ce trebuia să-l poarte în larg. Îl urmau cei doi fraţi, unchii Rhitei, profesori de limbă în Hypateion; după ei venea întreaga facultate cu cele patru şcoli, siluete îmbrăcate în cenuşiu şi alb. Rhita mergea cu un pas în urma tatălui ei, spunându-şi: „Fac ceea ce a vrut ea.”

Rhita studiase fizica şi matematica. Asta avea de la

sophé.
Talentele ei.

La un an după înmormântare, în vreme ce primăvara înverzea livezile şi viile, iar pădurile de măslini dădeau în floare, tatăl Rhitei o duse într-o grotă secretă, douăsprezece stadii[1] la vest de Lindos, nu departe de locul în care se născuse ea. Refuzase să răspundă la întrebările ei. Acum ea era o femeie matură, sau aşa îşi închipuia. Avea deja un iubit; nu fusese de acord să i se poruncească, să fie dusă în chip misterios spre locuri de care nu ştia nimic şi de care nu îi păsa. Dar tatăl ei insistase, iar ei nu îi plăcea să îl sfideze.

Grotele erau blocate cu uşi de oţel gros, atât de strâmte, boltite şi vechi, ruginite, dar cu închizătorile bine unse. Deasupra capetelor vedeau manevrele pe care le făcea nava-pescăruş cu reacţie din Oikoumené, probabil venind din deşert, de la un aerodrom din Kilikia sau Ioudaia, lăsând pe albastrul catifelat al cerului cinci zgârieturi albe, ca de unghii.

Tatăl ei deschise uşile boltite cu o cheie foarte mare şi grea, pe care o învârti de nouă ori, folosind o combinaţie ascunsă într-un cotlon încuiat. O luă înaintea ei spre întunericul rece, printre butoaie de vin şi ulei de măsline, printre provizii de alimente închise ermetic în bidoane de oţel; urmă o a doua uşă, printr-un tunel îngust, aflat în capăt. Doar când bezna deveni de nepătruns, Rhamon apăsă un buton negru şi aprinse o lumină.

Se aflau într-o cavernă joasă, largă, cu aerul îndulcit de mirosul pietrei uscate. În strălucirea unui singur bec luminos, tatăl ei merse în spatele umbrei lui palide, spre un dulap din lemn tare, cioplit grosolan şi trase un sertar adânc. Scârţâitul lemnului sima apăsător şi trist între zidurile grele. În sertar erau câteva cutii din lemn fin, una de mărimea unei valize. Pe aceasta o luă mai întâi şi o duse

1 Măsură de lungime la vechii greci = aprox. 192 m.

lângă Rhita, îngenunchind înaintea ei şi descuind lacătul capacului.

Înăuntru, înconjurat de o pernă de catifea confecţionată pentru ceva de cel puţin trei ori mai mare, era un obiect cât palmele ei puse una în continuarea celeilalte. Semăna cu o pereche de mânere dintr-unul dintre acele bikykloi făcute de sophé, deşi mult mai gros, cu un suport curbat, îndreptat în afara articulaţiei.

— Acestea sunt acum ale tale, sunt în grija ta, spuse el, ridicându-şi mâinile ca şi cum ar fi refuzat să mai atingă cutia. Ea le păstra pentru tine. Tu erai singura despre care credea că îi poţi duce mai departe munca. Misiunea ei. Niciunul dintre fiii ei nu era bun pentru treaba asta. Ea credea că noi suntem potriviţi pentru administraţie, nu pentru aventură. Nu am contrazis-o niciodată… lucrurile astea mă sperie. Se ridică şi se întoarse, umbra lui tremurând peste cutie şi peste ce era înăuntru. Acel lucru, parcă sculptat, licărea alb şi perlat.

— Ce e asta? întrebă ea.

— E unul dintre obiecte, răspunse el. Ea îl numea „claviculă”.

Sophé adusese trei obiecte din Cale, în minunata ei călătorie spre, această lume. Puterile lor nu-i fuseseră niciodată explicate Rhitei; Patrikia îi spusese doar ce făceau unele dintre ele, nu cum anume făceau. Tatăl ei aduse în faţă şi celelalte cutii, punându-le pe podeaua uscată a grotei şi le deschise.

— Aceasta era un teukhos, spuse arătând spre un suport neted din metal şi sticlă, puţin mai mare decât mâna ei. Atinse respectuos patru cuburi mici, strălucitoare, aşezate în apropierea suportului. Acestea erau biblioteca ei personală. Sunt sute de cărţi în cuburile astea. Câteva au devenit parte din doctrina sacră a Hypateionului. Unele au legătură cu *Pământul.* Sunt scrise în limbi care, în mare parte, nu există aici. Cred că te-a învăţat câteva din ele. – Tonul lui nu era nemulţumit, ci doar resemnat. Deschise a

treia cutie. – Asta a ţinut-o în viaţă de când a venit aici. I-a dat aer ca să respire. Toate astea sunt ale tale.

Aplecându-se spre cutia cea mai mare, Rhita dădu peste Obiectul care semăna cu un suport. Chiar înainte ca degetul ei să atingă suprafaţa Obiectului, înţelese că acesta era cheia care deschidea porţi spre interiorul Căii… Era cald şi prietenos, nu îi era necunoscut; ea îl ştia şi el o ştia.

Rhita închise ochii şi văzu Gaia, întreaga lume, ca şi cum ar fi fost însemnată pe un glob incredibil de amănunţit. Globul se rotea în faţa ei şi se mărea, trăgând-o în jos, spre stepele din Rhusul de Nord, Mongolia şi Chin Ch'ing, pământuri de dincolo de puterea lui Oikoumené Alexandrină. Acolo, într-un râu îngust, deasupra unui izvor noroios, ardea o strălucitoare cruce roşie tridimensională.

Îşi încrucişă ochii, speriată şi palidă şi privi în jos, la claviculă. Era acum de trei ori mai mare faţă de cum fusese la început, umplând perna de catifea mucegăită.

— Ce se întâmplă? întrebă tatăl Rhitei.

Ea dădu din cap.

— Nu vreau lucrurile astea. O luă la fugă spre deschiderea grotei. Tatăl ei o urmă, oarecum bănuitor, aproape servil, strigând:

— Sunt ale tale, fiica mea. Nimeni altcineva nu le poate folosi.

Ea trecu de el şi se ascunse într-o despărţitură dintre doi bolovani decoloraţi de vânt, ştergându-şi lacrimile. Deodată o urî pe bunica ei.

— Cum ai putut să-mi faci asta? întrebă Rhita. Ai fost nebună. – îşi împinse genunchii în obraz, apăsându-şi picioarele încălţate cu sandale în stânca aspră şi uscată. – Babă nebună!

Îşi aminti umbra din întuneric, de când era copilă şi lovi în piatră până când îşi răni călcâiul. Lunile pe care Rhita le petrecuse aproape singură cu ea, ascultându-i poveştile, gândindu-se la acea lume fabuloasă… nu-şi imaginase că lumea aceea există, la fel ca Rhodos sau ca marea. Lumea

Patrikiei fusese totdeauna la fel de îndepărtată ca şi visele, la fel de neverosimilă.

Dar bunica nu minţise niciodată, nici măcar nu răstălmăcise adevărul, despre orice ar fi discutat. Fusese totdeauna sinceră, tratând-o ca pe un adult, explicându-i cu grijă, răspunzându-i la întrebări fără niciuna dintre prefăcătoriile pe care le au deseori adulţii.

De ce să fi minţit despre Cale?

Când amurgul dizolvă contururile ramurilor de copaci de deasupra vizibile prin crăpătură, Rhita ieşi dintre stânci şi coborî încet povârnişul spre grotă. Acolo aştepta tatăl ei, lângă uşa boltită, ţinând cu amândouă mâinile pe genunchi un băţ lung, verde. Nici nu se gândi că ar fi putut să o lovească; Rhamon n-o pedepsise fizic niciodată. Băţul era doar ceva la care să se uite şi cu care să se joace.

„Tatăl meu cel blând şi grijuliu”, gândi Rhita. Viaţa era complicată pentru el. Politica de succesiune la Akademeia devenea murdară. Nu mai avea nevoie de o altă supărare.

El se ridică, aruncă băţul şi îşi şterse mâinile de pantaloni, privind în pământ. Rhita veni spre el şi îl îmbrăţişă cu putere. Apoi se întoarse la grotă, strânseră Obiectele în cutiile lor şi, încărcaţi din plin, le purtară jos, la poalele dealului, spre casa văruită în care se născuse Rhita.

PATRU

Hexamonul Terestru, Axa Euclid

Călătoria în memoria oraşului Axei Euclid fu scurtă. Olmy alese o legătură de nivel coborât şi aruncă acolo o copie completă a lui însuşi, în matricea-tampon, ca să aştepte intrarea în creşa centrală. Corpul lui părea că doarme; de fapt, un parţial, în cele trei implanturi, prelucra date de pe înregistrări ale interviurilor cu ambasadorul talsit, căutând ciudăţenii de comportament care să-i dea repere pentru adevărata psihologie talsit. Ştia că nu are timp de odihnă; putea să simtă lucrul acesta ca şi cum doar s-ar fi gândit la el, o mâncărime, o constrângere, o nerăbdare fără margini, greu de controlat.

Dacă simţea vreo legătură personală cu vreun alt bărbat în afară de Korzenowski, aceea era cu Tapi, fiul său. Cunoscuse mulţi copii în creşa din memoria oraşului, uneori ca tutore, alteori ca judecător; puţini erau atât de superiori din punct de vedere al calităţii cum era Tapi, iar Olmy era convins că opinia lui era obiectivă. În mai puţin de cinci ani de educaţie în memoria oraşului, tânărul evolua către un nivel de sofisticare rar în creşă. Olmy se îndoia că băiatul ar avea vreo greutate să obţină o încarnare; cu toate acestea, examenele nu erau uşoare.

Nu-i plăcuse sugestia maternă a lui Ram Kikura de a-l vizita pe Tapi şi totuşi, fără ca ea să-i spună ceva, ar fi putut să-şi permită asemenea lux…

Paternitatea nu era o simplă cerere în căsătorie.

Depuseseră cererea de a-l crea pe Tapi cu şapte ani în

urmă, doi ani după pensionarea oficială a lui Olmy. Pe vremea aceea, conflictele dintre corpurile orbitale şi Vechii Locuitori nu păreau să fie deosebit de puternice sau distructive; Refacerea mergea înainte şi amândoi simţeau că ar fi timpul să creeze şi să crească un copil. Planificaseră mentalitatea băiatului în strânsă colaborare, hotărându-se împotriva obiceiurilor naderite ortodoxe, care prevedeau o creaţie mai puţin structurată, ca şi împotriva unei naşteri fizice. Ram Kikura, cu o sensibilitate feminină a cărei forţă şi convingeri îl impresionaseră pe Olmy, spusese: „Doi oameni nu devin părinţi doar după câteva ore de durere şi de conştientizare a relei proiectări fizice."

Făcuseră apel la marele tratate filosofice despre mentalităţi şi se folosiseră de modele clasice de proiectare pentru aspectele nonparentale, pe care Olmy (de fapt, trasorul lui) le găsise necatalogate în biblioteca din a treia sală de pe Thistledown. Lucrând opt zile în memoria oraşului (aproape un an, în timp accelerat), ei şi parţialele lor combinaseră mistere parentale, aleseseră mari blocuri de memorie parentală, ca să pună temelie diverselor stadii de creştere şi acoperiseră modelele cu mare grijă, pentru a crea mentalitatea pe care să o numească Tapi. Numele venea de la Tapi Salinger, un romancier din secolul al douăzeci şi doilea, pe care îl admirau amândoi.

Unii dintre cei concepuţi în memoria oraşului aveau chiar şase părinţi. Tapi era biparental, cu o predispoziţie spre masculinitate. Fusese născut dobândind statut activ, în prezenţa ambilor părinţi, în acel an unul dintre treizeci de copii fiind activaţi în memoria oraşului. Imaginea corpului său era acum a unui băiat de şase ani, polinezian în aparenţă – polinezienii şi negrii etiopieni fuseseră considerate cele mai frumoase rase umane în tinereţea lui Ram Kikura – şi extrem de neastâmpărat, într-adevăr, Ram Kikura începuse să-şi strige fiul Robin în loc de Tapi, dar pe măsură ce creştea şi devenea mai liniştit (nepierzând, totuşi, niciodată sclipirea lui Robin Goodfellow), rămase

Tapi. În primul an al vieţii fiului lor, Olmy şi Ram Kikura au stat cu el, părăsind memoria oraşului pentru îndatoriri urgente, care erau puţine.

Construiseră câteva spaţii-fantezie pentru trăit, îngăduindu-i lui Tapi să crească aproape simultan în câteva ere simulate.

Minunea memoriei oraşului era flexibilitatea realităţii mentale. Construcţia realităţilor simulate era o chestiune de câteva momente, efortul fiind făcut cu ajutorul unei părţi a matricei de memorie, folosind o mare parte din resursele bibliotecilor de pe Hexamon. Înţelepciunea timpului istoric – aşa cum fusese acesta documentat şi perceput de cei mai mari savanţi şi artişti – nu era greu de înţeles pentru Tapi, iar el îşi îmbogăţise astfel cunoştinţele.

Apoi au apărut greutăţile, nu cu Tapi, ci chiar cu Hexamonul. Curentele politice se transformaseră şi câteva chiar au sugerat redeschiderea Căii. Puterea partidului neo-geshel crescuse, contrazicând cele mai bune pronosticuri ale consilierilor naderiţi. Olmy a simţit vântul rece al istoriei impunându-i să se pregătească…

Odată cu trecerea următorilor câţiva ani, petrecu tot mai puţin timp cu Tapi, lăsând datoria paternităţii pe seama parţialelor sale supraîncărcate. Ram Kikura avea şi ea mai puţin timp liber, dar încă menţinea un contact strâns cu Tapi. Tapi n-a arătat niciodată vreun resentiment şi nici nu şi-a încetinit creşterea, dar Olmy a simţit deseori chinurile regretului.

Tamponul liniei inferioare primi acces şi originalul lui Olmy fu încărcat direct în creşa memoriei oraşului. Tapi îl aştepta, imaginea lui autodesemnată fiind acum cea a unui tânăr, o bună aproximaţie a cum trebuia să arate un fiu natural rezultat din părinţii lui – aspectul general al lui Olmy, ochii şi gura lui neschimbate, nasul şi maxilarele lui Ram Kikura, un tânăr foarte atrăgător, având şi câteva defecte pline de farmec, care erau semnul distinctiv al unei proiectări corporale inteligente. Se îmbrăţişară, o

concatenare electrică a unor amestecuri fizice şi mentale care, mai demult, putea fi considerată jenant de intimă pentru tată şi fiu, dar care era normă în memoria oraşului. Olmy măsură progresele fiului său din îmbrăţişarea aceea, iar lui Tapi îi obţinu o doză sănătoasă de aprobare parentală.

Gesturile şi vorbirea nu erau necesare în memoria oraşului, erau totuşi, folosite; comunicarea directă minte-la-minte era laborioasă şi consuma timp, folosită numai când era necesară comunicarea precisă.

— Îţi mulţumesc că ai venit, tată, spuse Tapi. Parţialele tale începuseră să se sature de mine.

— Mă îndoiesc, spuse Olmy.

— Le-am testat tot timpul, ca să văd dacă ţi se potrivesc.

— Şi se potriveau?

— Da, dar le-am iritat…

— Ar trebui să fii totdeauna politicos cu un parţial. Ştii, poartă cu ei multe poveşti.

— Nu le-ai citit memoriile?

— Încă nu. Voiam să te văd neinfluenţat de ele.

Tapi proiectă o schiţă a planurilor corpului său, pentru aprobarea lui Olmy. Corpul tânărului era autonom, dar fără suportul părţilor de talsit sau a altor dispozitive de întreţinere pe termen scurt. În forma dată de el, nu ar fi putut să existe atât de mult fără întreţinere şi nutriţie, dar, pentru vremurile acelea, era un proiect mai bun decât cel al lui Olmy. În mod sigur, era mult mai practic.

— Ce crezi?

— E foarte bună. Ai obţinut aprobarea consiliului?

— Provizoriu.

— O vei avea. E o adaptare elegantă, spuse Olmy şi era sincer. Aproape că dorea să facă o cerere pentru reîncarnare şi să o încerce. Totuşi, trăise cu părţile talsit atât de multă vreme…

— Crezi că vor redeschide Calea?

Olmy îi dădu echivalentul mental al unei grimase.

— Nu o lua înainte, spuse el. N-am obţinut mai mult de câteva ore de memorie şi nu vreau să le irosesc discutând politică. Vreau ca fiul meu să-mi arate tot ce a învăţat.

Entuziasmul lui fu electrizant.

— Lucruri minunate, tată. Ai studiat vreodată structurile Mersauvin?

Olmy le studiase, dar numai pe scurt, găsindu-le plictisitoare. Nu-i spuse asta fiului său.

— Am făcut cele mai interesante corelaţii, continuă Tapi. Întâi am crezut că erau abstracţiuni anoste, dar pe urmă le-am introdus în analiza situaţiei sintetice şi am ajuns la cele mai incredibile raţionamente. Permit cea mai complexă modelare predicativă. Se comportă cu algoritmi autoadaptabili pentru ierarhizare şi planificare socială, modelează până şi interacţiuni individuale!

Tapi le mută într-un compartiment privat.

— Pe acesta l-am decorat chiar eu, spuse el. Nimeni încă nu a fost considerat potrivit pentru a-l scrie. Cred că e un compliment de la colegii mei de creşă…

În mod sigur era. Decoraţiunile din compartimentele private erau la fel de trecătoare şi vulnerabile ca şi gheaţa pe foc. Decorul, care pentru ochii lui Olmy era o mulţime obositoare de teste mentale şi algoritmi demonstraţi, era mult mai complex şi elaborat decât ar fi putut Olmy să facă.

— Mi-am luat unele libertăţi faţă de lecţiile mele din programă, continui? Tapi. Am aplicat structurile Mersauvin evenimentelor externe.

— Da? Şi ce ai aflat?

Tapi îi arătă o curbă în zigzag, discontinuă.

— Multe întreruperi. Hexamon se află sub o presiune puternică. Nu mai suntem o societate fericită. Am fost odată, cred; în Cale. Am comparat insatisfacţia prezentă cu profilurile psihologice ale nostalgiei pentru stadiile anterioare ale vieţii în homorfi născuţi natural. Cel mic îl mimează pe cel mare. Algoritmii arată că Hexamon vrea să se întoarcă în Cale. Mă tem că profesorii mei nu m-au notat

foarte bine. Ei spun că rezultatelor le lipseşte rigoarea.

— Vrei să spui că tindem cu toţii să ne întoarcem la izvoare. Nu?

Tapi fu de acord, şovăind zâmbitor.

— N-aş pune problema aşa deschis.

Olmy studie curba zimţată cu un amestec de mândrie şi concentrare…

— Cred că e foarte bună. Nici ăsta nu e un simplu compliment părintesc.

— Crezi că va prezice?

— Între nişte limite.

— S-ar putea să mă comport prosteşte, dar… dar am crezut că şi acolo există o mare valoare profetică. Aşa că am luat decizia pentru vocaţia primară. Mă pregătesc pentru forţele armate din Hexamon.

Olmy privi imaginea băiatului cu şi mai multă mândrie şi cu o senzaţie, chiar mai puternică, de regret.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

— Ţi-am studiat istoria, tată. E admirabilă. Dar sunt acolo căi prin care cred că îi pot îmbunătăţi aspectul. – Imaginea lui Tapi se aprinse într-un entuziasm de culori şi apoi se refăcu, îmbrăcată în negrul forţelor armate. – Voi încerca să ajung la o funcţie mai înaltă spre ultimele stadii ale carierei mele. Într-un secol sau două de serviciu activ, timp normal. Mă întreb de ce n-ai acţionat niciodată pentru obţinerea unor roluri de conducere.

— Dacă l-ai studiat pe tatăl tău îndeajuns de aproape, atunci ştii.

— Vechile metode. Vechile discipline. Soldatul tot soldat rămâne. Expresia supremă.

Olmy dădu din cap, erau sentimente oneste.

— Dar aptitudinile tale… tendinţa ta în ultimii ani a fost să simţi mai puţin respect pentru superiorii tăi. Îţi spui că asta se întâmplă pentru că sunt în declin capacităţile lor… Dar cred că poate fi şi o expresie suprimată a propriilor tale dorinţe de a modela istorie.

„Acesta e fiul meu”, gândi Olmy. „Rapid şi la obiect. Şi având dreptate, fără nicio îndoială.”

— Să las parţialele cu tine e ca şi cum aş lăsa mieii să păzească un leu.

— Mulţumesc, Ser.

— Probabil că ai dreptate din toate punctele de vedere. Dar daca intri în ierarhia aceea, va trebui şi tu să-ţi suprimi şi să-ţi deviezi propriile impulsuri impertinente. Cel mai greu drum spre conducere e prin forţele armate.

— Da, tată. Asta va insufla disciplină şi autocontrol.

„Dacă nu te toarnă într-un tipar pe care să nu ai putere să-l spargi”, gândi Olmy.

— Eşti de acord cu redeschiderea?

Nicio scăpare, nici măcar în creşă.

— Respect legea şi o slujesc.

Tapi zâmbi.

— Mi-a fost dor de tine, tată. Nici măcar parţialele corecte nu strălucesc precum originalul.

— Trebuie să… să îmi cer scuze, spuse Olmy, pentru acţiuni trecute şi viitoare. Voi fi foarte implicat într-o muncă, de aici încolo, mai mult decât până acum.

— Lucrezi din nou pentru forţele armate?

— Nu, e o chestiune personală. Dar s-ar putea să nu fiu în stare să mă întâlnesc cu tine mai des decât am făcut-o în ultimii ani… poate mai rar. Vreau să ştii că sunt mândru de tine, că îmi place cum ai crescut şi că eşti matur. Mama ta şi cu mine suntem teribil de încântaţi.

— Mândri de imaginea în oglindă, spuse Tapi cu o urmă de autocondamnare.

— Deloc, răspunse Olmy. Eşti mult mai complex şi mai organizat decât oricare dintre noi. Eşti ce avem noi mai bun. Absenţa mea nu înseamnă dezaprobare şi nu este… lucrul pe care l-aş fi ales.

Tapi ascultă zâmbind.

— Consimţământul meu pentru încarnare este înregistrat, spuse Olmy. Mi-am asumat răspunderea, în

Hexamon, pentru acţiunile tale. Mama ta a făcut la fel.

Tapi deveni dintr-odată solemn.

— Mulţumesc. Pentru încrederea voastră.

— Nu mai eşti creaţia noastră, spuse Olmy, urmând un ritual îndelung stabilit. Acum te creezi pe tine însuţi. Am să recomand o comisie în forţele armate. Şi am să încerc să te vizitez… „Onestitatea”, gândi el, „ar fi cea mai bună politică”. Dar asta, probabil, nu se va întâmpla curând.

— Voi face cinste numelui tău, spuse Tapi.

— Nu mă îndoiesc. Olmy se uită la decorul din jurul lor. Acum mă interesează aceste structuri Mersauvin. Să punem puţin locul ăsta la punct şi pe urmă mi-ar plăcea să-mi arăţi cum ai ajuns la concluziile tale.

Tapi se arătă de-a dreptul nerăbdător să înceapă cât mai repede.

Olmy plecă din Axa Euclid după şase ore; era unul dintre cei trei pasageri ai unei navete spre Thistledown.

Nu avea poftă să converseze. Ceilalţi pasageri erau prea închişi în ei ca să-i acorde atenţie.

CINCI

Pământ

Lanier stătea pe marginea patului ca să-şi încalţe bocancii de călătorie. Îşi îngădui o mică strâmbătură când se aplecă să-şi încheie şireturile. Era nouă dimineaţa şi o furtună scurtă trecu peste munţi, cu un torent de ploaie, aducând o adiere dulce a vântului dinspre mare. Dormitorul era încă rece. Respiraţia i se condensa în faţa lui. Se ridică, bătând cu bocancii în covorul ponosit, ca să şi-i potrivească, încercându-le strânsoarea pe propriile-i glezne; se încruntă din nou, la un alt fel de durere, o altă amintire pe care n-o putea şterge.

În faţa ferestrei largi din sufragerie, îmbrăcându-şi haina, se uită peste cele câteva garduri vii şi ferigi înalte, la dealurile verzi şi abrupte din faţa lui. Ştia drumurile printre dealurile acelea, nu mai mersese acolo de ani de zile, dar acum părea să fie o zi bună ca să se obişnuiască din nou cu el însuşi. Nu căuta niciun panaceu, niciun exerciţiu riguros ca să-şi recapete tinereţea pe care o respinsese; mai curând o îndepărtare de la gândurile lui, care în ultima vreme fuseseră deosebit de amare. Trei luni trecuseră de la înmormântarea lui Heineman.

Karen nu-şi luase rămas-bun înainte de a se duce la Christchurch cu o misiune. Luase noul vehicul cu cinci roţi dat de Hexamon; drumurile erau încă umede şi accidentate, iar vechea lor trăsură nu era totdeauna potrivită pentru un ţinut prin care şi caii avansau greu. Într-o zi, gândi Lanier, ar putea să cadă bolnav în casa asta şi ar

putea trece o jumătate de oră sau mai mult până ce un vehicul de urgenţă ar putea ajunge aici şi atunci el ar fi mort, ca şi Heineman.

O cale pentru a se descotorosi de amintiri neplăcute.

— Taxa, taxa, scoate taxa, cânta încetişor, cu vocea răguşită de frig. Tuşi; vârsta, nu boala. Era destul de sănătos. Ar fi putut să treacă mulţi ani, înainte să vină sugativa memoriei să-i şteargă necazurile.

Făcuse atât de puţin în deceniile lui de serviciu, cel puţin aşa se spunea. Pământul, după patruzeci de ani, încă era o rană sângerândă, în ciuda numelui său oficial; mergea pe drumul său spre Refacere, asta era sigur, dar rămăsese şi un loc al amintirilor permanente despre moarte şi prostie.

De ce îi revenise trecutul atât de viu în amintire acum şi nu altădată? Ca să-l abată de la frustrările neînţelegerilor lui crescânde cu Karen? De la înmormântare, ea era complet împietrită.

Cu douăzeci şi nouă de ani în urmă. Un oraş fără nume, pierdut în pădurile Canadei de sud-est, o capcană rece şi înzăpezită pentru trei sute de bărbaţi, femei şi copii. Bărbaţii ieşiseră din barăcile lor solide, din buşteni legaţi cu frânghii şi lanţuri, mai vlăguiţi decât toţi ceilalţi pe care îi întâlnise Lanier vreodată, ca să-i înfrunte pe călătorii din cer. Lanier şi partenerii săi, doi lucrători de pe Hexamon, un bărbat şi o femeie, erau bine hrăniţi şi sănătoşi, fireşte. Traversară cu hotărâre câmpul înzăpezit dintre nava lor şi cea mai apropiată barcă, adresându-se bărbaţilor, în franceză şi engleză.

— Unde sunt femeile voastre? întrebă lucrătorul femeie. Copiii?

Bărbaţii se uitară ţintă la ei, în ochi jucându-le înfometarea; erau de o frumuseţe eterică, fiecare cu faţa albă şi părul cenuşiu şi pătat. Un bărbat păşi înainte clătinându-se, strângând din dinţi, cu braţele întinse şi îl îmbrăţişă pe Lanier din toate puterile. Ca şi cum ar fi fost strâns de un copil bolnav, Lanier, aproape în lacrimi, îl

sprijini pe bărbatul în ai cărui ochi îngălbeniţi strălucea ceva ce semăna cu adoraţia sau poate erau doar alinarea şi bucuria.

Răsună o împuşcătură şi lucrătorul femeie se răsuci, căzând pe spate, întinsă pe zăpadă, cu un şuvoi de sânge ţâşnindu-i din piept.

— Nu! Nu! strigă altul din grupul de bărbaţi, dar mai multe împuşcături luară coaja de pe copaci, împrăştiară zăpada, răsunând pe carcasa navei. Un bărbat singur, între două vârste, cu o barbă neagră şi mare, mai puţin vlăguit decât ceilalţi, ţinând o puşcă ce părea chiar mai bine îngrijită şi hrănită decât el, stătea pe singurul drum al aşezării, blestemând în gura mare. Unsprezece ani! Unsprezece! Unde aţi fost, zeilor, în ăştia unsprezece ani nenorociţi?

Lucrătorul bărbat, al cărui nume nu şi-l mai amintea, îl lovi pe cel cu puşca cu un fulger rotund şi fierbinte ieşit din singura lor armă. Lanier se uită la lucrătoarea rănită, apreciindu-i repede starea. Nu ar fi putut supravieţui dacă nu i se recupera bila personalităţii subîncărcate din spatele gâtului; Lanier se aplecă şi îi luă pulsul, lăsându-i închise pleoapele, permiţându-i să intre în primul stadiu al morţii. Neluând seama la nimic din jurul lui, desfăcu un scalpel şi deschise gâtul femeii până la baza craniului, simţind cu degetele bila neagră, trăgând-o din suportul ei, strecurând-o într-o mică pungă de plastic, aşa cum învăţase.

În timp ce el făcea asta, bărbaţii din sat îl călcară în picioare, încet şi metodic, pe cel cu puşca, până ce acesta muri. Lucrătorul de pe navă încercă să-i îndepărteze, dar oricât de slabi ar fi fost, el era unul, pe când ei erau zece. Omul care îl îmbrăţişase pe Lanier rămăsese tăcut în timpul operaţiei, ieşindu-şi din minţi la vederea atrocităţii aceleia, apoi căzu în genunchii acoperiţi de zdrenţe şi îl imploră pe Lanier să nu le distrugă satul.

Femeile şi copiii ieşiră din barăcile de lemn, mai mult morţi decât vii.

Oamenii acestui sat improvizat supravieţuiseră unsprezece ierni, rezistaseră chiar şi în primele două, cele mai grele, dar n-ar fi ieşit vii din aceasta din urmă.

— Pentru cine plăteşte vama podului, murmură el. *Soţia mea e tânără şi plină de viaţă. Eu sunt bătrân. Am luat hotărârile noastre şi ne plătim vămile.*

Se opri în hol, pentru o clipă, cu ochii închişi, încercând să forţeze ceaţa să-i iasă din cap. Strânsul lânii, aşa numea bunicul lui starea asta. Nume potrivit în Noua Zeelandă. Totuşi, lâna asta era plină de scaieţi şi gunoaie.

Nu i-am salvat pe toţi. Nici măcar pe toţi cei puternici şi capabili. Moartea era atotputernică chiar şi pentru îngerii veniţi din cer, ca să-i ajute.

De zeci de ani nu-i mai păsase că lucrurile acelea se întâmplaseră şi îl iritau acele gânduri, palide substitute pentru o vină pe care nu credea că ar fi trebuit să o simtă. *Mi-am făcut datoria. Dumnezeu mi-e martor că mi-am dat treizeci de ani pentru Refacere.*

Şi Karen şi-i dăduse, dar ea nu arăta ca un sac de cârpe ponosite.

Deschise uşa, luându-şi bastonul. Nori cenuşii încă alunecau deasupra. Dacă ar fi putut să se îmbolnăvească de pneumonie, prietena celor bătrâni, ar fi făcut-o. Dar printre binefacerile oferite Vechilor Locuitori de către Hexamonul Terestru era şi îndepărtarea tuturor bolilor.

În această privinţă, resursele lor fuseseră mari; fiecare bărbat, femeie sau copil de pe Pământ era dotat cu organisme care îi păzeau corpul împotriva oricăror posibili invadatori din afară.

Aruncă o privire propriei imagini din oglinda uşii de la intrarea principală, feţei puternice, dar brăzdate adânc, liniilor din jurul gurii, curbate în jos, despicăturilor de pe fiecare parte a nasului, pleoapelor care atârnau, imagine care îl arăta trecut prin multe. Îl încercă un amestec de satisfacţie şi dezgust pervers când îşi dădu seama că se simţea mai bătrân decât arăta.

Înainte de a se odihni, Lanier regretă primul pas pe care îl făcuse pe acel munte. La următoarea pantă a drumului, de două ori mai abruptă, trăgea în piept cantităţi din ce în ce mai mari de aer şi le sufla cu zgomot, stăpânindu-şi cu mâinile genunchii care îi tremurau, iar fruntea îi asuda din ce în ce mai tare. Nu făcuse prea mult alpinism, nici măcar exerciţii, de ani de zile, şi dacă nu voia să-şi sfârşească viaţa, să facă eforturi prea mari la prima lui ascensiune era un lux nebunesc… Minunile Medicinei de pe Hexamon puteau să facă numai ce le dădea el voie să facă; să-l ţină viguros, în limite rezonabile pentru vârsta lui şi neafectat de excesul de radiaţie, faţă de care el simţea o oroare de neînlăturat.

După ce respiraţia îi deveni normală, stăpânindu-şi durerea, privi în jos, pe marginea prăpastiei, spre valea care se întindea trei sute de metri mai jos. Turme de oi – poate că erau ale lui Fremont, tânărul proprietar al fermei de la Golful Irlandezului – curgeau de-a lungul câmpurilor pestriţe, verzi şi aurii, ecoul lor lovindu-se de norii grei de ploaie, cenuşii şi albi, care treceau peste păşunile albăstrui prăfuite. Deasupra lui zbura un vultur, primul pe care îl vedea în anotimpul acela. La înălţimea aceea, vântul era rece şi înviorător chiar şi primăvara, în noiembrie; sus, pe munte, la o mie de metri şi mai bine, încă mai erau petice de zăpadă, pătate cu inevitabilele filamente purpurii ale coloniilor de ciuperci microscopice pe care ciobanii şi fermierii le numeau „sângele lui Cristos”.

În sfârşit, îşi îngădui să se aşeze pe o piatră. Îl dureau picioarele. Muşchii gambelor ameninţau să i se înmoaie. Pentru prima dată, după luni, poate ani întregi, se simţea bine cu adevărat, oarecum motivat să trăiască.

Vântul îi rostea numele. Uimit, se întoarse, căutând un călător sau vreun cioban pe drum, în sus sau în jos, dar nu văzu pe nimeni. Mulţumindu-se cu gândul că sunetul fusese o iluzie, scoase din buzunarul de la spate un sandviş cu

brânză de capră, îl despachetă şi începu să mănânce.

Vântul îl chemă din nou, de data aceasta mai clar, mai aproape. Se ridică şi se uită pe potecă în sus, încruntându-se. Chemarea venise din direcţia aceea, era sigur de asta. Punându-şi sandvişul înapoi în pachet, merse de-a lungul celei de-a doua cotituri, apoi încă o sută de metri în sus, pe potecă, bocancii pătrunzându-i prin suprafaţa pietroasă şi alunecând pe iarba încă umezită de rouă. Era singur pe cărare.

Cântă ca să-şi ţină ritmul; se opri apoi ca să-şi tragă răsuflarea şi să lase aerul curat să-i intre în sânge, să-i cureţe mintea de păienjenişul adunat în lunile în care stătuse între patru pereţi.

Avea nevoie să înţeleagă situaţia în care se găsea.

Deşi îi compătimea pe semenii lui, Lanier ajunsese să-i şi urască în acelaşi timp. Se părea că, în agonia lor, se băteau între ei mai des decât s-ar fi putut crede, într-un fel care înrăutăţise lucrurile. Uneori, cei care fuseseră trataţi cu cruzime – pierzându-şi case, familii, oraşe, popoare – reacţionaseră cu şi mai mare cruzime faţă de alţi supravieţuitori.

În ultimul timp, lecturile preferate ale lui Lanier fuseseră cărţile filosofului şi romancierului Arthur Koestler, din secolul al douăzecilea, care credea că omenirea fusese construită greşit… Lanier se îndoia prea puţin de asta.

Văzuse bărbaţi, femei şi copii supuşi unor examene psihologice şi unor tratamente care le scoteau afară demonii, lăsându-i într-o stare mult mai bună, capabili să se confrunte în mod eficient cu realitatea din jurul lor. Lanier nu spusese nimic în disputa legată de o astfel de vindecare. Tratamentele scurtaseră Refacerea cu decenii întregi şi totuşi el nu se putea hotărî dacă era de acord cu ele. Erau atât de slabe fiinţele umane, maşini atât de prost construite, încât doar câteva dintre ele să se poată vindeca singure, să îşi pună singure diagnosticele, să se critice singure? Evident. Devenise un pesimist, poate chiar un

cinic, dar exista o parte din el care îi ura pe cinici; prin urmare, Q.E.D., nu era mulţumit de el însuşi.

O largă pătură de nori alunecă peste pământ, având o gaură circulară exact în mijloc. Se aşeză din nou pe piatra de lângă potecă şi se uită, cu ochii mijiţi, la strălucirea razei de soare care traversa valea. Era atât de caldă, atât de hipnotică raza aceea lată de câţiva kilometri; dacă şi-ar fi lăsat, pur şi simplu, mintea să se odihnească, lumina soarelui în iarbă i-ar fi putut răspunde la toate întrebările. Se simţea nesigur, somnoros, gata să-şi dea jos toate poverile, să se întindă pe spate, să lase soarele să-l dizolve ca pe o bucată de unt încălzit.

De sus, de pe cărare, cobora spre el un bărbat îmbrăcat în negru şi cenuşiu, care purta un alpenştoc. Lanier se întrebă dacă de la acesta venise vocea adusă de vânt; nu era sigur dacă-şi dorea companie. Dacă omul ar fi fost un cioban, se putea înţelege cu el, dar dacă era un excursionist din Christchurch…

Poate că celălalt nu avea să-l ia în seamă.

— Bună, îl salută bărbatul, ai cărui bocanci scârţâiau pe pietrişul din faţa lui Lanier. Lanier se întoarse. Călătorul stătea în faţa grămezii strălucitoare de nori… Părul îi era negru, tăiat scurt; era înalt de aproape doi metri, părea tânăr şi avea umerii largi, braţele musculoase. Îi amintea lui Lanier de un anume tânăr.

— Salut, spuse Lanier.

— Te-am aşteptat să vii aici, sus, şi să mă conduci în vale, spuse bărbatul, ca şi cum ar fi fost prieteni de multă vreme. Lanier îi identifică accentul: rhusesc.

— Te cunosc de undeva? întrebă Lanier încruntându-se.

— Poate. Omul zâmbi. Ne-am cunoscut în treacăt, cu mulţi ani în urmă. Mintea lui Lanier refuza să scoată la iveală locul unde îl mai văzuse pe omul acesta. Îl iritau ghicitorile.

— Mă tem că mă lasă memoria. Se îndepărtă.

— Pe vremuri am fost inamici, spuse bărbatul, părând a fi

încântat că nu mai erau. Totuşi nu se apropie mai mult, ţinându-şi bastonul în faţă. Lanier se uită din nou la el. Nu era îmbrăcat gros şi nu avea niciun bagaj în spate. Nu putea să fi stat multă vreme pe munte.

— Eşti unul dintre rhuşii care au invadat asteroidul Thistledown? întrebă Lanier. Pusă unui om a cărui tinereţe era atât de vizibilă, întrebarea nu era prostească, deşi pe vremuri ar fi fost. Călătorul nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani; totuşi ar fi putut face terapie de întinerire pe unul dintre corpurile orbitale, sau în vreuna dintre staţiile Hexamon de pe Pământ.

— Da.

— Ce te aduce aici, atât de departe?

— Sunt nişte treburi de făcut, treburi importante. Am nevoie de ajutorul tău.

Lanier întinse mâna.

— M-am retras. – Străinul îl ajută să se ridice. – Vremurile acelea au trecut de mult. Cum te cheamă?

— Sunt dezamăgit că nu-ţi aminteşti de mine, spuse nemulţumit bărbatul. Mirski. Pavel Mirski.

Lanier râse.

— Bună încercare, spuse el. Mirski e acum de cealaltă parte a cerului. A mers dincolo de limitele geshel, iar Calea şi-a închis porţile după el. Dar îmi place gluma ta.

— Nu-i nicio glumă, prietene.

Lanier studie cu grijă trăsăturile omului. Dar, Dumnezeule! Chiar *semăna* cu Mirski.

— Patricia Vasquez şi-a găsit drumul spre casă? întrebă străinul.

— Cine ştie? Nu am poftă de ghicitori. Şi de ce naiba îţi pasă? Lanier fu surprins de propria-i vehemenţă.

— Mi-ar plăcea să o regăsesc.

— O şansă nemaipomenită.

— Cu ajutorul tău.

— Gluma ta e de prost gust.

— Garry, nu-i nicio glumă. M-am întors. – Păşi mai

aproape. Asemănarea cu Mirski era nefirească. – Te-am aşteptat să vii aici sus, te-am aşteptat pe tine, cineva care mă recunoaşte şi care mă poate duce la oamenii potriviţi. Ai fost important pentru Refacere, nu?

— Am fost, spuse Lanier. Ai putea fi fratele lui. Geamănul lui identic, de fapt.

— Ar trebui să mă duci pe Thistledown. Trebuie să vorbesc cu Korzenowski şi cu Olmy. Mai trăiesc, nu-i aşa?

Konrad Korzenowski proiectase Calea, cândva ataşată celei de-a şaptea cavităţi a navei-asteroid Thistledown. Aceasta şi două secţiuni din Axis City încă erau pe o orbită la zece mii de kilometri depărtare în jurul Pământului, iar nava nu mai avea un capac polar, expunându-şi către exterior cea de-a şaptea cavitate. Thistledown fusese scos în urmă cu patruzeci de ani din capătul Căii, pentru a permite îndepărtarea porţiunilor naderite din Axis City. Calea s-a închis rapid în spaţiul gol: s-a sigilat aproape imediat închizându-şi infinitatea de universuri pentru totdeauna. Cei care aleseseră să stea în interiorul Căii – printre ei, şi Pavel Mirski – erau mai îndepărtaţi decât sufletele morţilor, dacă morţii au suflete.

Lanier bâigui ceva de neînţeles, apoi tuşi dintr-odată. Părul de pe gât i se înfioră.

— Isuse, spuse acoperindu-şi gura cu mâna. Ce se petrece aici?

— Am călătorit pe o distanţă mare în spaţiu şi timp, spuse bărbatul, povestea mea e foarte ciudată.

— Eşti o fantomă? Era o chestiune veche, inutil de întrebat. Nu se gândea la fantome în sensul dat pe Hexamon. Faţa i se înroşi.

— Nu. Mi-ai strâns mâna. Sunt din carne, sunt muritor… într-un fel.

— Cum te-ai întors?

— Nu pe drumul cel mai scurt.

Surâse ezitant şi îşi lăsă bastonul pe iarbă, lângă piatra lui Lanier, apoi se aşeză.

Mirski, dacă într-adevăr era el, lucru pe care Lanier nu voia să-l accepte – privi de-a lungul văii în care se mişcau turme şi umbre ale norilor şi spuse din nou:

— Trebuie să vorbesc cu Korzenowski şi cu Olmy. Poţi să mă duci la ei?

— De ce nu te duci tu direct la ei? întrebă Lanier. Ai mai făcut-o până acum. De ce te-ai întors aici?

— Pentru că, din anumite motive, eşti chiar mai important pentru mine decât ei. Trebuie să ne întâlnim cu toţii şi să stăm de vorbă. De când n-ai mai vorbit cu ei?

— De ani de zile, recunoscu Lanier.

— În guvern va izbucni o criză, în curând. – Mirski privi spre Lanier cu o faţă calmă şi serioasă. – Calea va fi deschisă din nou.

Lanier nu reacţionă. Auzise zvonuri, dar nimic mai mult. El însă se izolase de politica Hexamonului.

— E ridicol, spuse.

— Nu, de fapt nu este, replică Mirski foarte liniştit. Nici din punct de vedere fizic, nici politic. Tehnologia aceea, puterea aceea sunt ca nişte droguri. Nici măcar cel mai curat dintre suflete nu poate rezista la nesfârşit acelor convingeri. Poţi să aranjezi o întâlnire?

Umerii lui Lanier se lăsară brusc. Se simţi înfrânt, prea slab ca să-şi adune cuvintele şi să se apere de nebunie.

— Am un radio acasă, un comunicator, spuse el. Jos, în vale. – Îşi îndreptă spatele. – Va trebui să dovedeşti că eşti cel care pretinzi că eşti.

— Înţeleg, spuse Mirski.

ŞASE

Thistledown

Olmy stătea în faţa unui terminal al bibliotecii, la Alexandreia, oraşul din a doua cavitate a asteroidului, într-un district care nu fusese încă repopulat. Îşi instalase terminalul chiar cu câteva zile înainte, în apartamentul în care îşi petrecuse ultima parte a copilăriei – şi unde fuseseră ascunse parţialele neasamblate ale lui Korzenowski, tot ce mai rămăsese din Inginer după asasinarea lui, cu secole în urmă. Olmy localizase acele parţiale în copilărie şi, mai târziu, răspunsese de reasamblarea şi de reîncărcarea lui Korzenowski, cu ajutorul Patriciei Vasquez.

În acest loc obscur, pe un terminal privat care, teoretic, trebuia să fie de negăsit, Olmy primi un mesaj de la o veche cunoştinţă. Pictogramele, prost traduse, spuneau: „Am ceva pentru tine. Crucial pentru munca ta.”

Mesajul se termina cu coordonatele unei staţii abandonate în cavitatea a cincea şi cu o dată de întâlnire. „Singur”, insistau pictogramele. Erau semnate cu emblema lui Feor Mar Kellen.

Mar Kellen era un bătrân soldat şi un camarad din poliţia de la porţi, cam de vârsta lui Olmy. Se născuse în timpul ultimelor războaie cu jarţii, când avusese loc cea mai mare victorie împotriva invadatorilor Căii, de dinaintea Separării; jarţii fuseseră respinşi în josul Căii mai multe miliarde de kilometri. Teritoriul câştigat a fost fortificat şi au fost deschise porţi spre lumi nelocuite, potrivite pentru minerit.

Aceste lumi au dat materiile prime pentru Axis City şi apoi au furnizat atmosfera şi solul care au acoperit mare parte din suprafaţa Căii.

Anii aceia fuseseră oribili şi glorioşi, ani ai morţii şi ai oţelirii. Hexamonul a ieşit din ei mai puternic, gata să comande căile dintre porţi, să atragă patroni şi parteneri din lumile locuite în care intraseră chiar prin acele porţi. În unele împrejurări, Hexamonul şi-a însuşit comerţul abandonat de jarţi; în felul acesta a stabilit legături comerciale cu misteriosul Talsit. Talsit le-a spus numele duşmanilor lor, atât de fidel, încât mesajul acela s-ar fi putut traduce în limbaj uman.

Desigur, jarţii nu fuseseră doar învinşi şi împinşi departe de-a lungul Căii şi ţinuţi acolo de o serie de fortăreţe puternice.

Mar Kellen supravieţuise ultimilor douăzeci de ani de războaie în fortăreţele din interiorul Căii. Nici măcar acele avanposturi de frontieră nu îl provocaseră destul. A intrat în poliţia porţilor şi acolo l-a întâlnit pe Olmy.

Nu se văzuseră de secole. Olmy era surprins să afle că Mar Kellen era pe Thistledown. Îl credea mai degrabă genul care adera la gesheli, în frenezia lor de a redeschide Calea.

Înţelegerile clandestine îl iritau; încetase de mult să mai fie încântat de intrigi, în special când acestea erau inevitabile… Dar Mar Kellen sugerase că are ceva de care Olmy trebuia să ţină seama, şi oricare ar fi fost ciudăţeniile vechiului său prieten, acesta nu fusese niciodată un mincinos.

A cincea cavitate era cea mai sumbră de pe Thistledown, un fel de celulă uriaşă. Treceau pe acolo multe linii de tren, în drum spre cavităţile a şasea şi (într-un singur rând) spre a şaptea, dar numai un tren oprea acolo şi numai la cerere. Erau puţine restricţii de călătorie spre singura cavitate neocupată din Thistledown şi, în fiecare lună, câţiva alpinişti îndrăzneţi şi plutaşi pe râu, vizitau peisajul

înfiorător, învelit de nori, al mineralelor primare din asteroid, sculptate de secole, de minele care săpaseră în stânci piscuri şi abisuri fantastice, cenuşii şi portocalii. Apele în exces de pe Thistledown ajungeau aici roşii, pline de oxizi şi de alte minerale dizolvate, ape care nu erau indicate a fi băute de cei care nu aveau implanturile de purificare, pentru a elimina conţinutul de metal.

Cavitatea a cincea era, în medie, largă de numai patruzeci de kilometri. La începutul periplului capitalei Thistledown, fusese largă de treizeci şi opt de kilometri; materialul îndepărtat era folosit pentru construcţii şi pentru recuperarea materialelor volatile pierdute prin scăderile inevitabile ale sistemelor de reciclare ale asteroidului. Nimeni nu locuia acolo în mod permanent; zona era vizitată doar de străini.

Olmy luă trenul pustiu din camera a patra, apoi îşi încrucişă braţele, în vreme ce kilometrii negri ai pereţilor interiori ai asteroidului curgeau încet pe lângă el.

Mesajul lui Mar Kellen fusese atât de neaşteptat, încât nici nu încercă să ghicească unde putea duce.

Fără să presupună nimic, Olmy îşi risipi puţine gânduri pe ceea ce îl aştepta pe viitor şi, în loc de asta, reexploră săracele informaţii culturale talsit strânse şi păstrate în bibliotecile din Axis City şi de pe Thistledown. Trecuse frecvent prin materialul acesta, iar acum îl selecta din nou, metodic, sperând să răspundă câtorva enigme de nedezlegat.

Scurta călătorie îi lăsa, totuşi, puţin timp, şi el urmări cum zidurile tunelului făceau loc unui relief sălbatic, greu de ghicit printre norii groşi negri, rupţi de razele argintii din capătul tunelului, care curgeau printre dinţi de ferăstrău din lumina roşie, sumbră sau lumină verde şi albastră-cenuşie. Trenul ieşise prin capătul tunelului, unde linia era înclinată, ferestrele de pe latura dreaptă ridicându-se la aproape treizeci de grade.

Olmy îşi găsise totdeauna o aspră consolare emoţională

în aceste regiuni sterpe. Trenul încetini şi se mişcă de-a lungul celor trei şine în formă de leagăn, spre o mică staţie acoperită de o cupolă adăpostită între doi pereţi masivi, din nichel cu aspect uleios şi fier roşcat. Ploaia bătea cu putere platforma de piatră de deasupra cupolei. Nu prea departe, se auzea urletul tumultului de apă căutând unul dintre marile lacuri brune care înconjurau cavitatea.

Mar Kellen îl aştepta în interiorul unui terminal mic, părăsit, stând pe o bancă de piatră care părea mai potrivită pentru maşini decât pentru oameni. Afară bubuia tunetul, un sunet pe care Olmy îl auzise rareori pe Thistledown; totuşi, de puţine ori avusese timp să viziteze cavitatea a cincea, unde tunetul era obişnuit. Mar Kellen ridică două umbrele antice în semn de bun venit. El proiectă spre Olmy o serie de pictograme biografice, cu subsemne care indicau grade de adevăr, unde era şi unde nu era politicoasă cererea de informaţii suplimentare. În general, asemenea cereri păreau descurajate de la început. Olmy făcu la fel, deşi, în capul lui, echivocul şi concizia erau chiar mai mari. În restul conversaţiei folosiră atât cuvinte cât şi pictograme.

— V-am urmărit cariera, Ser Olmy, atât cât a fost făcută publică. Sunteţi un om ilustru şi un câştig pentru naderiţi.

— Mulţumesc. Îmi pare rău să spun că v-am pierdut urma, Ser Mar Kellen.

— Chiar îmi pare bine să aud asta. Mi-am făcut datoria de a fi cât mai obscur cu putinţă, fără a pătrunde în memoria oraşului şi a deveni bandit. Zugrăvi o pictogramă a lui însuşi în chip de pungaş cu spiritul liber, schiţată grosolan, sugerând că n-ar avea grozav de mult succes. Râseră amândoi, deşi veselia lui Olmy era cam forţată.

— Sper că n-aţi aflat prea multe despre mine, replică Olmy.

— Nu. Cariera dumneavoastră a fost la fel de obscură. Dar câteva părţi din ea au devenit istorie. Şi am aflat, probabil într-un fel nepoliticos, despre lucrurile care vă preocupă acum.

— Zău?

— Păreţi a crede, din nou, că ne vom confrunta curând cu non-umanii. Poate chiar cu jarţii.

Olmy nu spuse nimic; buzele îi erau strânse într-un zâmbet silit. Cercetările lui personale, din câte se părea, fuseseră surprinzător de publice; cel puţin pentru aceia care credeau că merită să le cunoască. Obscuritatea lui Mar Kellen deveni oarecum de înţeles; acest om nu pătrunsese în memoria oraşului, ci era un fenomen rar – un bandit real, cu existenţă fizică. Olmy îi zugrăvi pictograma unui semicerc galben, indicând interes şi atenţie deplină.

— Am dat peste ceva care s-ar putea să vă pară folositor. O relicvă din secolele trecute. Aproape la fel de interesantă ca înregistrările Inginerului.

— Aici?

Bătrânul soldat dădu solemn din cap.

— Putem ajunge la o înţelegere, dacă v-ar interesa? Vă asigur că veţi fi mulţumit.

— Nu sunt un om bogat. Nici prea puternic.

— Înţeleg, Ser Olmy, dar încă aveţi sprijinul de pe Hexamon. Mi-aţi putea da tot ceea ce vreau să cer, din punct de vedere al accesului şi privilegiilor, pentru că nu sunt chiar nebun după aurul Pământului.

Olmy îl privi cu atenţie pe bărbatul care îi vorbea şi analiză cu atenţie stilul pictogramelor sale. Mar Kellen era sincer, nu era un farsor, din câte îşi dădea seama Olmy.

— Am ieşit la pensie, spuse Olmy. Influenţa mea nu este la fel de mare ca înainte. Între limitele statutului meu de acum…

— Suficient ca să-mi daţi ce am nevoie.

— Dacă aveţi într-adevăr ceva care să-mi poată folosi, atunci sunt de acord.

Zâmbetul larg şi brusc al lui Mar Kellen era răutăcios.

— De acord. Veniţi cu mine. Îi înmână lui Olmy o umbrelă şi îi arăta cum să o desfacă. Asta a aparţinut lui Beni a mea. Veţi avea nevoie. Apără bătrânele noastre oase obosite.

Olmy îşi ridică umbrela deasupra capului şi îl urmă pe Mar Kellen pe o potecă îngustă, departe de staţie. Cărarea fusese tăiată într-o coasta a stâncii şi şerpuia printr-un defileu, deasupra unui curs de apă roşie, puternic şi grăbit. Aici lumina trecea cu greu printre nori şi ploaie. Peisajul era pierdut într-o umbră aproape la fel de profundă ca noaptea de pe Pământ. Mar Kellen aprinse o lanternă şi îi arătă drumul spre o pantă deasupra văii. Raza descoperi sus o gaură în stâncă.

— E cald şi lumină după uşa aceea. Veniţi. Numai câteva minute.

Până acolo urcară vreme de jumătate de oră.

— Am descoperit locul ăsta în vreme ce făceam cercetări pentru proiectul de repopulare de pe Thistledown, spuse Mar Kellen. Muncă de rutină, pentru un gentleman la odihnă. Locul acesta fusese şters de pe toate hărţile de resurse, cu excepţia uneia, care trebuie să fi fost o neglijenţă… Nu părea important pentru proiect, aşa că n-am spus nimănui de asta. Dar i-am pomenit lui Beni a mea şi ea… ea era prietena mea, mărturisi el deodată, oprindu-se pe pantă, ca să se uite peste umăr la Olmy. Avea doar treizeci de ani. Născută după Separare. Închipuiţi-vă, un bătrân războinic găsind o tânără doamnă… cu adevărat o doamnă. Dintr-o veche familie naderită. Dar ea avea în sânge aventura. Mi-a depăşit cu mult entuziasmul. Voia să exploreze. Am venit aici şi am găsit…

Făcu un salt sprinten în grotă. Olmy îl urmă, cu mai multă agilitate, dar mai puţin dramatic. În capătul grotei, un perete negru, neted, reflecta un punct palid al luminii. Mar Kellen izbi cu palma în alt perete negru şi lucios, cu forţă, faţa încremenindu-i într-o grimasă de durere trecătoare.

— Când l-am găsit, arăta întocmai ca ăsta. Ştiam ce este. Un zid de siguranţă. Apoi *eu* am devenit entuziast. Nimic nu e ca un cod pe care trebuie să-l spargi! Deşi nu-i uşor. Am avut de spart treizeci de blocuri codificate, diferite unele de altele, folosind analiza inventată numai în ultimul secol.

Matematica devenise vrăjitoarea mea, Olmy. Încercă să scruteze întunericul, uitându-se între perete şi Olmy. Dar e o vrăjitoare pe care am stăpânit-o. Pe vremuri, demult, acest loc era foarte sigur…

Zugrăvi o succesiune rapidă de simboluri şi peretele negru străluci în cenuşiu, apoi dispăru, pur şi simplu. Dincolo era un tunel bine luminat.

— Odată ce am ajuns înăuntru, am bănuit că acolo fuseseră luate multe măsuri de securitate, mortale. Le-am căutat amândoi şi le-am găsit – erau mult mai multe decât aş fi crezut că e nevoie să păzească ceva. Majoritatea îşi atinseseră limitele proiectate, de cinci secole, şi se dezactivaseră automat. Fireşte, nimeni nu ştia nimic despre asta – nici măcar preşedinţii. Sau aşa îmi închipui. Aici s-ar putea să mă înşel. Din nou, zâmbi răutăcios.

Se apropiară de o intrare largă, arcuită în semicerc. O voce mecanică în stilul maşinilor vechi – cel puţin la fel de vechi ca vocile similare din Alexandreia – le ceru identitatea.

Mar Kellen rosti o serie de numere şi îşi puse palma pe un vechi panou de identitate aflat lângă uşile opace.

— L-am recodificat cu însemnele mele, îi spuse lui Olmy. Uşile se luminară şi se deschiseră încet. Înăuntru aştepta în semiîntuneric o suprafaţă de primire, dezafectată. Mar Kellen îl purtă pe Olmy de-a lungul ei, printr-un hol, într-o cameră mică din care lipseau, la fel, mobila sau pictogramele pentru decor.

Mar Kellen stătea între pereţii goi şi albi ai camerei, fără umbră, cu braţele încrucişate. Olmy se opri la intrare.

— Camera aceasta este poarta spre un foarte mare secret, spuse Mar Kellen. Fără niciun folos *practic* pentru nimeni… nu acum. Dar, odată, trebuie să fi fost într-adevăr foarte folositor. Poate că a fost folosit şi nimeni dintre noi nu a auzit de asta. Poate că a fost considerat prea periculos. Intră, intră.

Cu Olmy lângă el, Mar Kellen ridică o mână, întinse un

deget şi arătă spre podea.

— Jos, vă rog. Podeaua dispăru. Camera era o cabină de ascensor. Repede, fără nicio senzaţie, căzură în întuneric. La fiecare câteva secunde treceau pe lângă o linie roşie subţire, luminată, marcând adâncimi necunoscute. Continuară aşa câteva minute.

Olmy nu auzise niciodată de tunele nelocuite extinzându-se mai mult de doi kilometri în interiorul asteroidului. De data aceasta coborâseră cel puţin de două ori mai mult.

— Din ce în ce mai interesant, nu? întrebă Mar Kellen. Îngropat foarte adânc, foarte sigur. Ce-ar putea să fie?

— Cât de adânc? întrebă Olmy.

— Şase kilometri în peretele asteroidului, răspunse Mar Kellen. Reţelele mai adânci au propria lor reţea de energie. Nu se pot vedea în niciun cont al cavităţii din care fac parte.

— E o bază de date ilegală, încercă Olmy să ghicească. Auzise de asemenea lucruri, baze supersigure, folosite de poliţie în secolele din urmă şi de politicienii care se temeau să nu cadă în dizgraţia Hexamonului. El însă nu văzuse niciuna în realitate.

— Aproape corect, Ser Olmy, dar nu ilegală – extralegală. Au construit-o legiuitorii. Pot legiuitorii să facă lucruri ilegale, dacă vorbim în sensul strict al cuvântului?

Olmy nu răspunse. Până şi în lumea atât de marcată de principii etice, cum era cea a politicii de pe Hexamon, era un truism faptul că niciun sistem de guvernare nu putea să supravieţuiască unei aplicări pe deplin riguroase a propriilor legi.

Sub ei apăru un pătrat alb, care redeveni podea. Se deschise o uşă, iar Mar Kellen îl conduse printr-o sală scurtă, într-o celulă obscură, care avea cel mult trei metri pe fiecare latură.

— Acesta e terminalul de acces în memorie, spuse Mar Kellen, stând pe un scaun curbat din metal, în faţa unui panou de oţel, gol, montat în perete la nivelul stomacului.

M-am jucat cu el… şi am găsit ceva oribil.

Atinse panoul şi două lumini palide şi rotunde apărură în două locuri.

— Acces, cod-cheie general. Sunt Davina Taur Ingel.

Numele trebuie să fi aparţinut unui strămoş, probabil femeie, al fostului consilier prezidenţial din Hexamonul Infinit, Ilyin Taur Ingel. Mar Kellen mânuia panoul ca şi cum ar fi avut oarecare practică.

— Asta a fost partea grea. Sistemele de securitate se dezactivaseră, dar existau labirinturi de acces construite în interiorul structurii memoriei. Au fost foarte grijulii oamenii noştri extralegali. Dacă n-ar fi fost labirinturi, ţi-aş fi putut da asta pe gratis, doar ca un vechi prieten lăsându-i altuia ceva folositor. Dar n-am fost singur când am făcut descoperirea asta. Era Beni cu mine…

Olmy detectă o creştere bruscă a emoţiilor lui Mar Kellen. Bătrânul soldat trecea prin stări de durere, furie şi, în final, printr-un fel de triumf feroce. Mar Kellen era sincer, dar nu cumva era nebun?

Îi făcu semn lui Olmy să vină spre el şi să-şi pună mâna pe panou, sub o lumină verde.

— N-ai grijă, doar ţine-ţi pregătite barierele personale. Te poţi descurca. Eu am reuşit cu greu, dar ne-a luat prin surprindere.

Mar Kellen spuse: „Ocupant acces, oaspete al lui Ingel”.

Capul lui Olmy se smuci înapoi şi toţi muşchii i se blocară. Primea impulsuri de la ceva dinăuntrul panoului, ceva neobişnuit cu un corp uman. Văzu fărâme de mesaje vizuale, mai mult decât distorsionate; aproape incomprehensibile. Şi auzi o voce mult mai străină decât a unui frânt… sau chiar a unui mesager talsit.

Preocupare timp. Preocupare datorii (profesionale). Timp inactiv necunoscut.

Olmy îşi retrase mâna cu un efort considerabil.

Trăsăturile lui Mar Kellen se contorsionaseră într-un rictus de entuziasm. Bătrânul soldat era sincer, dar şi

iresponsabil. Fusese şocat de experienţa lui de aici, poate chiar deteriorat emoţional, totuşi reuşise, până acum, să-şi ascundă aproape complet starea în faţa lui Olmy. Mar Kellen râse şi îşi trase răsuflarea ca să-şi câştige calmul.

— Lucrul acesta a ucis-o pe Beni. După ce am dezlegat labirintul. I-a deformat toate căile neuronice, a ajuns chiar în implanturile ei de memorie şi le-a amestecat. N-a mai rămas nimic de încărcat în memoria oraşului, dar corpul ei era perfect intact, în viaţă. Am ucis şi am înlăturat chiar eu ce mai rămăsese din ea. Din cauza asta va trebui să-ţi cer lucrurile de care ţi-am vorbit. Faţa lui îşi pierdu expresia şi păli. Pentru pierderea ei. Pentru durerea ei. Ce crezi că au păstrat aici?

— Nu ştiu, mărturisi Olmy.

— Am o teorie bună. Dacă am dreptate… – îşi umflă obrazul şi schiţă zâmbetul lui răutăcios. – Trebuie să-l fi capturat cu multă vreme în urmă. Ei trebuie să-i fi încărcat personalitatea sau cine ştie ce alt echivalent, în secret, în acest depozit clandestin de memorie… Şi apoi l-au abandonat. A aşteptat toate secolele astea dormitând, ca să dăm noi peste el, eu şi Beni. Tu crezi că vom avea din nou de-a face cu jarţii, am dreptate? La ce-ar fi bună pentru Hexamon mentalitatea unui jart capturat, dacă lucrul acesta s-ar întâmpla, eh?

Olmy dădu din cap, prea uimit ca să răspundă.

— Vino şi te uită la asta. Nu l-am găsit decât după ce s-a dus ea, după ce am… Da. Vino.

Păşi spre zidul din faţa intrării, care se fragmentă în cinci segmente în formă de L şi se retrase încet, fără zgomot. Intrară într-o cameră întunecoasă, mare, unde aerul rece şuieră pe lângă ei.

— Arată-te, ticălosule!

Dintr-un cerc de sus, de deasupra capetelor, se aprinseră lumini. Un bloc de cristal transparent stătea în centrul camerei octogonale, ocupat fiind de o creatură care nu semăna cu nimic din ce văzuse Olmy vreodată. Avea un

cap mare, albastru-cenuşiu, în formă de ciocan aşezat vertical, tăiat de trei crăpături orizontale. Din fisura de sus ieşeau tuburi albe, sclipitoare, terminate cu (probabil) ochi negri, tuburile depăşind şi cele două smocuri de păr lung, negru, aflate mai jos. În spatele capului supradimensionat – aproape de mărimea şi de forma trunchiului unui bărbat – se întindea un torace lung, verde, plan. Tentacule bifurcate, roz, fiecare din ele gros cât încheietura mâinii lui Olmy, apăreau dintr-o creastă aflată pe spate. Spre capăt, în spatele tentaculelor, era un ghimpe din antene sau ţepi scurţi şi roşii. O coadă groasă, ridicată, se termina cu o pâlnie de trompetă, de culoare purpurie. Poate cele mai stranii erau cele şapte perechi de picioare inferioare sau suporţi, aliniate de ambele părţi ale corpului, nu picioare sau membre în sensul tradiţional, ci *stâlpi* sau ţepuşe lungi, cu vârf ascuţit, fiecare de culoarea obsidianului şi la fel de strălucitor. Deasupra capului sau, poate, ieşind din partea de jos a capului, erau două seturi de braţe multiarticulate, primul set terminându-se cu apendice care semănau remarcabil cu mâinile, iar celălalt avea antene translucide de culoare roz.

În ciuda anilor săi de experienţă în ale întâlnirilor cu non-umanii, Olmy se cutremură. În timp ce se apropia, împotriva celor mai puternice instincte, se încruntă, gândindu-se la un adevăr mai profund despre creatură: că acest corp nu era viu, ci numai conservat ca să nu se deterioreze. Era ceva nedemn, dezordonat în ciudăţenia lui, ceva care-i spunea că trebuie să fie mort.

— Frumos, nu? Mar Kellen înconjură blocul transparent. Creatura, întinsă în întregime, trebuie să fi avut în jur de patru metri de la capul vertical până la coada ridicată în sus. Apărătorii noştri din moşi-strămoşi, poate oameni pe care i-am cunoscut… oameni care ne-au învăţat… au prins un jart şi, el sau ea, sau cine ştie cine, este păstrat chiar aici. Dar de ce să nu împrăştie vestea? Un asemenea lucru ar fi fost senzaţional, de nepreţuit…

Olmy ştia ce voia să spună. Cu armele pe care le aveau amândouă părţile, bătăliile nu erau frecvente, dar erau nişte cataclisme. Jarţii nu răspunseseră niciodată contactelor diplomatice; adevărul era că, după câteva decenii de război, umanii încetaseră să-l mai ducă. Niciuna dintre părţi n-a ştiut vreodată cu siguranţă cum îi arătau inamicii. Capcanele şi înşelătoriile fuseseră folosite de ambele părţi, informaţia de orice fel era suspectă. Să capturezi un jart – chiar unul muribund, sau mort – să înţelegi ceva din gândurile lui…

Ar fi putut să fie ceva deosebit, într-adevăr. De ce să ţii secret aşa ceva, chiar de-a lungul secolelor? Ce anume descoperiseră despre prada lor, de fusese nevoie de prudenţă?

Mar Kellen ridică din umeri, pictograful lui zugrăvind pe tavan un simbol întâmplător, de culoare albastră, rupt de context.

— Numai dacă nu este real. Poate că e o asemănare ratată… – Atinse consola. Dar eu am bănuiala că e real. Simulările noastre nu meritau atât de mult. Deşi nu i-am întâlnit niciodată pe jarţi faţă în faţă. Ni s-a spus că nimeni nu i-a văzut, aşa încât pe urmă să se întoarcă şi să povestească. Dar acest lucru… a fost ţinut secret. Oricum, *ceva* tot valorează, Ser Olmy.

Bătrânul soldat arătă spre o planşă albă, într-o parte a blocului.

— Sunt alte căi de a-l examina. Le-am încercat după ce Beni – partenera mea – a murit. De informaţii nu m-aş atinge timp de luni de zile. Dar asta e mai puţin periculoasă. Îl pune pe ecran pe blestematul ăsta, un analog al activităţii lui mentale. Presupun că atunci experţii ar putea să descifreze semnale. Eu nu pot.

Olmy urmări platoul. Deasupra lui se formă un cilindru luminos. Ca o floare geometrică, înmugurea şi scotea o mulţime de linii rotitoare care dansau hipnotic. Partea de jos a cilindrului se lărgi şi luă o varietate de culori în

mozaic: negru lângă cenuşiu, roşu aprins lângă verde, alb lângă verde, roşu lângă negru, şi aşa mai departe.

— Până acum e blând, nu? întrebă bătrânul soldat.

Olmy se uită la el şi apoi la monitor. Nu putea să ghicească lucrul pe care îl arăta.

— Aceasta este o diagramă a minţii creaturii?

— Este un *jart*, spuse Mar Kellen agitat. Trebuie să fie. Aceasta arată mintea jartului şi amintirile lui. Am petrecut aici ore în şir urmărind-o. Câteodată mi-am spus: Asta a ucis-o pe Beni. Apoi a trebuit să plec sau riscam să înnebunesc.

Fascinat, Olmy contemplă schema. Mar Kellen atinsese chiar limita personalităţii acelei fiinţe; nu îndeajuns încât să determine dacă era un întreg sau un parţial, accidentat sau intact sau chiar să ghicească dacă avusese memorie activă sau nu. Aici era o şansă incomparabilă şi o taină de nepătruns.

Olmy îşi simţi corpul stabilizând o creştere hormonală.

— Îţi dă fiori, nu-i aşa? întrebă Mar Kellen. Prea multe mistere.

— Într-adevăr. Se apropie de corpul conservat, lăsându-şi mintea şi procesorul implantului să se gândească la această problemă. N-ai mai arătat asta nimănui?

Mar Kellen dădu din cap.

— Nu am fost de găsit. Beni a fost… Ochii lui, pe jumătate închişi pe faţa strânsă de durere, îi întâlniră pe ai lui Olmy. Beni mă vindeca. Mă aducea înapoi.

Olmy îşi întoarse faţa de la chinul bătrânului soldat.

Mersese pe calea răului mai des decât îşi aducea aminte. Îşi încercase curajul cu regularitate perversă. Nici măcar talsitul pur – ceva de care nu se bucurase de patru ani – nu putuse să-i slăbească mica nebunie a dorinţei pentru provocări. Totuşi, nu gusta atât de mult pericolul ca experienţă. Fuseseră puţine experienţe extraordinare în ultimele câteva decenii. În final, şi el se săturase de Pământ, cu mlaştina lui de nevoi şi excesul lui de mizerie.

Niciodată însă în toate vieţile lui, nu simţise felul de frică pe care îl simţea acum. Orice era păstrat în depozitul de memorie – aproape sigur, personalitatea unui jart, dacă presupunerile lui Mar Kellen erau corecte – fusese îndeajuns de puternic încât să o omoare pe prietena lui Mar Kellen, iar pe acesta să îl îmbolnăvească.

— Nu-mi mulţumi, spuse Mar Kellen, fără zâmbet. Acum, că te-am adus aici, sunt… Zugrăvi o furie de simboluri roşii şi galbene, simboluri personale fără înţeles pentru Olmy, dar structurate într-o formă de rugăciune veche naderită. Nu-mi doresc nimic cu adevărat. Nici măcar nu-mi pasă de avantaje. Nu sunt lucruri de care să-mi pese acum. Am ucis-o, aducând-o aici, jos…

Olmy îi întrerupse reveria.

— Ai găsit ceva foarte important, spuse el. Încă nu sunt sigur ce este…

— Nu mai sunt curios. Dacă este important, ţi-l las. Într-adevăr, am trăit prea mult… spuse încet Mar Kellen, cu faţa luminată de trăsăturile jartului. – închise încet ochii, apoi îşi linse buzele şi se uită ţintă la Olmy. – Tu n-ai trăit prea mult?

ŞAPTE

Gaia, lângă Alexandreia, Anul lui Alexandros 2345

Rhita stătea pe puntea de la pupa a feribotului cu aburi *Ioannes,* care făcea curse în apele dintre Rhodos şi Alexandreia. Pentru a se feri de frigul iernii pe mare, purta o capă brună din Akademeia şi o pelerină de lână din Rhodos de culoarea untului. Ochii ei priveau oceanul şi urma lungă şi învolburată lăsată de feribot. Era însoţită de un pescăruş singuratic, cocoţat pe balustrada de stejar, la câteva braţe depărtare, care ţinea ciocul deschis, întorcându-şi curios capul într-o parte şi într-alta. Cerul cenuşiu, sumbru, întindea, peste un ocean calm, culoarea apăsătoare a oţelului. În spatele ei, în umbra punţii principale acoperite, erau adunate trăsuri mari, cu motor, din Rhodos, Kos şi Knidos.

La douăzeci şi unu de ani, se simţea mai matură decât se simţise la optsprezece şi asta o făcea, într-adevăr, foarte matură. Cel puţin subtilul ei simţ al umorului nu o părăsise; îşi recunoştea propriul gust pentru absurd şi regreta că tocmai îşi găsise puţin timp să şi-l îngăduie.

Părul ei îşi păstrase nuanţa luminoasă de brun-roşcat din copilărie, dar acum îl tăia mai scurt. Se schimbaseră puţin ochii ei mari, verzi, cu privire ironică, tenul palid şi statura. Nu trecuse de o talie mijlocie, deşi umerii i se mai lăţiseră. Moştenise puterea fizică pasivă a tatălui ei, ca şi mâinile cu degete lungi şi picioarele lungi.

Rhita vizitase Alexandreia numai de două ori, pe când încă nu împlinise zece ani. Mama ei, Bereniké, a ştiut cel

mai bine să-şi ţină singurul copil aproape de Hypateion şi departe de seducţiile cosmopolite din oraşul central din Oikoumené.

Bereniké fusese un discipol pasionat al Patrikiei şi se căsătorise cu Rhamon, fiul mai mic al lui sophé, mai mult din datorie decât din dragoste. Şi-a iubit foarte mult fiica, văzând în ea o imagine mai tânăra a Patrikiei însăşi. Totuşi, în aparenţă, Rhita semăna mai mult cu mama ei decât cu bunica.

Acum, când mama ei murise de un an şi Patrikia de nouă ani, iar tatăl ei era încă angajat într-o luptă pentru conducere în Akademeia – în competiţie cu elementele teocratice pe care bunica ei le dispreţuise pe faţă – se părea că, pentru ea, cel mai bine era să-şi ducă talentele şi învăţătura într-un loc în care acestea ar fi fost de mai mare ajutor. Dacă Akademeia era în declin, ea ar fi trebuit să meargă în altă parte, poate ca să facă un nou Hypateion.

Totuşi, nu grijile acestea erau cele mai prezente în mintea ei. Ele o făceau să se simtă aproape confortabil şi în siguranţă, când le compara cu preocuparea ei majoră.

Timp de şaizeci de ani, Patrikia căutase o deschidere fantomatică spre un loc pe care îl numise Calea. Această poartă s-a dovedit a fi greu de găsit, apărând, la momente diferite, în diferite părţi ale lumii, suficient de mult pentru a tenta, dar neputând fi localizată precis niciodată. Patrikia a murit fără să o găsească.

Acum, Rhita ştia precis unde era poarta. Stătuse într-o poziţie fixă cel puţin trei ani. Nu se simţea liniştită cunoscând lucrul acesta. Se obişnuise cu rolul ei, deşi n-avea mai puţine resentimente.

Faptul că ştia de poarta spre Cale o jefuise de propria-i viaţă. Ea credea că bunica ei pusese o povară aproape imposibilă pe umerii unei fetiţe, dându-i un instrument care să-i recunoască atingerea ei şi numai a ei.

Poate că Patrikia fusese nebună în acel an dinaintea morţii ei. Nebună sau nu, ea îi dăduse nepoatei o

responsabilitate imensă.

Orice altceva – cererea ei de a studia la Mouseion, viaţa ei personală – era subordonat acelui lucru pe care îl cunoştea.

Nu spusese nimic, nici măcar tatălui ei.

Rhita sperase într-o viaţă liniştită, dar, oftând în timp ce urmărea o pasăre de mare care îşi ciugulea o aripă, înţelese că nu era posibil, nu în lumea aceasta. Chiar şi fără Obiecte, viaţa la Akademeia se asprea. Tot ce iubise şi tot ce cunoscuse era dincolo de marea neagră-albăstruie din spatele ei.

Ducea clavicula şi maşina vieţii într-un cufăr mare, încuiat; într-o valiză mai mică avea şi tăbliţa bunicii ei, o tabletă electronică pentru scris şi citit. Acestea erau supravegheate de Lugotorix, paznicul kelt, în cabină. Lugotorix era neînarmat, supunându-se aversiunii lui sophé faţă de arme şi tot ce ţinea de război, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, el nu era mai puţin redutabil. Rhamon, cu toată filosofia pacifistă din Hypateion, era un om practic, la nevoie, surprinzător de înzestrat şi de monden. Serviciul lui Lugotorix era plătit în bunuri mult mai preţioase decât banii; cei doi fraţi ai lui studiau acum la Akademeia. Cu o asemenea educaţie ar fi putut să depăşească prejudecăţile care îi handicapaseră pe cei de origine keltică, de la începutul secolului al douăzeci şi unulea.

Rhita simţea o legătură statornică, discretă cu clavicula; dacă lucrului aceluia i s-ar fi întâmplat ceva, ea ar fi ştiut şi ar fi putut, probabil, să-l găsească, oriunde ar fi fost dus.

Cu Lugotorix de pază, puţini ar fi încercat să-l ia; dar nici măcar keltul nu ştia ce apără.

Nu peste mult timp, Rhita avea să-i ceară reginei Kleopatra o audienţă. Îi va prezenta dovada.

Nu-i păsa prea mult de ceea ce avea să se întâmple după aceea, aşa că nu se mai gândea.

Pentru moment, Rhita inhalase destul aer de mare – era plin de cenuşă, din cauza fumului adus de vântul care îşi

schimbase direcţia – încât se întoarse în mica ei cabină încărcată, trimiţându-l într-a lui să se odihnească, pe uriaşul kelt brun şi tăcut. Îşi scoase hainele şi puse pe ea o cămaşă de noapte simplă, de bumbac hindi. Strecurându-se între păturile groase ale patului, aprinse o lampă electrică palidă şi îşi scoase, din valiza cea mai mică, teukhosul din lemn, cutia cu tăbliţa bunicii şi cuburile de muzică şi literatură, în care erau şi propriile ei însemnări.

În această lume nu exista nimic asemănător tăbliţei aceleia, deşi matematicienii şi mekhanikoi-i din Oikoumené promiseseră să creeze mari maşini electronice de calcul. Patrikia le dăduse câtorva dintre ei teoria unei asemenea maşini, în întâlniri pe care le avusese chiar înainte de moarte.

Rhita îşi dădea seama de răspunderea pe care o avea purtând cu ea aceste Obiecte. Într-un fel, purta cu ea soarta Akademeiei din Rhodos; Obiectele erau dovada că Patrikia spusese adevărul. Fără ele – dacă, de pildă, feribotul s-ar fi scufundat în mare şi Obiectele s-ar fi pierdut, nu ar fi existat nicio dovadă şi, cu timpul, mărturia Patrikiei ar fi fost considerată un mit sau, mai rău, o minciună. Dar oricare ar fi fost pericolul, oriunde s-ar fi dus Rhita, Rhamon poruncise ca să aibă totdeauna Obiectele cu ea.

Rhita citise de multe ori însemnările bunicii ei, comparând istoria Pământului cu istoria Gaiei. Se odihnea citind însemnările de pe tăbliţa, ca şi cum ar fi citit poveşti obişnuite.

Pământul modern, pe care îl descria bunica ei, era un loc atât de fabulos, dacă nu terifiant – o lume care îşi dăduse foc singură, la un loc cu geniul şi nebunia ei.

Un cub conţinea câteva istorii complete ale Pământului. Rhita le citise atent, începând să cunoască povestea lumii celeilalte la fel de bine ca şi istoria Gaiei. Ştia că, pe Pământ, Megas Alexandros încercase să cucerească Hindustanul şi reuşise doar în parte, ca şi pe Gaia. Dar, pe Pământ, Alexandros nu căzuse dintr-un feribot răsturnat în

apele umflate ale râului Hydaspés, nu făcuse pneumonie şi nu fusese forţat să zacă timp de o lună, ca să se însănătoşească şi să trăiască până la o vârstă foarte înaintată. Pe Pământ, Marele Stăpân al Lumii fusese forţat, de armatele sale, să se întoarcă, se îmbolnăvise în alt loc şi murise tânăr în Babylon… Şi acolo, îi spusese Patrikia, se produsese ruptura care a separat cele două lumi.

Rhita se gândise deseori să scrie povestiri fantastice despre celălalt Pământ, povestiri pe care bunica ei le-ar fi numit *romane*. Poate că avea s-o facă, cândva; îi plăcea literatura, atunci când nu era cufundată în studiile de fizică şi matematică.

Dar cine şi-ar fi putut închipui o lume în care Oikoumené era fragmentată, împărţită între succesorii loiali? Războaie între succesori, transformarea imperiului lui Alexandros în regate rivale; Egiptul dominat de dinastia Ptolemaios, Siria de Seleukizi şi, eventual, odată ce Latiné s-ar ridica, tot Pontosul Mijlociu să ajungă sub controlul Rhomei…

Rhoma, în lumea Rhitei, era un oraş mic, agitat, în Italia dezbinată – cu greu putea fi un succesor pentru Hellas! În continuare, pe Pământ, Rhoma s-a ridicat să distrugă Karkhédônul – Carthago în limba latină – sfârşind istoria acelui imperiu comercial cu un secol şi jumătate înainte de naşterea ioudaianului, puţin cunoscut, Messiah, Josua sau Iisus. Pe Pământ, Karkhédôn n-a ajuns niciodată să colonizeze Lumea Nouă, iar Nea Karkhédôn nu s-a răzvrătit împotriva patriei-mamă şi nu s-a impus pe Oceanul Atlantian, pentru a deveni, împreună cu libyanii şi cu cei din Rhusul de Nord, unul dintre duşmanii lui Oikoumené…

Pe Gaia, Ptolemaios al Şaselea, al Treilea Sotér, înfrânsese triburile din Latiné, inclusiv pe rhomani, în A.A. 84, garantând, astfel, că ptolemeii aveau să fie răsplătiţi cu protectoratul perpetuu pentru Aigyptos şi Asia.

Pe Gaia existau centrale electrice nucleare, nişte mari întreprinderi experimentale, construite în Kyrénaiké, la vest de Nilos. Existau avioane cu reacţie şi chiar rachete care

plasau sateliţi pe orbită, dar fără oameni; însă nu existau bombe atomice, nu existau baraje de rachete care să sfărâme continente, nu existau staţii de luptă cu raze ale morţii, pe orbită, în jurul planetei. Multe din minunile acestea erau parte a cunoştinţelor secrete din Akademeia; Patrikia primise lecţii dure în întâlnirile ei cu bunicul Kleopatrei.

Gaia, în ciuda tulburărilor ei, îi părea Rhitei un loc mai sigur şi mai suportabil. De ce, atunci, să umble ca să găsească Pământul? De ce să caute un asemenea necaz?

Nu era sigură. Cu timpul, poate că avea să-şi înţeleagă propriile ei impulsuri, propriile-i loialităţi. Până atonei, pur şi simplu făcea lucruri pe care, din copilărie, destinul o invita să le facă; lucruri pe care, fără cuvinte, bunica ei i le ceruse.

Rhita derulă textele de pe tăbliţă, înregistrate de bunica ei, şi ajunse la descrierea Căii, citind-o, poate, a suta oară. Aici era o lume chiar mai fabuloasă şi mai ciudată decât Pământul. Cine ar fi putut să înţeleagă sau să creadă asemenea lucruri, în Oikoumené sau în toată lumea aceasta? Patrikia visase, cel puţin, lucrurile astea făcute parcă din coşmarurile ei? Oameni fără formă umană, un om care a trecut prin moarte şi i-a supravieţuit de câteva ori, un cosmos construit ca o conductă de apă şi de o lungime infinită…

Cu timpul, aţipi. Clopotul sună pentru masă şi ea se îmbrăcă din nou, părăsindu-şi încă o dată cabina păzită de Lugotorix. El mânca singur, într-un vas din bucătăria navei.

Rhita mânca împreună cu ceilalţi pasageri, mare parte din ei fiind tyriani şi ioudaiani, în sala de mese îngustă de deasupra punţii principale, neluând în seamă privirile licenţioase ale unui negustor tyrian îmbrăcat luxos.

Probabil îi va lipsi Hypateionul, ca şi egalitatea dintre sexe, firească acolo, pe insulă.

Peste Alexandreia, cerurile erau limpezi, aşa cum

fuseseră aproape totdeauna.

În zorii următoarei dimineţi, feribotul fumega lângă farul de la Pharos. Rhita stătea la pupa, zgribulită de frig. Acest Pharos era al patrulea în genul lui, cel mai înalt dintre toate, un monstru concret, din piatră şi oţel, construit în urmă cu o sută şaizeci de ani. Clădirile înghesuite de pe dealurile din Alexandreia străluceau în nuanţe trandafirii, în lumina dimineţii, şi verde întunecat la umbră. Palatele de pe promontoriul Lokhias, din marmură şi granit, erau o flacără portocalie deasupra placidului Port Regal, colorat în albastru-cenuşiu. Marile diguri, scufundate în adâncul portului, la nord-est de promontoriu, pentru a feri clădirile palatelor, se înşirau pe ţărm ca nişte piese de joc din fildeş, legate de şiruri de piatră şlefuită şi de zidărie.

Pentru Rhita, acest oraş părea aproape ireal, căci era cel mai vestit dintre oraşele lumii, centrul culturii şi cunoaşterii omeneşti – cel puţin al cunoaşterii din Oikoumené.

Feribotul acostă în Marele Port şi îşi descărcă trăsurile cu motor pe o largă platformă de oţel. În rampa rezervată pasagerilor, unde Rhita şi keltul îşi încărcau bagajele, ajungeau fum murdar şi abur de la feribot.

Traversând rampa, printre negustori aithiopieni, îmbrăcaţi în pieile şi penele lor tradiţionale, şi printre vânzători aigypţieni, în robele lor negre, aspri şi insistenţi, perechea reuşi să traverseze nestingherită cheiul. Rhita căuta cu privirea pe cineva care să-i întâmpine, neştiind la ce să se aştepte, dacă, într-adevăr, influenţa bunicii ei ajunsese până la Kleopatra. La ieşirea dintr-o aripă a debarcaderului, într-un coridor rezervat taxiurilor cu motor şi trăsurilor cu marfă, trase de cai, o trăsură de pasageri lungă, neagră, pufăia abur în timp ce conductorul ei pufăia dintr-un trabuc lung, mirosind a cuişoare. Pe o uşă deschisă era sprijinită o tăbliţă care avea scris cu cretă mesajul VASKAYZA-MOUSEION.

— Cred că e pentru noi, spuse Rhita. Nu era cea mai elegantă dintre primiri. Nu erau prezenţi gardieni, oricum,

ea nu vedea niciunul.

Apropiindu-se de maşină, Rhita simţi o stare aproape bucolică, în inocenţa ei. Oraşul, o prezenţă palpabilă, mirositoare, acum – ulei de maşină cu miros înţepător, nori de abur împrăştiind mici stropi de apă, miros de bălegar de cal, mase de călători şi negustori nespălaţi – această prezenţă putea să o înghită cu totul pe Rhita, să o mestece întreagă şi să nu lase nicio urmă. Pentru prima dată, Rhita simţi acut lipsa ei de putere. Bunica ei păruse totdeauna atât de sigură pe sine; cum ar putea ea să se compare cu acest loc atât de mare şi puternic?

Rhita şi Lugotorix se prezentară la şofer, care îşi stinse trabucul de o clanţă a uşii, pătată în mai multe locuri, puse restul trabucului în buzunarul pantalonilor săi soioşi, apoi urcă pe locul său din faţă, ceva mai ridicat. Cei doi urcară în trăsură. Cu un şuierat şi o smucitură, aceasta pomi în jos, pe un bulevard larg, mărginit de vechi colonade de marmură. Întorcând spre stânga, printr-o mare arcadă de marmură, îi duse spre locul unde se afla Mouseionul, marea Bibliotecă şi Universitatea din Alexandreia.

— E o tânără foarte drăguţă, spuse bibliophylaxul din Mouseion, potrivindu-şi în faţa reginei scaunul abia ridicat de la podea. Seamănă mai mult cu mama ei decât cu bunica, dar fostul ei pedagog mă asigură că este o egală a bunicii, sophé Patrikia. A venit în port însoţită de o brută nordică uriaşă, spun iscoadele mele, şi într-o oră va fi la locuinţa ei temporară.

Kleopatra a Douăzeci şi Una îşi urcă trupul scurt, robust, pe tronul neoficial. Cicatricea care îi brăzda faţa, de la tâmpla stângă la obrazul drept, stricându-i baza nasului şi închizându-i pe jumătate un ochi, era o crustă de un roz palid pe pielea ei, altfel netedă şi frumoasă. Păstra puţin din frumuseţea tinereţii; hasisinii libyani o văzuseră cu douăzeci de ani în urmă, în timpul vizitei de stat în Ophiristan. Nemaiavând niciun interes pentru amanţi – îşi

pierduse cei trei consorţi favoriţi într-o singură zi, ziua aceea blestemată – nu-i mai păsa cum arăta. Kleopatra era pur şi simplu mulţumită că mai avea încă sănătate şi o minte întreagă şi agilă.

Vestitele raze uscate ale soarelui din Alexandreia traversau, lăsând o dungă aurie, marmura albă, tocită de paşi, a porticului interior din reşedinţa regală, şi atingeau sandala stângă a reginei, luminându-i unghiile nevopsite, dar frumos îngrijite.

— Ştii că am tolerat-o dincolo de bunul simţ pe acea sophé, spuse ea. Bunicul ei decretase ca Patrikia Luisa Vaskayza să pună bazele unei akademeia la Rhodos. Akademeia Rhodiană, numită Hypateion, după numele unei matematiciene de care nu auzise nimeni în Alexandreia, concurase cu Mouseionul lui Kallimakhos pentru fondurile de cercetare, obţinând adesea substanţiale subvenţii regale. De la Alexandreia Rhodiană veniseră lucruri folositoare, chiar senzaţionale, dar în palat, oricine a ştiut – după cum a ştiut şi presa de mare tiraj – că pentru sophé preocuparea principală a fost să găsească o cale pentru a se întoarce acasă la ea. Mulţi au crezut-o aproape nebună.

— Rostiţi o opinie regală, Maiestatea Voastră.

Expresia siropoasă de pe faţa bibliophylaxului se acri.

— Da, Maiestatea Voastră. Aţi fost mult prea îngăduitoare cu ea, pe cheltuiala unor savanţi mult mai valoroşi, având cariere mult mai însemnate la activ şi cu propuneri mai folositoare.

Kleopatra zâmbi. Lucrul acesta, când îl auzea de la bibliophylax, părea să fie mai puţin adevărat.

— Nimeni din Mouseion n-a făcut atât de mult pentru matematici şi pentru calcul. Pentru *cibernetică*, adăugă ea, pronunţând cuvântul aşa cum l-ar fi spus sophé. – îşi scălda vârful piciorului în razele soarelui, ca şi cum acestea ar fi fost un râu. Pentru moment, simpla culoare a luminii – caldă şi plină de prezenţa lui Dumnezeu – şi briza uscată, rece, care venea dinspre mare, o purtară departe, în afara

realităţii. Închise ochii. Până şi o regină are nevoie de o pasiune, murmură ea.

Kallimakhos păstră o tăcere respectuoasă, deşi avea mult mai multe de spus. Liga Mechanikoi din Oikoumené făcuse, către palat, propunerile de procurare a armelor cu două săptămâni în urmă. Guvernul rebel din Nea Karkhédôn, de peste Marea Atlantiană, atacase de douăzeci de ori în ultimul an rutele de aprovizionare pe care le avea Oikoumené în emisfera sudică. Cu un deceniu mai înainte, rebelii reziliaseră toate contractele încheiate de Karkhédôn şi acum formau o alianţă cu fortăreţele insulare din Hibemeia-Pridden şi Angleia. Bibliophylax spera că toată munca necesară pentru apărare însemna contracte bogate pentru Mouseionul lui. În loc de asta, stătea şi vorbea despre nepoata Patrikiei. Paşii lui fuseseră urmăriţi de sophé şi de familia ei în toţi cei treizeci de ani de când era bibliophylax, după cum fuseseră urmăriţi şi paşii predecesorului său, cu multe decenii înainte.

Kleopatra îi zâmbi lui Kallimakhos, un zâmbet plin de simpatie, matern, în ciuda cicatricei, şi dădu din cap.

— Trebuie să o iei la Mouseion. Trebuie să-i fie acordat rangul tatălui ei…

— Omul acela nu e pe potriva mamei sale, spuse Kallimakhos.

— Şi trebuie lăsată să-şi continue cercetarea.

— Iertaţi-mi îndrăzneala, iubita mea regină, dar de ce nu stă în Rhodos, la Hypateion? Acolo ar putea, în mod sigur, să păstreze mai bine tradiţia bunicii ei.

— În cerere, ea declară că doreşte asistenţa lui Zeus Ammon Demetrios, mekhanikos la Mouseionul tău. Demetrios a fost de acord, într-o întâlnire particulară pe care a avut-o cu mine. Sper că asta nu te incomodează, iubite Kallimakhos.

Ea ştia că lucrurile stau chiar aşa şi miza pe faptul că el nu va lua în seamă remarca dispreţuitoare. Beneficiase prea mult de pe urma relaţiei cu înălţimea Sa, pentru a se

lăsa copleşit de micile iritări, ca în cazul familiei Vaskayza, chiar dacă acestea erau constante.

— Voinţa Voastră va fi urmată, spuse bibliophylax, înclinându-şi capul, atingând podeaua cu gulerul robei sale negre de savant.

Deasupra palatului se auzi un şuierat zgomotos, ca de şoim, urmat de un cutremur în fundaţia clădirii şi un zgomot îndepărtat, inofensiv. Kallimakhos se ridică în picioare odată cu regina şi o urmă cu deferenţă, cu mâinile încrucişate, spre porticul de afară. Ea se aplecă peste balustradă şi văzu un stâlp de fum în Brukheion, chiar în mijlocul cartierului evreiesc.

— Iar libyanii, spuse ea. El văzu cum cicatricea ei se transformă în roşu aprins, dar vocea îi rămase plăcută şi calmă. Avem vreo veste din Karkhédôn?

— Nu ştiu, Maiestatea Voastră. Nu am acces la asemenea comunicaţii privilegiate. Acest atac ar fi putut irita chiar mai mult ca de obicei miliţiile evreieşti, iar faptul că ele nu o sprijineau pe Kleopatra era binecunoscut; se gândea cum ar putea să folosească în folosul lui această nouă crimă.

Kleopatra se întoarse încet şi reveni la porticul interior, unde ridică pâlnia unui telefon din aur încrustat. Cu un gest din cap, îl concedie pe bibliophylax.

După o oră, în care se consultă cu generalii ei şi cu şeful Serviciilor de Securitate din Oikoumené, trimise de la Kanépos o escadrilă de avioane de luptă ca să bombardeze oraşul libyan rebel Tunis.

Apoi se întoarse în apartamentele ei decorate simplu şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe un covor berber. Cu ochii închişi, încercă să-şi domolească furia adâncă.

Într-adevăr, avea puţin timp pentru pasiunile ei, dar cuvântul ei încă era lege în Mouseion, chiar dacă nu totdeauna în cârcotaşul consiliu Boulé. Rhita Bereniké Vaskayza…

Kleopatra nu mai credea că va fi găsită vreodată o poartă către altă lume. Dar credea că poate să-şi îngăduie o

obsesie nebunească, fie şi în timpul unui oribil război civil şi al celei mai mari ameninţări pentru Oikoumené pe care o trăise în viaţa ei.

OPT

Pământ

Jumătate din casa soţilor Lanier era veche de un secol, din piatră şi lemn brut, ridicată pe o pivniţă din piatră şi beton şi pe o fundaţie săpată adânc, într-o coastă a unui deal umbrită de copaci. Cealaltă jumătate a casei, adăugată cu patruzeci de ani înainte de a se muta ei acolo, avea un aspect mult mai modem, albă şi austeră, deşi era bine amenajată, confortabilă, cu o bucătărie nouă şi cu încăperi pentru instalaţiile de care avea el nevoie în munca lui. Echipamentul încă mai aştepta lângă un perete al biroului, o consolă mică, dotată cu comunicatori şi procesoare care îi permiteau să urmărească starea oricărui punct de pe Pământ; era legătura lui cu Hexamonul Terestru, prin Christchurch şi prin districtele orbitale. Nu intrase în birou de şase luni.

Lui Lanier părul de pe gât îi amintea în mod constant de prezenţa oaspetelui, lângă el, pe drum. Urcară treptele de pe deal, pe Lanier durându-l deja muşchii picioarelor, şi se opriră pe larga verandă acoperită, în timp ce Lanier deschise uşa neîncuiată. Nu ştia dacă se întorsese Karen; adesea, când era ocupată cu propriile ei misiuni, stătea peste noapte sau chiar mai mult, în Christchurch sau în vreunul dintre satele apropiate. De fapt, îl interesa prea puţin dacă ea avea unul sau mai mulţi amanţi (deşi ar fi fost jignit dacă l-ar fi luat în patul ei pe Fremont); nu avea nicio dovadă în acest sens şi, pe lângă asta, nu fusese niciodată gelos în felul acesta, sexul fiind printre cele mai

slabe pasiuni ale sale.

Ea nu era acasă. Asta îl linişti; n-ar fi ştiut cum să-l descrie pe vizitator sau cum să explice vizita lui. Totuşi, privind la casa goală, simţi o împunsătură de durere scurtă şi ascuţită. Pierduseră atât de mult în ultimii ani, aproape tot ce îi consolase în deceniile crude ale Refacerii.

— Intră, te rog, îi invită pe musafir. De-a lungul anilor, adoptase engleza precisă, aproape oxfordiană, a lui Karen. Mirski, sau oricine ar fi fost omul acela – Lanier avea o explicaţie la fel de absurdă ca a vizitatorului – îşi şterse cizmele de covoraşul de la uşă şi intră zâmbind, plăcut impresionat de obiectele de artă din casă.

— O casă frumoasă, spuse el. Locuiţi aici de...

— Între misiuni; din 2007.

— Singur?

— Împreună cu soţia. Am avut o fiică. Am pierdut-o. E moartă.

— N-am mai fost într-o casă normală de... – Mirski îşi ridică sprâncenele şi dădu din cap. – Poţi vorbi cu Olmy şi cu Korzenowski de aici?

Lanier ridică din umeri şi, în acelaşi timp, dădu din cap.

— În biroul meu din spatele casei.

Lanier ezită în faţa uşii biroului, privind înapoi la musafir. Teoria lui, care părea mai convingătoare cu fiecare minut ce trecea, era că acesta semăna, într-adevăr, cu Mirski, dar nu era – nu putea să fie el. Cineva crease un duplicat al lui Mirski, deşi nu putea să-şi închipuie de ce. Cum putea el să explice lucrul acesta lui Olmy sau lui Korzenowski

— Sau oricui? Pur şi simplu ar fi trebuit să vină să vadă cu ochii lor.

— Intră, îl invită, deschizând uşa, care eliberă un uşor miros de praf şi aer vechi şi rece.

În această cameră Lanier lucrase după retragerea lui oficială, ca să-i sfătuiască şi să-i îndrume pe cei care îi călcau pe urme. Karen a dorit ca ei, amândoi, să-şi continue întreaga muncă, dar el refuzase; îi ajunsese. Poate acela

fusese începutul dezbinării lor. În timp ce privea proiectoarele şi consola de control, montate în peretele de sud al camerei, îi reveniră mai multe amintiri neplăcute. Atât de multă mizerie şi atât de multă confuzie se amestecau; atât de multe misiuni încredinţate, conducând la diagnosticele şi la tratamentul multor orori indescriptibile.

Mirski intră în cameră.

— Staţia ta de pe Pământ. E foarte importantă pentru tine chiar şi acum?

Lanier ridică iarăşi din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se descotorosească de toate acestea. Se aşeză la consolă şi o activă. Se formă o pictogramă de stare, roşie, care apoi se transformă într-o imagine a Pământului aşa cum era văzut de pe Stâncă, înfăşurat într-o spirală de ADN. O voce catifelată, simulată, întrebă:

— Ce servicii, vă rog?

— Vreau să vorbesc cu Olmy. Individ cunoscut anterior. Sau cu Konrad Korzenowski. Cu oricare din ei sau cu amândoi.

— Aceasta e o comunicare oficială sau personală?

— Personală, replică Lanier.

Pictograma rotitoare a stării se întoarse, devenind un superb ghem sferic, din fibre roşii îngemănate.

— Vrei să te întâlneşti cu ei personal? îl întrebă Lanier pe Mirski.

Omul încuviinţă din cap. Lanier ridică din sprâncene şi privi din nou pictograma. Mai suspicios. Totuşi, cine ar fi putut să vrea punerea la punct a unei tentative de asasinat? Asemenea lucruri nu erau necunoscute în politica din Hexamonul Terestru – cel puţin nu recent – dar erau rare. Iar Vechii Locuitori nu aveau tehnologie pentru a crea duplicate fizice. Cu cât ipoteza lui devenea mai complicată, cu atât era mai uşor să accepte că, de fapt, omul *era* Mirski.

— Ser Olmy refuză comunicarea în această perioadă, îl informă consola. L-am localizat pe Konrad Korzenowski.

În birou apăru o imagine a lui Korzenowski, proiectată la doi metri de Lanier. Legendarul Inginer, care se retrăsese din Refacere ca să lucreze în cercetarea fundamentală, îi aruncă lui Lanier o privire intensă şi se uită la Mirski. Imaginea răsună uşor de o scădere inevitabilă de energie sau de o interferenţă din afara lumii, apoi se stabiliză, părând la fel de solidă ca şi orice altceva din cameră.

— Garry. Nu ne-am văzut de ani de zile. Karen e bine? Dar tu?

— Suntem bine. Ser Korzenowski, acest om îmi spune că trebuie să vă vorbească. – Lanier îşi drese vocea. – Susţine că este…

— Seamănă uimitor cu generalul Pavel Mirski, nu-i aşa? întrebă Korzenowski.

— N-am ştiut că v-aţi cunoscut, spuse Lanier.

— Nu ne-am cunoscut personal. Am studiat înregistrările de multe ori. Sunteţi Ser Mirski?

— Da, domnule. Sunt onorat să întâlnesc pe cineva atât de distins şi sunt încântat că vă simţiţi bine.

— Acest om este Pavel Mirski, Garry? întrebă Korzenowski.

— Nu văd cum ar putea să fie, Ser Konrad.

— De unde a venit?

— Nu ştiu. Ne-am întâlnit pe un drum de munte, lângă casa mea…

Mirski asculta replicile acestea fără să spună nimic, cu o expresie liniştită pe chip.

Korzenowski se gândi puţin. „Încă seamănă cu Patricia Luisa Vasquez”, îşi zise Lanier. „Se vede după ochi.”

— Poţi să-l aduci în două zile pe Thistledown, în prima cavitate? îl întrebă Inginerul pe Lanier.

Lanier simţi un amestec de adâncă anxietate, resentiment şi o veche emoţie contradictorie… Fusese departe de lucrurile importante atât de multă vreme…

— Cred că mă pot ocupa de asta, spuse el.

— Eşti sănătos? întrebă Korzenowski, cu oarecare

îngrijorare în voce. Vechii Locuitori şi cei mai fanatici naderiţi ortodocşi refuzau toate metodele de prelungire a vieţii şi îmbunătăţire a sănătăţii. Lanier era decrepit într-un mod ridicol, după aproape toate standardele acceptate în acele vremuri.

— Sunt destul de bine, răspunse scurt, simţind durere în picioare şi apoi în spate.

— Atunci ne vom întâlni pe Thistledown imediat după ce sosiţi amândoi, oricât timp v-ar lua asta. Ser Mirski, trebuie să spun că nu sunt foarte surprins să vă văd. Imaginea dispăru.

Mirski întâlni privirea uimită a lui Lanier.

— Un cunoscător, spuse el. Putem pleca imediat?

Lanier se întoarse spre consolă şi făcu aranjamentele necesare. Încă avea influenţă şi nu-i displăcuse să şi-o exercite.

Situaţia evolua; Lanier nu era mai puţin încurcat, mai puţin nemulţumit, dar mai intrigat.

NOUĂ

Thistledown

Însoţindu-l pe bătrânul soldat către prima cavitate, Olmy îl ajută pe Mar Kellen să-şi reţină locuri pe naveta care mergea pe Pământ. Mar Kellen părea să-şi fi câştigat un fel de seninătate mistică după revelarea tainei lui. Mergeau spre lifturile care duceau spre galerie, Mar Kellen zâmbind şi scuturându-şi capul în vreme ce-şi plimba ochii de-a lungul trotuarului, târându-şi călcâiele pe pavajul de piatră.

— Îmi trebuie câteva săptămâni ca să mă gândesc la tot ce am nevoie. La fel de bine aş putea s-o fac în lumea în care m-am născut. Beni nu era chiar ortodoxă, dar ar fi apreciat plecarea mea acolo jos. Mi-a spus că e frumos…

— Stea, Destin şi Pneuma, fiţi milostive, spuse Olmy.

— O formulă, nu? între doi soldaţi bătrâni şi cinici?

Olmy încuviinţă din cap.

— Câteodată linişteşte.

— Astea sunt poveşti, după câte am văzut şi am făcut împreună. – Mar Kellen se uită spre lumina galeriei de metrou, ferindu-şi privirile fără să fie nevoie. – Poate că acum vei avea nevoie să te linişteşti. Aproape că îmi pare rău pentru tine. M-am gândit că eşti singurul care poate să facă ceva. Dar poate că n-am făcut bine.

— Ai făcut bine, spuse Olmy, neîncrezător şi el.

— Am să urc în cinstea ta pe un munte, spuse Mar Kellen. Unul adevărat, nu o imitaţie din cavitatea a cincea, făcut în întregime de maşini, de jos şi până în vârf. Înalt, cu gheţari uriaşi, cu prăpăstii adânci. Mai înalt decât orice altceva de

pe Thistledown. – Clipi din ochi. – Adio.

Olmy îl urmări pe Mar Kellen cum intra în lift. Primi o impresie mentală – poate o intuiţie, poate o pictogramă subliminală rapidă din mintea lui Mar Kellen – cum că bătrânul soldat avea să urce spre nişte locuri foarte sălbatice, în adâncul vreunei regiuni muntoase, unde putea fi sigur că nu va fi găsit niciodată.

Olmy se întoarse în vechiul său apartament într-o stare de relaxare contemplativă. Folosi terminalul bibliotecii ca să comunice cu diverse programe de cercetare autorizate (şi discrete) din bazele de date extinse de pe Thistledown.

După ce se asigură că liniile lui erau protejate – luându-şi precauţii în plus, ca să-i ţină pe urmăritorii lui Farren Siliom departe de orice informaţie despre locul în care se afla – apelă la un vechi aliat, un urmăritor, un detectiv informatic pe care îl crease din memoria unui câine terrier cu părul scurt. Detectivul se dovedise de o minuţiozitate remarcabilă şi părea să-i placă această muncă – dacă plăcerea putea fi asociată la ceva care nu fusese, până la urmă, o mentalitate completă.

Olmy îi dăduse detectivului o singură misiune: să găsească, în înregistrările de pe Thistledown sau din districtele orbitale, orice referinţă la personalitatea jartului, aşa cum fusese ea stocată. Multe din centrele de înregistrare dinăuntrul asteroidului nu mai erau active; câteva fuseseră ascunse cu grijă. Detectivul însă putea să manevreze în interiorul celei mai inaccesibile memorii, câtă vreme exista vreo legătură informaţională potenţială.

Olmy se întoarse de la terminalul de tip lacrimă şi îşi încrucişă braţele, chipul său luând o expresie de aşteptare răbdătoare, cu ochii îndreptaţi în aceeaşi direcţie, către pictogramele aruncate aproape la întâmplare de rapoartele de la începutul traseului, trimise de urmăritor. Lucrul avea să dureze.

Îşi dăduse seama că implanturile de memorie ale lui Mar Kellen erau minime şi foarte vechi. Beni, fiind o naderită

„nu tocmai ortodoxă”, avusese numai extinderile de memorie cerute în mod legal. Înregistrările rămase de la jart o uciseseră, într-un fel, pe femeie, distrugându-i implanturile, şi îl duseseră pe Mar Kellen aproape de nebunie, în mai puţin de o secundă de contact.

Părea neverosimil, dar exista posibilitatea ca dincolo de labirintul sistemului de securitate, înregistrările să fi fost lăsate într-o stare de încărcare – gata să fie transferate. Dar consola suportase doar transferuri către minţi sau implanturi umane – nu existau conexiuni pentru transferul către o bază de date externă. Desigur, el ar fi reuşit să facă o asemenea interfaţă… Acolo, jos, trebuie să mai fi existat însă un motiv care nu apăruse de la început.

O încărcare rapidă de informaţie direcţionată într-un creier nepregătit şi neajutat putea, teoretic, să demonteze în mod fatal mentalitatea cuiva. Dar ce fel de maşinărie sau circuit de protecţie ar permite vreun tip de vătămare unui cercetător neprevăzut? Evident, cercetătorii neprevăzuţi nu fuseseră luaţi în considerare… Doar experţii.

Experţii pregătiţi.

Dacă se dorise un secret absolut, maşinăria se poate să fi fost proiectată ca să distrugă minţile intruşilor, dar Olmy nu auzise niciodată ca agenţi de pe Hexamon să ia măsuri de protecţie letale împotriva cetăţenilor, în toată istoria din Thistledown şi în toată istoria Căii.

Beni făcuse primul contact fără implanturi care să atenueze fluxul şi se poate să se fi ciocnit de vreun fel de circuit de siguranţă. Astfel, când Mar Kellen încercase interfaţa puţin mai târziu – fără să-şi dea seama că Beni fusese lovită – circuitul de siguranţă şi tamponul implanturilor lui mai extinse ar fi putut atenua fluxul atât cât să-l afecteze, dar nu să-l ucidă.

Atât de multe mistere şi întrebări…

În toate cercetările lui, Olmy arătase un maximum de precauţie, adaptat timpului care îi fusese îngăduit ca să planifice şi să acţioneze. Chiar şi aşa, fusese ucis de două

ori…

El risca destul de bucuros, dar nu căuta riscurile. Dacă era vreo metodă sigură şi uşoară prin care îşi putea atinge scopurile, aceea era metoda pe care o folosea.

Acum era pe cale să-şi încalce propria regulă. Ştia că nu va merge la autorităţile de pe Hexamon cu descoperirea lui Mar Kellen. Aşa ar fi fost sigur şi, teoretic, misiunea lui ar fi fost îndeplinită. În loc de asta, nu spusese nimic şi cântărea alternative diferite, toate delirante, nebuneşti.

Olmy trăise destulă istorie ca să-şi dea seama că în aproape toate timpurile, evenimentele umane majore nu erau făcute de acte raţionale, ci de presupuneri şi de ceva înrudit cu instinctul.

Ca să aibă un avantaj real din acest mister, în timpul care îi era acordat, trebuia să acţioneze singur. Întoarcerea către autorităţile din Hexamon ar fi însemnat amânări, investigaţii ale unui comitet, obişnuitul dans birocratic în jurul unei investiţii controversate care putea, foarte uşor, să fie o pierdere. Avea mari bănuieli – iar lucrarea lui Tapi probabil le confirmase – că în mai puţin de un an, va fi o nevoie disperată de informaţia conţinută în această descoperire.

O precauţie totală era imposibilă, ba chiar nepotrivită. Mai ales de când tot ceea ce pusese în joc – de data aceasta – era persoana lui.

Călători din nou spre cavitatea a cincea, de această dată prin galerie, mergând singur într-o navetă particulară. Urcă linia, urmând instrucţiunile lui Mar Kellen, ca să deschidă poarta de securitate şi coborî în interiorul pereţilor vechi, groşi, ai asteroidului.

În cripta jartului, contemplă schemele statice ale minţii creaturii.

Imaginea se schimbase puţin de când Mar Kellen i-o arătase prima dată. Se plimbă în jurul ei, studiind capul conservat al jartului. Era la fel de respingător, aşa cum

bănuise că trebuie să arate un jart – şi la fel de ciudat. Poate că era mai ciudat decât orice întâlniseră oamenii de-a lungul Căii, iar asta includea şi câteva fiinţe cu adevărat foarte stranii – unele fiind greu de definit ca vii, dacă nu se lua în seamă activitatea lor mentală. Ce creatură mersese vreodată pe bastoane solide, ascuţite la vârf? Cum mânca? Era evident că nu-i erau îngăduite nici viteza, nici flexibilitatea. Ce funcţii îndeplineau tentaculele şi grămada de ţepuşe? Cum putea acel corp îngust să slujească un cap atât de mare?

Olmy stătea în camera strâmtă, stăpânindu-şi o frică veche, surdă, de locuri foarte mici. Acolo nu era niciun scaun, aşa că stătea pe vechea podea netedă, sprijinit de perete.

„De ce e aici?” O întrebare la fel de insolubilă ca şi: „Cine l-a capturat?” sau „Cine l-a adus aici?” „De ce şi-ar fi îngăduit un jart să fie capturat şi să-i fie transferată personalitatea?”

Se ridică şi îşi întinse muşchii şi încheieturile. Corpul lui încă se simţea tânăr, pe deplin capabil. Mintea îi era echipată cu implanturi de memorie şi cu module de procesare, în stare să găzduiască înăuntrul ei câteva personalităţi umane; nu folosise aceste extensii de când îl purtase pe Korzenowski, înainte de reîncarnarea Inginerului, cu patru decenii în urmă. Dar implanturile încă erau în stare bună. Erau puţini oameni pe Thistledown, sau oriunde în altă parte, care atingeau potenţialul lui Olmy, fie pe cel fizic, fie pe cel mental.

Întrucât avea câteva săptămâni la îndemână, probabil că putea să treacă prin toate încăperile îngropate şi să descopere cum să le folosească instalaţiile. Dar de ce să facă asta?

Din aceleaşi motive, petrecuse ultimii câţiva ani studiind tot ce se cunoştea despre psihologia inteligenţelor non-umane. Hexamonul Terestru, după decenii întregi în care fusese concentrat asupra unor probleme diferite, nu era

pregătit nici strategic, nici tactic să se întoarcă în Cale.

Totuşi, era aproape sigur că o vor face. Simţea presiunea istoriei: o presiune familiară.

Dacă Olmy ar fi putut să le dea un sfat competent, Hexamon ar fi fost în stare să-şi supravieţuiască propriei prostii. Şi, dintre toate fiinţele pe care, cel mai probabil, trebuiau să le înfrunte de-a lungul Căii redeschise, jarţii erau cei mai redutabili. Chiar şi capturaţi, întemniţaţi, tăcuţi vreme de secole, mai puteau încă să ucidă.

Era esenţial ca Olmy să extragă din această sursă orice informaţie se putea, oricât l-ar fi costat acest lucru.

Cu un zâmbet amar, îşi dădu seama că o mare parte din raţionamentele lui erau făcute ca să ascundă un adevăr esenţial: el nu avea încredere în conducerea de acum. Conducătorii mai mult dispreţuiau trecutul decât se străduiau să-l înţeleagă. Simţul lui înrădăcinat al superiorităţii soldatului, triumfase, în cele din urmă, asupra încrederii în justeţea structurii de comandă.

— Mă port şi eu ca un pungaş, mărturisi Olmy vechiului cadavru de jart. Să-i ia naiba pe toţi.

ZECE

Gaia

Alexandreia era mult mai murdară decât îşi amintea Rhita din vizitele ei din anii trecuţi; părea să poarte o mantie de fum şi funingine, ca să o protejeze împotriva multelor ei necazuri. Fabuloasele şosele de marmură erau îngropate de ruine. Multe din statui fuseseră învelite în bucăţi mari de muşama.

Reprezentanţii lui bibliophylax, directorul şi arhivarul de la Mouseion, o grăbiră pe Rhita, împreună cu bagajele ei, în afara străzii, în faţa vestitei Stoa de Est, apoi o instalară într-o trăsură şubredă, insistând că ar fi mai bine să meargă cu trăsura decât pe jos.

Casa pentru reşedinţele femeilor era un bloc cu două etaje, din cărămidă şi piatră, aruncat nefast într-un colţ prăfuit, fără copaci, al teritoriului din Mouseion. Inima Rhitei se strânse când văzu casa; Lugotorix, care stătea lângă vizitiul trăsurii, scoase un slab fluierat dispreţuitor.

Pătrunseră în curtea acoperită cu cărămizi sparte şi gunoi vechi. O femeie mai în vârstă, cu un şal negru, mătura praful şi nisipul din holul de la intrare, abia aruncându-le o privire. Uşa se deschise şi o tânără femeie blondă, cu aspect de matroană, având cam aceeaşi vârstă cu Rhita, ieşi cu mâinile încrucişate pe cap, în semn de bun venit.

— Bine ai venit! Bine ai venit! strigă ea, plescăind apoi din limbă şi coborându-şi mâinile ca să-şi ridice din praf marginea lungii robe brune. Eşti din Rhodos? De la Hypateion?

Rhita îi zâmbi şi încuviinţă din cap. Trăsura se opri brusc zguduindu-se şi vizitiul îl ajută puţin pe kelt să coboare bagajele pe trotuar.

— Să ştii că dumneata nu poţi sta aici, îl admonestă aspru femeia pe kelt. Aici nu sunt bărbaţi.

— Este paznicul meu, spuse Rhita.

— Draga mea, oricât de rău stau lucrurile la Mouseion, niciuna dintre noi nu are nevoie de paznici! El va trebui să stea în altă parte. Eşti Rhita Bereniké Vaskayza?

— Da.

Femeia o îmbrăţişă cu putere.

— Sunt Jorea Yallos, din Galatia. Ghidul tău prin casa aceasta. Studiezi matematicile?

— Da.

— Fascinant. Eu învăţ creşterea animalelor, în şcoala de agricultură. Mi s-a spus să-ţi arăt locul în care vei sta şi să-ţi răspund la întrebări.

Speranţele Rhitei se prăbuşiră când Yallos o îndemnă să urce la etajul superior, grăbindu-se în faţa ei de-a lungul unui hol întunecat.

— Ne bucurăm că ai venit aici. Îmi pare rău că nu pot face mai mult pentru tine. Vara, camerele acestea se răcesc mai repede peste noapte. Iama nu sunt tocmai ce ţi-ai dori. Oricum, sunt confortabil de calde în timpul zilei. Scoase o cheie mare de oţel şi o introduse în lacăt, puse în buzunar şi cheia şi lacătul, apoi împinse şi lovi uşa subţire, din lemn, ca să o deschidă. Uşa scârţâi trist, frecându-se de podeaua din teracotă spartă.

— Eşti o fiică a lui Isis? întrebă Yallos.

Rhita intră în cameră. Era ca o chilie de mânăstire, cu o pereche de ferestruici tăiate sus, în peretele exterior, cu un pat de piele împins într-un colţ. În spatele uşii, pe o măsuţă şchioapă, se găseau o oală de noapte şi un lighean. Lângă peretele din dreapta, o masă din lemn negeluit fusese rezemată sub un palid portret mural reprezentând-o pe Isis din Kanópe cu micul ei fiu cu ochii mari, acoperit cu pene şi

cu şarpele protector.

— Nu, reuşi Rhita să răspundă.

— Păcat. Dorea, femeia care a fost aici înaintea ta, foarte drăguţă şi îndatoritoare, era îndrăgostită de Isis. Nu poţi redecora camera fără permisiunea consiliului femeilor.

— Nici nu-mi trece prin cap una ca asta, spuse Rhita. Îi făcu semn lui Lugotorix să-i aducă bagajul înăuntru. El se strecură pe uşă, cu valiza şi cutiile de lemn în braţe, le aşeză pe podea şi rămase de o parte a uşii, la distanţă de bănuitoarea Yallos.

— E kelt, nu-i aşa?

— Din Parisioi, afirmă Rhita.

— Sunt o mulţime de kelţi în Galatia, spuse Yallos. Eu am strămoşi din Nabataea şi din Hellada.

Rhita îşi înclină politicos capul.

— Avem o întrevedere a consiliului la prima oră a apusului. Dacă vei dori să te alături nouă, eşti binevenită. Noi, femeile, trebuie să fim unite aici. Nu prea au grijă de noi, Kallimakhos şi oamenii lui. Nu-i suntem de folos pentru contractele lui de apărare. Yallos se opri în pragul uşii. Acum keltul să vină cu mine. Îi voi da o cameră la vechile băi, unde dorm îngrijitorii.

Lugotorix îşi mută privirile mijite de la Yallos, pe care, în mod clar, o ura, spre Rhita.

— Du-te, îi spuse ea. Voi fi în siguranţă aici. – Totuşi, nu era prea convinsă de asta. I se făcuse dor de casă şi acolo se simţea cu totul străină. Keltul dădu din umeri şi o urmă pe cea care îi era ghid. Deodată, Rhita se gândi la ceva şi strigă: – îmi puteţi da un lacăt şi o cheie?

— Fără lacăte, spuse Yallos.

— Am nevoie de un lacăt, insistă Rhita, enervată acum şi îngrijorată de siguranţa Obiectelor.

— Vino la şedinţa consiliului. Vom discuta despre asta. A… dacă nu eşti o soră a lui Isis, atunci cine eşti?

Rhita îşi construi răspunsul cu o viteză surprinzătoare.

— Aparţin sanctuarului Athénéi Lindia.

Yallos clipi din ochi.
— Păgân? întrebă ea.
— Rhodian, răspunse Rhita. E dreptul meu, prin naştere.
— Aha!
Rhita închise uşa şi îşi privi camera mizeră. Aşa o primiseră la Mouseion. Era evident că umbra bunicii ei nu se întinsese atât de departe. Toate astea veneau de la regină, sau Kleopatra nici nu ştia de sosirea Rhitei?
Se aşeză pentru câteva clipe, tremurând în întuneric. O singură lumină electrică, deasupra patului, arunca o licărire în colţul acela şi puţin mai departe. Deja era amiază şi camera abia începea să se încălzească. Cât de mult putea să rişte siguranţa Obiectelor, nemaigândindu-se la siguranţa ei? Cât de mult va trebui să rişte înainte de a-şi atinge ţinta, dacă şi-o va atinge?
Ca să deschidă un oblon aşezat peste o ferestruică, greu de atins, îşi rupse o unghie, şi-aşa foarte scurtă. Blestemă, trăgându-şi răsuflarea, mulţumită, totuşi, de neînsemnatul ei succes; un fascicul subţire al razelor de soare lumina în jur.
Rhita şterse praful nisipos de pe masă, folosi o mătură aspră, uzata, ca să cureţe podeaua şi îşi deschise valiza ca să-şi scoată hainele. După-amiaza târziu, gazdele îi spuseră că se va întâlni cu bibliophylax.
Nu ardea deloc de nerăbdare să-l întâlnească.

UNSPREZECE

Pământ

Rhusul – aşa era cel mai convenabil de considerat, cel puţin pentru moment – stătea pe balcon împreună cu Lanier, aşteptând să apară luminiţele unei navete. Cerul nopţii era un praf de aluminiu împrăştiat peste negru compact, adâncime peste adâncimea stelelor. Aerul se curăţase după ce trecuse Moartea, mecanismele naturale de însănătoşire pe care le avea Pământul înlocuind aproape toate urmele atmosferice ale conflagraţiei. Existau acum doar puţine surse de poluare, cu toate că Refacerea îşi urmase cursul. Tehnologia de pe Hexamon era nepoluantă, autonomă.

Primele lumini pe care le văzură nu erau pe cer, ci de-a lungul drumului, din vale spre cabană. Lanier strânse din buze şi, când întâlni privirea rhusului ridică din umeri.

— Soţia mea, spuse. Sperase să-l ducă pe rhus înainte de sosirea ei.

Vehiculul pentru orice fel de teren, model necizelat al tipurilor folosite de primii cercetători de pe Stâncă, scrâşni din cauciucuri de-a lungul drumului pietruit de lângă cabană şi se opri, motoarele lui electrice oprindu-se şi ele brusc. Karen sări din cabină în lumina artificială a reflectoarelor de afară, îl zări pe Lanier pe balcon şi îi făcu semn cu mâna. El îi întoarse salutul, simţindu-se mai bătrân numai privind-o.

În viaţa lor împreună, el îi văzuse vârsta un deceniu sau două, „îmbătrâneşte cu mine”, îşi spunea, apoi o văzuse

întinerind prin terapie, acea terapie pe care el o refuzase. Părea o femeie de cel mult patruzeci de ani, plină de tinereţe.

— Am fost în oraş, strigă ea în chinezeşte, scoţându-şi sacul din spatele vehiculului. Facem o reţea socială artificială, aşa că... îl văzu pe rus şi se opri pe treptele verandei, muşcându-şi buza de jos. Se uită peste umăr, spre trotuar: niciun alt vehicul. Apoi îl privi întrebător pe Lanier cu o sprânceană ridicată.

— E un musafir. Se numeşte Pavel.

— Nu ne-am mai întâlnit, spuse rhusul, înaintând şi întinzând mâna. Sunt Pavel Mirski.

Karen zâmbi politicos, dar instinctele ei se treziră.

— Cum te simţi? întrebă ea, mutându-şi privirea spre soţul ei. Apoi, repede, privi ţintă undeva între ei, cu sprâncenele încruntate.

— Mă simt bine. Numele lui, repetă Lanier, cu un oarecare accent dramatic deliberat, este Pavel Mirski.

— Cunosc numele, spuse ea. Nu era comandantul acela rhus de pe Stâncă? A întins graniţele în jos, de-a lungul Căii... nu-i aşa? – Privirea ei căzu acuzatoare asupra lui Lanier: – *Ce este asta?* – Ea văzuse portrete ale lui Mirski pe înregistrările istorice. Jocul se terminase. Îl recunoscuse. – Arăţi exact ca el.

— Sper să nu vă fi deranjat, spuse rhusul.

— E un fiu, e cineva care îi seamănă perfect? îl întrebă Karen pe Lanier.

El negă din cap.

Karen se opri pe ultima treaptă, cu mâinile încrucişate.

— Eşti sigur că totul e în ordine? Faci glume cu mine. – Urcă treapta, se opri din nou. Apoi, în chineză, îl întrebă pe Lanier: – Cine e omul acesta?

Lanier îi răspunse tot în chineză:

— E o bună imitaţie, dacă nu cel real. Îl duc ca să se întâlnească cu Korzenowski.

Karen înaintă încet în faţa lor, examinându-l pe rhus, în

timp ce-şi muşca buza de jos.

— De unde ai venit?

Rhusul privi printre ei.

— Încă n-am explicat asta, spuse el. Mai bine să aşteptăm până ce iese totul la iveală.

— Nu poţi fi Mirski, spuse Karen. Dacă încerci să-l păcăleşti pe soţul meu… Tot ce am auzit trebuie să fi fost o minciună.

În mod surprinzător, Lanier nu luase în seamă acea posibilitate. Desigur, nu-l *văzuse*, de fapt, pe Mirski coborând de-a lungul Căii.

— Nicio minciună, spuse rhusul. Sunt încântat să vă întâlnesc, în cele din urmă. Totdeauna m-am gândit la soţul dumneavoastră ca la un om bun, un conducător adevărat, cu judecata pătrunzătoare. Vă felicit pe amândoi.

— De ce? întrebă Lanier.

— Pentru că v-aţi găsit unul pe celălalt, explică rhusul.

— Mulţumesc, răspunse Karen foarte aspru. L-ai servit cu ceva pe oaspetele nostru, Garry? îşi duse sacul în cabană. Suspiciunea i se schimbase în furie.

— Aşteptăm din clipă în clipă să vină naveta, răspunse el. Am mâncat şi am băut o bere.

Rhusul zâmbi când auzi de bere. Plăcerea lui fusese evidentă.

Karen făcu diferite zgomote prin bucătărie, apoi îşi continuă conversaţia întreruptă, prin fereastra mată care se deschidea către balcon.

— Vom aduna douăzeci sau treizeci de conducători ai satelor şi studenţi în ştiinţe politice din Christchurch, ca să-i ducem pe Axa Thoreau. Va fi un fel de conferinţă, toată păstrată în memoria oraşului; altfel ar dura ani de zile ca să stabilim legături sociale. Dacă totul va merge bine, după aceea se vor comporta ca şi cum ar fi rude. Îţi închipui ce-ar fi dacă toţi politicienii ar avea legături de familie între ei şi cu cei care i-au ales? Ar fi minunat. Tonul ei se schimbase; acum le ignora misterul.

Deodată, Lanier se simţi obosit. Tot ce-şi dorea era să doarmă puţin.

— Iată că vine naveta, spuse rhusul, arătând înainte. O licărire de alb apăru deasupra celeilalte părţi a Văii, apoi se abătu în jos, chiar deasupra copacilor. Karen se întoarse spre balcon cu faţa crispată şi îşi privi soţul.

— Ce naiba faci? îl întrebă cu voce joasă. Unde te duci?

Lanier scutură din cap.

— Pe Stâncă. Contactul cu realitatea începea să se rupă. Nimic nu părea foarte probabil. Nu ştiu când mă voi întoarce.

— N-ar trebui să te duci singur. Eu nu pot veni cu tine, spuse ea. Trebuie să fiu mâine în Christchurch. – Privi spre Lanier. Karen nu era o proastă, dar posibilităţile ei de adaptare într-un timp scurt erau reduse. Expresia feţei ei spunea cât de ciudat era, într-adevăr, totul şi cât de important putea să fie. – Ai să-mi explici poate, după ce te întorci de pe Stâncă?

— Voi încerca, spuse Lanier.

— Îmi pare rău pentru deranj, zise rhusul.

— Tu să taci! strigă Karen, întorcându-se spre el. Eşti doar o blestemată de fantomă.

Lanier zâmbi. Îşi puse mâna pe umărul ei, ca s-o liniştească şi s-o oprească să spună mai multe. „Gesturile se nasc destul de uşor”, gândi el. „De ce nu şi sentimentul?”

Plecaseră, aşezaţi în interiorul alb, cu forme libere, al navetei, zburând sus, deasupra Pământului întunecat. În cer, privind spre orizontul negru, zimţat, unde pulberea de stele se întâlnea cu munţii, Lanier se simţi liber. Nu mai zburase de ani de zile şi aproape că uitase acel sentiment. În timp ce naveta îşi îndrepta în sus botul ei turtit, şi priveliştea pe care o avusese prin hubloul transparent se înclină, euforia i se transformă în opusul ei, în spaimă.

Cosmos.

Ce frumos e să zbori prin stratul subţire de aer, departe de grijile mari. Zborul era un fel minunat de a domni mai presus de realitatea aspră a trezirii, dar mai jos de întunericul mare al morţii.

În partea cealaltă a navetei, rhusul privea drept înainte, fără să se deranjeze să se uite afară, ca şi cum ar fi văzut priveliştea atât de des, încât nu mai putea să-l impresioneze într-un fel sau altul. Nu părea îngândurat şi nici îngrijorat. Nu era nicio cale prin care să se poată afla ce însemnau toate astea pentru el, sau cum se simţea aşteptând întâlnirea cu Korzenowski… sau întoarcerea pe Stâncă.

În locul lui, Mirski s-ar fi simţit foarte mişcat cu adevărat la gândul întoarcerii pe Thistledown. Ultima dată când fusese pe Stâncă, trecuse printr-un adevărat potop de proiectile şi raze laser, ca membru al forţei rhuseşti de invazie, puţin înainte de Moarte sau ca un preludiu al Morţii.

Lanier îşi dăduse seama că dacă acesta era Mirski, din acel moment fatal până ce venise în vale, el nu văzuse Pământul.

Zborul, frumos şi liniştit, în aparenţă fără niciun efort, nu-i reduse lui Lanier sentimentul de ireal. *Dacă acesta era Mirski, unde fusese de-atunci şi ce văzuse?*

DOISPREZECE

Gaia

Din vremurile vechi, Mouseionul se extinsese considerabil în Neapolis şi Brukheion – cartierul Hellenic – şi chiar îşi întinsese o aripă – şcoala de medicină din districtul aigyptian. Clădirile şcolii de medicină, Erasistrateionul, se învecinau cu Biblioteca de Studii Interne din Oikoumené, numită pe vremuri Serapeion. Universitatea, centrul de cercetări şi biblioteca – în prezent, şapte clădiri împrăştiate în jurul bibliotecii iniţiale, ocupau un pătrat cu latura de aproape patru stadii în mijlocul oraşului. Împrăştiate pretutindeni, printre clădirile mai vechi, din marmură, granit şi calcar, se puteau vedea construcţii noi, ca nişte cutii din oţel şi sticlă adăpostind centrele de studii pentru ştiinţe şi mecanică. În vârful dealului abrupt al fostului Paneion, universitatea instalase, în urmă cu cinci secole, un uriaş observator din piatră. Era mai mult o relicvă decât un centru activ de cercetări astronomice, dar măreţia lui era impresionantă.

Pe Rhita o durea gâtul de cât întorsese capul în toate părţile. Trăsura ei mergea într-un ritm neregulat, pe drumuri acoperite cu piatră sau plăci de ardezie, printre copaci plini de frunze şi palmieri impunători.

Soarele cobora spre apus aruncând o lumină portocalie peste oraş, întocmai ca lumina pe care o văzuse înainte de a intra în Marele Port. Fumul se ridica în sfori subţiri, întunecate, dintr-un coş de cărămidă înalt, lipit de clădirea unui institut. Studenţi în robe academice, albe şi galbene –

în mare parte bărbaţi – treceau pe lângă ei, uitându-se curioşi la Rhita. Ea le întorcea priviri foarte deschise, calme, deşi în sinea ei nu se simţea prea calmă. Nu prea-i plăcea locul acela – nici acum şi, poate, nici altă dată – şi asta o îngrijora. Până la urmă, acesta era centrul culturii şi ştiinţei din Lumea Vestică. Pentru ea, erau multe de învăţat în Alexandreia – dacă împrejurările i-ar fi îngăduit numai să înveţe.

Cea mai veche clădire care rămăsese intactă în Mouseion, vechea bibliotecă centrală, adăpostea acum birourile administraţiei şi pe cele ale conducerii academice. Altădată fusese împodobită şi frumoasă; acum arăta puţin murdară, deşi îşi păstrase măreţia, având trei etaje din marmură şi onix, decorate cu reliefuri vechi de un mileniu, din vremea celei de-a Treia Răzvrătiri Parse. Fuseseră adăugate plăci de marmură cu mai puţin de cincizeci de ani înainte de restaurarea zidurilor. Până în acel moment, niciuna dintre rachetele libyane care cădeau în deltă nu lovise terenurile din Mouseion.

Drumul, care trecea pe sub o arcadă, ducea în curtea pavată cu pietre de granit şi onix aranjate ca o tablă de şah, în colţurile căreia erau aşezate plante exotice din Aithiopia şi de la Marea cea Mare din Sud, centrul fiind împodobit de o fântână cu lei din piatră adusă de la Arsakid Parsa.

Trăsura se opri cu o altă zdruncinătură şi Rhita coborî. Un bărbat tânăr, mic de statură, într-o tunică neagră şi cu jambiere în stil teutonic

— O modă foarte răspândită acum prin oraş – înaintă cu zâmbet larg care îi arăta dinţii pe faţa lui brună şi îngustă.

— Sunt foarte încântat să o întâlnesc pe nepoata lui sophé Patrikia, spuse el, înclinându-se uşor şi trecându-şi mâna peste cap, în semn de salut. Numele meu este Seleukos şi sunt din Nikaea, de lângă Hippo. Sunt asistent pe lângă bibliophylax. Bine aţi venit la Bibliotecă.

— Mulţumesc, spuse Rhita. El se înclină din nou şi îi făcu

semn să-l urmeze. Ea închise ochii, verifică starea claviculei – nu fusese mişcată sau atinsă – şi apoi pomi în urma tânărului.

Biroul de la parter al lui bibliophylax nu era mare pentru rangul acestuia. Trei secretari, bărbaţi, lucrau preocupaţi, aşezaţi într-un triunghi de birouri care ocupau un colţ al încăperii luminat de soarele care pătrundea printr-o fereastră deschisă. Lângă ei, era o presă care atingea tavanul, supraîncărcată cu hârtii. Un mare graphomekhanos electric huruia şi scotea clinchete metalice, aşezat cum era lângă presă pe un suport de lemn. Însuşi bibliophylax lucra după un paravan din patru plăci sculptate, din cedru de Ioudaia, aşezat în colţul opus al încăperii. Politicos, tânărul o conduse în spatele paravanului.

Bibliophylax îşi ridică ţeasta rasă şi o măsură pe fată cu o privire de gheaţă, apoi zâmbi, afişând cea mai palidă urmă de zâmbet. Se ridică şi îşi trecu mâna peste cap. Rhita făcu la fel şi apoi, la cererea lui, se aşeză pe un scaun din trestie tare.

— Sper că totul este în ordine în noua dumneavoastră locuinţă, nu-i aşa? întrebă el. – Rhita dădu din cap, nedorind să se oprească la lucruri mărunte. E o onoare să vă avem aici. Împinse în faţa lui un dosar – un vraf de hârtii groase de un deget, presat între două foi de carton – şi scoase un document lung. Ea recunoscu rezumatul studiilor ei la Akademeia, la care era adăugat un raport asupra evoluţiei. – într-adevăr, după câte văd, sunteţi o studentă eminentă, mai ales în domeniile matematicilor şi fizicii. Şi aici aţi ales un program similar. Profesorii noştri au multe lucruri să vă ofere. Până la urmă, noi suntem o instituţie mult mai mare decât Akademeia şi ne luăm profesorii de peste tot din Oikoumené şi chiar din afară.

— Aştept cu nerăbdare să-mi încep studiile.

— Mă interesează un lucru. Chiar înainte de a veni, aţi făcut o cerere neobişnuită, remarcă bibliophylax. Pe lângă

numirea dumneavoastră la biroul lui mekhanikos Zeus Ammon Demetrios, neobişnuită prin ea însăşi, doriţi o audienţă privată la Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés. Puteţi să-mi spuneţi scopul vizitei dumneavoastră la Maiestatea Sa?

Înainte ca Rhita să spună ceva, bibliophylax ridică o mână şi zise:

— Este treaba noastră, pentru că noi avem grijă de bunăstarea tuturor studenţilor din Mouseion.

Ea închise gura, aşteptă o clipă şi apoi zise:

— Aduc un mesaj de la bunica mea.

— Ea e moartă, remarcă bibliophylax cu o faţă împietrită.

— Prin tatăl meu. E vorba de un mesaj pe care bunica l-a considerat interesant pentru regină. Făcu o pauză cu buzele strânse într-o linie îndârjită. Dinspre bibliophylax simţea radiind împotrivirea, ba chiar un fel de ură profesională. Un mesaj personal.

— Desigur. Faţa lui se destinse uşor, apoi începu să caute prin mai multe hârtii. M-am uitat prin cererile dumneavoastră pentru cursuri; sunt toate în ordine. Doriţi anul cinci pentru matematică, anul trei pentru fizică, precum şi anul doi în ştiinţa guvernării oraşelor. Puteţi urmări un asemenea program academic fără un efort prea mare?

— Este similar cu programul meu de la Akademeia.

— Da, dar profesorii de la Mouseion nu vor fi impresionaţi de strămoşii dumneavoastră. S-ar putea să vă trateze cu mai puţină indulgenţă.

— Nu am fost tratată cu indulgenţă în Rhodos, spuse Rhita, stăpânindu-şi iritarea. Ar fi dorit să râdă la omul acela, să-şi lovească sandalele de podea şi să-i arate călcâiele – dar stătea acolo cu o expresie liniştită pe chip, deşi stomacul i se contractase.

— Cu siguranţă că nu aţi fost, spuse bibliophylax. Ochii lui mici şi negri o îndemnau să spună mai mult.

— Am o problemă, zise ea, înfruntându-i privirile.

— Da?
— Servitorul meu. A venit cu mine pentru pază, la cererea directă a tatălui meu şi totuşi am fost despărţiţi…
— În Mouseion nu sunt primiţi servitori sau gardieni. Nici măcar pentru vlăstarele regale.
Se întâmpla că pe atunci să nu fie vlăstare regale care să studieze la Mouseion; regina nu avea copii, iar mare parte din restul familiei regale se retrăsese în Kypros, pentru mai multă siguranţă.
— Vă rog să vă simţiţi liberă să consultaţi biroul acesta în orice moment, încheie brusc bibliophylax, închizându-i dosarul şi strecurându-l într-un coşuleţ pătrat din sfoară, aflat în colţul stâng al biroului său. Zâmbi şi îşi trecu mâna peste cap, concediind-o.

La întoarcere, şezu o oră în răcoarea camerei, încercând să-şi recâştige calmul. Obiectele nu fuseseră deranjate, dar cât timp putea să conteze pe linişte şi siguranţă desăvârşită? Nu avea încredere în bibliophylax; singura speranţă pe care o avea era ca regina să fi luat deja în considerare cazul ei şi că avea să-i asigure protecţie. Oricum, spera ca audienţa să aibă loc curând.
Bănuia că, odată ce avea să-i spună reginei ce ştia ea – demonstrându-i că spune adevărul – se termina şi cu studenţia ei la Mouseion. Nu avea să-i mai fie îngăduit luxul studiilor.
Descurajată, ieşi din cameră ca să ajungă la întâlnirea consiliului femeilor. Lucrul cel mai puţin probabil la care spera era să îşi ia înapoi lacătul.
„Toată lumea mă duşmăneşte aici?” mai apucă să se întrebe.

TREISPREZECE

Thistledown

Galeria axei de pe Thistledown se deschidea, mică şi neagră, în mijlocul vastei depresiuni ce marca polul sud al asteroidului. Polul opus – nord doar pentru un sens al direcţiei, pentru că asteroidul nu avea câmp magnetic natural – era acum un crater mare, cu margini neregulate, prin care cavitatea a şaptea se deschidea larg spre spaţiu. Cu multă vreme în urmă, folosind nave echipate cu câmpuri de tracţiune, Hexamonul trăsese din cavitatea a şaptea sfărâmăturile rămase de pe urma Separării, făcând acea zonă practicabilă ca port spaţial. Într-o zi, districtele orbitale vor avea şi ele nevoie de reparaţii generale; docul portuar din cavitatea a şaptea era ideal pentru aşa ceva.

Pentru nave mai mici, cum era naveta cu care călătoriseră rhusul şi Lanier, intrarea de la polul sud era mai practică.

Lanier aproape că nu observă întunericul înghiţind nava. Mintea îi era încă în altă parte. Simţi o senzaţie mai puternică de greaţă şi un impuls de furie împotriva eternei lui nelinişti. Îşi închise ochii, apoi îi deschise deodată, când naveta se lipi de docul rotativ interior.

— Am ajuns, spuse rhusul.

Prima cavitate se schimbase puţin. Chiar şi de-rotaţia şi re-rotaţia lui Thistledown o lăsase relativ neatinsă. Desigur, în afara unui deşert nisipos, pe solul primului nivel al primei cavităţi, la început, fuseseră puţine lucruri. Cum ieşiră din

lift, îi lovi un puternic curent de aer venind din faţa calotei cavităţii de sud, un zid uriaş, de un cenuşiu palid, aflat în spatele lor. În jurul axei licărea lumina albă, ceţoasă, a tubului de plasmă, aflat la douăzeci de metri deasupra locului unde stăteau acum, pe nivelul din vale.

Pe fiecare parte, cavitatea se întindea, de-a lungul a doisprezece kilometri, cât de netedă şi normală putea să şi-o închipuie oricine, apoi, cu o curbă lină, leneşă, începea să urce, ajungând, în final, la o verticala imposibilă, până la tubul de plasmă, ca un fel de pod pentru zei. După foarte mulţi ani – câţi trecuseră de la ultima lui vizită, zece, doisprezece? – dimensiunile interioare de pe Thistledown îl şocară din nou pe Lanier. Îşi aminti senzaţiile acelor luni groaznice dinaintea Morţii, când fusese înecat în sarcini administrative, în intrigi pe Pământ şi în interiorul Stâncii, în mister şi previziuni. Vorbind despre acest lucru, spusese atunci că îl înghiţise Stânca.

Nu-l bucura avalanşa amintirilor. Îi era greu să creadă că oamenii se micşoraseră pe ei înşişi printr-o asemenea creaţie. Aşa se simţea: mic, copleşit. Din nou înghiţit de Stâncă.

Îi întâmpină un bărbat înalt, slab ca un schelet, foarte chel: un asistent al lui Korzenowski.

— Mă numesc Svard. Ser Korzenowski vă transmite regretele sale de a nu fi venit să vă întâmpine personal.

Îi aruncă rhusului o scurtă privire estimativă, apoi îi conduse spre tractor.

— Inginerul are un complex de cercetare în mijlocul văii şi vă invită să vă întâlniţi cu el acolo.

Se urcară în tractor. Vehiculul cu opt locuri mergea peste nisip pe un câmp de tracţiune, nu pe şenile sau cauciucuri; fusese fabricat pe Thistledown şi era lustruit şi frumos, cu un exterior alb strălucitor şi cu interiorul gri, adaptabil, care se modifica după comenzi vorbite sau pictografiate.

Svard purta un pictograf în interiorul gulerului său îngust. Lanier nu învăţase niciodată arta pictografierii.

— Sunt sigur că aţi avut o călătorie interesantă, domnule Lanier, domnule Mirski, spuse Svard. Lanier aprobă din cap. Tractorul plutea lin şi repede peste vegetaţia pitică şi peste petele albe şi brune de nisip şi pământ.

— Cu ce e ocupat acum Ser Korzenowski? întrebă Lanier. N-am mai vorbit cu el de multă vreme.

— Face cercetare, spuse Svard.

— Pentru Hexamon? întrebă Lanier.

— În parte. Lucrează mai ales ca să-şi astâmpere curiozitatea.

— Cine plăteşte?

Svard zâmbi, privindu-l peste umăr.

— Zău, domnule Lanier. Ar trebui să ştiţi că Ser Korzenowski are *carte blanche* – ca să folosim vechea expresie – pentru a cheltui orice fonduri rezonabile, fie în resurse, fie în bani. I se dăduse privilegiul acesta încă înainte de Moarte şi împrejurările nu s-au schimbat după învierea sa.

— Înţeleg, spuse Lanier.

Chiar în faţa lor se întindea un complex de clădiri scunde, plate, cu zidurile curbate lin pentru a se confunda cu nisipul. Aerul de deasupra complexului licărea ca un miraj; oare din cauza căldurii care se ridica, se întrebă Lanier, sau era vorba de altceva? încercă să-şi dea seama de cauza sclipirilor, uitându-se cu ochii mijiţi prin botul transparent al tractorului.

Acesta opri la câteva zeci de metri distanţă de clădirea cea mai sudică şi se aşeză pe nisip cu un geamăt uşor. Uşa se deschise plutind şi Mirski ieşi primul, Lanier îl urmă, în timp ce îi urmărea atent reacţiile. Rhusul privi de-a lungul podelei din vale, ridicând apoi privirea spre tubul de plasmă. „Cunoaşte Stânca”, gândi Lanier. „A mai fost aici înainte. Locul ăsta nu-i trezeşte amintiri plăcute.”

Svard se aplecă pentru a ieşi din tractor şi se ridică graţios arătându-şi toată înălţimea, în timp ce ochii mari îi sclipeau.

— Pe aici. Ser Korzenowski este la reşedinţa sa particulară.

Lanier savură mica săritură pe care era forţat să o facă la fiecare pas. Rotaţia Stâncii împărţea o cantitate egală, şase zecimi din gravitaţia Pământului, pe podeaua fiecărei cavităţi, aceasta fiind una dintre proprietăţile care îi plăcuseră totdeauna la Thistledown. Îşi aminti cum exersa în urmă cu câteva decenii – înainte de Moarte – în sala de sport a primei cavităţi, ridicându-se viguros la barele paralele... Asta îi aminti de excelenta lui condiţie fizică de altădată. În colegiu fusese gimnast.

La o sută de metri de complexul principal, spre est, o colină albă se ridica doar câţiva metri deasupra solului. Svard îi escortă de-a lungul unui drum pietruit şi, pe când se apropiară, zugrăvi o pictogramă de salut pe receptorul domului. O reprezentare a unei mâini întinse pluti în faţa fiecăruia dintre ei.

— Vrea să intrăm chiar acum, spuse Svard. În perete apăru o uşă pătrată şi se ivi Konrad Korzenowski, îmbrăcat într-un simplu caftan albastru închis.

Lanier nu-l mai văzuse de peste treizeci de ani. Korzenowski se schimbase puţin în acel timp: era slab, uscăţiv, cu faţa rotundă, părul cărunt şi rar, nas lung şi ascuţit, ochi negri pătrunzători. Ochii erau mai chinuiţi – şi mai chinuitori – decât la prima lor întâlnire. Absorbind o parte din misterul Patriciei Vasquez, acea parte din personalitatea umană care nu poate fi sintetizată, Korzenowski părea să poarte cu el un aspect inefabil din matematiciană. Înfăţişarea lui fu de ajuns ca să-l sperie pe Lanier. Patricia se putea ghici, înainte de toate, în felul cum arăta Inginerul.

Pe Pământ, înainte de Moarte, până să se ajungă la perfecţiunea protezelor, transplanturile de inimă fuseseră obişnuite. *Cum se simte cineva care duce cu el o parte din sufletul altcuiva?*

— Îmi pare bine să vă întâlnesc din nou, Ser Lanier,

spuse Korzenowski, dând mâna cu el. Se uită în treacăt la Mirski, tratându-l mai puţin ca pe un oaspete şi mai mult ca pe o curiozitate neexplicată. Le făcu semn să intre şi să se aşeze. Interiorul alb, cu forme libere, al apartamentului Inginerului, era plin cu cilindri de toate mărimile drapaţi în ceea ce părea un aluat de pâine albă. Korzenowski trase câţiva lângă el – când îi ridică, se alungiră în mâinile lui, scoţând un zgomot slab, ca de oftat – şi ordonă podelei să formeze scaune care se modelară rapid. Rhusul se aşeză şi îşi încrucişă braţele, părând mai liniştit. Pe dinafară, urmele de nelinişte îi dispăruseră.

Svard îşi luă rămas-bun, trimise repede o pictogramă către Inginer şi plecă. Korzenowski îşi încrucişă braţele, hotărât, imitând gestul lui Mirski şi veni în faţa lui Lanier şi a rhusului. Chipul Inginerului căpătă o notă de asprime, de iritare.

— Avem aici o adevărată enigmă, Ser Lanier, spuse, privindu-l pe rhus. Să fie acesta Pavel Mirski, într-adevăr, sau doar o imitaţie foarte bună? – îi aruncă o privire tăioasă lui Lanier. – Ştiţi să răspundeţi?

— Nu, spuse Lanier.

— Ce bănuiţi?

Lanier tăcu pentru câteva clipe, puţin surprins.

— Nu pot să vă dau un răspuns precis. Dacă am vreo intuiţie, ea e acoperită de toate imposibilităţile care îmi vin în minte…

— Ştiu, mai întâi, că Pavel Mirski a coborât de-a lungul Căii odată cu jumătate din Axis City şi Calea s-a închis în urma lui şi a tuturor celor care îl însoţeau. Mai ştiu că, de atunci, nu a mai existat nicio poartă deschisă către Pământ. Dacă acesta este Pavel Mirski, atunci trebuie să se fi întors la noi pe un drum pe care nu putem nici măcar să-l bănuim.

Rhusul se mişcă puţin pe scaun, încrucişându-şi mâinile în poală şi dădu din cap a încuviinţare, mulţumit că se vorbea despre el ca şi cum n-ar fi fost acolo.

— Pare mulţumit de el însuşi, spuse Korzenowski,

frecându-şi gânditor obrazul. Pisica jucându-se cu o pană de canar. Sper că ne iartă această examinare pe care i-o facem fără niciun gând rău… Instrumentele noastre ne spun că are structură solidă, că este uman, până la structura sa atomică. Nu este o fantomă, în sensul nou sau vechi al cuvântului, şi nu este o proiecţie de vreun tip pe care să-l cunoaştem. Korzenowski emise aceste observaţii ca şi cum ar fi parcurs o serie de adevăruri evidente doar pentru a le ordona. Structura genetică este a lui Pavel Mirski aşa cum apare în registrele medicale din a treia cavitate. Sunteţi generalul locotenent Pavel Mirski?

Rhusul privi undeva, printre cei doi.

— Cel mai simplu răspuns este *da.* Cred că este aproape de adevăr.

— Aţi venit aici de bunăvoie?

— Da, cu câteva mici modificări.

— Cum aţi ajuns aici?

— Asta e mai complicat, spuse rhusul.

— Avem timp să ascultăm, Ser Lanier?

— Eu am, spuse Lanier.

— Aş vrea să fie aici şi Ser Olmy, ceru Mirski.

— Din nefericire, Ser Olmy nu răspunde la mesaje. Cred că este pe Thistledown, dar nu ştiu exact unde. Am trimis un parţial să-l găsească şi să-i explice situaţia. S-ar putea să vină cu noi, dar s-ar putea şi să nu vină. Aş vrea să ascult cât mai curând povestea dumneavoastră. Korzenowski se aşeză şi luă una dintre formele nedefinite de pe podea, modelând-o în mâini.

Mirski se uită o clipă la podeaua fără pată, apoi oftă.

— Voi începe. Ar fi dureros de lent şi de imprecis ca să spun numai prin cuvinte ceea ce am de spus. Pot să împrumut unul dintre proiectoarele dumneavoastră?

— Desigur. Korzenowski ordonă unei unde de tracţiune să coboare proiectorul cel mai apropiat. Aveţi nevoie de o interfaţă?

— Nu cred, spuse Mirski. Într-un fel, sunt mai mult decât

ceea ce par. Atinse dispozitivul în formă de lacrimă cu un singur deget. Să mă iertaţi dacă nu mă voi arăta în întregime aparatului dumneavoastră.

— Nu-i nimic, spuse Korzenowski, cu o absurdă cordialitate. Pe Lanier îl cuprinseră iar mici fiori care îi excitau rădăcina părului. Începeţi.

Interiorul apartamentului dispăru, înlocuit de ceva care, la început, pentru Lanier fu greu de înţeles – o reprezentare condensată conţinând Calea, Axis City, primele câteva zile ale lui Mirski în pădurile de lângă Central City, drumul de-a lungul Căii, pe care mergea din ce în ce mai repede, pătrunzând prin despărţitură...

Informaţia proiectată se roti şi deveni orbitoare. Se sfârşi tot sensul timpului prezent. Mirski îşi spunea povestea în felul lui. Korzenowski şi Lanier o trăiau.

O puteţi numi evadare sau cea mai mare dezertare din toate timpurile. Fugă de trecutul oribil, de moartea mea, de moartea naţiunii mele, de moartea aproape totală a planetei mele. Asta, dacă puteţi numi fugă zborul unei jumătăţi de oraş, cu mai multe zeci de milioane de suflete şi, poate, o duzină de milioane de fiinţe umane având corpuri reale, zbor printr-un tunel infinit de spaţiu-timp, prin furia miezului unei stele, pe firul unui nod alungit, un cordon ombilical de imposibilităţi...

Tunelul însuşi era un vierme imens încolăcindu-se prin măruntaiele universului real, cu pori deschizându-se spre alte universuri, la fel de reale, dar nefiind ale noastre, spre alte timpuri reale, la fel de reale...

Porii aceia erau cauterizaţi de trecerea noastră, tunelul însuşi schimbându-se sau fiind deja schimbat de zborul nostru, răsucindu-se şi întinzându-se din clipa în care a fost făcut, ştiindu-se dinainte de evadarea noastră; cum să explici lucrurile astea unei fiinţe umane care n-a fost îmbunătăţită?

Nu poţi.

A trebuit să mă schimb ca să ştiu toate acestea, şi m-am schimbat de multe ori de-a lungul deceniilor şi secolelor de zbor. Am devenit mai mulţi oameni şi, câteodată, dacă vreuna dintre fiinţele care mă alcătuiau ar fi vrut să le cunoască pe celelalte, n-ar fi putut face asta până când n-ar fi reuşit să se prindă între ele, să discute, să schimbe replici personale. Ele nu-l mai alcătuiau pe rhusul Mirski – poate că Mirski dispăruse la asasinarea mea în biblioteca de pe Thistledown – ci pe un locuitor al zonei geshel din Axa Nader şi din Central City. Un cetăţean al unei lumi noi, adaptându-se la condiţiile ei neobişnuite. Nu mai eram stăpânii a tot ce vedeam, cum era să devină, pe vremuri, Axis City…

I-am urmărit evoluând pe oamenii care au venit cu mine de pe pământ, aşa cum am evoluat şi eu, sau pe unii dispărând – murind în ultimul fel pe care îl mai aveau la îndemână nemuritorii, să-şi uite propriile persoane şi să fie uitaţi de ceilalţi. Noi, ceilalţi, am trăit şi ne-am unit.

Din punctul nostru de vedere, călătoria a durat secole întregi. Ştiţi că timpul este o noţiune variabilă, mult mai puţin importantă decât ne-au făcut să credem tinereţea şi slăbiciunea noastră; timpul este flexibil, dar omniprezent, sucit şi răsucit într-o formă sau alta greu de recunoscut.

Am trăit timpuri diferite: timpul oraşului călătorind de-a lungul Căii, cu viteze relativiste, timpul meu, cu viteze înalte, din memoria oraşului, timpul petrecut comunicând direct cu tovarăşii mei de călătorie, aşa cum comunic cu voi în acest moment. Ca într-un arc, timpul se strângea şi se înfăşură. Dacă timpul meu ar fi întins în linie dreaptă, s-ar putea să fi trăit zece mii de ani de-ai voştri…

Trecusem de mult de punctul în care Calea ar fi putut să atingă clipe ale acestui univers. Dacă am fi deschis acolo o poartă, lucru imposibil pentru noi, am fi fost martori la moartea a tot ce cunoscuseră vreodată, a tot ce fusese legat de noi, fie şi de la distanţă… Iar noi am mai zburat, am tot zburat.

Am evadat din propriul meu univers.

A fost ciudat, dar momentul acela n-a fost deloc deosebit. Ne închiseserăm în noi înşine într-un chip extraordinar, ca în pupa unei insecte. Ne izolaserăm de împrejurimile noastre, chiar atunci când continuam să le studiem.

Calea s-a deschis într-un imens tunel răsucit. Trecerea noastră către acest tunel n-a mai urmat nicio regulă raţională. În mijlocul tunelului nu mai era nicio fisură, oraşul nu-şi mai putea lua energia din generatorii care, până atunci, se alimentaseră din acea fisură, aşa că energia abia dacă ne-o mai puteam obţine din atmosfera foarte rarefiată dinăuntrul Căii, alcătuită din particule şi atomi izolaţi. Şi, din cauza asta, am încetinit... rapid. După zece ani ai timpului nostru de bază, oraşul călătorea la viteze mai mici decât cele relativiste.

Calea s-a lărgit, atunci, în jurul nostru. Am studiat creşterea aceasta şi am prevăzut ce ne aştepta... Un vast gol de spaţiu-timp, aflat la capătul Căii, fără să o sfârşească, gol finit, dar fără margini...

Am intrat în oul unui nou univers. Nu puteam supravieţui ca fiinţe materiale înăuntrul acestui ou. Puteam fi dizolvaţi de plasma născându-se din masa şi energia potenţială, aşa cum sarea dispare în apă. Dar am învăţat cum să ne pregătim pentru o asemenea împrejurare.

Întregul oraş, toţi cetăţenii lui, au lucrat ca să se transforme. Aşteptam în orice clipă să murim pur şi simplu, să încetăm a mai exista, pentru că eram ca nişte copii în fata unui cuptor încins. Dar exista şi altă posibilitate, foarte îndepărtată...

Era posibilitatea adaptării noastre la oul-cuptor, să trăim în interiorul lui şi, până la urmă, să-l modelăm, să-l facem să se extindă într-un univers matur. Asta ar fi putut tăia legăturile cu Calea, l-ar fi lăsat să plutească liber în superspaţiu, iar eurile noastre ar fi putut renaşte, transformate, ca nişte fluturi cărora le-ar fi crescut aripile.

Sunt lipsit de modestie dacă vă spun că ne propuseserăm să devenim zei? Nu aveam de ales. Atinseserăm capătul Căii, ca şi cum ea ar fi avut vreun capăt, şi nu ne puteam întoarce... Nu aveam altă şansă în afară de făurirea propriului nostru univers.

Ca să facem aşa ceva, trebuia să ne lepădăm de toate legăturile noastre materiale. Trebuia să ne impunem dincolo de energie şi materie la baza oricărui spaţiu şi timp, dincolo de atingerea embrionului de plasmă.

Mi-am urmărit tovarăşii de drum zidindu-se în lumină, mari ferestre ale personalităţii lor, împrăştiindu-se pe zidurile oraşului, ferestre neclare la margini, folosind masa oraşului ca o restrângere temporară împotriva dizolvării şi dispariţiei lor. Lumina fiecăruia dintre noi se întâlnea cu lumina tuturor. Eram îmbătaţi de unitatea noastră. Era o orgie de proporţii incredibile. Toate rămăşiţele umanităţii noastre se distilaseră într-o vastă sexualitate care ne îmbina pe toţi. Aproape că pierduserăm din vedere ţinta noastră. Am fi putut deveni buimaci de propria noastră inversiune în ceea ce se cheamă căutare, dragoste şi plăcere şi am fi plonjat, ca nişte fluturi îndrăgostiţi, direct în cuptor...

Dar ne-am revenit şi am reuşit să facem pasul următor.

Tot ceea ce eram noi, uniţi acum într-un întreg, era un ţesut fragil, foarte delicat, alcătuit din gânduri înconjurate de rămăşiţele materiale ale oraşului, gândurile înconjurând chiar ele, uneori, aceste rămăşiţe. Am împrăştiat acele resturi în vânturile de particule dinăuntrul Căii, care era acum mult mai fierbinte, cu acel ou-cuptor atât de aproape. Ne-am întărit, ne-am condensat şi, în cele din urmă, ne-am propulsat spre un nivel inferior celui al luminii şi energiei.

Am crescut repede în acel cuptor, ne-am impus voinţa noastră, i-am dat un impuls ca să se extindă, prin convertirea masei oraşului nostru, a ceea ce mai rămăsese din el, în energie, ca să echilibrăm balanţa. Oul fără margini a început să devină rece şi mare, învelişul lui de plasmă a

început să se condenseze şi să ia o formă definită...

Am devenit făuritori de lumi. Pentru o clipă, ne-am gândit să reproducem, pur şi simplu, naşterea universului nostru, creând galaxii şi stele, începând din nou totul. Dar am învăţat repede că nu puteam face aşa ceva. Acest univers era mult mai constrâns decât fusese al nostru. Rădăcinile acestui univers erau mult mai modeste, nefiind născut chiar de la baza super spaţiului, ci din extinderea chinuită a Căii. Ar fi fost mai mic, mai puţin complex şi mult mai puţin ambiţios. Totuşi, puteam face din el un loc fascinant; un univers care ne-ar fi absorbit toate puterile noastre de creaţie... dacă am fi fost prudenţi.

A fi zeu era mult mai greu decât ne-am fi închipuit vreodată. Cred că de la început am presupus că o voinţă conştientă unică, sau una combinată, ar putea să creeze şi să stăpânească un întreg univers. Ne-am făurit vârful de lance al voinţei noastre şi am creat, am îndrumat, am echilibrat acel univers pe căi imposibil de descris, pentru că, în acest corp, nu pot să mi le amintesc sau să le fac loc printre gândurile mele chiar dacă mi le-aş putea aminti.

Pentru un timp, totul părea că va merge bine. Ne-am bucurat de măiestria noastră. Eram asemeni unui copil pe un imens loc de joacă. Universul a devenit frumos. Am început să construim echivalentele unor fiinţe gânditoare, care să fie prietenii noştri, poate pentru a ne păstra în timp personalităţile. Încă tânjeam după o formă materială.

Apoi totul a început să eşueze. Universul s-a dezmembrat, a decăzut, s-a descompus. Marginile lui s-au contractat spre interior, devorând şi transformând în haos fierbinte, amar, ordinea pe care o stabiliserăm noi. Calculaserăm greşit. O singură voinţă nu putea să creeze un cosmos stabil. Trebuiau să existe contraste şi conflicte.

Am încercat cu disperare să ne separăm în forţe opuse ca să reparăm ce stricaserăm. Dar era mult prea târziu.

Zeul, în care ne transformaserăm, greşise.

Ar fi trebuit să încetăm cu toţii a mai exista, dizolvaţi în

fărâmele eşecului nostru. Dar am auzit altă voce. Era o voce mai puţin exaltată, mai puţin extatică decât a noastră şi părea să fie foarte îndepărtată. Era însă practică şi mai experimentată, mult mai complexă.

Pentru o vreme, m-am gândit că am auzit vocea altui zeu sau vocile altor zei, dar acolo era vorba, pur şi simplu, de ignoranţa noastră. Oricât de avansaţi deveniserăm, eram incredibil de ignoranţi şi de naivi.

Ceea ce auziserăm era vocea urmaşilor noştri, ajungând la noi din capătul universului pe care îl părăsiserăm. Toate fiinţele inteligente care crescuseră şi îmbătrâniseră odată cu cosmosul în care ne născuserăm, detectaseră eşecul nostru şi au simţit capcana în care eram prinşi. Acele fiinţe nu mai erau materiale, nu puteau fi deosebite ca indivizi mai bine decât puteam fi deosebiţi noi, dar inteligenţa lor era mai solidă, mai practică. Ei deveniseră Mintea Finală, unită şi coerentă în acelaşi timp şi totuşi făcută din multe comunităţi individuale, comunităţi de minţi.

Ei ne-au salvat. Ne-au împins înapoi pe firul deschis al Căii, încă nedistrus de cuptorul nostru în formă de ou.

Nu ne-au salvat din mărinimie. Trebuiau să ne folosească la ceva.

Este nepotrivit să descriu emoţiile unui zeu căzut? Eram trişti, eram stânjeniţi. Ne măsurăm pe noi cu această altă matrice de gândire şi vedeam că eram nu numai infantili, eram neajutoraţi. Fuseserăm vin care dorea să devină şampanie. Însă deveniserăm oţet.

Dar am fost iertaţi, îngrijiţi, readuşi într-o stare echivalentă cu sănătatea. Eram bineveniţi în comunitatea gânditorilor, care ocupa capătul vechiului univers. Ne-au revelat multe lucruri.

Am fost reconstituit din întregul matricei mele, izolat – o experienţă mai rea decât moartea, de asta vă pot asigura, o experienţă mai grea decât pierderea familiei sau a oraşului, a naţiunii sau a planetei. Am fost cuprins de jale, am înnebunit şi ei m-au mai reconstituit o dată, cu

îmbunătăţiri. În cele din urmă, după multe încercări, m-au făcut stabil şi m-au trimis înapoi, aici.

Port un mesaj şi o cerere, dacă poate fi numită astfel. Aceşti descendenţi ai tuturor fiinţelor vii care trăiesc în zilele noastre au şi ei limitele lor. Şi îşi au datoriile lor. Ei trebuie să ducă universul spre un sfârşit onorabil şi complet, o încheiere estetică. Dar ei nu au resurse infinite.

Eu sunt mai mult decât par, dar mult mai puţin decât cei care m-au trimis aici şi trebuie să vă conving de un lucru.

V-am descris Calea ca pe un vierme uriaş răsucit prin măruntaiele universului. Ea se extinde dincolo de universul nostru, după cum ştiţi, Universul nu poate muri cu o asemenea construcţie artificială atât de tânără, răsucindu-se prin corpul său; mai bine zis, universul nu poate muri bine. El poate muri numai rău, iar urmaşii noştri nu pot face tot ceea ce speră să facă.

Lanier se desprinse şi îşi îndreptă din nou privirile spre Mirski. O imagine distinctă îi rămase în minte. Îl îngrozea. Încercă să şi-o amintească foarte clar, însă tot ce putea să distingă era o vagă impresie de alegere a unor galaxii, de-a lungul timpului, pentru ca acele galaxii să fie sacrificate…

Galaxii murind pentru a da energie oricărui lucru încercat de Mintea Finală.

Îi zvâcnea capul şi simţea o greaţă uşoară, ca şi cum ar fi mâncat prea mult. Se aplecă, sprijinindu-şi fruntea în palme.

— Şi eu simt la fel de nefericit, spuse Inginerul. Lanier îşi ridică privirea către Mirski, care pusese deoparte proiectul.

— Ce naiba eşti dumneata? îl întrebă cu voce joasă.

Mirski nu răspunse la întrebare.

— Trebuie să redeschideţi Calea şi trebuie să o distrugeţi începând de la capătul acesta. Dacă nu o faceţi, înseamnă că ne-am trădat copiii la sfârşitul timpului. Pentru ei, Calea este un fel de dop grandios. O obstrucţie. Sunteţi răspunzători pentru asta.

PAISPREZECE

Gaia

În seara celei de-a patra zile pe care Rhita o petrecea în Alexandreia, după şapte ore irosite în încercări de a-şi găsi drumul prin labirintul clădirilor, mergând dintr-o clasă în alta, în timp ce stătea singură în camera ei, digerând un alt prânz neobişnuit şi greţos, consumat în mica sală de mese rezervată femeilor, îşi permise un moment de maximă nostalgie şi nefericire. Nu-i mai rămăsese nimic altceva decât să plângă. După câteva minute de plâns, nu mai mult, se aşeză pe patul tare şi, fără nicio cruţare, îşi analiză situaţia.

Încă nu primise nicio vorbă de la Kleopatra. Încă nu se întâlnise cu mekhanikos Demetrios, cel care îi fusese desemnat didaskalos. Într-una dintre rarele ocazii în care Rhita obţinuse informaţii, Yallos îi spusese că ar trebui să-l întâlnească pe didaskalos măcar într-o săptămână, altfel poziţia ei în competiţia academică ar putea să se clatine. S-a simţit pierdută; chiar cu o săptămână înainte de a pleca din Rhodos stabilise o întâlnire cu omul acesta. Întrebând de biroul lui, o clădire veche, mohorâtă, prost îngrijită, din partea de vest a Mouseionului, un asistent răutăcios îi spusese: „A fost chemat în Kreté pentru o conferinţă. Se va întoarce într-o lună."

Mai rău decât umilinţa era sentimentul de pierdere şi de înstrăinare. Aici nimeni nu o cunoştea; nu se putea spune că îi păsa cuiva de ea. Femeile – cu excepţia nefericită a lui Yallos, care Rhitei îi displăcuse foarte mult – nu ştiau nimic

de ea sau nu o luau în seamă. Cu aerul că vine în ajutorul unei fete simpluţe, Yallos se autonumise consilier neoficial al Rhitei.

Pentru femeile din cele două etaje ale clădirii dărăpănate, Rhita era o fată de pe insulă, nesofisticată şi chiar necioplită. Mai rău, deşi făcea parte dintr-o familie binecunoscută, la Mouseion nu fusese onorată prin niciun privilegiu vizibil. În acest caz, statutul ei social era o enigmă; era o pradă uşoară pentru batjocura lor. Îşi şopteau la ureche bârfe despre ea, făcând cele mai fanteziste presupuneri. Auzise zvonuri murmurate despre kelt că ar fi fost iubitul ei de pe insulă.

La mijloc era, probabil, şi invidia, gândea Rhita.

Nu era liberă să plece din Mouseion şi să hoinărească pe străzile din Alexandreia; ştia foarte bine ce i s-ar fi putut întâmpla acolo unei inocente fete de pe insulă. Iar o plimbare în care să-l fi avut alături pe keltul cel masiv şi taciturn nu era tocmai genul de plimbare la care să se gândească acum, deşi, cu timpul, s-ar fi putut să aibă nevoie de ajutorul lui ca să iasă din Mouseion.

Nu văzuse oceanul de când plecase de pe cheiurile Marelui Port.

Rhitei îi era dor de Rhodos, de valurile care alergau pe ţărm, în timpul furtunii, de mirosul de verde, greu de descris, al crângurilor de măslini, de norii strălucitori hoinărind pe cerul ca o piatră de lapislazuli. Cel mai mult îi lipseau oamenii din Rhodos, simpli, trăind după mersul soarelui, cum se zicea acolo; îi lipseau mai ales copiii care se jucau pe ţărm.

Poate că era doar o fată de pe insulă.

Aproape la oricare ceas al zilei, uneori chiar în amurg sau după ce dispărea lumina, pe ţărmurile pline de nisip şi pietre din Rhodos mai puteai întâlni câţiva adolescenţi grăbiţi, îmbrăcaţi în cămăşi lungi sau doar cu legături de pânză prinse la brâu. De obicei, erau avari altaici veniţi din sudul insulei sau din vechile cartiere ale refugiaţilor rămase

în Lindos; aveau pielea închisă la culoare, ochi ca ai orientalilor şi blestemau întruna, în vreme ce pescuiau cu harponul prin apa lăsată de reflux printre stânci sau căutau, cu detectoare de metal improvizate, monede pierdute şi epave îngropate. În adolescenţă, Rhita pierduse multe ore de studiu hoinărind cu tinerii aceia, râzând, învăţându-le limba, blestemele, dar şi sclipitoarele expresii prin care îşi arătau entuziasmul, muzicale şi aspre în acelaşi timp, atât de străine limbii ei hellenizate. Mama ei îi numea barbari, un vechi cuvânt foarte rar folosit acum. După definiţia mamei, o mare parte din locuitorii din Oikoumené erau barbari.

Când Rhitei i-au crescut sânii şi băieţilor de pe plajă li s-au lărgit umerii, a intervenit ceva nou în joaca lor – o grosolănie tandră. Aproape că îi plăceau vorbele fără perdea pe care i le aruncau băieţii, jumătate în glumă, jumătate ca şi cum ar fi fost nişte carnivore care mormăiau, dorindu-i carnea. Dacă ar fi fost mai puţin protejată, ceva mai frivolă şi mai puţin refugiată în codul de la gymnasionul Hypateion, unul dintre băieţii aceştia ar fi putut deveni primul ei iubit. Mama cea Mare ştie ca i s-au furat destule mângâieri şi săruturi.

Ea îşi amintea şi acum glumele lor, ieşite din secole de luptă şi disperare, încă neastâmpărate de toleranţa şi de clima din Rhodos. Se spuneau glume crude, sălbatice, despre moartea timpurie distrugând mari planuri; poveşti groaznice despre familii despărţite şi rude pierdute, despre animale domestice necunoscute în Rhodos.

Odată a stat de vorbă cu un băiat, poate cu un an mai mic decât ea. El i-a spus povestea familiei lui, veacuri nenumărate în care se amestecau vieţi ale altor familii, ale altor triburi, poate şi ale altor popoare, şi ea a încercat să pună toate acestea în acord cu ce ştia despre vechile alianţe Rhus-Oikoumené-Parsa şi despre dispariţia triburilor din stepe. În schimb, el i-a ascultat istoria oficială cu o politeţe neobişnuită şi apoi i-a zis: „Asta-i ceea ce spuneţi

voi, învingătorii.” Ridicându-se cu un salt neaşteptat, a zbierat către ea întocmai ca un măgar, apoi a fugit de-a lungul plajei, tălpile lui desculţe desenând o foarte vizibilă cărare pe pietrele netede, înfierbântate de soare.

Cu un oftat, Rhita deschise ochii, pierzând imaginea cerului fierbinte de amurg pe sub care alerga băiatul acela. Îşi luă teukhosul electronic lăsat de bunica ei, îl deschise, alese un bloc de memorie şi începu să caute printre volumele listate. Apoi, dându-şi seama că era riscant ce făcea, închise ecranul luminat al maşinii. Examinând uşa fragilă a camerei, hotărî că ceea ce putea face era să o blocheze cu singurul scaun de trestie din cameră. De la venire, nu îndrăznise să asculte niciunul dintre cuburile cu muzică; descoperirea acelor lucruri de către vecina ei ar fi fost, în cazul cel mai bun, stânjenitoare, altfel s-ar fi putut produce un adevărat dezastru. Mouseionul i-ar fi putut confisca Obiectele. Ar fi putut să o acuze de tot felul de crime ridicole; cine ştie?

Rhita ura acest Mouseion ciudat, dificil, plin de grupuri rivale, cu terenurile lui antice, întortocheate…

Se simţea străină printre studenţii aceia, băieţi isteţi de la oraş, veniţi de pe toată Gaia. Spre surprinderea ei, văzuse tineri îmbrăcaţi în haine de piele împodobite cu panglici etalate de nea karkhedonieni, imitând popoarele indigene pe care le subjugaseră în urmă cu un secol. Aceştia erau copiii celor care urau de moarte Oikoumené. Ce perversiune a diplomaţiei îi adusese în Alexandreia? Văzuse chiar şi tineri îmbrăcaţi în cămăşile şi bluzele de piele ale triburilor latiné. Niciunul dintre aceştia nu-i displăcea personal; Rhodos părea foarte îndepărtat de toate astea, deşi, studiindu-i istoria, Rhita ştia că nimeni nu era cu adevărat izolat de asemenea conflicte.

Trase mai tare marginile perdelelor, care îşi zornăiau inelele pe băţul de trestie şi se întoarse în pat, simţindu-se, fără niciun motiv real, mai în siguranţă. Deschizând din nou ecranul, urmări lista. De fapt, citise sau se uitase prin toate

cele două sute şapte cărţi listate. De data aceasta, totuşi, ochii îi alunecară pe un titlu pe care nu-l citise. Ar fi putut jura că fusese adăugat recent. Titlul spunea, pur şi simplu: CITEŞTE-MĂ ACUM. Aduse textul pe ecran.

Cartea de index care preceda prima pagină îi spuse că volumul avea o lungime de trei sute de pagini – aproximativ o sută de mii de cuvinte – şi era în hellenică şi nu în engleză, ca toate celelalte cărţi din cuburi. Opri afişarea indexului când văzu un cursor pulsând lângă o descriere pe care nu o mai văzuse: Conţinutul şi afişarea catalogului amânate până la 4/25/49.

Asta fusese cu două zile înainte.

Rhita apăsă pe butonul de afişare ca să citească prima pagină.

Dragă nepoată,

Porţi numele mamei mele. E, oare, doar o ciudăţenie de-a mea dacă-ţi voi spune că, într-o zi, te vei întâlni cu ea? Când erai mai tânără, trebuie să mă fi considerat o bătrână nebună, deşi cred că m-ai iubit. Acum ai la îndemână scrisoarea aceasta şi pot să-ţi vorbesc, deşi n-am plecat niciodată spre casă, nu cu adevărat. Chiar şi prin locurile acestea, unii spun că a muri înseamnă a te întoarce acasă.

Imaginează-ţi lumea despre care ţi-am vorbit şi despre care ai citit în cărţile astea, dacă eşti nepoata mea, iar eu ştiu că eşti. Ai citit cărţile şi ele trebuie să-ţi fi spus că n-am inventat nimic. Totul e adevărat. Exista un loc numit Pământ. N-am apărut din senin, adusă de vânt.

De placa din faţa ta şi cele câteva blocuri pe care le-am adus cu mine – printr-un accident, printr-un noroc! – m-am legat ani de zile, când mi se părea până şi mie că trebuie să fiu nebună. Însă toate lucrurile sunt legate între ele, până şi cele atât de îndepărtate cum sunt Pământul meu şi Gaia ta. Fantezia mea s-ar putea să fie importantă pentru tine şi pentru toţi cei de pe Gaia. Dacă există o poartă. Şi va fi din nou o poartă. *Ei au venit şi au plecat pe claviculă ca nişte*

demoni zburători. Cine ar batjocori în felul acesta o femeie bătrână?

În anumite zile, îţi voi lăsa aici câte ceva de citit, câte un lucru pe care să-l poţi afla numai atunci şi după aceea, ca şi cum ai desfăşura un sul.

N-a mai putut convinge maşina să afişeze şi altceva din conţinutul voluminos al dosarului. Maşina părea să fi fost reglată să nu afişeze decât câte un fragment de fiecare dată. Rhita închise ecranul şi îşi frecă ochii. Nu putea să scape de Patrikia. Nu avea o viaţă care să-i aparţină.

Dar dacă exista un asemenea lucru, precum o poartă…

Şi exista! Cine ar fi putut să contrazică maşinile acelea care vorbiseră minţii ei sau sutele de cărţi pe care bunica ei n-ar fi fost în stare să le imagineze, cu atât mai puţin să le scrie?

Dacă poarta era reală, atunci era vorba mai mult decât de o povară pe care o purta pe umeri, ci o răspundere faţă de bunica ei. Acum povara îi includea pe toţi oamenii de pe Gaia…

Rhita începea să-şi închipuie ce ar fi însemnat pentru lumea ei un asemenea lucru; o astfel de poartă. Nu tot ce îşi imagina era plăcut. Ar fi putut să aducă o schimbare, poate că o schimbare imensă…

CINCISPREZECE

Thistledown City

Detectivul informatic trimis în căutarea datelor despre jart se transferă înapoi în terminalul lui Olmy, semnalându-şi prezenţa cu pictograma unui terrier, arătând astfel că îşi terminase cercetările. Olmy conectă receptori pentru a colecta rămăşiţele unei slabe aglomerări de pseudo-talsit, se ridică din fotoliu şi se aşeză în faţa terminalului, concentrându-se asupra pictogramelor arătate de temenii informatic, care îşi relata investigaţiile.

Nu există surse relevante pe Axa Euclid şi Thoreau, dosare sau copii de dosare păstrate în bibliotecile din Nader sau Central City. Toate sursele pentru dosare sunt secrete şi păstrate în biblioteci de pe Thistledown; limita caracterului lor secret a expirat, dar nu există înregistrări de cercetări ale dosarelor de pe vremea Separării. Ultimul acces a fost făcut la distanţă de 52 ani lumină faţă de Axis City, fără identificare, dar există şi înregistrări de acces, cel mai probabil din memoria lui Axis City, făcute de entităţi fără corp real. Treizeci şi două de dosare conţinând referinţe la depozitul din Cavitatea a Cincea.

Prin lege, toate lucrurile secrete păstrate în biblioteci sau în memoria oraşului îşi pierdeau caracterul secret după o sută de ani, fără posibilitatea de a se mai aproba o prelungire. Olmy îl întrebă pe detectivul informatic câte cereri de extindere a caracterului secret fuseseră făcute. Temerul răspunse: *Patru.*

Toate dosarele erau mai vechi de patru sute de ani.

— Înregistrări ale autorilor, ceru el.

Toate înregistrările – şterse.

Acest lucru era mai mult decât neobişnuit. Numai un preşedinte sau un consilier prezidenţial ar fi putut să aprobe ştergerea autorilor sau a iniţiatorilor din înregistrări păstrate în biblioteci sau în memoria oraşului, şi chiar atunci, doar în cele mai grave condiţii. Anonimatul nu era un concept aprobat în istoria Hexamonului; prea mulţi dintre cei răspunzători de producerea Morţii se ascunseseră înainte sau după holocaust.

— Descrierea dosarelor.

Toate sunt rapoarte scurte, doar în cuvinte.

Venise timpul. Olmy era surprins să-şi dea seama de repulsia pe care o simţea. Adevărul putea fi mai rău decât îşi închipuise.

— Arată-mi dosarele în ordine cronologică, spuse el.

Era mai rău.

Când termină de transferat toate dosarele în implanturile sale de memorie, ca să se poată gândi la ele în linişte, îi dădu terrierului răsplata meritată – să alerge liber pe o câmpie simulată, o câmpie de pe Pământ, plină de iarbă – şi elibera în cameră aglomerarea slabă de pseudo-talsit.

Decizia lui devenea infinit mai greu de luat după ce detectivul informatic îi adusese ce găsise.

Citind printre rânduri – întreaga poveste nu era, în niciun caz, conţinută în dosare, care erau numai copii, simple rămăşiţe după o oarecare curăţire grăbită şi nu prea serioasă – Olmy îşi puse laolaltă presupunerile.

Un jart viu fusese capturat în urmă cu vreo cinci secole, nu se ştie în ce împrejurări. Murise înainte să fie returnat spre Thistledown, iar corpul său fusese păstrat, după ce mentalitatea îi fusese confiscată şi încărcată, fără a se şti mare lucru despre ea, în memoria oraşului. Încărcarea fusese doar o reuşită parţială, din cauza necunoaşterii psihologiei sau fiziologiei jartului. Nici măcar cei care capturaseră jartul nu au ştiut cât de integrată fusese

mentalitatea acestuia, cât de fidel se făcuse copierea. Ei avuseseră chiar şi nişte bănuieli în privinţa corpului; câţiva cercetători au simţit că jarţii, ca şi umanii, pentru a se adapta împrejurărilor, puteau să-şi modifice formele biologice şi chiar aspectul genetic. Pornind de aici, s-a studiat fiziologia jartului, dar studiile s-au dovedit neconcludente; ele nu au fost transferate comandanţilor militari sau altor cercetători.

Mai întâi, investigaţiile făcute în mentalitatea care fusese încărcată se desfăşuraseră în situaţii sigure, dar relativ deschise, cu un număr probabil de zece până la cincisprezece cercetători. Nouă muriseră în timpul investigaţiilor, doi dintre ei nemaiputând fi recuperaţi, implanturile fiindu-le distruse fără vreo speranţă de refacere. Din momentul acela, legăturile mentale directe cu personalitatea încărcată în memorie au fost interzise. Cercetarea, atât de anevoioasă, fusese aproape retezată.

Olmy ştia că, până şi pe vremea aceea, examinarea indirectă a mentalităţilor era o artă foarte dezvoltată. I se părea greu de crezut că un jart, fragmentat sau întreg, putea să facă rău unor cercetători în asemenea împrejurări. Şi totuşi Beni fusese ucisă, iar Mar Kellen avea creierul greu afectat…

Olmy îşi controlă alte valuri hormonale. Dacă n-ar fi fost atât de transformat şi de ameliorat, aceste valuri ar fi indicat o condiţie numită *frică.*

Veacuri la rând, în cercetarea cibernetică fusese valabilă o lege: „Pentru orice program, există un sistem în care programul nu-şi cunoaşte propriul sistem.” Asta însemna că un program, oricât de complicat, chiar şi o mentalitate umană, nu putea fi conştient de sistemul după care funcţiona dacă nu existau amănunte oferite de acel sistem: putea să cunoască doar limitele în care îi permitea programul să funcţioneze.

Dar, în urmă cu mai puţin de un secol, cercetători de pe Hexamon, conduşi de un strălucit savant, homorful Doria

Fer Taylor, găsiseră algoritmi matematici care permiteau programelor să determine complet natura sistemelor proprii. Astfel, o mentalitate încărcată într-un dispozitiv de păstrare putea să spună dacă fusese sau nu încărcată; teoretic, Olmy putea să ştie în orice împrejurări dacă de manifestările personalităţii sale erau răspunzătoare implanturile pe care le purta, sau mintea sa organică.

Teoretic, asemenea algoritmi, dezvoltaţi în întregime, puteau să permită unei mentalităţi sau unui program să-şi schimbe natura sistemului, în măsura în care capacitatea sistemului o permitea. Pentru că în memoria oraşului erau păstraţi şi tâlhari, o asemenea informaţie ar fi putut avea consecinţe dezastruoase. Bandiţii – chiar şi unul singur – puteau distruge memoria oraşului şi tot ce era în ea. Mentalităţile umane nu erau îndeajuns de disciplinate încât să poată primi o asemenea putere. Cercetările au fost trecute în dosare secrete. Olmy aflase despre ele în munca sa de poliţist, când consilierul prezidenţial îi ordonase să investigheze dacă vreo mentalitate din memorii îndepărtate – mentalitate umană sau nu – descoperise independent o asemenea putere. Nu fusese descoperită de nimeni.

Olmy căută algoritmii Taylor în cele mai profunde nivele ale implanturilor lui. Deseori trecuse peste unităţi de felul acesta, având încredere că îi va putea păstra în siguranţă, neizbutind să reziste ispitei de a profita, din moment ce-i avea încorporaţi în dosarul propriu, cu date personale. Algoritmii încă erau intacţi. El ar fi trebuit să-i şteargă înainte să fie încărcat în actuala memorie a oraşului, dacă acest lucru ar fi fost necesar.

„Puţin probabil să se întâmple aşa ceva”, gândi el.

Judecând după ce li se întâmplase lui Beni şi lui Mar Kellen, ca şi altor cercetători dinainte, mentalitatea jart ştia de algoritmii Taylor şi era perfect capabilă să-i folosească. În momentul capturării însă, umanii habar nu aveau de existenţa algoritmilor.

Mentalitatea jart, o entitate necunoscută încă, fusese

adusă în cavitatea a cincea în completă izolare pentru a fi studiată de-a lungul câtorva decenii, în aparenţă mai puţin de un secol, ca apoi să fie uitată şi cercetată doar ocazional, pentru a i se vedea starea. Prea preţioasă pentru a fi distrusă, prea periculoasă pentru a fi investigată…

Aparent, toţi cercetătorii trecuseră în memoria oraşului, la momentele care le fuseseră distribuite. Marea lor majoritate fuseseră gesheli. La fel de aparent, toţi aleseseră, în timpul Separării, să coboare spre capătul Căii. Asta ar fi putut explica de ce nu se făcuseră alte cercetări în ultimii patruzeci de ani; şi nu explica doisprezece ani de tăcere înaintea Separării.

Olmy apelă la lista completă a datelor şi se uită la datele de acces la dosare. „De ce să verific dosarele statice, dacă nu pentru a vedea dacă le-a mai citit cineva?”

Datele de acces erau, toate, din ultimul secol şi jumătate, fiind despărţite de distanţe între cinci şi treizeci de ani. Numele investigatorului care făcuse accesul fusese şters în fiecare caz, o şmecherie deşteaptă, dar nu suficientă. Olmy ceru să vadă lungimea rândului şters din fiecare înregistrare de acces. În fiecare caz, numele umpluse cincisprezece spaţii. Părea că numai o singură persoană căutase dosarele cel puţin o sută cincizeci de ani, probabil pentru a verifica dacă urmele de paşi erau încă şterse, dacă enervantul secret era încă în siguranţă.

Desigur, cineva ar fi putut nimeri din întâmplare peste uşa de securitate din cavitatea a cincea sau ar fi putut să o descopere ca şi Mar Kellen. Dar Mar Kellen folosise, pentru a deschide uşa, tehnici de spargere a codurilor cunoscute de puţină vreme, în comparaţie cu durata păstrării jartului.

După cum arătau toate acestea, nimeni de pe Hexamonul Terestru nu ştia despre jartul capturat, în afară de Mar Kellen şi, acum, Olmy. Mar Kellen îşi găsise o cale spre o obscuritate onorabilă.

Mai rămânea Olmy.

ŞAISPREZECE

Gaia

Conferinţa Boulé despre atacul libyan asupra Brukheionului fusese descurajatoare. Miliţiile evreieşti staţionate pe tot cuprinsul deltei fluviului Nilos îşi arătaseră deja nemulţumirea prin demonstraţii vecine cu răzvrătirea; acum Boulé reacţiona. Kleopatra, însoţită de obişnuita ei suită de consilieri şi sfătuitori, ieşise de la întrunire, învăluită în fulgerele mânuite de echipa oficială de reporteri de pe Boulé. Era destul de vanitoasă cât să urască luminile strălucitoare şi aparatele de fotografiat, dar cu suficient simţ al datoriei ca să zâmbească.

Într-adevăr, poziţia ei ca regină era şubredă. Ajunsese să regrete puterea pe care o recâştigase de la dinastia Ptolemaică, în ultimii treizeci de ani: suficientă putere pentru a fi blamată, dar nu şi pentru a conduce total. Nu avea puterea să-i sfideze complet pe cei din Boulé şi să conducă armata, totuşi multe grupuri ar fi făcut-o răspunzătoare, dacă politica militară faţă de Boulé ar fi fost un eşec. Zvonurile despre comploturi pluteau în aer; aproape îşi dorea să se împlinească.

Ziua nu i se îmbunătăţi cu nimic când spionul ei din Mouseion îi raportase cum fusese tratată acolo Rhita Bereniké Vaskayza.

Alteţa Sa Imperială Hypsélotés învăţase, cu multă vreme în urmă, să profite cât de puţin de pe urma oricărei situaţii. Bănuise, mai mult de un deceniu, că interesele celor de la Mouseion se înstrăinau de ale ei, dar nu atât încât să o

sfideze, pe faţă. Akademeia Hypateion din Rhodos a fost un ghimpe în coasta lui bibliophylax; Kleopatra se gândise atunci că ar putea să provoace o replică interesantă primind-o pe nepoata Patrikiei la Mouseion. Şi dacă această tânără adusese veşti mai bune decât, pe vremuri, Patrikia… fie! În orice caz, îi era de folos.

Însă ceea ce îi spunea spionul o înfuriase. Îl asculta aşezată pe un scaun pliant, în biroul ei particular. Cicatricea i se albise, în timp ce muşchii feţei rămâneau încordaţi. Nu crezuse că bibliophylax Kallimakhos dorea atât de mult să-i submineze autoritatea.

Kallimakhos îl trimisese pe didaskalos Demetrios, tânărul profesor de fizică şi de ştiinţe tehnice pe care îl alesese Rhita, într-un an sabatic prelungit, în ciuda dorinţelor acestuia exprimate deschis. (Demetrios, spunea spionul, era un matematician eminent, un inventator promiţător şi intenţionase să lucreze cu nepoata lui sophé Patrikia.) Mai mult, Kallimakhos o tratase jignitor pe Rhita, neluând în seamă statutul ei privilegiat de vizitator, silind-o să trăiască departe de paznicul ei kelt, care ar fi putut să-i fie necesar pentru securitatea ei personală…

Rhita Vaskayza suportase bine toate aceste privaţiuni, spunea spionul, cu o oarecare admiraţie profesională.

— E o favorită regală? se interesă spionul.

— Te interesează? întrebă cu răceală Kleopatra.

— Nu, Regina mea. Totuşi, dacă e favorită, aţi ales o femeie interesantă.

Kleopatra nu luă în seamă familiaritatea.

— E timpul să jucăm cartea pe care am ales-o, spuse ea. Cu un deget ferm, îi porunci spionului să iasă din cameră. Un secretar apăru în prag. Aduceţi-o la mine pe Rhita Bereniké Vaskayza, mâine dimineaţă. Trataţi-o excepţional de bine. Se uită în tavan, gândindu-se la ce ar mai fi putut să facă. Ceva pentru simpla ei satisfacţie, fără să se abată de la planurile ei. Trimiteţi revizorii contabili la Mouseion. Vreau ca fiecărui administrator şi didaskalos – înţelegeţi, e

vorba numai de cei care sunt prezenţi în acel moment – să-i fie verificate plăţile impozitelor şi taxelor regale. Cu excepţia lui Kallimakhos. Lui spuneţi-i că vreau să-l văd în această săptămână şi asiguraţi-vă că toate îndemnizaţiile şi beneficiile transferate către Mouseion din fondurile palatului sunt anulate pentru trei săptămâni.

— Da, Regina mea. Secretarul îşi atinse cu obrazul mâinile împreunate, după care se strecură înapoi pe uşă.

Kleopatra închise ochii şi îşi calmă furia surdă cu un suspin. Descoperi că îşi doreşte din ce în ce mai mult ceva apocaliptic, care să şteargă în întregime marasmul în care îşi ducea viaţa acum. Nea vând nici putere supremă, nefiind nici destul de slabă ca să poată fi ignorată, trebuia să-şi dozeze puterea, ca un marinar care traversează lacul Mareotis cu o barcă găurită.

— Adu-mi ceva neobişnuit şi minunat, Rhita Vaskayza, murmură ea. Ceva demn de bunica ta.

Holul căminului răsuna de vocile femeilor care vorbeau hellenica, aramaica, aithiopiana şi iudaica. În acea zi începeau cursurile, dar Rhita nu avea încă didaskalos, nicio planificare şi, deci, niciun curs în afara celor de bază care se ţineau cu toţi studenţii de la Mouseion: orientare, limbă-curs – de care nu avea nevoie – şi istoria Mouseionului. Pe la ora a doua a dimineţii, holul era aproape gol şi Rhita, într-o stare de spirit întunecată, se întreba, stând în cameră, dacă avusese vreun rost să vină la Alexandreia.

Auzi două perechi de paşi grei lângă uşă şi, pentru un moment, i se făcu frică. Se auzi o bătaie în uşă, iar o voce bărbătească întrebă:

— Rhita Bereniké Vaskayza?

— Da, spuse ea ridicându-se să vadă cine avea să intre în cameră.

— Sunt aici împreună cu paznicul tău, spuse bărbatul într-o hellenică de om cultivat. Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés doreşte să vă vadă la a şasea oră a acestei zile.

Rhita deschise uşa şi îl văzu pe Lugotorix stând în spatele unui aigyptian înalt, voinic, în uniformă regală. Keltul clătină din cap, iar ea clipi din ochi.

— Acum?

— Acum, confirmă aigyptianul.

Lugotorix o ajută să strângă cutiile în care erau Obiectele Patrikiei. Rhita se simţi uşor ridicolă chiar la gândul că încercase să intre la Mouseion, dar strategia îi aparţinuse tatălui ei, la sugestia făcută de mama ei, în urmă cu un an. „Mai bine să nu te apropii direct de Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés”, o sfătuise mama ei. „Mai ales după eşecul dispariţiei porţilor.”

O caleaşcă motorizată, mult mai mare de data aceasta, o aştepta pe drumul pietruit care şerpuia pornind de la poarta principală a căminului. Alţi trei aigyptieni, îmbrăcaţi în uniforme regale, îi încărcară cu grijă în spatele maşinii valiza şi cutiile. Keltul se aşeză lângă şofer, iar gărzile pe locurile laterale. Cu o sirenă ţipând fără încetare, Rhita fu dusă de pe locurile Mouseionului către partea de vest a palatului.

Când trecu de poarta principală, ea se uită înapoi şi îşi dădu seama, cu un uşor tremur, că scurtul ei sejur la Mouseion se terminase.

ŞAPTESPREZECE

Thistledown

Cândva, înainte de a împlini treizeci de ani, viaţa îi fusese împrejmuită cu ziduri de proporţii rezonabile; Garry Lanier nu trebuise să facă faţă vreunui baraj de reevaluări explozive ale realităţii în care avea să trăiască. După sosirea Stâncii, atât de des fusese încleştat de adevăruri greu de acceptat, încât o dată se gândise că nimic n-ar mai putea să-l mire.

Stătea întins pe spate, în cămăruţa pe care i-o pregătise Svard, asistentul lui Korzenowski, în întuneric, pe jumătate acoperit cu o pătură, oftă, dându-şi seama că nu era obosit, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le trăise. Povestea rhusului îl făcuse praf.

Mirski se întorsese după ce călătorise dincolo de capătul timpului şi devenise cel puţin o zeitate minoră.

Era un avatar, un simbol reîncarnat al unor forţe care depăşea chiar şi puterea de înţelegere a lui Korzenowski.

— Isuse, spuse Lanier aproape automat. De câteva decenii, numele acesta îşi pierduse din putere. Totuşi, miracolele din zorile Creştinătăţii erau, aproape toate, reproduse săptămânal, în Hexamonul Terestru. Tehnologia înlocuise religia.

Dar ce anume era Mirski, dacă apariţia lui ar fi trebuit să fie mai presus chiar şi de posibilităţile de înţelegere din Hexamon? Minunile făcuseră cumva un cerc întreg, aducându-i înapoi pe tărâmul religiei?

Ceea ce le arătase Mirski… Combinaţia aceea de imagini

simplificate, cuvinte şi sunete incomprehensibile, proiectată în minţile lor… Parcă tot ce avea înăuntrul lui se înnoda la amintirea acelei experienţe.

Ce ar fi gândit Karen, din perspectiva ei mai puţin occidentală? păscută în China din părinţi fugiţi din Anglia, capacitatea ei de a înţelege minunile trebuie să fi crescut datorită unei atitudini diferite faţă de realitate. Cel puţin, ea nu simţise şocul cultural sau şocul viitorului aşa cum le simţise Lanier. Ea acceptă inevitabilul, ca şi lucrurile evidenţe, cu calm şi pragmatism.

Lanier îşi frecă ochii închişi, apoi se întoarse, încercând să prindă măcar un somn amăgitor. Acum, când nu avea cum s-o vadă, îşi dădu seama că îi era dor de Karen. Cu toată amărăciunea ascunsă a ultimilor ani petrecuţi împreună, împărtăşeau, totuşi, ceva: o legătură comună cu trecutul.

Oare toate i se întâmplau că era *prea bătrân* ca să accepte aceste noi realităţi? Ar fi putut câştiga de pe urma unui tratament pseudo-talsit sau a curăţirii canalelor lui mentale, ar fi căpătat o nouă tinereţe?

Blestemă, trăgându-şi răsuflarea şi încercă să iasă din cămăruţa lui, dar acolo nu era niciun loc în care să treacă neobservat. Iar acum avea nevoie de întuneric, de izolare şi nu dorea niciun stimul din afară. Se simţea ca un animal transportat într-o cuşcă, dorind numai securitatea cuştii. Deschizând uşa, ar fi putut să dea peste alte obstacole.

În timp ce Lanier încerca să adoarmă, Korzenowski stabilea o întâlnire cu preşedintele şi cu alţi câţiva lideri-cheie. Ar fi fost posibil ca Judith Hoffman, şeful şi mentorul lui Lanier de acum patru decenii, să fie şi ea prezentă.

Lanier nu mai auzise nimic despre ea de ani de zile. Nu s-a mirat atunci când a aflat că urmase tratamente pseudo-talsit şi de întinerire, dar a fost şocat când Korzenowski i-a spus că ea conducea facţiunea de pe Talsit care era în favoarea redeschiderii Căii.

Trenurile care legau între ele cavităţile de pe Thistledown erau eficiente ca totdeauna, miriapozi de argint lucios, alunecând cu câteva sute de kilometri pe oră prin tunelurile lor înguste. Lanier stătea lângă Mirski, iar Korzenowski în partea opusă. Nimeni nu scotea un cuvânt.

Liniştea lor era un fel de timiditate cosmică, lăsând loc şi pentru cele mai mici vorbe – nu însă după ce Mirski le arătase lucrurile acelea. Liniştea lui Mirski era un tratament pe care acesta şi-l aplica stoic, cercetând prin ferestrele trenului întunericul tunelului şi apoi explozia adusă de peisajul oraşului, când ieşiră în tubul luminos.

Metropola din cea de-a treia cavitate, Thistledown City, fusese proiectată şi construită după lansarea asteroidului, ţinându-se seama de planurile clădirilor din Alexandreia, oraşul din cavitatea a doua. Turnurile enorme din Thistledown City se ridicau de pe temelii subţiri spre vârfuri largi, la cinci kilometri deasupra văii. Structuri suspendate se înălţau până la curba din capătul cavităţii, ca nişte zgârie-nori sub o cortină. Megaplexele strălucitoare, fiecare de capacitatea unui oraş mijlociu de pe Pământul dinaintea războiului, păreau să aştepte un dezastru iminent. O mare parte din Thistledown City era un coşmar arhitectonic pentru ochii neobişnuiţi cu peisajul, balansându-se întruna, ameninţate parcă să fie distruse de un vânt răzleţ.

Totuşi, aceste clădiri rezistaseră opăririi şi repunerii în rotaţie a asteroidului, în timpul Separării, cu puţine stricăciuni.

— E frumos cu adevărat, spuse Mirski, spărgând tăcerea. Se aplecă şi dădu entuziasmat din cap, zâmbind ca un băieţel.

— Este într-adevăr un compliment, mai ales că vine de la un om care a văzut capătul timpului, observă Korzenowski.

„Nu se poartă ca un avatar”, gândi Lanier.

După Separare, Thistledown City fusese reocupat de cetăţeni din districtele de graniţă. O încercare nereuşită de a aduce pe asteroid Vechi Locuitori de pe Pământ fusese

oprită, după ce noii imigranţi îşi exprimaseră marea lor nefericire; aproape toţi au fost duşi din nou pe Pământ, unde nu erau înfricoşaţi de splendori nenaturale. Lanier simpatizase cu aceştia.

În acel moment, doar o cincime din oraş era ocupată, cetăţenii adunându-se în câteva zone, în timp ce alţii rămăseseră în arii mai puţin populate, unde într-o clădire locuiau cel mult două familii. Dacă locuitorii de pe Pământ ar fi fost convinşi vreodată să facă din Thistledown căminul lor, i-ar fi aşteptat o mulţime de spaţii goale.

Toate parcurile oraşului fuseseră restaurate, spre deosebire de Alexandreia, unde restaurarea încă nu se terminase. În câteva parcuri fusese plantată floră adusă de pe Pământ. Îngrijitorii încurajau animale de pe Pământ, care acolo unde erau pe cale de dispariţie, să se înmulţească în grădini zoologice spectaculoase, construite în ultimele două decenii. Bibliotecile din cavităţile a doua şi a treia conţineau înregistrările genetice ale fiecărei specii de pe Pământ, cunoscută în clipa lansării lui Thistledown, dar un mare număr de specii dispăruse în anii de după Moarte; acum singura şansă era să se prevină alte dispariţii.

Hexamon Nexus Terestru se găsea în mijlocul unei păduri bântuite de ploi, întinsă pe zece mii de acri. Pe deasupra pădurii se boltea un dom scund, larg, translucid, de culoarea unui cer senin în amurg; domul acoperea şi sălile de conferinţă din Nexus; când trenul ajungea sub dom, lumina lui se transforma în raze de soare strălucind printre nori.

Pe Nexus nu era nicio întrunire în ziua aceea. Sala de conferinţe, o arenă circulară cu o scenă centrală, era aproape goală.

Judith Hoffman stătea într-un loc lateral faţă de scena centrală. Lanier, Mirski şi Korzenowski coborâră spre latura aceea, iar Hoffman se întoarse în fotoliul ei, ridicând o sprânceană. Cu o privire scurtă, trecu peste Mirski şi Korzenowski, apoi îi zâmbi lui Lanier. Acesta păşi în faţă, ca

să-i primească îmbrăţişarea de bun venit, în timp ce ceilalţi doi aşteptau.

— E minunat să te întâlnesc din nou, Garry, spuse ea.

— A trecut prea multă vreme. Lanier zâmbi larg, simţindu-se mai plin de energie, mai în siguranţă, doar pentru că ea era acolo. Îşi îngăduise să îmbătrânească puţin, observă Lanier, deşi încă părea cu douăzeci de ani mai tânără decât el; părul era de un cenuşiu metalic, iar faţa avea un aer de demnitate obosită, măcinată de griji.

Ignorase în mod deliberat ultimele mode din Thistledown City, unde vestimentaţia putea să fie făcută şi din iluzie, la fel de mult ca şi din haine. În loc de aşa ceva, ea alesese un costum cenuşiu, cu pantaloni, având doar o vagă croială feminină la reverele hainei. Purta un lănţişor, de care era agăţat pictograful, şi un ecran mic, vechi de cel puţin patru decenii, echivalentul unui condei în locurile acelea.

— Ce mai face Karen? Te-ai mai văzut cu Lenore şi cu Larry?

— Karen se simte bine. Ar fi putut să vină aici, dar lucrează la un proiect social, împreună cu Suli Ram Kikura. – înghiţi în sec. – Lenore e acum în Oregon, cred. Larry a murit acum câteva luni.

Gura lui Judith Hoffman schiţă un „O!” surprins.

— N-am auzit. Pentru voi, creştinii, asta e o nenorocire. – îşi împreună palmele şi oftă. – îmi va lipsi. Am pierdut orice legătură cu ce se întâmplă acolo, jos. Mi-a fost dor de voi toţi, dar aici a fost mult de lucru.

Ceilalţi reprezentanţi se apropiară din aripa opusă a amfiteatrului: David Par Jordan, asistent şi avocat al preşedintelui, un bărbat născut pe Thistledown, mic, delicat, cu părul blond; Deorda Ti Negranes, inspector al cavităţii a şasea, un homorf feminin înalt, graţios, îmbrăcat în negru, şi Eula Mason, o femeie voinică şi îndesată, cu trăsături de şoim, consilier pentru Axa Thoreau, naderită ortodoxă, fără să fie extremistă, a cărei putere substanţială putea influenţa voturile din regiunile inferioare din Nexus.

Mirski îi urmărea pe toţi cu expresia lui calmă, distantă, ca un actor care aşteaptă să fie chemat pe scenă. Hoffman îşi strânse mâinile şi schimbă amabilităţi cu Korzenowski, apoi se întoarse către Mirski. Îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Garry, spuse ea, omul acesta e chiar cel care susţine că este?

Lanier ştia că judecata lui avea să fie luată în seamă.

— Nu eram sigur dacă să încep cu asta, dar acum cred că da, este chiar el.

— Ser Mirski, e plăcerea mea să vă reîntâlnesc, spuse Hoffman. În împrejurări mai paşnice şi, în mod sigur, mai misterioase. Îşi desfăcu braţele şi întinse mâna dreaptă, cu oarecare ezitări. Mirski i-o prinse cu vârfurile degetelor şi făcu o plecăciune.

„Cavalerism de la capătul timpului”, gândi Lanier. „Ce mai urmează?”

— Într-adevăr, Ser Hoffman, spuse el. S-au schimbat multe.

Când intrară într-o sală de şedinţe din complexul aflat sub arenă, se făcură prezentările, cu o morgă pe care Lanier o găsi amuzantă, date fiind împrejurările. Convenţiile umane puteau să trivializeze până şi ocaziile cele mai rare, şi probabil că acesta le era scopul: să aducă evenimentele uriaşe la scară umană.

În mod intenţionat, Korzenowski nu intră în niciun detaliu în legătură cu Mirski.

— Avem câteva lucruri complicate şi importante pe care trebuie să le aducem în Nexus şi în faţa preşedintelui, spuse Korzenowski, în timp ce se aşezau pe scaunele din jurul unei măsuţe rotunde.

— Am o întrebare şi nu pot să aştept ca să o pun, spuse Eula Mason, cu o expresie rigidă pe chip. Ştiu foarte puţine despre Ser Mirski. Este un Vechi Locuitor – iertaţi-mă, un Terestru – şi are descendenţă rhusă, dar prezentarea dumneavoastră nu-i explică importanţa. De unde vine?

— De la o mare distanţă, în spaţiu şi timp, spuse

Inginerul. S-a prezentat în faţa noastră cu câteva veşti neliniştitoare şi este gata să depună mărturie în faţa acestui grup onorat. Vă avertizez, nu aţi mai trăit niciodată ceva asemănător acestei mărturii, nici măcar în memoria oraşului.

— Mi-am făcut un obicei din a evita memoria oraşului, spuse Mason. Vă respect, Ser Korzenowski, dar îmi displace misterul şi, în mod sigur, îmi displace să-mi pierd timpul.

Dintre aliaţii superficiali uniţi împotriva redeschiderii, Lanier gândi că Mason era, în mod remarcabil, complet deosebită de Korzenowski.

Korzenowski era netulburat.

— V-am rugat pe dumneavoastră patru să veniţi aici, pentru că împrejurarea aceasta este foarte neobişnuită şi aş dori un fel de repetiţie înainte de a apărea în faţa întregului Nexus.

— Vom avea nevoie de aspirină? îl întrebă Hoffman pe Lanier, înclinându-se în direcţia lui.

— Probabil, spuse Lanier.

Aspectul lui Negranes, ca homorf, era puţin exagerat pentru gusturile lui Lanier; trăsăturile ei faciale erau prea mici faţă de întregul cap, iar corpul îi fusese proporţionat într-un fel care depăşea modelul natural

— Accent pus pe lungimea picioarelor şi pe grosimea coapselor, degete extrem de lungi şi un piept aproape masculin. Totuşi, avea o ţinută maiestuoasă şi era evident că-şi cunoştea locul, în acea încăpere ca şi pe Thistledown.

— Această dovadă este gândită ca să descurajeze redeschiderea, Ser Inginer?

— Cred că ne-ar putea permite să ajungem la compromis, răspunse Korzenowski.

„E puţin prea optimist”, gândi Lanier.

Mason îi aruncă Inginerului o privire duşmănoasă. Evident, Korzenowski nu era pe deplin agreat în propria-i tabără. Lucrul acesta era foarte surprinzător; în primul rând, el proiectase Calea.

— Atunci, să vedem mărturia, spuse Par Jordan.

— De această dată nu voi folosi un proiector, spuse Mirski. Îi voi menaja pe Ser Korzenowski şi Ser Lanier… Deja au suferit de pe urma povestirii mele.

Când prezentarea se termină, Hoffman îşi lăsă capul pe masă şi suspină.

— Dumnezeule, exclamă ea. Par Jordan şi Negranes păreau şocaţi.

Mason se ridică, cu mâinile tremurând.

— E o farsă, zise ea, întorcându-se spre Korzenowski. Sunt uimită că aţi crezut această înşelătorie făcută cu bună ştiinţă. În mod sigur nu sunteţi omul în care a avut încredere tatăl meu…

— Eula, spuse Korzenowski privind-o rece, stai jos. Aceasta nu e o farsă. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Atunci ce este? întrebă ea ridicând vocea. Nu înţeleg nimic!

— Ba da, înţelegi. Este destul de clar, chiar dacă e uimitor.

— Ce vrei să facem? continuă ea. Korzenowski îşi ridică mâna şi ceru răbdare, dând din cap. Mason găsi destulă putere ca să-şi încrucişeze braţele şi să se aşeze ţeapănă în scaunul ei.

— Aveţi vreo întrebare? spuse Korzenowski către Negranes şi Par Jordan.

Par Jordan părea cel mai puţin tulburat dintre toţi.

— Credeţi că Preşedintele ar trebui să vadă asta? Adică să o trăiască? întrebă el.

— Vă rog, toţi cei din Nexus trebuie să ia o hotărâre, spuse Mirski. Cât mai curând posibil. Ceilalţi îl priviră ca pe o fantomă apărută din senin – sau, poate, ca pe o insectă foarte mare. Evident, le era frică să i se adreseze direct.

— Ser Korzenowski, acest lucru va fi greu, adăugă Par Jordan. Am aceeaşi opinie ca şi Ser Mason…

Ea pocni cu palma peste masă, răzbunată.

Negranes îşi ridică faţa.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva, spuse ea. Mă face să mă simt nemăsurat de mică. Să fie totul atât de inutil, încât să dispărem, pur şi simplu, să fim uitaţi în timp?

— Nu uitaţi, spuse Mirski. Vă rog. Nu sunteţi *uitaţi.* Sunt aici.

— De ce dumneavoastră? întrebă Negranes. De ce nu alt personaj mai cunoscut de pe Hexamon?

— Într-un fel, m-am oferit voluntar. M-am oferit pe mine însumi, spuse Mirski.

Hoffman îl fixă pe Korzenowski cu ochii ei limpezi, căprui.

— Ne-am opus multă vreme acestui lucru. Sunt sigur că Garry este surprins să afle că am fost în favoarea redeschiderii. Dumneavoastră cum vă simţiţi, trecând prin asta? V-aţi schimbat părerile?

Pentru o clipă, Korzenowski nu răspunse. Apoi, folosind un ton care îl făcu pe Lanier să tresară – un ton familiar, acela al Patriciei Vasquez – spuse:

— Totdeauna am ştiut că lucrul acesta e inevitabil. Nu mi-au plăcut niciodată lucrurile inevitabile. Nu-mi place nici lucrul acesta. Am proiectat Calea şi am fost pedepsit pentru asta cu asasinarea. Am fost readus la viaţă şi am văzut ce progrese am făcut şi cât de mult am câştigat ca fiinţe umane. Am fost prinşi în capcana propriei noastre glorii.

— Am fost sigur, continuă Korzenowski, că întoarcerea pe Pământ va echilibra multe probleme, dar Calea era ca un drog. Am folosit prea multă vreme drogul acesta şi nu ne vom putea elibera de el atâta vreme cât rămâne posibilitatea să redeschidem Calea.

— Pare ambiguu ce spuneţi, constată Mason.

— Cred că trebuie redeschisă Calea. Şi apoi trebuie să fie distrusă. Nu văd nicio alternativă la soluţia prezentată de Ser Mirski.

— Redeschiderea, spuse Mason, scuturându-şi capul. Capitulare, până la urmă.

— Răspunderea aceasta e o povară grea, continuă

Inginerul. Calea trebuie să fie desfăcută. Blochează intenţiile şi proiectele celor care au scopuri mult mai ample decât ne-am putea închipui noi.

— Gândiţi-vă, spuse Mason. Dacă aprobăm orice fel de redeschidere, *ei* nu ne vor lăsa să distrugem Calea. Dădu din cap spre Negranes şi Hoffman.

Hoffman se uită spre Lanier, în timp ce faţa ei îşi dobândea abia acum culoarea iniţială.

— Nexus trebuie să vadă asta cu orice preţ. Cred că omul acesta este Mirski şi a fost destul de convingător pentru mine. Chiar remarcabil.

Par Jordan se ridică.

— Voi trimite preşedintelui recomandarea mea.

— Care e recomandarea dumneavoastră? întrebă Mirski.

— Nu cred că vom putea bloca depunerea acestei mărturii în faţa curţii Nexus. Nu ştiu dacă noi am dori să ne opunem… Pur şi simplu… nu ştiu. Respiră adânc. Dezbinarea va fi spectaculoasă.

Deodată, Lanier îşi dori foarte mult să retrăiască momentul de pe munte, când îl zărise pentru prima dată pe călătorul acela coborând pe potecă.

Dacă ar fi putut retrăi clipa, ar fi fugit cât l-ar fi ţinut picioarele lui bătrâne.

OPTSPREZECE

Gaia, Alexandreia, Promontoriul Lokhias

Kleopatra a Douăzeci şi Una o primi cu multă căldură pe tânăra femeie în apartamentul ei privat. Părul reginei era presărat cu fire cenuşii, iar ochii îi erau obosiţi. Cicatricea care îi traversa obrazul, un însemn de onoare pentru întreaga Oikoumené, se arăta roşie şi umflată. Regina părea să fie la capătul puterilor.

Keltul nu fusese primit în apartamentul reginei. Rhita simţea un vag regret pentru acel om, totdeauna ţinut să aştepte în vreun loc oarecare, fără să-şi poată face prima lui datorie – să o apere pe ea.

— Nu ai fost găzduită cum trebuia la Mouseion, spuse Kleopatra, stând de cealaltă parte a unei mese transparente, făcută dintr-un cristal de cuarţ străbătut de vinişoare trandafirii. Sper să-ţi primesc iertarea şi înţelegerea.

Rhita înclină capul, neştiind ce să spună, gândindu-se că e mai bine să o lase pe regină să vorbească. Kleopatra părea agitată, stingherită.

— Cererea ta pentru audienţă a fost acceptată şi binevenită, continuă ea. Mă tem că bunica ta a crezut că mi-am pierdut încrederea în ea. – Regina zâmbi. – Poate că mi-o pierdusem. E uşor să-ţi pierzi încrederea, într-o lume a dezamăgirilor. Dar nu i-am pus niciodată cuvântul la îndoială. *Aveam nevoie* să cred în ceea ce spunea. Asta e uşor de înţeles?

Rhita îşi dădu seama că tăcerea ei putea fi interpretată

drept un şoc pe care îl trăia în preajma persoanei regale. Ciudat, nu era nervoasă.

— Da. Înţeleg.

— Din cele ce mi s-au spus, înţeleg că n-ai fost apropiată de bunica ta în timpul vieţii ei.

— Nu, Regina mea.

Kleopatra respinse formalităţile, privind-o fix pe Rhita, cu ochii ei obosiţi.

— Te-a ales pe tine să faci ceva anume?

— Da.

— Ce? Mâna reginei făcu un gest din care se putea înţelege că îi cere să fie mai deschisă, ca şi cum ar fi invitat-o să vină mai aproape de ea.

— Mi-a dat în grijă Obiectele, spuse Rhita.

— Clavicula?

— Da, Regina mea.

— Ne dezamăgeşte din nou?

— Arată o nouă poartă, Maiestatea Voastră Imperială. Aceasta a stat pe loc vreme de trei ani.

— Unde?

— În stepele din Nordic Rhus, la vest de Marea Kaspiană.

Regina se gândi pentru o clipă, cu sprâncenele împreunate. Cicatricea îi strălucea.

— Nu-i uşor de ajuns acolo. Ştie altcineva de ea?

— Nimeni de care să fi auzit eu, Regina mea.

— Ştii unde duce?

Rhita dădu din cap.

— Nu se poate spune nimic mai convingător despre această poartă?

— În ce sens, Regina mea?

Chiar să se fi chinuit, Rhita n-ar fi putut să-şi schimbe felul în care i se adresa reginei. Ar fi părut un fel de sacrilegiu să vorbească deschis acelei femei, fără niciun fel de supuşenie.

— Cred că vreau să fiu sigură. Dacă pregătesc o expediţie, înfruntând dificultăţile diplomatice ale trimiterii ei

în Nordic Rhus – mă gândesc la pericolul de a fi capturată, pentru că nu se pune problema cererii vreunei permisiuni de trecere – s-ar putea să fac degeaba lucrurile astea, pentru o gaură care duce spre nicăieri…

— Nu pot să garantez nimic, Regina mea.

Kleopatra dădu din cap cu tristeţe, apoi zâmbi din nou.

— Nici bunica ta n-a putut. – Respiră adânc. – Şi ea, şi tu sunteţi foarte norocoase să mă fi avut regină. Cineva mai inteligent, mai pragmatic nu ar fi ascultat pe niciuna dintre voi.

Rhita încuviinţă cu solemnitate, încordându-se, aşteptând ca regina să spună „nu”.

— Ai vreo idee despre ce se află de cealaltă parte a acestei porţi? Poţi măcar să-ţi închipui?

— Ne-ar putea întoarce în Cale.

— Lumea aceea a Patrikiei, ca o uriaşă conductă de apă.

— Da, Regina mea.

Kleopatra se ridică, cu dinţii strânşi, ţinându-şi arătătorul pe tâmplă, la capătul de sus al cicatricei.

— De ce-am avea nevoie pentru expediţia asta? Mai mult decât a cerut Patrikia pe vremuri?

— Nu cred, Hypsélotés.

— Nu-i o cheltuială prea mare. Toate Obiectele merg bine? Mekhanikoi de pe Rhodos le-au păstrat bine?

— N-au avut nevoie de nicio îngrijire, Maiestatea Voastră. Nimic altceva decât să le schimb bateriile… Toate Obiectele funcţionează cum trebuie.

— Poţi să conduci expediţia asta?

— Cred că tocmai lucrul acesta îl dorea bunica.

— Eşti foarte tânără.

Rhita nu nega lucrul acesta.

— Ai putea?

— Cred că da.

— Îţi lipseşte pasiunea bunicii tale. N-ar fi ezitat să spună da, chiar dacă s-ar fi îndoit de ea însăşi.

Rhita nu nega nici lucrul acesta.

Kleopatra dădu încetişor din cap, plimbându-se în jurul mesei. Se opri cu mâinile pe spătarul scaunului Rhitei.

— E o nebunie politică. Dacă secretul expediţiei s-ar trăda, am risca o confruntare cu cei din Rhus şi o furtună în Boulé… Poziţia mea nu-i de invidiat, domnişoară. O parte din mine este iritată – nu doar iritată, furioasă! – pur şi simplu pentru că te afli aici şi îmi ceri, fără cuvinte, lucrurile acestea. Şi altă parte, partea de care a profitat bunica ta…

Rhita înghiţi în sec, încordându-şi muşchii gâtului, ca să nu mai dea tot timpul din cap în semn de aprobare.

— Deja am împărţit prin Mouseion câteva mici pedepse pentru că ai fost primită prost. Într-un fel, deja ţi-am sprijinit cauza. Dar pentru mine nu-i uşor să mă las în voia dorinţelor mele. Şi doresc să găseşti ceva… minunat, poate chiar ceva periculos, minunat de nou şi periculos.

Ceva mult deasupra amestecului acesta incredibil, de ameninţări venite de jos, împreună cu ură şi intrigă acţionând de sus. Se aşeză în genunchi lângă Rhita, cu faţa aproape de cea a tinerei femei, cu privirile plimbându-se peste trăsăturile ei. Ce garanţie îmi oferi?

— Garanţie, Regina mea?

— Garanţii personale.

— Niciuna, răspunse Rhita, cu inima cât un purice.

— Chiar niciuna?

Foarte încet, urându-se pe sine, temându-se de ea însăşi, ca şi de propriile-i nesiguranţe, Rhita spuse:

— Doar viaţa mea, Hypsélotés.

Kleopatra râse. Luă mâinile Rhitei în ale ei şi o ridică de pe scaun, ca şi cum ar fi vrut să danseze.

— Până la urmă, tot a mai rămas în tine ceva din fetiţa de pe vremuri, spuse ea. Poţi să-mi arăţi ceva?

Rhita îşi linişti muşchii gâtului ca să poată încuviinţa.

— Atunci adu aici clavicula aceea şi arată-mi cum a făcut pe vremuri bunica ta. Mi-a plăcut foarte mult experienţa pe care am trăit-o atunci.

NOUĂSPREZECE

Thistledown, Cavitatea a cincea

După treizeci şi una de zile de investigaţii, Olmy ajunse la o hotărâre. În locul în care se afla, mentalitatea jartului nu putea fi studiată în siguranţă. Ştia prea puţin despre sistemul care îl păstra, în timp ce jartul părea să ştie totul.

Stătea în camera a doua, cu faţa încordată. Imaginea afişată a mentalităţii nu se schimbase în mod semnificativ în timp ce o studiase. Placid, netulburat, fără moarte; aştepta să fie readus la viaţă şi, poate, chiar să încerce din nou să-şi atingă ţintele lui înalte...

Olmy nu ajunsese niciodată în situaţia în care interiorul ar fi putut să-i fie violat. Chiar se ferise să-şi amestece personalităţile cu iubite şi prieteni, amestecuri deloc neobişnuite în zilele grele din războaiele cu jarţii. De câte ori mersese la petreceri în memoria oraşului, îşi înconjurase de fiecare dată eul cu o pânză de nepătruns.

Privise această manie la fel de amuzat ca oricare alt individ; dar încălcase regula o dată, când încărcase particulele reasamblate ale lui Korzenowski în propriile-i implanturi de memorie. Mentalitatea risipită a lui Korzenowski îi fusese îndeajuns de aproape ca să se poată împărtăşi din învelişul lui exterior de gânduri. Nimic mai adânc, totuşi.

Într-un fel, detesta intimitatea profundă. El îşi preţuia individualitatea. Nu fusese niciodată de acord cu maxima poetului din vechime, care spunea că a fi singur înseamnă să ai companie proastă. Olmy înţelegea foarte bine de ce

respingea intimitatea profundă; nu dorea să se cunoască în întregime pe el însuşi, nici să lase pe altcineva să-l cunoască. Nu agrea ideea explorării propriei sale mentalităţi, cum făceau alţii.

*

Dar pentru ca jartul să poată fi cunoscut, cea mai bună metodă ar fi fost introducerea personalităţii jartului într-un implant izolat din propria mentalitate a lui Olmy. Nu putea să aibă încredere în niciun alt dispozitiv care ar fi rezistat la explorările jartului, înăuntrul său, însă ar fi putut urmări constant mentalitatea încărcată şi ar fi putut chiar să o transfere, de pe un implant cu un sistem, pe altul cu alt sistem. Olmy avea trei mari implanturi de memorie, unul dintre ele vechi de numai cinci decenii, celelalte două fiind pentru a adăposti parţialele Inginerului. Toate implanturile erau de construcţie talsit. Fiecare din ele putea fi modificat după dorinţă sau izolat, iar un examinator din afară ar fi avut puţine şanse să obţină ceva – indiferent ce – din memorie…

În tot acest timp, planul fusese inevitabil.

Olmy pur şi simplu evitase lucruri evidente.

Cât de doritor era să se sacrifice pentru Hexamonul Terestru? Cât de mult doreau lucrul acesta mentalitatea lui, *sufletul* lui? Dacă jartul ar fi reuşit într-un fel să-şi *sape* calea trecând peste toate barierele interne şi, în felul acesta, să-l păcălească şi să-l manipuleze, s-ar fi pierdut mult mai mult decât un suflet.

Acest jart îşi dorise captivitatea.

Era un Cal Troian.

Mai mult ca sigur.

Şi el era pe cale să aducă acel Cal înăuntrul zidurilor propriei sale cetăţi, în mintea lui, cea mai preţioasă cetate.

Dacă măsurile de siguranţă ar fi dat greş, jartul ar fi putut să facă tot ce-şi plănuise. Ar fi putut deveni spion, un

sabotor cu formă umană înăuntrul Hexamonului. I-ar fi putut controla toate memoriile lui Olmy, ba chiar, în cel mai rău caz posibil, ar fi putut să îi convingă personalitatea înrobită să acţioneze după dorinţa sa.

Implanturile hormonale îi ţineau chimia corpului într-un echilibru relativ, dar aspra muşcătură a fricii încă putea să o simtă. Olmy nu mai fusese niciodată atât de nesigur de urmarea planurilor sale.

Se întoarse în prima cameră, acolo unde murise Beni, şi deschise o cutiuţă cu instrumente. Pe dispozitivul de ieşire al panoului montă un tub de date. Trase câteva fire de pe suprafaţa lucioasă şi rotundă a tubului şi le aşeză pe o bandă curbată, care trebuia aplicată la baza propriului craniu.

Încărcarea personalităţii jartului ar fi putut dura ore în şir; instalaţia de aici era veche. S-ar fi putut ca tubul să nu permită fluxul regulat de informaţie.

„Eşti pe cale să devii o bombă”, îşi spuse. „Un criminal periculos, într-adevăr.”

În tăcerea camerei se auzea doar bâzâitul slab al tubului. Se gândi la peisajul din cea de-a cincea cavitate, la cei şase kilometri de sub el şi la masa întregului asteroid din jurul său, chiar mai veche decât acest echipament. O povară a istoriei şi a răspunderii pe care o purtase mare parte din viaţa lui.

Chiar dacă ar fi fost să moară în acel moment, ucis de procesul acela prea rapid, ori de vreo dezordine bruscă din corpul lui – lucruri rare, dar nu imposibile – ştia că îşi făcuse de nenumărate ori datoria faţă de Hexamon. N-ar fi regretat moartea. Şi, poate, Korzenowski sau altcineva va scoate Hexamonul din timpurile acelea primejdioase.

Reexamină firele. Toate legăturile erau corecte. Totuşi, mai întâi trebuia să-şi ia câteva măsuri de precauţie. Construi lângă uşă un câmp puternic de tracţiune, montând două noduri mici de fiecare parte. Nodurile ar fi comunicat cu sursa de energie ascunsă în cameră. Dacă ar fi apăsat

pe vreun buton îndepărtat, sau ar fi fluierat, sau ar fi clipit rapid din ochi, câmpul s-ar fi activat... Şi nu exista niciun mod în care câmpul să poată fi oprit sau să poată fi distruse nodurile, atâta vreme cât acţionau în interiorul propriului câmp.

În caz de pericol, n-ar fi fost în stare să scape. Acesta putea fi un mormânt şi pentru el, şi pentru jart.

Olmy ar fi vrut să stea în cameră chiar şi câteva săptămâni, dacă ar fi fost nevoie, ca să vadă dacă procesul merge. Îşi aranjase şi alte capcane în Alexandreia, lângă staţia trenului din cavitatea a cincea şi în cavitatea a treia. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău în acest mic sanctuar şi ar fi fost forţat să iasă, ar fi ajuns la una dintre capcane, ar fi activat câmpurile de tracţiune şi tot ce ar mai fi avut de făcut ar fi fost să-şi aştepte moartea. Sau să aştepte să fie capturat.

Nimeni nu ştia de aceste capcane. Nimeni nu ştia de planurile lui.

Şi apoi, mai erau capcanele din propria-i minte. Fire mentale, controlate de acelaşi parţial, pe care îl încărcase pentru a controla mentalitatea jartului.

Dacă ar fi simţit că-şi pierde controlul şi nu poate să ajungă la vreo capcană, un impuls de-a lungul firelor mentale ar fi eliberat o mică încărcătură explozivă în pieptul lui.

Mulţumit că totul era în ordine, reconectă legăturile şi se aşeză pe podea cu picioarele în lotus, în faţa panoului. Scoase din cutiuţa cu echipamente un mic recipient cu fluid nutritiv, îl ridică în semn de toast, în atmosfera mută a camerei, şi spuse:

— Beni Mar Kallen. Cercetători fără nume. Steaua, Soarta şi Pneuma să fie mărinimoase cu voi toţi. Bău fiola şi o aşeză lângă el.

Apoi se aplecă şi atinse tubul.

Transferul începuse.

DOUĂZECI

Gaia, Alexandreia, Promontoriul Lokhias

În seara de după prima lor întâlnire, Rhita cină împreună cu regina, în sala lui Ptolemaios Păzitorul. Se aşezară la masa de marmură pe care se găseau moruni, linte şi fructe; în spatele fiecăreia se afla câte un servitor. Priveau peste parapet soarele care apunea peste vechea capitală.

Kleopatra explică meniul de fiecare dată când era servit un nou fel de mâncare.

— Acesta e un peşte regal, adus viu din Parsa, un peşte fără preţ, cu icre în el. Lintea e o mâncare comună, aspră şi sănătoasă, servită cu pâine nedospită din porumb adus din Continentul de Sud. Fructele sunt darul Gaiei pentru noi toţi, săraci şi bogaţi. Ar trebui ca toţi oamenii obişnuiţi să poată mânca precum conducătorii lor. – în timpul mesei nu s-a vorbit nimic despre poartă. – Am luat astăzi mai multe hotărâri interesante, declarase Kleopatra.

După cină, un şambelan cu păr alb şi faţă zbârcită o conduse pe Rhita într-o cameră fără ferestre din etajele inferioare ale vechilor apartamente regale, în aripa de nord a palatului.

— Aveţi încredere în el? o întrebă şambelanul chiar în faţa uşii îndreptându-şi arătătorul către Lugotorix.

— Da, spuse Rhita.

Şambelanul îl privi cu ochii întredeschişi.

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

Îşi ridică mâna şi, din capătul holului, înaintă un servitor. Câteva cuvinte murmurate în aigyptiană – limbă pe care

Rhita nu o ştia – îl făcură pe servitor să alerge spre capătul holului. O clipă mai târziu, în vreme ce toţi trei aşteptau într-o linişte stânjenitoare, un bătrân scund şi gras, cu o faţă severă, îmbrăcat în şorţ şi bluză de piele, scoase la iveală o mitralieră ioudaiană şi o vestă antiglonţ.

— Acesta e armurierul palatului, explică şambelanul. Luă mitraliera de la armurier şi o înmână keltului, care o acceptă cu vădită admiraţie. Apoi, şambelanul îi ordonă să-l instruiască pe kelt cum să folosească arma, lucru pe care acesta îl şi făcu, într-o hellenică cu tonuri de parisiani.

— Tu porţi o vestă blindată şi ea nu poartă, explică armurierul, pentru că trebuie să fii întotdeauna între ea şi un hasisin. Ai înţeles? Keltul încuviinţă, încruntat.

La alt semn făcut de şambelan, doi aithiopieni masivi păşiră spre ei din capătul sălii. Keltul îşi ridică instinctiv arma, dar şambelanul bătu în ţeava neagră a mitralierei cu un deget dispreţuitor şi dădu din cap.

— Ceremonie, explică el. Vei intra în Garda Palatului.

Keltul fu iniţiat pe loc într-o ceremonie în care schimbă sânge cu aithiopienii. Judecând după faţa lui împietrită, părea impresionat. Rhita era mai puţin entuziastă; era obosită şi se întreba de ce trebuia să asiste la toate acestea.

Prin coridor fu adus un pat de campanie pe care îl aşezară la uşa dormitorului ei. Apoi şambelanul făcu câteva gesturi spre armurier şi aithiopieni şi plecară cu toţii.

— Te vei simţi bine aici? îl întrebă Rhita pe kelt, stând în pragul uşii. El încercă patul cu degetele răsfirate ale unei mâini imense şi ridică din umeri.

— E prea moale, doamnă, dar n-are să-mi facă rău.

— Ce crezi despre toate astea? îl întrebă ea cu voce mai joasă.

Keltul se gândi pentru o clipă, încruntându-şi sprâncenele groase şi blonde.

— Voi merge cu dumneavoastră sau voi rămâne aici?

— Vei merge cu mine, sper.

— E foarte bine atunci.

Evident, nu dorea să mai comenteze nimic. Rhita închise uşa şi începu să măsoare camera în lung şi în lat, încercând să nu se simtă prizonieră. Ciudatele picturi murale de deasupra unui lambriu adăugau prea puţină culoare, având în vedere mărimea camerei. Înfăţişau vânători de crocodili şi hipopotami pe lacul Mareotis şi erau, fără îndoială, foarte vechi – puteau să aibă şi două mii de ani. Simţul perspectivei era primitiv în acele fresce. Rhita bănui că până şi ea le-ar fi făcut mai bine, deşi nu fusese foarte bună la desen în şcoală.

După ce se uită la mobilierul de lux – ebonită, fildeş, argint lustruit şi bronz – se întinse pe o saltea umplută cu pene şi privi baldachinul de mătase purpurie care atârna din tavan.

„Ce naiba caut eu aici?”

Cu dinţii strânşi de oboseală şi nelinişte, Rhita îşi aminti că nu se uitase încă la placă, să vadă dacă există vreun mesaj pentru ea. Scoase placa din cutia ei şi porni ecranul.

Draga mea nepoată,

Dacă te-ai întâlnit cu regina, *ştii că e o femeie foarte inteligentă, fermă şi îndeajuns de capabilă să se menţină într-o Oikoumené plină de tulburări. Ea însă e şi o femeie care va muri curând – poate că va muri din punct de vedere politic înainte să moară trupul. Oikoumené va fi condusă curând de administratori din aristocraţie; oameni pentru care politica este o ştiinţă precisă şi clară. Ei o duşmănesc deja pentru intuiţiile ei şi pentru deciziile ei imprevizibile. Din cauza aceasta*, *poarta trebuie să fie găsită şi cercetată înainte ca regina să moară sau să fie detronată. Ea este ultima noastră şansă. Niciun politician rezonabil n-ar îngădui o expediţie ca aceasta. Niciun om rezonabil n-ar crede în existenţa unei astfel de porţi. Kleopatra crede, pentru că asta îi dă o emoţie de care are mare nevoie, căci este ceva mult mai măreţ decât crizele de zi cu zi care îi*

macină viaţa. Eu am dezamăgit-o o dată, dar cred că nevoia aceasta mai există încă în ea. Te mai rog să nu fi arogantă cu regina noastră. Arată-ţi prudenţa înnăscută. Şi fereşte-te de ispita palatului. E un loc periculos. Kleopatra trăieşte acolo ca un scorpion printre şerpi.

Rhita se gândi la şambelan, la armurier, la gărzile aithiopiene şi la ceremonia pe care o urmărise. Într-un fel, totul avea acum mai mult sens. Închise placa, recunoscătoare prevederii şi intuiţiei lui sophé. Dar dinţii încă îi clănţăneau, iar somnul nu voia să vină.

Pregătirile pentru expediţia în Nordic Rhus începură, în taină, chiar de a doua zi. Ritmul următoarelor două zile fu năucitor; regina şi consilierii ei păreau să se afle într-o cursă contra timpului în privinţa pregătirilor, iar existenţa Rhitei era ţinută secretă, din motive de viteză şi discreţie.

Pe vremuri, cu decenii în urmă, Kleopatra stăpânea o mare parte din problemele care presupuneau cercetare ştiinţifică şi explorare în Oikoumené. Îşi asumase din tinereţe această prerogativă regală, chiar înainte de ascensiunea influenţei dinspre Boulé; în felul acesta, Kleopatra câştigase din ce în ce mai multă putere pentru dinastia Ptolemaică, împotriva aristocraţilor din Alexandreia şi Kanópe.

— Bunica ta m-a costat foarte mult când porţile ei au hoinărit pe Gaia şi apoi au dispărut, spuse Kleopatra cu buzele strânse într-un zâmbet silit. – Ridică din umeri şi, cu un gest al mâinii, alungă amintirile. – Dar, în ultima vreme, aristoii mi-au adus destule necazuri. Revolte printre agricultori şi printre kléroukhos, eşecul recrutărilor pentru armată în timpul crizei din Kypros… În ultimele luni s-au ascuns, gândindu-se că mă voi prăbuşi singură, iar asta îmi lasă un oarecare timp să răsuflu. Dacă respir în secret. Secretele nu durează mult în Alexandreia. Trebuie să pregătesc şi să trimit expediţia asta în cinci sau şase zile,

altfel cresc şansele de a fi oprită de Consilierul regal Boulé.

Kleopatra o prezentă unui consilier de încredere, Oresias, explorator şi expert în tot ce ţinea de Nordic Rhus, care avea o puternică loialitate faţă de regină. Oresias avea vreo cincizeci de ani, era înalt şi subţire, puternic, cu părul alb şi nas acvilin; cu secole în urmă ar fi putut să fie unul dintre generalii lui Alexandros. Cu ajutorul lui, Rhita pregăti în grabă o listă de resurse şi oameni de care avea nevoie expediţia. Numele lui Demetrios nu fusese inclus pe listă dintr-un simplu capriciu; deşi încă nu se întâlniseră, Rhita se gândi că i-ar face plăcere compania unui coleg matematician.

Oresias se consultă cu alt consilier de încredere, Jamal Atta, un om scund, cu părul negru, general în retragere din Forţele Exterioare de Securitate din Oikoumené. Jamal Atta era de origine berberă, dar afecta stilul unui vechi soldat persan. Împreună descoperiră dificultăţile şi pericolele pătrunderii pe im teritoriu al unei ţări nealiate.

Rhita se gândea fără niciun fel de emoţie la călătoria lungă pe care urma să o facă spre Nordic Rhus. În timp ce Oresias aşeza planurile în faţa ei, pe o masă pentru jocuri de cărţi din camera regală de jocuri, şi îi arăta drumurile cele mai posibile cu un deget arătător grav rănit pe vremuri, Rhita se întreba care erau, de fapt, intenţiile reale ale reginei. Oare Patrikia ghicise intenţiile reale ale Kleopatrei?

Expediţia putea fi riscantă din punct de vedere politic; nu trebuia să fie detectată de niciunul dintre turnurile de înaltă frecvenţă plasate la graniţa de sud din Nordic Rhus, de la Baktra până la Magyar Pontos.

Mai stăteau în cale şi republicile independente aliate cu Nordic Rhus: Hunnoi şi Uighurs, amândouă renumite pentru războinicii lor plini de curaj şi necruţători. Orice intruziune din partea vecinilor putea fi socotită o justificare pentru acţiuni de răspuns, ba chiar puteau duce la mici războaie de frontieră. Jamal Atta aminti în treacăt aceste posibilităţi,

ca simple comentarii la planurile lui Oresias.

Vehiculele expediţiei puteau fi avioane uşoare din Ioudaia, mari nave plutitoare care aveau turbine cu reacţie aduse din Syria. Atta scoase câteva desene ale acestor nave, cu elicele lor montate în vârf, având cabinele precum nişte ochi de bondar.

— Nu pot să spun cât de bune sunt, spuse Atta cu vocea lui joasă, ca de broscoi, având faţa chiar mai lungă şi mai neagră ca de obicei. Putem lua două dintre acestea de la poliţia secretă a palatului. Au o lungime de cinci sute de parasangi. Un parasang înseamnă cam trei sute de lungimi de frânghie – schoene din Oikoumené. – Rhita îi spuse că ştia şi unităţile de măsură persane şi cele militare. Jamal Atta ridică o sprânceană, strânse din buze şi continuă: – Putem face rost de o mulţime de arme, chiar dacă nu le putem transfera din armurăria palatului sau din fabricile de armament din Memphis, pentru că piaţa neagră înfloreşte în toată delta. Întrebarea la care am nevoie de un răspuns este: de ce mergem acolo? Ce plănuim să facem dacă găsim ce căutăm? Şi lui Atta şi lui Oresias li se dăduseră câteva detalii, dar nu toate, despre lucrul neobişnuit pe care trebuiau să-l caute.

Rhita privi ţintă planurile desfăşurate pe tabla de joc.

— Vom încerca să intrăm prin poartă, spuse ea.

— Unde ne va duce poarta asta?

— Într-un loc numit *Calea*. Îi descrise Calea, dar ochii lui Atta se tulburaseră după câteva minute; el ridică mâna.

— Dacă noi putem trăi acolo, atunci şi alţii pot. Ni se vor opune?

— Nu ştiu, spuse Rhita. S-ar putea să fim bineveniţi.

— Cine vor fi cei care ne vor întâmpina?

— Oamenii care au făcut Calea. Poate.

Atta dădu din cap, părând a avea îndoieli.

— Orice ar fi construit oamenii aceia, ei trebuie să se fi gândit la intruşi de care să se apere. Planul întreg mi se pare periculos şi cu multe greşeli.

— M-aş simţi mai sigur cu o armată în faţa mea.

Oresias, stând deoparte, spuse:

— Evident, nu poate fi vorba de o armată. Dacă această domnişoară este pregătită să meargă, un bătrân stratégos poate fi mai puţin pregătit?

Atta îşi ridică mâinile, cu palmele desfăcute.

— Ai a naibii de multă dreptate. Sunt mai puţin pregătit. Dar Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés porunceşte. – îşi fixă iarăşi privirile obosite asupra Rhitei. – Ce fel de arme ar putea să aibă?

— Nimic de care am putea să ne apărăm, spuse Rhita.

— Ce înseamnă asta?

— Din ce mi-a spus bunica mea, cred că au arme pe care noi putem visa să le facem într-o sută sau într-o mie de ani.

— Ce sunt aceştia, zei? întrebă Atta cu o notă de dezamăgire în voce.

— Un bătrân kléroukhos ar fi convins că are de-a face cu zei, spuse Rhita. Se îmbujoră puţin, dându-şi seama că folosise o tactică regală împotriva unui stratégos.

— Ce să mai vorbim de un bătrân soldat care speră să trăiască din pensie? întrebă Atta. Un bătrân care a văzut toate lucrurile pe care le are de oferit lumea asta, de la pădurile din Nea Karkhédon până la capătul Africii?

— N-aţi văzut nimic asemănător Căii, spuse Rhita, privindu-l fără să clipească. Atta refuză să se angajeze într-o asemenea polemică. Se întoarse către Oresias.

— Minunat, spuse el, Maiestatea Sa Imperială Hipsélotés doreşte să ne sfârşim zilele de slujbă mâncaţi de monştri sau arşi de zei până la ultimul oscior.

— Sau să întâlnim acolo prieteni, spuse Rhita, înfuriată acum de cinismul arătat de stratégos. Prieteni care ar putea să readucă pentru Oikoumené trecutele zile de glorie.

— Comoara ascunsă dincolo de fălcile monştrilor, spuse Oresias.

— Încercaţi să ne daţi mai multe amănunte despre

puterea şi despre slăbiciunile lor… dacă au vreo slăbiciune, o rugă amabil Atta. Mai avem doar câteva ore până să punem totul la punct. Să ajutăm un bătrân catâr să care o povară mai grea.

— N-am văzut niciodată lucrurile astea. Numai mi s-a povestit despre ele, spuse Rhita, din nou înfricoşată.

— Încercaţi să vi le amintiţi, spuse Atta, cu un oftat. Orice mărunţiş ne poate ajuta.

DOUĂZECI ŞI UNU

Thistledown, Cavitatea a cincea

Jartul aştepta liniştit în interiorul lui Olmy, în aparenţă inconştient de schimbarea stării sale. Olmy stătea întins în camera a doua, cu ochii închişi, examinându-şi delicat noul companion, ca un chirurg în căutarea celui mai bun loc din care poate să înceapă operarea unei bestii adormite, dar periculoase.

Simţea adâncimile asteroidului înconjurându-l, neschimbate de milioane de ani, implacabile precum timpul, roca primordială, materii carbonice şi apă, unde se adăpostiseră, vreme de veacuri, semenii lui.

Se uită la platoul gol care, până nu demult, revelase trăsăturile placide ale jartului. Acum depozitele de memorie erau goale; tot ce fusese acolo se găsea încărcat cu succes în implanturile lui Olmy.

Prima descoperire, în cele dintâi secunde ale cercetării jartului, era un fel de suprafaţă de traducere, o interfaţă, care fusese construită chiar de jart ca reacţie la probele cercetătorilor de dinaintea lui Olmy, sau, mai puţin probabil, chiar de către cercetători. Fără interfaţă, Olmy n-ar fi obţinut o comunicare satisfăcătoare atunci când Mar Kellen îl adusese pentru prima dată în faţa sistemului. Interfaţa era incompletă, dar folositoare pentru început.

După ce îi confirmă posibilitatea unei comunicări traduse, Olmy îşi verifică şi mai atent precauţiile pe care şi le luase. Atât mentalitatea jartului – care ocupa un implant – cât şi un parţial al său pe care îl introdusese mai târziu, erau

departe de eul său primar. Ridicase un număr de baricade printre care nu se afla niciun releu de timp care să permită accesul la vreunul dintre implanturile lui. Parţialul făcea cercetarea primară şi îi raporta periodic.

În lumea super-rapidă a funcţiunilor implantului, toate acestea se petrecuseră în timpul celor zece minute ale încărcării. Parţialul lui Olmy găsi că mentalitatea jartului era aproape intactă – aceasta însemnând că rutinele şi subrutinele majore păreau să urmeze regulile acceptate ale ordonării unei inteligenţe. Nu erau fragmentate. Rutinele mai mici nu păreau să funcţioneze normal, dar Olmy preferă să lase asta pe mai târziu.

Nimeni nu şi-ar fi putut închipui cum funcţionează o bombă cu ceas care rămâne inertă până în clipa când apare cineva capabil să o înţeleagă.

În timpul primei ore, parţialul lui Olmy găsi câteva fragmente din experienţa-memorie a jartului. Părţi din mentalitatea acestuia păreau să se trezească prompt din somnul lor fără sfârşit, iar Olmy primi o învălmăşeală de mesaje anxioase:

Misiune neclară. Prezenţă a arbitrului de Misiune (?)

Incapabil să localizez (eul?)

(Monstruozităţi)

După care urma o întrerupere, conducând înapoi către liniştea aparentului repaus.

Memoriile pe care le găsise erau departe de a fi clare sau uşor de tradus. Organele senzoriale ale jartului erau foarte diferite de echivalenţele umane; ochii erau sensibili şi la lumină şi la sunet, combinând semnalele sonore cu cele luminoase într-un fel unic pentru experienţa de pe Hexamon. Totuşi, nu aceasta era marea dificultate a lui Olmy; de secole, se cunoşteau algoritmi care puteau interpreta aproape toate mesajele senzoriale. Ceea ce îl contraria mai mult, sau mai curând îl mira pe parţialul său, era accentul slab pus pe percepţiile individuale în favoarea unei condiţionări culturale mai largi. Perspectiva personală

a unui individ din specia *jart* era irelevantă; existau dovezi copleşitoare că jartul acţiona mai mult ca un senzor aflat la distanţă decât un individ cu voinţă proprie.

Totuşi, alte date contraziceau acest lucru. Jartul avea o rutină pentru motivaţie, puternică şi independentă – ceea ce în termeni umani putea fi echivalentul unui ego. Existau însă complexe asociate extrem de dificile, pentru reacţii sociale şi ierarhice, care se amestecau cu această motivaţie de rutină. Jartul avea o voinţă puternică, totuşi în anumite situaţii – când se afla în mediul său social – trebuia să fie complet docil şi obedient, aproape lipsit de voinţă. Şi el nu găsea nicio contradicţie între aceste două stări.

Pentru un jart, obedienţa nu se putea distinge de voinţa proprie, dar Olmy era sigur că jarţii nu aveau o minte de grup – cel puţin nu acest jart. Poate că jartul purta un model sau o simulare, impusă, a ierarhiei jart, un fel de monitor sau de conştiinţă.

Se antrenă o vreme, în timp ce primea date de la parţial sau printr-o linie cu un singur sens, dacă nu cumva fuseseră încărcate, de fapt, mai multe mentalităţi. Cu greu puteau fi acceptate asemenea contradicţii în rutinele unui individ.

În sfârşit, parţialul său fu în stare să asambleze o serie de memorii senzoriale care puteau fi traduse în termeni umani.

Nu surprindea deloc faptul că imaginile cele mai puternice erau cele ale capturării jartului, având în vedere că fusese supus unor puternice acţiuni din exterior. Olmy văzu o posibilă imagine a Căii – îndeajuns de plată şi lipsită de culori – şi apoi, în faţa lui, obiecte strălucitoare, redate cu o uimitoare precizie. Detaliile se schimbau frecvent, făcându-l să se întrebe dacă parţialul său traducea bine. Anticipându-i reacţiile, parţialul asigura că interpretările erau corecte.

Jartul percepea obiectele din perspective multiple, aproape independente între ele, nu într-o manieră cubistă, sau ca într-un tablou de Picasso, ci preluând informaţia

vizuală prin diferite rutine.

Lui Olmy îi veni ideea – în acelaşi timp ca şi parţialului său – că jartul folosea interpreţi senzoriali adaptaţi de la alte specii. Jartul conţinea multe „creiere” vizuale, aproape în mod sigur copiate după cele ale unor specii non-jart.

În timpul captivităţii, jartul cântărise toate aceste alternative, încercând să copieze un punct de vedere uman, folosind rutine ale fiinţelor pe care le consideră similare cu cele umane.

Se explica în felul acesta confuzia dintre rutinele pentru ego şi cele pentru motivaţii? Să fi înghiţit aceste fiinţe mentalităţile altor specii, cărându-le cu ele precum uneltele într-o cutie?

Câte specii inteligente, câte culturi şi societăţi cuceriseră jarţii? Ce se întâmplase cu ele?

Olmy mai lucră o oră, încercând să dea un sens memoriilor vizuale. Până la urmă reuşi să asambleze un tablou destul de clar al capturării.

Primul nivel de interpretare a simţurilor (probabil rutina obişnuită a jartului):

În jurul meu totul este rece şi negru ca smoala, iar sunetele sunt absente. În faţă sunt multe obiecte fierbinţi şi zgomotoase, mişcându-se foarte rapid. Obiectele sunt maşini, dar jarţii nu construiesc maşini ca acestea (o imagine a unei însămânţări şi a unei creşteri de tip virus).

Al doilea nivel de interpretare a simţurilor (străin?)

Fundalul e plin cu detalii care mă duc până la a-mi pierde controlul; obiectele din faţă mi se par irelevante, demne de ignorat. Această rutină nu e capabilă să interpreteze maşinile sau, poate, niciun obiect apropiat.

(Olmy se întreba dacă rutina aceasta era una adaptată, gândită să le îmbunătăţească pe celelalte. Părea să aibă un

loc neînsemnat în ansamblu.) Lui Olmy nu-i fu greu să recunoască tabloul Căii. Câmpuri tractoare de-a lungul vastei întinderi colorate strălucitor – roz şi roşu.

Câteva câmpuri se retrag, transformându-se în bucăţi sclipitoare când razele de penetrare ajung la ele. Fasciculele intersectează şi trec prin... şi totuşi, rutina aceasta nu poate interpreta maşini.

(Ciudată incapacitate, gândi Olmy; a vedea era înrudit cu a gândi; era posibil ca speciile de la care fusese împrumutată rutina să nu fi avut tehnologia.)

Al treilea nivel (un jart adaptat? Similar cu primul):

Acţiunile obiectelor din faţa mea se înţeleg clar; *în abstract. Fiecare maşină e bine conturată.*

Olmy recunoscu penetratorii fizici ai oamenilor (conduşi numai de parţiali) şi unităţile automate caută-şi-distruge, mari şi mici, toate periculoase, negre şi dotate cu câmpuri energetice. Se cutremură. Îi displăcuseră totdeauna asemenea arme. Erau simple, directe şi imposibil de oprit. Distrugeau orice obiect capturat în câmpurile lor, reducându-le la atomi componenţi, pulsuri de căldură şi raze gamma.

Jartul văzuse asemenea arme, totuşi supravieţuise, pentru a fi capturat. Şi acest jart fusese *în primele rânduri* ale unei ambuscade din interiorul Căii, aşa cum se vedea în acele imagini. Oamenii trimiteau numai parţiali într-o asemenea acţiune.

Era acest jart un organism natural sau doar o creaţie artificială? De la început, oamenii care îl capturaseră, nu crezuseră că acea formă fizică era caracteristică jarţilor. Atunci, de ce să aibă încredere în mentalitate?

Olmy se concentră asupra succesiunii de evenimente care duseseră la capturarea jartului. Pe măsură ce soseau

mai multe înregistrări ale memoriei senzoriale, puse cap la cap o poveste care putea fi înţeleasă de un om.

Jartul ocupă un mic vehicul care se strecoară printre marginile câmpurilor tractoare, ca libelula printre trestii. Deasupra, în această secţiune a Căii.

E foarte posibil să fi fost vorba de cele câteva milioane de kilometri ai teritoriului în dispută.

Arme jart şi umane se angajează într-o luptă strânsă. Suntem într-un punct mort; situaţia aceasta continuă de multă vreme.

(Unităţile de măsură folosite de jart nu îi erau foarte clare lui Olmy.)

Vehiculul jartului întâlneşte şi distruge numeroase maşinuţe umane care alunecă pe suprafaţa aridă a Căii. Întâlneşte unităţi caută-şi-distruge pe care le ocoleşte, într-un fel sau altul. Acum se află în spatele zonei din care nu există scăpare, în teritoriul uman, acolo unde va încerca să trimită o lovitură devastatoare unui centru de comandă – o navă-amiral sau o fortăreaţă blindată. Următoarea lui întâlnire, însă, va fi cu un nor de penetratori

– şi cu vehiculele pe care nici Olmy nu le recunoştea

şi, înainte de a putea face vreo manevră, este prins în mari câmpuri de tracţiune, carcasa vehiculului fiindu-i presată şi apoi sfârtecată. O maşină de cercetare şi recunoaştere învăluie repede întregul loc al exploziei într-o bulă a câmpului de tracţiune. Jartul zace în leagănul lui, în vreme ce pe suprafaţa noului înveliş apar pulsări de lumină, pe măsură ce generatorul vehiculului începe să cadă. Nave comandate de la distanţă, de forma unor negre libelule

gigantice, pătrund în câmp, neutralizează învelişul care, oricum, era ca şi dispărut şi scot jartul, deconectându-i toate conexiunile. Corpul jartului este deja lovit foarte tare. Alt vehicul, mare aproape cât o navă-amiral, se mişcă pe suprafaţa Căii.

– şi imaginile date de simţuri se înceţoşară şi se opriră.

Olmy deschise ochii. Misiunea jartului fusese una fără speranţă; nu auzise niciodată de forme organice care să ocupe echivalentele jart ale penetratoarelor. Întreaga acţiune era mai mult decât suspectă – era necaracteristică, absurdă. Totuşi, oamenii căzuseră în capcană, sperând – poate crezând – că, în sfârşit, au capturat un jart.

Poate că aşa era. Poate că jarţii doriseră să profite de avantajul ignoranţei duşmanului, ca să-şi antreneze Calul Troian în spatele zidurilor acestuia. De ce, atunci, să-i ucidă imediat pe cercetători? De ce să deschidă pântecele calului înainte de căderea nopţii şi înainte ca troienii să adoarmă?

Olmy închise ochii şi ceru din nou ultimele imagini fragmentare trimise de parţialul său. Erau prea puţine ca să le poată asambla…

Legat însă de ultima imagine, era un nod de coroziune muşcător, distrugător. Olmy se retrase din faţa acestei înţepături acide şi o împinse întreagă în cel de-al treilea implant al său, izolând-o imediat.

Apoi curăţă al treilea implant de toate datele pe care le conţinea.

Jartul nu dormea.

Olmy îşi aşteptase parţialul să revină în al doilea implant, ca să se autoanalizeze. Când apărură datele, partea de început se dovedi grav avariată. Parţialul fusese compromis.

Jartul era activ. Precauţiile aproape că eşuaseră.

Olmy ridică mai multe baricade în jurul implanturilor izolate şi pregăti un alt parţial. Să trimită parţiali în iadul acela necunoscut era ca şi cum s-ar fi trimis pe sine –

parţialii erau duplicate ale lui însuşi. Nivelele sale hormonale crescuseră din nou şi el lupta împotriva unei terori bolnăvicioase, claustrofobe, care aproape îi învinsese reglajele sale periferice.

Trecuseră mai puţin de două ore de la încărcare.

Studierea jartului era pe cale să implice, evident, o bătălie a inteligenţelor. După ce şterse al doilea implant şi puse un alt parţial să-l înlocuiască pe cel compromis, Olmy aştepta rezultatele unei noi serii de probe. Mentalitatea jartului nu se aştepta să presare datele cu elemente corozive, nici el nu distrusese parţialul.

Fiecare lua măsuri împotriva celuilalt.

În ciuda atacului împotriva primului parţial, o împrejurare pentru care Olmy fusese pregătit – jartul nu reuşise, încă, să deterioreze sistemul de bază al implanturilor în care fusese stocat. Olmy credea că jartul nu înţelegea sistemul pe care îl ocupa acum, dar probabil ştia că statutul său se schimbase.

Măsurile de siguranţă luate de Olmy erau eficiente. Pentru că reuşise să facă toate lucrurile acestea, hotărî să plece din camerele îngropate, care adăpostiseră memoriile jartului, şi să-şi continue cercetările în cavitatea a patra.

Locurile acelea strâmte îi dădeau tot timpul senzaţia că era înconjurat de kilometri de stâncă şi sentimentul era foarte apăsător. Totuşi, încă nu era gata să se întoarcă în lumea oamenilor. Mai erau multe teste şi probe de făcut, înainte de a putea să rişte întoarcerea.

Dacă jartul se trezea, era timpul să-l confrunte cu o parte din realitatea mai vastă a existenţei omeneşti.

DOUĂZECI ŞI DOI

Gaia, Alexandreia

În hangarul mohorât al palatului, Rhita stătea în centrul unui cerc pe care îl făceau membrii expediţiei regale. Închise ochii şi, cu clavicula în mâini, se concentră asupra globului rotitor. Sub privirile sale, continentele fugeau, dematerializate, cu contururile gravate în reliefuri strălucitoare. Erau multe lucruri pe care nu le înţelegea în tabloul acesta. Unele zone erau umbrite, ca şi cum n-ar fi prezentat interes; altele erau haşurate sau punctate. Zone întregi de ocean şi de uscat erau subliniate cu culoare roşie sau galbenă. Totuşi, clavicula nu arăta sensul acestor funcţii; pur şi simplu rotea globul până ce apăreau gurile de la Kanópe ale fluviului Nilos, apoi îl răsucea şi-l rotea din nou până la poziţia porţii, marcată cu o cruce. Perspectiva ei cădea pe suprafaţa globului şi, astfel, ea traversa peisaje strălucitoare, viu colorate, până la o câmpie care ardea ca un foc verde. Acolo era poarta, marcată doar cu o cruce neverosimilă, cu braţe foarte mari.

Deschise ochii.

— E încă în locul acela, spuse. Oresias stătea alături. Ea îi luă mâna şi i-o puse peste a ei, acolo unde atingea bara claviculei.

— Închide ochii, îi spuse. Rhita simţi cum tabloul se mişcă prin ea spre Oresias. El înţepeni, aşa cum i se întâmplase atunci când, pentru prima dată, împreunase acele imagini, apoi ea îl forţă să se relaxeze. După câteva secunde, Oresias deschise ochii.

— Confirm ce a spus Rhita Vaskayza, spuse el, ne cunoaştem ţinta.

Kleopatra stătea pe un tron portabil, pe o platformă de piatră, deasupra cercului lor. Toţi se întoarseră către regină.

— Sângele urmaşilor lui Alexandros Ctitorul, Cuceritorul, curge prin vinele mele. – Gura ei schiţă acel zâmbet ciudat pe care Rhita îl văzuse de câteva ori. – Deşi sângele meu este oarecum subţiat de cel al popoarelor din Nord şi din Persia. Pentru unii, ceea ce facem pare un capriciu regal, dorinţa şi slăbiciunea unei regine slabe. Dar voi simţiţi însemnătatea acestei zile? Ceea ce veţi găsi, ceea ce veţi afla şi ceea ce veţi aduce cu voi ar putea să însemne o renaştere pentru Oikoumené şi un veac de ordine şi prosperitate, mai curând decât decădere şi lupte. Am putea căuta un talisman, penisul lui Aser sau vrăjile pierdute ale lui Neit; am putea naviga în plin delir. În loc de toate acestea, ceea ce căutăm este real şi singurul regret pe care îl am este că nu pot înfrunta aceleaşi primejdii ca şi voi.

Tonul îi era convingător; Rhita văzu că nimeni nu se îndoia de cuvintele spuse de Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés.

— Zeii şi spiritele morţilor voştri dragi fie alături de voi. Apollon străluceşte deasupra voastră. Vă iubesc ca pe copiii mei. Vă invidiez.

Ochii prelungi ai lui Jamal Atta erau plini de lacrimi. Oresias îşi ridică spre regină mâna dreaptă, cu degetele răsfirate – semnul de prietenie şi de ajutor al lui Alexandros.

— Ne vom întoarce, Regina mea, strigă el.

— Ne vom întoarce, strigară ceilalţi la unison.

Rhita simţi mâna lui Oresias pe braţul ei. El o conducea către cabina unui vehicul acoperit, cu motoare cu aburi. Şapte maşini la fel îi aşteptau ca să-i ducă, împreună cu tot ce aveau, spre un aerodromos din deşertul vestic, dincolo de vechea nekropolis.

— Putea fi şi mai bine, îi spuse el la ureche, cu camaraderie.

Jamal Atta veni împreună cu un bărbat înalt, cu păr negru, cu faţa bronzată. Se urcară amândoi în maşina Rhitei şi îşi găsiră locurile. Când maşinile începură să iasă din garaj, consilierul militar i-l prezentă pe străin.

— Acesta este, dacă îmi aduc bine aminte, acel didaskalos pe care l-aţi aşteptat atât de multă vreme, spuse Atta. Tocmai s-a întors din exilul în care l-a trimis Kallimakhos. Demetrios, aceasta este studenta voastră cea răbdătoare şi dezbinatoare, Rhita Bereniké Vaskayza. A cerut să ne însoţiţi.

Demetrios îşi întoarse către Rhita faţa, ale cărei trăsături trădau geniul, şi zâmbi, cu un amestec de încredere şi timiditate pe care Rhita îl găsi tulburător.

— Sunt onorat, spuse el.

— Şi eu sunt onorată. Sper că n-aţi fost… tulburat de călătoria dumneavoastră. Se pare că eu sunt motivul.

— Nu, nu mai poate fi vorba de iritare, spuse Demetrios. Încă nu sunt sigur de rostul meu aici… Am impresia că mergem într-o călătorie lungă, iar regina a cerut personal ca eu să fiu aici. Nu-mi dau seama de ce.

— Pentru că aveţi, dintre toţi mekhanikoi, ideile cele mai avansate, spuse Oresias. Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés se aşteaptă să descoperim câteva minuni şi speră ca dumneavoastră să ni le puteţi explica, dacă doamna noastră Vaskayza nu va putea.

— Poate, spuse Rhita.

— Ar fi o minune, într-adevăr.

Demetrios dădu din cap cu uimire apoi se uită la cutia în care se afla clavicula.

— E unul dintre Obiecte?

Rhita încuviinţă. Demetrios avea trăsăturile unui locuitor din Nea Karkhédôn, dar pielea îi era mai strălucitoare, mai măslinie. Probabil că avea şi ceva sânge din Latiné sau din Aigyptos.

— Îmi veţi ierta, cred, umila-mi curiozitate, spuse el. Mekhanikoi de la şcoala mea au învăţat din copilărie despre Obiectele pe care le avea sophé. Să vezi unul în realitate… Părea dornic să-l atingă, dar Oresias dădu discret din cap.

— Sunt încântat să vă întâlnesc, încheie Demetrios, zâmbind din nou. Rhita se uită către ceilalţi bărbaţi din maşină. Era singura femeie de acolo. În expediţie mai mergeau doar două femei. Sperase să fie mai multe, dar părerile celor din Alexandreia erau foarte diferite de cele ale oamenilor din Rhodos, cu toată influenţa Kleopatrei.

Coloana maşinilor cu aburi şerpui prin Brukheion şi Neapolis la ivirea zorilor, în trecere pe lângă negustorii şi pescarii care mergeau pe jos sau călare pe măgari, către prăvăliile lor. Aerul era aspru, mai curat decât fusese în ultimele câteva zile, lucru care părea să fie un semn bun. Alexandreia fusese renumită pentru aerul ei curat; fabricile din deltă schimbaseră totul.

O dată trecuţi de Neapolis şi de districtul aigyptian – unde drumul se afla deasupra cocioabelor cu stâlpi de ciment – ajunseră lângă o nekropolis împrăştiată în faţa lor, la marginea de vest a oraşului, un amestec de morminte cu pietre de marmură, calcar şi granit roşu şi cenuşiu. Nu-i opri nimeni la porţile oraşului; influenţa reginei în poliţie era încă puternică.

Soarele era de mult pe cer, când trecură prin oraşul morţilor. Sărăcimea invadase nekropolis cu veacuri în urmă, mutându-se în morminte de familii uitate şi alcătuind o structură socială unică, violentă, care devenise prin ea însăşi, pentru toţi cei de acolo, un mod de viaţă. Singurul lucru pe care putea să-l facă poliţia era să împiedice nekropolis-ul să se mute în Neapolis; cartierul aigyptian era ca un fel de tampon. Totuşi, nimeni nu tulbură caravana în drumul ei pe autostrada, plină de bolovani şi gropi, care trecea printre morminte.

Şi aici, regina îşi avea legăturile şi susţinătorii ei.

Dincolo de grămada mohorâtă a ultimelor morminte, din

câmp şi din iarba veştejită răsări un drum militar, asemeni unui miraj negru. Caravana urmă acest drum până la aerodromos, încă zece schoene către vest. La sosirea lor în aeroport, dimineaţa se terminase. Rhita simţi mirosuri de kerosen şi de ulei aduse de vânt şi auzi un zgomot continuu, în vreme ce avioanele cu reacţie decolau ca să patruleze la graniţa cu Libya. Prin geamurile de plastic din prelata care acoperea maşina se vedea prea puţin; navele se îndepărtau rapid.

— Am ajuns, spuse Oresias, ridicându-se şi întinzându-şi genunchii. Demetrios era lângă el, încă nesigur de locul lui.

Caravana se opri pe o fâşie de asfalt, lângă un imens pătrat din beton. Coborând şi uitându-se spre stânga, Rhita văzu şiruri lungi de avioane argintii strălucitoare, avioane de luptă care păreau să aibă numai aripi şi bombardiere mai mari, în formă de săgeată, purtând însemnele provinciilor Ioudaia şi Antiokheia syriană. În faţa lor se întindea deşertul de vest, o panglică îngustă de galben deasupra betonului alb şi a asfaltului negru. Un avion de luptă trecu la mai puţin de patru sute de braţe deasupra convoiului şi ateriză pe pista cea mai apropiată. Rhita ridică mâna în care ţinea cutia claviculei şi îşi acoperi urechea stângă, cutremurându-se din cauza zgomotului.

În timp ce se plimbau pe lângă maşină, văzu două nave de transport înghesuite pe platformă, colorate în brun mohorât, cu pete galbene şi albe. Păreau oribile şi greoaie în comparaţie cu avioanele de luptă; erau ca nişte case zburătoare. De lamele lor lungi, orizontale, atârnau nacelele de mărimea unui om, aşezat de fiecare parte, la trei braţe deasupra pământului. Câţiva oameni în costume de zbor roşii şi albe stăteau lângă nave conversând, urmărind debarcarea pasagerilor din maşini.

Din spatele următorului vehicul din coloană ieşi keltul împreună cu un mic contingent din garda palatului; ea îşi dădu seama că toţi aceştia trebuiau să o apere pe ea.

Îşi reprimă brusca dorinţă de a arunca clavicula şi de a o

lua la fugă în deşert.

Un vânt şuierător ridica firişoare de nisip de pe asfaltul care scârţâia sub tălpi. Privi spre soare, închizând ochii în strălucirea razelor lui.

Era o zi ideală pentru zbor. Sperase să poată fi altfel. Se gândi la sanctuarul lui Athéné Lindia, cu treptele lui de piatră fierbinte în razele soarelui şi la apa mării, albastră ca piatra de lapislazuli.

— E timpul să ne îmbarcăm, spuse Oresias. Didaskalos, ajutaţi-vă studenta, vă rog.

Demetrios îi oferi Rhitei braţul său, dar ea refuză, luând-o înainte cu paşi mărunţi, ca să-şi arate hotărârea.

— Aparatul nostru e cel din dreapta, o îndrumă Jamal Atta.

Oresias îşi miji ochii şi privi peste câmp, la clădirile joase, înşirate printre dunele din sud.

— Aşteptăm o primire? întrebă el.

Privirea Rhitei privi în direcţia indicată de degetul lui şi descoperi în depărtare o coloană de vehicule, cam la o jumătate de parasang de platforma pe care stăteau.

— Nu, spuse Atta cu încordare. Această parte a pistei era a noastră.

— Atunci, ar fi mai bine să ne grăbim.

Demetrios se mută în spatele Rhitei, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze. Împreună cu keltul, gărzile palatului se alăturară grupului de la intrarea în navă, aşezându-se în linie, la ordinul lui Atta. Consilierul militar blestemă de câteva ori, în barbă; îşi plimba privirile rapid de la lăzile cu provizii care mai trebuiau încărcate la maşinile care se apropiau de ei.

Oresias bătu în peretele de plastic şi kybemétés deschise o ferestruică.

— Dacă trebuie, ridici obiectul ăsta de la pământ fără să-ţi spun. Să o iei pe ea de aici dacă ajung la noi.

— Am primit un apel prin radio, informă kybemétés.

— Nu trebuia să fie *niciun apel*, îi spuse aspru Oresias.

— Atunci nu cred că aşteaptă vreun răspuns, observă calm kybemétés. Toată lumea trebuie să fie îmbarcată cu două minute înainte de a putea decola. Am nevoie de timp să-mi pun lamele în mişcare. Închise fereastra cu zgomot.

Rhita îşi găsi locul înăuntrul fuselajului îngust, un pătrat din prelată căptuşită, întinsă între două bare de fier paralele. Demetrios îi înmână cutia cu placa şi o ajută să pună clavicula în caseta ei, la loc sigur, într-o plasă, deasupra. Zgomotul motoarelor, chiar deasupra capetelor, era foarte puternic, ameţitor. Un om din echipaj le dădu căşti şi le făcu semn să se aşeze şi să-şi încheie centurile de siguranţă.

Afară, ultimele rezerve erau încărcate în grabă în a doua navă. Şoferii maşinilor se întoarseră la vehiculele lor, îndreptându-se către şoseaua militară. Rhita se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar fi prinşi; cum de intraseră în necazul ăsta? Ce greşiseră?

Îşi apăsă palmele peste căşti şi închise ochii. Nu mai zburase niciodată.

Oresias o bătu pe umăr; Rhita deschise ochii.

„Am plecat”, schiţară buzele lui. Se uită pe fereastra pătrată, aflată în locul ei şi cel al pilotului şi văzu nacelele estompându-se pe măsură ce lamele se roteau mai repede. Zgomotul părea să-i transforme întregul corp în lichid. Nu mai urinase de ore întregi. Nevoia era intensă. Strânse din dinţi.

Cele două nave se desprinseră de pământ şi părăsiră pista, accelerând spre nord. Nu vedea soldaţii rămaşi în vehiculele din spatele lor. Spera că nu vor trage.

Demetrios, care stătea lângă kelt, în partea opusă, zâmbi, în ciuda feţei sale cenuşii şi a expresiei preocupate. Rhita închise din nou ochii.

Ştia că nu va mai vedea niciodată Rhodosul, nici pe Rhamon, nici sanctuarul Athénéi Lindia. O simţi ca pe o certitudine absolută, dincolo de orice îndoială.

Pentru prima dată, înţelese cu adevărat prin ce se

asemănau călătoriile, a ei cu a Patrikiei. La vremea călătoriei, şi bunica ei era tânără; numai cu doi ani mai în vârstă decât Rhita. Nu numai că plecase de acasă, dar fusese purtată în spaţiu de rachete, departe de Pământ – către Gaia.

Deci, cine era de vină? Ce ar fi putut face ca să scape de povara aceasta? Rhita se rugă, amintindu-şi liniştea şi pacea pe care le trăise în umbra sanctuarului Athénéi şi, pentru o clipă, se întoarse acolo, în acel loc, având-o pe Athéné deasupra, în hangarul acela din lemn.

Apoi nava se înclină brusc şi ea văzu pe fereastră o nesfârşită foaie de oţel, care se întindea dedesubtul ei – oceanul, la sute, poate chiar mii de braţe în jurul lor.

— Ne întoarcem spre est, îi strigă Oresias în ureche. Cred că am plecat fără nicio avarie. Cel puţin nu suntem urmăriţi.

— Ce vom găsi la întoarcere? strigă Atta. – Chiar şi când striga, vocea lui exprima o mare nefericire. Îşi smuci mâinile, apoi îşi frecă tâmplele cu vârfurile degetelor. – Ce s-a întâmplat?

Întrebarea rămase fără răspuns. Aşa cum fusese stabilit, nu perturbaseră undele radio, zburând la cinci sau şase parasangi distanţă de coastă.

Presiunea din vezică devenise prea mare. Se aplecă, gesticulând către Oresias, cerându-i să-şi scoată casca şi îi spuse ceva cu voce joasă, încă nu putea să o audă.

— Am nevoie să urinez, strigă ea.

Exploratorul ridică o sprânceană şi arătă în spate, unde un membru al echipajului urina într-un recipient de metal.

— E o perdea acolo.

Rhita încuviinţă. Nu era prea stânjenitor pentru un fost gynandros

— Ceea ce Patrikia numea un *tomboy.* Când termină, urmând instrucţiunile de pe recipient, turnă conţinutul într-o pâlnie din podea. Probabil că totul se împrăştia în mare, era ploaia ei personală.

Până la urmă, se obişnui cu zgomotul şi mâncă dintr-un pachet fructe uscate şi alune, potolindu-şi setea cu vin diluat cu apă. Unul dintre cei trei membri ai echipajului împărţi tuturor pungi de plastic cu ulei de măsline, spunându-le:

— Pentru sănătatea voastră. Daţi-l pe gât.

Rhita se uită la raftul de deasupra să vadă dacă nu i se întâmplase nimic claviculei. Încerca să se convingă că expediţia mergea bine şi că nu avea niciun rost să simtă vreo părere de rău; oricum, regretele îi stăpâneau toate gândurile. După o oră, starea ei începu să se schimbe. Aproape că se obişnuise cu pulsaţiile stomacului, cu senzaţia că i se ridică şi coboară tot timpul. După ce privi pe fereastră şi văzu cerul limpede, fără nori, de deasupra coastei – şi apoi, departe, la sud-vest, ceaţa plină de fum de deasupra deltei – lucrurile îi apărură într-o altă lumină şi până la urmă chiar se binedispuse. Începu să-i asculte pe Oresias şi pe Jamal Atta plănuind, împreună cu kybemétés, cursul de zbor, în timp ce nava era condusă de asistentul acestuia. Sub ei, în dreapta, zbura al doilea aparat, urmându-şi precis cursul.

Keltul şi gărzile palatului suportau situaţia cu stoicism, fără să scoată o vorbă. Rhita se gândi că între ei era un fel de întrecere: pierdea cel care dădea vreun semn de nelinişte.

Demetrios nu mai era atât de cenuşiu, dar nu arăta prea fericit. Rhita se aplecă deasupra spaţiului dintre ei şi apoi îşi desfăcu centura de siguranţă ca să ajungă mai aproape de el. Bătu în cască şi şi-o ridică.

— Să facem un concurs, spuse ea şovăitor.

— Ce fel de concurs? strigă el.

— Primul care arată speriat, bolnav sau supărat pierde. – Dădu din cap către gărzi şi către kelt, apoi zâmbi. – Jucăm?

— Jucăm, spuse Demetrios întorcându-i zâmbetul. Deşi am pierdut deja, spuse el cu tristeţe.

— Începem acum. Să ne trezim.

Atta se uită la ei cu vădită dezaprobare.

— Unde suntem? îl întrebă Rhita, strecurându-se lângă grupul celor trei şi smulgându-şi căştile de pe cap. În acel moment, curajul ei părea nelimitat.

— La vest de Gaza, spuse Oresias. Totul merge excelent. Urmăm drumul lui Alexandros! Avem o oprire la Damaské, pentru alimentare, apoi la Bagdadé, apoi zburăm spre Raki, deasupra Mării Kaspiene, unde vom fi urmaţi de un avion cu combustibil. Ne vom realimenta în aer, deasupra Republicii Hunnos şi, după încă două ore, vom fi la locul dumneavoastră din stepă. Sper că provinciile noastre aliate chiar cred în omagiile aduse reginei.

Zgomotul motoarelor era acum, pentru Rhita, garanţia securităţii personale. Dormi o oră, visând întinderi de nisip, şi, când se trezi, descoperi că trecuseră de Ioudaia şi se apropiau de Damaské. Nisipul, piatra şi crestele munţilor treceau pe dedesubt ca o enormă prăjitură scoasă atunci din cuptor. Se gândi la caravane, la zile de călătorie, la cei morţi de sete, la cei care săpau după apă în vechile fântâni... Simple poveşti. Era pur şi simplu ireal să treci peste toate astea în zbor, ca o pasăre trimisă de un zeu.

Din nisipurile care semănau cu prăjitura scoasă din cuptor răsări o pată verzuie, îndepărtată, ca o picătură de vopsea. Rhita simţi mirosurile din Damaské înainte de a vedea oraşul; mirosuri de viaţă şi apă, de verdeaţă, care o făceau să-şi ridice capul şi să adulmece, aşteptând mai mult. Demetrios şi Oresias erau adânciţi în planurile expediţiei; mekhanikos afla acum ceea ce nu ştiuse de la început. Rhita se întrebă cum s-ar fi simţit ea dacă ar fi fost obligată să vină, aşa cum fusese Demetrios. „Dar am fost obligată”, îşi reaminti. „Bunica mea m-a ales.” Se descotorosi de curelele scaunului şi privi pe fereastră.

Damaské se pretindea cel mai vechi oraş din lume. Săpăturile făcute la Jéricho în ultimul secol contraziseseră această pretenţie, dar Jéricho era o comunitate restrânsă, puţin mai mare decât un sat; Damaské fusese oraş vreme

de milenii. Era marele centru comercial al Syriei, înconjurat de livezi şi câmpuri, cu zigurate din sticlă, oţel şi piatră ridicându-se în mijlocul cartierelor evreiesc şi horian. Masiva fortăreaţă persană domina sudul oraşului şi mai la sud încă se afla aerodromos El Zarra, un aerodrom civil internaţional.

Atta se întoarse din cabina lui kybemétés şi îi spuse că erau gata să aterizeze în împrejurimile aerodromului El Zarra pentru realimentare.

— Sper să aflu câteva noutăţi acolo, dacă voi găsi pe cineva dornic să vorbească. Îşi scutură mohorât capul prelung.

Aeronava coborî brusc şi se apropie de aerodromos până aproape de vârfurile copacilor. În ciuda încordării, Rhita zâmbi, simţind mirosul de curmale şi fumul din Damaské. Nu mai fusese în acele locuri dar, dacă avea să mai trăiască, îşi promise să fie o doamnă umblată prin lume.

Aterizară pe un platou neted din ciment, lângă câteva maşini vechi şi uzate, care duceau rezervele de combustibil. Oameni obosiţi, plini de praf, se apropiară de cele două aeronave trăgând după ei furtunuri lungi, de culoarea nisipului. Aşteptară să se oprească elicele, apoi traseră furtunurile până la câţiva paşi de uşile laterale. Oresias deschise uşa şi sări jos, urmat de Atta, de gărzi şi de Demetrios. Keltul respiră adânc şi îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să şi-l cureţe.

Atta vorbi cu cel mai apropiat supraveghetor de pistă, care părea decis să nu spună nimic, concentrându-se doar la montarea furtunurilor şi la pomparea combustibilului. Atta se îndreptă către un şofer de camion şi păru să aibă mai mult noroc. Când se întoarse, arăta chiar mai dezolat decât înainte, dacă-şi putea închipui cineva lucrul acesta.

Rhita veni lângă mekhanikos, iar Atta le spuse ce auzise:

— Nu există niciun fel de comunicare cu Alexandreia; luăm acum combustibil, dar trebuia să mai luăm şi hărţile aeriene ale Stepelor de la Centrul Cartografic Syrian, iar de

acolo n-a venit nimeni.

— Ce vor să spună prin *niciun fel de comunicare?* întrebă Oresias.

— Ce se aude. Nici radio, nici telefon, nimic, din câte ştie şoferul. El este şi ofiţer şi vorbeşte în permanenţă cu piloţii care vin în aerodromos. În Alexandreia au fost oprite toate zborurile. Singurul care a ajuns aici astăzi este al nostru.

Oresias îşi prinse în palmă încheietura mâinii şi o răsuci nervos.

— S-a întâmplat ceva acolo.

Demetrios îl privi printre gene, curios.

— Ce…

— N-am fost băgaţi în seamă, spuse Atta. Ne-am luat combustibilul, dar oficialii din Damaské n-au avut vreme de alte amănunte. Asta îmi spune că acum influenţa reginei s-ar putea să fie mai puţin importantă pentru ei…

Oresias îşi răsuci încheietura până când aceasta păru că se rupe.

— O lovitură de palat?

Atta dădu din cap, nedorind să facă vreo speculaţie.

— Noi avem misiunea noastră. Dar ceva s-a întâmplat. Trebuie să fi început chiar înainte de plecarea noastră. Nu putem să transmitem mesaje radio… ne-ar lua o oră sau mai mult să mergem în oraş sau la administraţia de pe aerodromos şi să instalăm un cablu… – Dădu din umeri. – N-avem de ales. Trebuie să mergem înainte.

Rhita privi spre turnurile şi ziguratele din Damaské, dându-şi seama că nu-i era teamă; ar fi trebuit să-i fie. Senzaţiile amestecate din timpul zborului, plictiseală şi veselie, încă o stăpâneau, ca un drog.

— Verificaţi clavicula, vă rog, îi spuse încet Oresias, în timp ce urcau din nou în navă. Vreau să ştiu dacă ţinta noastră se mai află acolo.

Rhita scoase cutia din plasă, o deschise, atingându-i cu un deget mânerul. Lumea în culori strălucitoare se roti din nou în faţa ei şi crucea apăru în aceeaşi poziţie,

neschimbată.

— E încă acolo, afirmă ea. Oresias se aşeză la locul lui, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

În câteva minute, aeronava era alimentată cu combustibil şi gata din nou de zbor. Atta urcă ultimul la bord şi trânti uşa cu furie.

— Ce ne facem cu combustibilul pe care trebuia să-l luăm cu noi, în nava de transport? murmură el. Cum ne întoarcem?

DOUĂZECI ŞI TREI

Thistledown

Olmy sosi în cavitatea a patra după o oră de la plecarea din staţia de tren abandonată din cavitatea a cincea. Trenul îl purtase peste o întindere de apă argintie, tremurătoare, şi îl lăsase la o staţie din Northspin Island, în primul cartier, lângă capul de nord al cavităţii. Evitându-i pe cei câţiva excursionişti de pe-acolo, închirie un minitren, apoi merse zece kilometri până la un cap de linie şi apoi până la o pădure groasă de conifere.

În interiorul implanturilor de memorie, izolat de personalitatea lui primară, parţialul nou creat îşi continua cercetarea, de data aceasta mai precaută, asupra mentalităţii jartului.

Trei ore mai târziu, stătea sub un séquoia vechi de zece mii de ani; în jurul lui cernea o burniţă slabă, adusă de curenţi şi picioarele i se afundau în lutul vechi.

Oricât de izolat şi de preocupat s-ar fi simţit înainte, după lunile în care cercetase psihologii non-umane, nimic nu se compara cu sentimentul de autoexil pe care îl încercase acum. Se gândi la Tapi, care mai lucra încă, pentru examenele lui de încarnare. Îşi spuse că n-avea să-şi mai vadă fiul pentru o vreme, dacă avea să-l mai vadă vreodată; la fel, şi în ce o privea pe Suli Ram Kikura. Nu părea posibil ca drumurile lor să se mai întâlnească.

Simţea coaja groasă a bătrânului copac; se întrebă dacă se putea simţi înrudit cu arborele. De fapt, nu se simţea înrudit cu nimeni, nici măcar cu ai lui şi asta îl tulbura. Era

puţin probabil ca regulatorii din implanturile lui să nu funcţioneze bine sau ca el să simtă o stare mentală nesănătoasă. Dar, pentru mai multă siguranţă, pomi un test al minţii sale primare şi al regulatorilor din implanturi.

Nu sunt stări improprii, îi spuseră rezultatele.

Mai curând stress dus la extrem şi sentimentul pericolului.

Toţi aceşti copaci supravieţuiseră repunerii în rotaţie a asteroidului, după Separare. Trecuseră prin pierderea temporară a greutăţii torente de apă, vreme haotică şi ani în care nu fuseseră îngrijiţi şi acum păreau să fie puternici. De ce n-ar putea să se simtă, pur şi simplu, încurajat de asta?

„De ce nu pot să simt nimic?”

De dincolo de barierele de siguranţă dinlăuntrul implanturilor, veni un zgomot pe care îl planificase. Parţialul său îi trimise un şir de informaţii care indicau succesul penetrării depozitelor culturale şi personale ale jartului. Mai mult, parţialul schimbase cu acesta saluturi precaute.

Olmy se aşeză lângă un copac şi respiră adânc. Mult mai curând decât se aşteptase, începuse un soi de dialog. Pentru moment, jartul găsea un avantaj oarecare în cooperare. Era posibil ca în curând să poată şti câte din memoriile extensibile ale jartului erau reale şi câte artificiale; nu părea plauzibil ca jartul să renunţe de bunăvoie la informaţii despre specia lui. Dar atunci totul devenea ciudat şi Olmy încă nu avea nicio idee despre psihologia jartului, despre ce era sau nu era acesta capabil să facă.

Când parţialul îşi transferă descoperirile către Olmy, acesta, cu ochii deschişi, văzu atât pădurea cât şi:

Mari nave ale jarţilor, de forme prismatice, mişcându-se cu încetineală maiestuoasă deasupra unui segment colonizat al Căii

(revenind în câteva straturi vizuale, dar mult mai ordonate, mai puţin agitate)

şi nori mişcători de maşini însoţitoare, în formă de muşte şi vehicule mişcându-se dinspre navă spre rampe curbate de pe pardoseala Căii.

Luând-o de la capăt, Olmy îşi dădu seama că sub rampa cea mai apropiată era o imagine inversată a exteriorului unei planete. Încercă să reinterpreteze datele, dar nu reuşi; se părea că, măcar în cazul acesta, porţile făcute de jarţi nu erau găuri circulare, ci tăieturi în peretele Căii, largi de câţiva kilometri. Ca de obicei, exista posibilitatea ca toate informaţiile primite până acum să fie false, şi ca însuşi jartul să fie o cursă; o posibilitate de a verifica ar fi fost să-l întrebe pe Korzenowski dacă se puteau face porţi alungite în peretele Căii. Chiar dacă erau posibile, alte detalii puteau fi distorsionate…

Altă memorie:

amestec cu alte fiinţe

(Jarţi? Clienţi ai jarţilor?)

într-un lichid dens, verde, viermi argintii mult mai mici trec printre jarţi, încolăcindu-se din când în când unul în jurul celuilalt şi strângându-se destul de tare ca să se vadă urme pe carnea lor: *Câteva din acele fiinţe amintesc de corpul jartului păstrat în memoria din cavitatea a cincea din Thistledown; alte fiinţe sunt covoare netede, negre cu pete albe, cu franjuri ondulate, fiinţe care zboară prin lichid; sau stele de mare cu trei braţe egale, având la capătul fiecărui braţ mandibule flexibile, sau degete, sau tuburi incolore din care ies forme nedefinite…*

Toate acestea păreau să aibă, ca origine comună, fundul

unei mări îndepărtate, de coşmar, iar Olmy nu reuşea să înţeleagă ce era cu ele.

Erau şi alte imagini, prea multe să le poată vedea pe toate deodată. Fişând aceste descoperiri fără să le mai examineze, se mută la schimbul de saluturi:

Parţial: *(Reluare a memoriilor capturării şi un şir de informaţii semnificând că existenţa şi starea jartului sunt cunoscute.)*

Jart: *Sunt dincolo de îndeplinirea misiunii? Unde este semnul pentru accelerarea datoriei mele*?

Parţial: *Eşti dincolo de contactul cu specia ta.*

Jart: *Care este starea frate-tată? Această comunicaţie se face din cauza unor neglijenţe de comandă*?

Parţial: *Starea frate-tată necunoscută. Nicio neglijenţă de comandă. Eşti capturat şi eşti în examinare.*

Jart: *Recepţionat starea personală: capturat.*

Parţialul trimise apoi o lungă listă cu întrebări, care se aflau, deja, în curs de prelucrare. Deocamdată, Olmy avea măcar iluzia unui progres.

Parţialul transferă alt şir de informaţii:

Jart: *Cooperare şi transfer de informaţii despre stare? înlocuire a neglijenţei de comandă şi a comenzii?*

Aceasta părea să fie echivalentă cu un soi de predare. Olmy marcă expresiile „accelerarea datoriei” şi „neglijenţă de comandă” şi izolă comanda, întrebându-se dacă acestea erau nivele în societatea jarţilor. Parţialul fusese de acord cu condiţiile pe care le oferea jartul, supus unor explicaţii ulterioare. Limitele şi metodele merseseră acum, cu barierele încă ridicate şi fără dorinţa de a fi coborâte, exceptând transferul descoperirilor suplimentare şi verificările stărilor prin care trecea fiecare.

Olmy îşi înfundă mâna în lutul de lângă el şi privi la

crengile copacului de deasupra. Toate sistemele lui de apărare erau delimitate. Era posibil ca jartul doar să se pregătească de alt atac.

Într-un fel, nu credea că totul era atât de simplu. Eşuând în încercarea de a-l ucide sau de a-l supune imediat pe Olmy, jartul adoptase, în aparenţă, o nouă tactică. Unde putea să ducă, Olmy nu avea nicio idee.

Dar, între ei doi începea un schimb amănunţit.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Gaia

Elamite Bagdadé era o ruină reconstruită cu încetineală de nekhemiţii mesopotamieni, care se mutaseră spre apus în hoarde blindate, mecanizate şi jefuiseră oraşul cu douăzeci de ani în urmă, în timp ce Oikoumené era ocupată cu una dintre nesfârşitele incursiuni libyane de-a lungul propriilor graniţe. Nekhemiţii nu prea putuseră să stăpânească poporul decadent, dar foarte eficient, pe care îl jefuiseră cu atâta pioşenie în numele zeului lor asupritor şi fără chip; i se adresară atunci Kleopatrei, una dintre cele câteva regine de pe Gaia, şi îi ceruseră să devină mireasă a lui Nekhem. Cererea era atât de grotescă şi de oportună, încât nu putea să fie respinsă; de atunci, Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés era venerată în efigie la Bagdadé, iar banii şi asistenţa tehnică din Oikoumené începuseră să curgă către vechiul oraş. Nekhemiţii păzeau graniţele cu Republica Hunnos şi cu Nordic Rhus.

Jamal Atta credea că era puţin probabil să aibă probleme în Bagdadé şi, într-adevăr, după trei ore de zbor din Damaské, ofiţerii cu turbane şi robe roşii de pe noul aeroport le dădură tot combustibilul de care aveau nevoie, precum şi hârtiile teritoriilor kazakh, kirghiz şi uzbek din Nordic Rhus. După ce părăsiră Bagdadé, keltul se aplecă, cercetând podeaua şi ridică un obiect, zâmbind prosteşte. Mici statuete de plastic, reprezentând-o pe Kleopatra împreunându-se cu Nekhem, fuseseră aruncate prin uşile aeronavei, odată cu proviziile.

Rhita luă statueta pe care i-o dăduse keltul. O pipăi gânditoare, fascinată de vigoarea ei barbară. Ignoranţi, lipsiţi de eleganţă, vicioşi, cruzi dincolo de puterea ei de înţelegere, totuşi cinstiţi şi plini de viaţă; Nekhemiţii puteau ajunge într-o zi să stăpânească toate pământurile de mijloc ale vechii lumi. Îşi dori ca, până atunci, să renunţe la Nekhem. Era un zeu oribil.

Din Bagdadé traversară pământurile lui Nekhem şi, graţie unui vânt favorabil, ajunseră în două ore la Raki, Raghae pe vremuri, un teritoriu care aparţinea tot lui Oikoumené. Raki era un oraş izolat pe o insulă paşnică, dar puternic fortificată pe toate marginile sale. Acolo, Oresias află de la un inspector militar de pe aerodromos că nu sosiseră veşti din Alexandreia şi că escortele lor de transport – o aeronavă cu combustii şi un vechi avion cargo care urma să fie abandonat – erau gata să-i însoţească din punctul acela.

Acum începea incursiunea pe un teritoriu cu adevărat periculos. Cu cinci sute de ani în urmă, persanii şi cetăţenii Oikoumené din Europa fuseseră izgoniţi spre vest şi apoi către mări – Marea Priddeneiană şi Marea de Mijloc – de alanoi şi hunnoi, popoare nomade care supuseseră triburile teutonice, transformând totul într-o mare naţiune de războinici rătăcitori. Imperiul se întindea din Galeia şi Kimbria până la marile ziduri din Chin, cel mai mare imperiu pe care îl cunoscuse lumea şi cel mai fragil. În cincizeci de ani, imperiul dispăru ca un vis de sânge şi fum, iar skythianii şi Nordic Rhus se mutaseră în acele locuri. Alanoii şi avarii se aşezaseră, până la urmă, la est de Marea Kaspiană, iar hunnoii la nord şi la est de ei. Timp de o mie de ani, aceste teritorii se tot schimbaseră, dar îşi păstraseră formele de bază, până la sosirea piraţilor şi jefuitorilor care ameninţau Hellasul: oamenii din Aigaian Turkmenoi.

Turkmenoii îşi găsiră, şi ei, colţul lor, mutându-şi acţiunile piratereşti spre Marea Kaspiană – dincolo de teritoriul muntos dintre republicile altaice, peste care zbura acum aeronava. Turkmenoii nu recunoşteau pe nimeni de stăpân,

nimeni nu era mai presus de ei. Trăiau izolaţi şi încercau să se împotrivească intruziunilor din lumea exterioară. N-ar fi avut nicio milă pentru avionul care ar fi fost forţat să aterizeze; dar turkmenoii nu aveau asemenea arme.

Rhita privea sutele de mile pe care se întindeau crestele stâncilor de sub ei şi se simţea mai sigură ca niciodată. Înţelese cât de schimbătoare sunt gândirea şi istoria oamenilor, contradicţiile dintre culturi, la fel de greu de descris ca şi vârfurile şi trecătorile de piatră peste care trecea şi i se părea că oamenii nu împărtăşeau un singur adevăr. Asta însemna fie că nu exista un singur adevăr, fie că oamenii aveau să se omoare între ei pentru a-l găsi… Oricum, era deprimant să se gândească la asta.

Exaltarea care o cuprinsese în urmă cu câteva ore se transformase în nelinişte. Era obosită; somnul pe aeronavă nu era odihnitor, în nesfârşitul zgomot al motoarelor. O durea din nou stomacul; nu simţea că ar fi trebuit să mai mănânce şi totuşi îi era foame. Nu se plângea de nimic, dar zborul o ducea înainte, fără încetare…

Realimentară din nou în aer, deasupra graniţei de nord-est a turkmenoilor. Metoda era interesantă, atât cât putea ea să vadă. Avionul cu combustibil viră, îndepărtându-se de grupul lor şi se întoarse la Raghae, lăsând nava cargo să-i escorteze. În ciuda neliniştii, trebuiau să admită că expediţia se desfăşurase normal, până în acel moment.

Împotriva propriei voinţe, gândurile Rhitei zburau către casă. Nu avusese niciodată vreun fel de opinii despre Oikoumené; se aflase mereu în acelaşi loc, părea nemuritoare. De când se născuse, nu avusese parte de niciun dezastru de proporţii atât de mari, încât să-i afecteze lumea. Totuşi, Rhodosul se bucurase de pace doar optzeci de ani. În copilărie, se scăldase în craterele mari de pe dealurile din jurul Rhodosului, umplute cu apă de ploaie, găuri făcute de explozii în timpul bombardamentelor de care nu-şi mai amintea aproape niciunul dintre cei care erau în viaţă. Dar acum, dacă regina însăşi era în pericol…

Întreaga Oikoumené putea să-şi schimbe înfăţişarea. La întoarcere, acest cămin poate nu i-ar mai fi oferit siguranţă. Rhita se agita în locul ei, gândindu-se la război, la răzvrătire şi moarte.

Munţii de sub ei lăsară loc unor câmpii de culoare ocru, cu dealuri rotunde, sterpe şi promontorii de piatră. Ocrul deveni verde pătat, cu lungi panglici de râuri.

— Am trecut de marginile de sud ale Republicilor Hunnos şi Alanos, spuse Oresias, întorcându-se de la locul lui din faţă.

Pentru douăzeci de minute, zburară aproape de nivelul solului. Mai ales Atta părea să se simtă nenorocit, dând din cap şi frecându-şi în disperare mâinile de genunchi, aşteptând să fie detectaţi de vreun turn de observaţie din Nordic Rhus, Uzbek sau Kazakh. Nu apăru însă niciun semnal; în aparenţă trecuseră fie pentru că nu fuseseră văzuţi, fie pentru că semnalul fusese prea mic pentru a fi luat în seamă.

— O oră, spuse Oresias.

Motoarele bâzâiau şi vântul sufla prin găurile din carcasa aeronavei. Rhita încercă să adoarmă din nou, dar reuşi numai să închidă ochii, nu să şi evadeze din realitatea care o înconjura. Simţea dureri peste tot din cauza tensiunii şi pentru că încerca să-şi ascundă agitaţia. Bărbaţii stăteau încremeniţi ca nişte statui, stoici, cu feţe împietrite, înclinându-se înainte şi înapoi, după cum manevrau avionul, sau când acesta nimerea într-un gol de aer.

Cum putea fi, în acelaşi timp, atât de neliniştită şi atât de obosită? Ar fi putut chiar să moară fără ca momentul morţii să o impresioneze… Oare moartea – şi-o imagina ca pe un imens şarpe negru, cu cranii în loc de dinţi – s-ar da înapoi în faţa unei victime atât de reci şi calme? Legile morţii îi ocoleau, oare, pe cei nepăsători?

Privi pe fereastră. Privi spre soare. Folosi din nou vasul din spate, îl vărsă, de data asta deasupra stepelor. Se aşeză din nou. Ascunsă în ea însăşi.

— Cât de aproape suntem? o întrebă Oresias.

Ea reuşise să adoarmă şi avusese visuri ciudate. Rhita îşi frecă ochii şi apoi strânse clavicula. Globul apărea acum mult mai mare şi tăietura de pe suprafaţa lui era mult mai scurtă, cu simboluri din ce în ce mai ciudate, cu forme abstracte strălucind pe lângă tăietură, fără vreo explicaţie. Apoi coborî spre stepă; crucea era tot acolo, roşie, vibrând.

— Lăsaţi-mă să stau în faţă, spuse Rhita. – îi făcură drum către cabina lui kybemétés, şi asistentul îi dădu locul său. Apucă iarăşi clavicula, simţindu-i răspunsurile, şi se uită peste ierburile nesfârşite din faţa sa. – Jos, vă rog, spuse ea.

— Cât de departe? întrebă kybemétés.

— Încetiniţi şi coborâţi la… o sută de braţe? Mai puţin?

Privi înapoi către Oresias.

— O vom vedea? întrebă el.

— Nu ştiu. S-ar putea să nu fie largă… Dar voi şti când vom ajunge.

Cele două aeronave încetiniră şi coborâră, în timp ce avionul cargo descria cercuri largi deasupra lor, la interval de câteva minute, cât timp dură căutarea. Rhita se concentră asupra nivelului stepei, încercând să stabilească un acord cu ceea ce simţea în claviculă… un exerciţiu nu neapărat necesar, aşa cum se dovedi curând.

— Aici, spuse ea. Opriţi aici. Clavicula îi transmise, pur şi simplu, nu putea să-şi dea seama cum, că erau deasupra locului. Nava trecu peste ţintă, iar Rhita îi îndrumă înapoi, până când amândouă avioanele se opriră la o sută cincizeci de braţe unul faţă de celălalt, locul întinzându-se dedesubt, acum uşor de recunoscut: o luncă roditoare plină de iarbă, de o parte şi de alta a unei mici albii noroioase. Rhita nu vedea poarta cu ochii, dar clavicula îi spunea poziţia precisă.

— Să aterizăm, îi spuse Oresias lui kybemétés. Acesta vorbi cu partenerii de pe cealaltă aeronavă şi apoi coborî pe lungimea ultimelor braţe, atingând iarba cu o uşoară

lovitură, căci lamele aparatelor provocau valuri care se împrăştiau şi se ciocneau între ele.

— Opriţi motoarele, spuse Atta în spatele lui Oresias. Ne trebuie linişte. Am venit aici ca o turmă de diavoli beţi. N-are niciun rost să mai continuăm aşa.

— Acolo e vreun loc pentru navă? o întrebă Oresias pe Rhita.

Pentru o clipă, ea nu înţelese – de unde avea să ştie? – apoi îşi aminti că putea întreba clavicula. Din ce îi afişă aparatul, trecu peste peisajul simplificat şi căută o suprafaţă netedă, neaccidentată, lungă de câteva stadii, pe care putea să aterizeze aparatul.

— Câteva sute de braţe spre nord-est, spuse Rhita. Pare neted, dar s-ar putea să aibă câteva găuri… s-ar putea să fie mai greu.

— Din ce direcţie intrăm acolo? întrebă Oresias.

— Avionul ar trebui să zboare dinspre nord. O vor vedea – e destul de largă.

— Urează-le succes. – Oresias îl instrui pe kybemétés, transmiţându-i mesajul Rhitei. – Putem ieşi fără probleme?

— Nu văd de ce nu, spuse Rhita, deşi tremura. Era tulburată, căci nu văzuse încă poarta cu ochii ei. Nu putea spune nimic despre poartă, în afară de locul în care se afla.

Poate că, de fapt, acolo nu e nimic.

Uşile fură împinse şi înăuntru pătrunse un curent rece şi curat de aer. Mirosea a iarbă ca într-o iesle pentru cai. Mai era un miros, poate de pământ umed.

Dintr-un orizont într-altul, stepa se rostogolea, sigură de sine, ignorându-i pe oameni, singura ei grijă fiind doar fecunditatea-i de vis. Era cel mai bogat pământ de pe Gaia, dintre ţinuturile unde se găsea apa. Spre apus, soarele curat, galben-portocaliu, mai avea jumătate de ceas până să coboare dincolo de orizont. Cerul era limpede, fără nori; tivul albastru al rochiei lui Athéné se întindea peste lume, cu câteva stele strălucitoare, sau poate planete, fulgerând pe acest întins, stropi de lumină din cutia de machiaj a lui

Aphrodite.

Avionul cargo cobora la două stadii depărtare, urmat de avionul cu combustibil; zgomotul motoarelor era mai mult decât necuviincios în acest calm, în această întindere de câmpii.

Toată expediţia se opri, sub elicile, nemişcate acum, ale navelor şi toţi priveau în josul văii line, către albia secată a râului. Ajunseseră la destinaţie, fără prea mari greutăţi. Judecând după feţele lor, nimeni nu se aştepta ca această situaţie să continue. Atta încă se uita în depărtare, de-a lungul liniei orizontului, cu o sprânceană groasă ridicată în semn de îndoială.

Keltul stătea lângă Rhita, cu arma pregătită. Celelalte gărzi veniră după câteva clipe, în grabă, cu feţele lipsite de expresie. Păsările din jurul lor se întoarseră în iarbă, mici grămăjoare de pene, timide şi curioase.

Rhita îşi ridică aparatul.

— E aici, spuse ea. Înghiţi în sec. Am să mă duc acolo jos şi am să mă uit la ea. Nu vine nimeni cu mine… în afară de el. Îl arătă pe kelt. Ar fi fost o gravă insultă pentru gardianul ei dacă l-ar fi ţinut departe, în timp ce ea s-ar fi îndreptat către o primejdie.

Demetrios păşi în faţă, încă palid din cauza chinurilor pe care le îndurase în timpul zborului.

— Aş vrea să merg şi eu cu dumneata, spuse. Sunt aici ca să-mi fac o părere despre ceea ce vom vedea… N-are niciun rost să stau degeaba.

Rhita era prea obosită şi prea nervoasă ca să se împotrivească.

— Numai Lugotorix şi dumneata, atunci, spuse ea, sperând să nu mai apară şi alţi viteji voluntari. Nu mai apăru nimeni. Oresias şi Atta se opriseră lângă mal, cu braţele încrucişate, înconjuraţi de echipajele navelor, de kybemétés şi de alţi membri ai expediţiei, în timp ce Rhita, keltul şi Demetrios coborau povârnişul lin, către fundul albiei.

Independent de voinţa ei, Rhita ridică clavicula într-o poziţie mai bună şi o ţinu înaintea ei. Văzu poarta pe ecran, ca un cerc roşu, la cel mult cinci braţe în faţa lor.

— E aproape? întrebă Demetrios.

Rhita arătă cu degetul.

— Acolo. În sfârşit desluşi cu ochiul liber o lentilă aproape invizibilă la aproape opt braţe distanţă de sol. Deşi părea liniştită, Rhita se simţea încă înfricoşată.

Clavicula îi spuse lucruri pe care le înţelese cu greu, aşa că îi ceru să repete. Fără cuvinte, află, din nou, că aceea era o poartă incompletă, care avea nevoie de foarte puţină energie pentru a se menţine; era o poartă-test, prin care puteau fi aruncate probe şi luate eşantioane. Pentru orice ar fi depăşit mărimea unei mâini, nu era destul de largă şi, oricum, în acea clipă nu era deschisă pentru trecere.

Îi spuse lucrurile acestea lui Demetrios. Se plimbară împreună în jurul porţii, cu capetele înclinate, în timp ce keltul stătea la câteva braţe în urmă, cu arma pregătită.

Pot să deschid poarta chiar eu? întrebă Rhita.

Clavicula îi răspunse că exista o posibilitate ca poarta să fie deschisă din acea parte, dar că o asemenea acţiune ar alarma, fără îndoială, pe oricine sau orice ar supraveghea poarta.

Ştii cine a deschis-o pe asta?

Nu, spuse clavicula*. În acest stadiu, porţile seamănă destul de bine între ele*.

Rhita se întoarse către Oresias şi către Atta.

— Nu-i destul de mare ca să trecem. Dacă încerc să o lărgesc, oamenii de pe partea cealaltă vor şti că suntem aici.

Oresias se gândi o clipă, apoi i se adresă în şoaptă lui Atta:

— Ne vom gândi la asta peste noapte. Veniţi la navă. Aşezăm tabăra.

Soarele coborâse deja sub linia orizontului, iar cerul de deasupra câmpiei se întuneca repede. Rhita se uită prin

lentila porţii, văzând prin ea o stea apoasă, distorsionată şi dădu din cap către Demetrios.

— Să mergem.

Peste avioane fuseseră aruncate plase de camuflaj, care le făceau să arate ca nişte coline pline de iarbă; nu era o deghizare prea bună, ţinând cont de cât de neted era totul în jur, dar era mai bine decât nimic. Oresias şi Atta se întâlniră cu kybemétés de pe avionul de marfă, în timp ce se ridicau patru corturi mari. Rhita le asculta planurile pentru a doua zi din colţul ei, unde stătea aşezată pe o pernă de iarbă căptuşită cu o foaie de cort. În acel colţ al cortului, în jurul luminii se agitau gâze şi fluturi. Era obosită; cu greu putea să-şi ţină ochii deschişi, dar nu putea să adoarmă. De la bucătăria de campanie, Demetrios îi aduse o gamelă cu supă şi ea o sorbi, întrebându-se mereu în sinea ei: „De ce aici? De ce să deschidem o poartă aici?” Cine ar fi putut să o urmeze pe Patrikia pe această Gaia? Cine ar fi vrut să o urmeze?

În ultimele două zile nu mai fuseseră mesaje pe teukhos. Totuşi, în seara aceasta răsuci comutatorul şi văzu iarăşi cuvintele bunicii. Deci, nu fusese niciun fel de vrăjitoare; încă îi dădea sfaturi Rhitei în legătură cu politica din Alexandreia, o lume ale cărei intenţii şi scopuri erau acum pierdute pentru nepoată. Rhita citi mesajul, lung de data aceasta, şi închise ochii, oarecum uşurată; pentru o vreme avusese senzaţia că Patrikia se uită peste umărul ei, acuzând-o, de fiecare dată. Acum era evident că, totuşi, sophé fusese muritoare.

Obosită, Rhita închise ecranul, îl împachetă în punga din piele de capră şi închise lanterna cu kerosen. În alte părţi ale cortului era linişte. Afară, vântul slab al zilei se oprise, iar stepa era învăluită în linişte deplină; la mii de stadii în jur totul era pustiu.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Thistledown City

Simţind pur şi simplu nevoia să se amuze, Lanier rearanjă decorul apartamentului său de sub domul Nexus. Se plimbă din cameră în cameră, îmbrăcat în costum de gală, dând instrucţiuni. „Polinezian”, spuse în sufrageria care era austeră, clasică, desenată în linii drepte. Proiectoarele decorului căutară în memoriile care păstrau perioade şi stiluri, apoi produseră o sală de ceremonie luminată de torţe şi de un cămin, acoperită cu rogojini din *tapa,* albe şi brune, printre care se aflau vase de lemn. Zidurile erau construite din stâlpi de palmier şi erau acoperite de ţesături din iarbă şi frunze de palmier.

— Foarte bine, aprobă Lanier. Amuzându-se cu asemenea nimicuri, simţea că îşi putea linişti micul său eu ofilit sau, cel puţin, îl putea aduce într-o stare mai bună.

Cândva, cârmuitorii puternici – senatori, miniştri prezidenţiali, chiar preşedinţi – locuiseră în aceste apartamente. Camerele fuseseră goale timp de secole, după ce se produsese exodul de-a lungul Căii, iar acum erau folosite doar pentru ocazii de protocol.

Korzenowski plecase să facă aranjamentele pentru conferinţa completă Nexus; Mirsid se afla în apartamentele sale, identice cu acestea; Lanier nu avea altă ocupaţie decât gândurile lui. Se simţea a cincea roată la căruţă. Era bătrân, dacă asta conta; nu înţelesese niciodată nişte probleme ca acestea. Totuşi, nu vorbise cu nimeni despre rezervele pe care le avea, iar asta îl îngrijora chiar mai

mult. Asta însemna că, până la urmă, câinele administrativ din el începea să roadă osul pe care i-l vârâseră alţii cu forţa între dinţi. Nu asta îşi dorea, voia odihnă, nu provocări şi aventuri care să-i răsucească minţile. Voia…

Fără să-şi ducă până la capăt gândul, Garry Lanier îşi dădu seama că voia să fie *mort.*

Cu ochii larg deschişi, se aşeză pe prima treaptă a scării ce ducea în sufragerie (scară săpată în rocă vulcanică, aşa înţeleseseră proiectoarele). Se simţea ca şi cum inima i-ar fi bătut în salturi. Totdeauna dornic să-şi ascundă sentimentele faţă de el însuşi, nu se confruntase niciodată direct tocmai cu adevărul acesta personal.

Un sfârşit pentru viaţă şi pentru experienţă. Acceptarea pentru restul alegerii finale. Reconfirmare a faptului că oricare ar fi fost progresele medicinei şi tehnologiei, viaţa poate sfârşi în întuneric şi linişte, cel puţin pentru el.

Lanier trăise mai multe lucruri neobişnuite decât era în stare să-şi amintească; o mare parte din memoria lui era înnegurată de lipsă de înţelegere. Ar fi putut petrece un secol cercetând ce văzuse şi apoi să fie doar cu puţin mai înţelept; aşa că mai bine să arunce tot şi să adoarmă pentru totdeauna.

Acceptarea unor asemenea lucruri îl şocă însă. Îşi frecă obrajii scobiţi cu degetele lui lungi, încă puternice, şi îşi repetă de câteva ori această revelaţie interioară, savurându-i amărăciunea. Oricum ar fi fost în toată viaţa lui, laş nu fusese în niciun caz; totuşi, acum, asta nu însemna nimic faţă de dorinţa lui de a părăsi totul.

Heineman nu voise aşa ceva. El acceptase ideea morţii, dar se bucurase de viaţă şi supravieţuise tot atât de multor traume ca şi Lanier; poate chiar mai multora. Spiritul Lenorei Carrolson era intact: ea încă avea vitalitate, avea un scop în viaţă. Iar Karen savura atât de mult viaţa, încât refuza să se gândească la moarte, amânând acea zi cu ajutorul tehnologiei de pe Hexamon.

Nu era de mirare că el şi Karen avuseseră drumuri

diferite. Ca şi Lenore, ea nu se blazase de tot ce văzuse, şi văzuse la fel de multe ca şi el. O plânsese pe fiica lor, la fel de îndurerată ca şi el – durerea făcuse ca totul să fie şi mai greu, amestecându-se acolo şi o imposibilă speranţă… că ar putea să descopere într-o zi implantul Andiei. Atunci, unde greşise?

Vocea camerei anunţă un vizitator la intrarea principală. Lanier gemu; sperase să aibă timp să rumege toate acestea, înainte de a-şi întâlni semenii, dar degeaba. Acum nu putea să-i alunge pe vizitatori. Merse către intrarea principală a apartamentului, un pod de oţel lung de cinci metri şi lat de doi, suspendat într-o sferă de cristal meteoric, goală pe dinăuntru. O bucată de cristal se mişca în capătul celălalt al podului. Pavel Mirski stătea acolo, cu obişnuitul lui zâmbet amar.

— Deranjez?

— Nu, spuse Lanier, speriat de normalitatea şi consistenţa acelei imagini mai mult decât de orice altceva. „De ce, măcar, nu se îmbracă precum un zeu? Cu un trăsnet sau două licărind în păr…”

— De obicei nu dorm şi mă plictisesc doar să caut informaţii… Am nevoie de companie. Nu vrei să stăm împreună?

Lanier încuviinţă din cap, destul de încet. „Sigur că trebuie să se plictisească. Până şi bibliotecile incredibile de pe Stâncă i s-ar părea copilăreşti… nu-i aşa?”

— Cred că nu mi-am cerut scuze că te-am deranjat, aşa e?

— Cred că ţi-ai cerut, spuse Lanier. „Sigur nu-l poate înşela memoria?”

— Se poate. – Mirski zâmbi din nou şi trecu podul, depăşindu-l pe Lanier. – Sunt spaţioase apartamentele astea şi, totuşi, nu cred că sunt mult mai luxoase decât cele în care locuiesc oameni obişnuiţi. Mă înşel cumva? Tehnologia i-a făcut egali, în sfârşit, pe cei conduşi cu cei care conduc.

— Locul e prea bogat pentru gusturile mele.

— Sunt de acord, spuse Mirski, în vreme ce treceau prin rotonda de primire, pe sub un dom ce reda cerul aşa cum era văzut la polul nord de pe Thistledown. – în clipa aceea era lună plină, vizibilă în întregime, iar lumina ei le arunca umbre sub picioare. – Totuşi, acesta e un efect frumos, nu?

În acel moment, Mirski părea mai mult un copil. Mai spontan, mai jucăuş, totuşi stăpân pe sine.

Lanier îl urmă pe Mirski în micul salon al apartamentului, o cameră fără vreun stil anume. Rhusul încercă un scaun deosebit, neutru, care nu poseda amortizoare de tracţiune sau alte efecte de câmp. Îi montă amortizoare şi dădu din cap cu tristeţe prefăcută.

— Eram într-o stare de nedescris când am plecat din locul ăsta, de pe nava asta, spuse el. Mi-am pierdut mult din personalitate, sau aşa am crezut… Eram într-o confuzie prea mare. Totuşi, un lucru mi-l amintesc clar.

Lanier tuşi. Privirea fixă a lui Mirski era descurajantă.

— Am toată admiraţia pentru dumneata. Am descoperit că ai o forţă incredibilă. Ai trecut prin toate astea, de la bun început, şi n-ai… cedat?

Lanier dădu încet din cap, fără să nege că îşi păstrase mintea întreagă.

— Au fost timpuri grele.

— Cele mai grele. Aproape că nu-mi vine să cred că sunt aici, acum, scăpat de timpurile acelea, de împrejurările acelea. Dar în seara asta simt nevoia să vorbesc şi vreau să vorbesc mai ales cu dumneata. Noi doi nu semănăm prea mult, ar putea spune lumea, dar eu văd multe asemănări.

Faţa lui Mirski deveni inexpresivă.

— Nu eşti entuziasmat. Mă tem că ai ajuns la capătul frânghiei.

Lanier izbucni în râs.

— Ah, zise el. Câtă dreptate ai.

— Când un om ajunge la capătul frânghiei, cade.

— De fapt, se spânzură, spuse Lanier. Asta-i clişeul.

— Dar un câine, când ajunge la capăt, muşcă frânghia şi e liber.

— Vechi zicale rhuseşti?

— Nu prea, răspunse Mirski, pe acelaşi ton neutru. De fapt, nu-l privea pe Lanier, deşi stătea foarte aproape de el. Ca partener de discuţie, părea să fie un fel de budincă în care puteai să cazi, ca să trăieşti o viaţă de vanilie şi să dormi. Dorinţa de a face mărturisiri devenea tot mai puternică.

Lanier stătea lângă el, încercând să-şi reînvie acel fluid al tinereţii sale, doar ca să nu fie depăşit de acest avatar. Competiţia nu era practică, dar…

— Bine, spuse el. Sunt obosit. Am trăit prea mult. Dumneata ai trăit şi dincolo de universul nostru, dar nu eşti plictisit sau obosit.

— Da, dar am fost obosit şi plictisit în feluri pe care acum nu le mai pot înţelege clar. Obosit de eşec. Noi, cei care am coborât de-a lungul Căii, am eşuat în mod lamentabil, iar asta ne-a costat în aşa măsură… ei bine, ne-a costat enorm. Suntem speriaţi. Lucrul pe care l-am suferit ar putea fi numit doar pierderea eului şi numai asta e destul să ne aducă aproape autoexistenţa. Când exişti înconjurat de Nimic, pierderea eului e ca pierderea sângelui. Aproape că am fost secătuiţi. – Mirski se opri; îşi ţinea mâinile pe coapse, cu degetele răsfirate, ca şi cum ar fi vrut să-şi verifice unghiile dacă nu sunt murdare. Întrebă, aproape timid: – Eşti curios să ştii ce sunt acum?

— Toţi suntem curioşi, spuse Lanier, iarăşi cu voce joasă, ca şi cum n-ar fi vrut să tulbure încântătoarea amabilitate a lui Mirski.

— Aproape că m-am întors la vechiul meu sine. Uneori nu sunt stăpân pe toate însuşirile mele, nu le ştiu pe toate şi asta se întâmplă atunci când ceea ce trebuie să fac depăşeşte puterea de înţelegere a eului meu cel vechi.

Lanier îşi ridică sprâncenele, neînţelegând nimic. Mirski continuă, fără să se gândească prea mult:

— Dar ajunsesem să vorbesc despre tine şi să-ţi spun de ce m-am întors la tine. Trebuie să-ţi plătesc o datorie. N-am putut să scap de ea, chiar dacă am trecut prin atâtea timpuri şi spaţii. În câteva din formele pe care le-am avut, datoria nu m-a deranjat, pentru că tot trecutul îmi fusese ascuns, ca o carte veche, necitită. Dar când am ştiut că mă voi întoarce la eul meu cel vechi, datoria a ieşit la suprafaţă.

— Nu ştiu nimic despre vreo datorie. Lanier simţi crescând nu un impuls, ci o izbucnire, o explozie. Dorea să-şi ţină capul, ca nu cumva să explodeze.

— O datorie simplă. Simt nevoia să-ţi mulţumesc.

În ochii lui Lanier apărură lacrimi, nechemate, nedorite.

— Ai fost cinstit. Ţi-ai făcut doar datoria şi n-ai aşteptat mulţumiri. Dumneata eşti motivul întoarcerii mele. În orice împrejurare poate exista un mic cristal de bunătate, de cinste, de sensibilitate. Pe Stâncă, dumneata ai fost cristalul acela.

Lanier îşi dădu capul pe spate, sprijinindu-l de scaun, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Dacă i-ar fi stat în fire, ar fi suspinat. Îşi reţinu acele spasme şi totuşi se simţi uşurat.

— Sunt doar nişte simple mulţumiri, reluă Mirski.

Era incredibil, dar de când lucrase la restaurare, nu-şi amintea de nimeni care să-i fi mulţumit. Nici măcar de Karen, prea apropiată de el ca să-i înţeleagă nevoia aceea. Îşi sacrificase şi viaţa pentru oamenii pe care îi condusese şi cărora le purtase de grijă, din cauza felului său de a fi – autosuficienţă încrezătoare – nu primise mulţumiri din partea nimănui sau nu şi le putea aminti. Poate nu fusese niciodată în situaţia de a primi mulţumiri. Eliberarea pe care o simţea acum era ca dezvăluirea unei primăveri care nu-i lăsa inima în pace.

Ridicându-şi capul, privi faţa înceţoşată a rhusului, stânjenită şi recunoscătoare în acelaşi timp.

— Ţi-am fost duşman, reuşi el să murmure. Îşi atinse fata şi fu surprins să descopere piele bătrână, moale şi inertă.

Mirski plescăi din limbă, uimitor manierism pentru un avatar.

— Să ai un duşman cinstit e o binecuvântare nemăsurată, spuse el, ridicându-se. Ţi-am tulburat odihna. Am să plec.

— Nu, zise Lanier, ridicându-şi braţul. Nu. Te rog. Chiar am nevoie de o discuţie cu dumneata. Frica şi invidia pe care i le treziseră omul acesta se transformaseră, într-o clipă, într-un fel de dragoste, o reîntoarcere a unor sentimente pe care nu le-ar fi putut încerca în urmă cu patru decenii. Odată cu sentimentele acestea, îi veni brusc şi o tulburare, o grijă aproape dureroasă pentru Karen. Ce făcea acum? Simţea nevoia să stea de vorbă cu ea. Pielea… atât de bătrână!

— Rămânem? Acum pare să fie destul timp, pe care mai târziu s-ar putea să nu-l mai avem.

Mirski încuviinţă din cap şi se aşeză din nou, cu mâinile împreunate şi cu coatele sprijinite pe genunchi. Calmul îi dispăruse.

— Poate că avem nevoie amândoi să ne reîmprospătăm memoriile, zise Lanier. Am vrut să-ţi spun cât de obosit mă simţeam, dar acum nu mai sunt aşa.

Mirski dădu din mână cu nonşalanţă.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat după evadarea mea?

— Mai întâi aş vrea să-ţi pun o întrebare… O mie de întrebări!

— Nu pot răspunde la o mie de întrebări, zise Mirski.

— Atunci, la una sau două.

Mirski încuviinţă cu oarecare scepticism.

— Prezentarea pe care ne-ai făcut: o… era atât de multă putere acolo. Ne-ai spus că vor lua – că iau – galaxii întregi ca să le transforme, ca să le distrugă… Galaxii fără viaţă?

Mirski zâmbi.

— Bună întrebare. Da. Născute moarte, ai putea spune… Uriaşe, umplute cu prea multă energie, oricum, ajungând să ardă pe dinăuntru sau să se prăbuşească repede în

stelele îngheţate din centrul lor… Le-ai putea numi găuri negre. În galaxiile acelea nu vor supravieţui nici viaţa, nici ordinea. Mintea Finală le accelerează şi le controlează moartea.

Lanier dădu prosteşte din cap, prins de povestire, şi îşi umezi buzele uscate.

— De ce nu ne forţează, dacă au atât de multă putere? Să trimită un fel de armată, cu oameni ca tine, sau… ceva mai puternic.

— Nu e o cale subtilă. Nu ar fi just.

— Şi dacă daţi greş?

Mirski ridică din umeri.

— Chiar dacă dăm greş.

— Ce se va întâmpla… de acum până la sfârşitul timpului? Şi iată-l devenind foarte sincer; îl stăpânise interesul pentru viitorul reînnoit şi cu el venise curiozitatea.

— Îmi amintesc numai lucrurile de care am nevoie. Dacă mi-aş fi amintit mai mult, n-aş fi avut voie să-ţi spun… să-ţi spun totul.

— Cât a mai rămas – până la sfârşit?

— Timpul înseamnă din ce în ce mai puţin în acea parte a istoriei… spuse Mirski. Dar se poate face o estimare, se poate spune o cifră aproximativă, nu prea departe de adevăr. În jur de şaptezeci şi cinci de miliarde de ani.

Lanier clipi, încercând să asimileze o asemenea cifră.

Mirski dădu din cap cu tristeţe.

— Îmi pare rău. Nu vreau să-ţi dau răspunsuri evazive, dar acum nu pot să apară dezvăluiri mai clare. Poate mai târziu… mult mai târziu, când fiinţele vor intra în comunităţile acelea…

Tremurând, Lanier dădu din cap.

— Bine, spuse el. Dar încă mai sunt curios. Ceilalţi, probabil, sunt şi mai curioşi decât mine. Chiar oamenii pe care trebuie să-i convingi.

Mirski încuviinţă, cu o figură crispată.

— Acum, Garry, aş avea şi eu nişte întrebări. Putem vorbi

despre ce s-a întâmplat după ce au plecat cei din periferiile geshel?

— Începând de când?

— De la întoarcerea pe Pământ.

Lanier se gândi, găsi un punct de plecare şi îşi începu mărturisirea abia după ce îi trecuse nevoia de mărturisiri.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Gaia

Păsările cântau, iar în aer mai era şi altceva – ceva electric. Rhita îşi dădu jos păturile şi ciuli urechea la bărbaţii care se mişcau prin cort mormăind. Îşi frecă ochii, alungând somnul; abia acum îşi dădea seama că fusese obosită şi încordată până peste poate. Pentru o clipă, se abandonă confortului pe care i-l oferea patul, refuzând să îşi asculte instinctele. Apoi ceva explodă, nu departe de cort, şi ea se ridică, mai întâi în genunchi, apoi în picioare, îmbrăcată numai într-o lenjerie ponosită. Aerul trosnea, vântul bătea în peretele exterior al cortului. Câţiva bărbaţi urlau ordine şi întrebări. Demetrios ridică marginea uşii cortului, o privi cu îngrijorare şi spuse, aproape cu asprime:

— Furtună. Râuri întregi se pot prăvăli peste noi în orice clipă.

— Asta ne mai lipsea! Sări în pantaloni, deloc jenată că el o vede. De fapt, momentul i se părea chiar amuzant; mai curând privirea estimativă de dinainte, decât politeţea, îl făcură pe Demetrios să lase ochii în jos.

— E distracţia mai mare, admise el, de data aceasta întors cu spatele.

Rhita îşi trase cămaşa peste cap şi îşi încheie jacheta, apoi se aplecă să-şi pună ghetele, încheindu-şi-le repede. În câteva secunde era complet îmbrăcată.

Fugi pe lângă Demetrios, trecu prin spatele unui kybemétés şi al unui soldat şi ieşi în zona acoperită dintre două secţiuni ale cortului.

Oresias şi Jamal Atta se aflau pe marginea râpei, Oresias cu mâinile în şolduri, Atta vorbind în microfonul unei staţii mobile montate pe spatele unui soldat. „Ce s-a întâmplat cu liniştea radio?” se întrebă Rhita. Prin uşa cortului, Demetrios veni în spatele ei, tocmai când stropi mari de ploaie îi împroşcară faţa şi mâinile şi îi întunecară ţesătura hainei. Atta îşi ridică mâinile şi dădu din cap: era ultima lovitură, mai mult decât ar fi putut suporta orice fiinţă omenească.

Cele două nave păreau să se îndoaie sub ropotul ploii; lamele elicelor erau aplecate până aproape de nivelul ierbii. Soldaţii stăteau în calele avioanelor; fumul se ridica din câteva pipe lungi, în timp ce ei priveau absenţi potopul care creştea cu fiecare clipă. Oresias dădu microfonul soldatului şi îşi trase haina peste cap, fugind către grupul Rhitei. Un fulger brăzdă cerul către sud, luminând stepa şi acoperişul de nori cu o strălucire palidă şi rece.

— În Alexandreia e un dezastru, strigă Oresias peste un alt zgomot de tunet. Îi împinse pe Rhita şi pe Demetrios înapoi în cort şi îşi aruncă jacheta, apoi îşi trecu mâna prin părul ud şi îşi şterse ochii de apă. Atta rămăsese încremenit în mijlocul furtunii, ridicându-şi braţele din când în când, strigând sau şoptind, nu se putea şti în zgomotul acela.

— Vrea să-l lovească trăsnetul. S-ar putea să fie mai bine pentru noi toţi, spuse Oresias. A fost o revoltă în Alexandreia. Elemente din Mouseion, cred… şi evrei. Lokhias e sub asediu, iar palatul a fost închis. Soldaţii loiali reginei au aruncat bombe asupra Mouseionului…

— Nu! Rhita simţi cum îi scapă cuvântul; un ordin de anulare, indignat şi inutil.

Oresias făcu o grimasă de durere împărtăşită.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, după atitudinea celor din Bagdadé şi Damaské. N-avem niciun fel de protecţie pe drumul de întoarcere. Din câte ştim, staţiile de graniţă din Hunnos şi Rhus au fost acum alarmate. Încă nu cred că au vreun radio fixat pe noi, dar asta se va întâmpla curând,

dacă vom fi obligaţi să mai trimitem mesaje.

Lugotorix veni lângă Rhita, înalt şi protector, cu ochii săi negri umbriţi de sprâncene groase.

— Ce facem aici? întrebă Demetrios, îngrijorat, însă fără a se teme.

— Ne facem datoria, spuse Oresias. Mai avem două ore până când voi ordona ieşirea noastră de aici şi vom încerca să ne întoarcem. Din avionul de marfă vom încărca tot ce avem nevoie. – Ordonă câtorva soldaţi să organizeze transferul proviziilor. Afară, motoarele avionului cisternă urlau, acoperind zgomotele furtunii. Combustibilul fusese transferat şi nava decolă. – O expediţie lungă, plăcută, nu mai e posibilă acum, dar putem cerceta poarta aceasta, putem afla tot ce e de aflat şi să ne salvăm capetele înainte să vină peste noi kirghizii, tătarii sau stăpânii lor din Rhus.

Atta îşi strigase imprecaţiile împotriva tunetului şi apoi venise după ei, în cort.

— Fulgerul a lărgit poarta, spuse el fără să respire. A strălucit ca o făclie. În acelaşi timp, şi el şi Oresias priviră către Rhita.

— E rândul meu, nu-i aşa? întrebă ea.

— Am să aduc Obiectele, zise Lugotorix. Ea îl privi cu oarecare surprindere. „Toată lumea mă împinge către lucrul ăsta. Nu-mi place deloc ce simt acum; instinctele mele spun nu…”

Sau, pur şi simplu, îi era frică?

— Fulgerul va lovi şi clavicula? întrebă Oresias.

— Nu ştiu, răspunse ea încet.

— Ce?’

— Nu ştiu! strigă ea.

Demetrios încuviinţă flegmatic, iar ea îi întoarse spatele cu o expresie dezgustată, contrazicând atracţia ei de mai înainte. „Nu poate să mă ajute. Nimeni nu poate să mă ajute. Am căzut în capcană.”

Lugotorix se întoarse, aducând cutia cea mare. Ea o deschise cu cheile ei şi scoase clavicula; o aduse încet în

faţă, simţindu-i puterea în mâini şi în gânduri. „încearcă să mă liniştească.” Keltul îşi aranja pistolul-mitralieră, mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Oresias zâmbi şi deschise uşa cortului.

Fără să ezite, refuzând să arate vreo slăbiciune faţă de cineva, dezgustată de ea însăşi, ca şi de orice altceva – mai ales de gândurile prosteşti de *aventură* pe care le avusese cu o zi înainte – Rhita păşi în ploaia deasă de afară.

Se opri şi se întoarse, clipind din cauza stropilor grei.

— Pe acolo, spuse Demetrios, arătându-i direcţia albiei.

— Se va revărsa repede, strigă ea peste umăr. Bărbaţii o urmară, încovoiaţi cu toţii de şuvoaiele de apă, mai puţin Lugotorix. Keltul mergea prin furtună drept ca un arbore, cu şuviţe de păr lipite de faţă, cu ochii întredeschişi, cu dinţii dezveliţi într-o grimasă.

Fundul albiei era deja plin până la glezne cu apă curgătoare. Rhita se lăsă să alunece de-a lungul malului, apoi păşi cu precauţie, ţinând cu amândouă mâinile clavicula, până când ajunse lângă lentila tremurătoare a porţii; o vedea cu ochii şi cu mintea, netulburată de furtună sau de lumina fulgerului.

Clavicula îi arătă cât de întinsă era furtuna; simboluri ciudate alergau pe ecran, arătând spre un punct anume din mijlocul norilor care licărea în verde…

Tocmai când fulgerul mai lumină o dată câmpia. Clavicula o informa în orice clipă despre ce se întâmpla în jurul porţii. „Păcat că bunica nu mi-a povestit nimic despre asta”, gândi ea. „S-ar putea să nu fi ştiut”

— E încă aici şi nu s-a schimbat, strigă spre bărbaţi. Numai Lugotorix o urmase în torentul care creştea. Demetrios se oprise la jumătatea malului, nu de frică, ci din respect pentru poziţia ei, pentru rolul ei de conducător.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă, întinzând mâinile.

— Nu ştiu, răspunse ea. N-am mai făcut asta niciodată.

Ce să fac ca să lărgesc poarta? îşi întrebă maşina. Presupunea că acela era lucrul pe care îl căuta, neavând

timp pentru prea multe precauţii. Cu greu putea să-şi închipuie cine sau ce i-ar fi putut aştepta de partea cealaltă: căpcăuni sau zei.

Încă era un copil din Rhodos, oricât de sofisticată s-ar fi pretins. Nu avea educaţia bunicii ei.

Clavicula o îndrumă până la un nivel de la care putea să o urmărească folosindu-şi numai conştientul. În mâini simţea o furnicătură; efectul era aproape dureros. Muşchii îi tresăreau în orice clipă, obişnuindu-se cu noile directive, noile canale de comandă care fuseseră răspândite, în doar câteva clipe, în întregul ei sistem nervos. Pentru scurt timp, simţi şi oboseală şi greaţă, dar senzaţiile trecură şi se simţi mai întărită.

Surprinsă, îndepărtă de pe ea câţiva stropi de apă. Ploaia se oprise şi ea nu observase. Oare leşinase sau îşi pierduse, pur şi simplu, cunoştinţa? Se întoarse şi îl văzu pe Lugotorix în spatele ei, cu ochii ţintă undeva, deasupra capului ei. Demetrios, Atta, Oresias şi soldaţii de sus, de pe mal, toţi priveau poarta de deasupra ei.

Rhita privi şi ea într-acolo.

Lentila se ridicase şi se lărgise, aplatizându-se. Scânteia ciudat în razele proaspete ale unui soare de dimineaţă care apăruse printre nori. Consultă clavicula.

Poarta s-a schimbat. Ce se întâmplă?

Am făcut-o să se extindă, îi spuse clavicula. *Aşa ai ordonat.*

Pot să merg prin ea?

Nu e recomandabil, o sfătui clavicula.

De ce?

Nu putem şti ce se află de partea cealaltă.

Rhita se gândi că avea dreptate, dar timpul lor era limitat.

Nu există nicio cale prin care să aflăm ce e dincolo?

Niciuna.

Dar e deschisă?

Da.

Începea să iasă la iveală enormitatea lucrului pe care îl făcuse. Stătea sub poartă, într-una dintre extremităţile ei, admirându-i frumuseţea nepământească; era ca o picătură de ploaie suspendată, sau ca ochiul unui peşte imens.

În albia torentului, apa se ridicase deasupra gleznelor Rhitei. Curgea în valuri sticloase, care ajungeau pe iarbă, pe mal rămânând spumă noroioasă. Rhita se uită supărată la apa care tot creştea şi hotărî că ar fi mai înţelept să urce pe mal, departe de orice posibil şuvoi de apă. Veni lângă Demetrios, respirând din greu, în vreme ce încerca să ţină cu genunchii nivelul claviculei.

— E deschisă, îi spuse încet. El se uită spre Atta şi Oresias şi reveni către ea.

— Nu vrei să le spui?

— Sigur că vreau, zise ea. E deschisă, strigă peste umăr. Am deschis-o. Clavicula a deschis-o.

Atta clătină din cap, cu buzele strânse şi ochii sclipitori de câteva gânduri care îl apăsau. Oresias îi zâmbi.

— Putem trece?

— Spune că putem, dar n-ar trebui s-o facem. Nu ştie ce se află de partea cealaltă.

Oresias coborî malul până la ea.

— Am venit aici să cercetăm, reaminti el. Asta-i misiunea noastră, orice s-ar fi întâmplat la Alexandreia. Eşti prea preţioasă ca să te trimitem pe tine, îi spuse Rhitei, şi avem nevoie de Atta ca să comande piloţii şi soldaţii în caz de nevoie, lucru care se va întâmpla curând, cred. Demetrios…

— Mi-ar plăcea să mă duc eu, zise mekhanikos, cu ochii sclipindu-i.

— Nu. – Oresias îşi ridică mâinile şi dădu din cap. – Dumneata n-ai semnat că îţi asumi vreun risc. Eu am semnat.

Lugotorix îi urmărea pe toţi, stând foarte aproape; ochii lui urmăreau tot cercul conversaţiei.

— Adu aici al doilea Obiect, ordonă Oresias unuia dintre soldaţi.

Omul fugi să-l aducă.

— Nu ştiu cum să-l folosesc, spuse Rhita. Bunica nu mi-a spus.

— Nu a fost prevăzătoare, spuse Oresias, cu faţa aprinsă din cauza provocării. Vom vedea dacă merge şi dacă mai putem să-l facem să meargă. Dacă nu…

— Sunt răspunzătoare pentru toate Obiectele, zise Rhita.

— Iar eu sunt răspunzător pentru dumneata, spuse Oresias. Dacă nu funcţionează, pentru început putem, cel puţin, să strecurăm acolo unul dintre animalele noastre cobai; apoi mă voi duce eu, dacă animalul se întoarce viu. – Atinse braţul Rhitei. – Nu sunt complet nebun şi nu vreau să mor. Vom fi prevăzători.

Cutia care conţinea cel de-al doilea Obiect fusese adusă de soldat. Rhita deschise capacul, apoi scoase caseta de control şi caseta de recirculaţie, amândouă ataşate la o curea neagră şi groasă.

— E foarte veche, spuse ea.

Oresias îşi ridică braţele, iar Rhita îi montă cureaua în talie.

— Cum poţi s-o faci să meargă?

Rhita se gândi o clipă, apoi atinse cu mâna caseta de control. Maşina nu comunica deloc cu mintea ei; în aparenţă era mai puţin sofisticată decât clavicula. „Ce-ar fi făcut bunica?” se întreba ea. „I-ar fi vorbit.”

— Te rog, porneşte, spuse în hellenică. Te rog, apără-l pe omul acesta. Nu se întâmplă nimic. Se mai gândi o vreme, apoi se hotărî să vorbească în engleza bunicii ei, o limbă dificilă, pe care n-o stăpânea deloc bine. Te rog, porneşte. Protejează-l pe omul acesta.

Iarăşi, niciun răspuns.

Rhita simţi cum îi răbufneşte furia, din cauza propriei ignoranţe. „De ce nu m-a învăţat Bunica să folosesc toate Obiectele?” Poate că, spre sfârşitul vieţii, strălucirea Patrikiei pălise.

— Nu-mi mai vine în minte nimic altceva… spuse. Numai

dacă… nu cumva merge dacă îl port cu mine.

Oresias scutură din cap cu hotărâre.

— Dacă Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés încă se află pe tron, îmi ia capul în caz că te pun în pericol. Încercăm mai întâi cu animalul. Ordonă să fie adus un iepure.

— Eu vreau să merg, îi spuse la ureche Lugotorix Rhitei. Ea înclină din cap; totul era încurcat. Erau nişte simpli amatori; niciunul – probabil nici măcar ea – nu-şi dădea seama de importanţa momentului, de pericolul pe care îl aducea, probabil nu numai pentru ei.

Sosi iepurele, un ghemuleţ de blană căruia îi tremura nasul roz, într-o cuşcă din nuiele împletite; cuşca fii suspendată, printr-un cârlig de metal, pe un stâlp lung de lemn. Apa nu mai crescuse prea mult, aşa încât Lugotorix prinse celălalt capăt al stâlpului, balansând cuşca în faţa lui.

— Unde trebuie s-o pun? întrebă el.

Rhita zâmbi fără să vrea.

— În centru. Şi Lugotorix părea să se amuze; rar se găsea ceva pentru care keltul considera că merita să zâmbească.

Oresias ridică stâlpul şi manevră cuşca până în centrul lentilei tremurătoare..

— Aşa? întrebă el. Cuşca şi iepurele dispărură imediat, ca în urma mişcărilor unui magician.

— Da, spuse încet Rhita, cu uimire. Încercă să vizualizeze căderea Patrikiei printr-o asemenea lentilă, nimerind într-un canal de irigaţii.

— Îl voi lăsa acolo câteva secunde, zise Oresias, cu stâlpul tremurându-i în mâini.

Rhita auzi un zgomot grav, de tropote, venind dinspre nord. Jamal Atta se uită peste mal şi tresări.

— Tatari! Kirghizi! strigă el. Sunt sute!

Faţa lui Oresias se albi, dar continuă să ţină stâlpul.

— Unde?

Lugotorix sări pe malul albiei. Rhita ezită, neştiind ce să facă: să stea lângă poartă şi lângă Oresias, sau să vadă ce

se petrece. Soldaţii strigau în jurul navelor. Zgomotul deveni şi mai puternic.

— Călăreţi şi infanterie! strigă Lugotorix către ea. Sunt aproape – la două stadii.

— Ce steaguri au? întrebă Oresias, cu toată partea de sus a corpului tremurându-i sub greutatea cuştii şi a stâlpului. Lentila era suspendată în acelaşi loc, netulburată, absorbind cuşca întocmai ca o uşă invizibilă care înghite capătul frânghiei unui magician.

— N-au steaguri, spuse Jamal Atta. Sunt kirghizi! Trebuie să plecăm!

Tremurând, Oresias trase cuşca din poartă. Rhita văzu în cuşcă o pată moale de roşu şi cenuşiu, în timp ce Oresias aducea stâlpul pe mal, trecându-l peste torent. Se uitară amândoi la iepure. Era mort; cu greu mai putea să amintească de un animal.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Rhita.

— Arată de parcă a explodat, sau poate ceva l-a sfâşiat, răspunse Oresias. Atinse barele de lemn: erau intacte şi de pe ele se prelingea pe iarbă un şuvoi de sânge gros. Scoase cuşca din capătul stâlpului şi o îndesă într-un sac de cauciuc. Lugotorix coborî pe pantă ca să o prindă pe Rhita de braţ.

— Acum plecăm, spuse el hotărât, cu pistolul-mitralieră în mână. Ea nu se opuse.

Se opriră, pentru o clipă, pe malul râului ca să-şi ia lucrurile. Soldaţii fugeau prin iarbă, spre navă, ducând cutiile de provizii. Unul dintre ei se împiedică şi căzu, ţipând; Rhita crezu că fusese împuşcat, dar soldatul se ridică şi îşi culese de jos proviziile. Rhita privi spre nord, dincolo de caravană, şi văzu o linie de călăreţi întunecaţi, mişcându-se repede către ei, pe caii ascunşi aproape în întregime de ierburile înalte, în urma lor se ridicaseră nori de ţărână; vocile li se uniseră într-un cântec aspru care acoperea tropotul copitelor. Câţiva dintre ei agitau către cer săbii şi puşti. Ascuns până în clipa aceea de o colină, un

avion fragil, cu mai multe aripi, apăru brusc în spatele călăreţilor, bâzâind ca o libelulă de vară. Nava luă înălţime şi trecu pe deasupra lor cam la cincizeci de braţe, cu aripile coborâte în poziţie aproape verticală; avea la bord pe kybemétés şi, în locul din spate, un observator care încerca să-i vadă pe invadatori. Rhita zări un telescop lung şi negru în mâinile observatorului, dar Lugotorix o ridică de ambele braţe şi fugi cu ea spre cea mai apropiată aeronavă. Oresias încerca să se ţină după ei. Rhita se întoarse şi îl văzu pe Jamal Atta precipitându-se, cu braţele ridicate, cu pelerina fluturând, în direcţia unui grup de soldaţi care mai aveau încă de cărat lăzi cu provizii din avionul cargo.

— Aruncaţi-le! La avioanele voastre! ordonă el. Dar era prea târziu. Călăreţii ajunseseră deja în tabără, unii chiar plonjau în torent cu caii care împrăştiau şiraguri de spumă pufnind, cu nările fremătânde.

Purtau jambiere negre peste pantaloni cenuşii şi tunici purpurii descheiate, legate în talie cu sfori. Aveau căciuli din blănuri, cu urechi care fluturau desfăcute în timp ce ţopăiau în jurul corturilor, ameninţându-şi duşmanii cu puştile, râzând şi strigând. Soldaţii erau ghemuiţi în iarbă, în genunchi sau aşezaţi, aplecându-se într-o parte sau alta, fără să îndrăznească să-şi ia armele.

Era limpede că fuseseră copleşiţi. La confuzia lor se adăuga şi ploaia, care începuse din nou.

Lugotorix o ridică pe Rhita în cala avionului, apoi sări după ea, împingând-o în spatele unui paravan, în vreme ce lua poziţie de luptă în faţa portierei deschise, ţinându-şi automatul pregătit la spate. Şi alţi soldaţi se ascunseseră în navă, iar câţiva se îngrămădiseră sub ea, căutând adăpost departe de copitele tropotitoare. Erau cel puţin trei sute de călăreţi.

Al doilea avion îşi pomi motoarele. Rhita sări spre o fereastră joasă din partea opusă şi văzu elicele rotindu-se din ce în ce mai repede. Călăreţii se roteau în jurul lui, îşi îndreptau puştile către compartimentul din faţă, strigau şi

îşi agitau mâinile libere, făcându-le celor din avion semne să iasă. Oresias se grăbi către Rhita. Demetrios tuşi în spatele lui.

— Nu vor lăsa pe niciunul dintre noi să plece, spuse el.

Jamal Atta păşea cu oarecare demnitate între patru călăreţi ai căror cai săltau şi se cabrau, privind într-o parte şi în alta şi zâmbind cu mândrie. „Le arată că nu-i este teamă”, gândi Rhita. Atta se întoarse şi se apropie de zona elicelor. Jeturile luau viteză, iar suporţii se ridicau încet deasupra ierbii care se apleca desenând cercuri. Călăreţii încă aveau puştile pregătite. Atta strigă spre aeronavă, dar dinăuntru nu se putea auzi ce spune.

— Vrea să oprim motoarele, presupuse Oresias.

Demetrios îşi găsi loc lângă o a doua fereastră.

— Ce s-a întâmplat cu iepurele? întrebă el.

— A murit, răspunse Oresias cu amărăciune. Grozav noroc am avut tot timpul expediţiei!

— A murit? Cum? insistă Demetrios.

— Ca şi cum ceva l-ar fi mâncat şi apoi l-ar fi scuipat, replică Oresias cu o privire cruntă. Oricum, s-ar putea ca în câteva minute să murim cu toţii.

Înconjurat de călăreţi, Jamal Atta vorbea cu un individ voinic, îmbrăcat într-o haină groasă de lână neagră care strălucea în ploaie; haina îl făcea să pară de două ori mai mare decât era în realitate. Kirghizul flutura alene o sabie lungă şi curbată până aproape de coastele lui Atta. Acesta părea să nu observe, păstrându-şi un calm admirabil, în ciuda faptului că era ud până la piele. Alţi călăreţi îi adunau pe soldaţii împrăştiaţi. Motoarele celui de-al doilea avion gemură cu tristeţe, turbinele îşi micşorară zgomotul, iar suporţii săltară înainte de a se opri pe pământ.

— Se predă, spuse Oresias. Nu prea are de ales.

Rhita încă ţinea clavicula. Nu fusese atentă la aparat câteva minute, cu toate că îl ţinuse strâns cu amândouă mâinile. Îşi încordă din nou atenţia asupra lucrurilor pe care i le spunea maşina, renunţând să mai privească pe

fereastră. Îşi scutură mâinile care o dureau. Gândurile i se umplură din nou cu mesajele claviculei. Văzu poarta, încă simbolizată de o cruce roşie, şi apoi văzu ceea ce trebuia să fie o perdea de ploaie în jurul torentului. Călăreţii kirghizi nu păreau semnificativi pentru claviculă – nu detecta niciun simbol care să le indice prezenţa. Dar crucii i se întâmplase ceva. Era înconjurată de un cerc roşu, apoi mai apăru unul, şi încă unul. Cercurile se divizau în trei sectoare egale şi se roteau în jurul crucii.

Ce se întâmplă?

Poarta încă se extinde, îi răspunse clavicula.

Cum?

Dirijată din partea cealaltă.

Inima Rhitei se opri. Nu fusese cu adevărat înfricoşată – fusese impresionată, şocată, surprinsă, dar niciodată speriată – până acum.

— Ce-am făcut? murmură ea. Se mai rugă o dată la Athéné Lindia, închise ochii dorind ca Patrikia să fie acolo şi să o sfătuiască.

În faţa uşii avionului, trei călăreţi păreau să se ridice de la pământ, ţipând şi agitându-şi săbiile şi puştile. Oresias se ridică şi veni înaintea lor, cu mâinile întinse, ca să le arate că nu era înarmat. Conducătorul – un individ chel, cu capul descoperit, care avea o mustaţă lungă şi subţire

— Se aplecă înainte în şaua lui minusculă şi îi făcu lui Oresias semn să se apropie.

— Vorbiţi hellenica? întrebă călăreţul.

— Da, spuse Oresias.

— Stratégos care ne conduce pe noi vrea să aibă o vorbă cu tine. Eşti Oresias?

— Da.

— Comanzi aici împreună cu acest arabios Jamal Atta?

— Da.

— De ce sunteţi aici? – Călăreţul cel spân se aplecă cu o expresie de intens interes. Apoi se îndreptă în şa, scuturând cu putere sabia. – Nu. Ai să spui asta împreună cu arabios.

Amândoi veţi spune tot!

Oresias coborî din avion şi îi urmă pe cei trei prin iarbă, până la locul unde Atta vorbea cu omul în haină de lână.

Jumătate din atenţia Rhitei era încă ocupată de mesajele din claviculă. Cercurile rotitoare din jurul crucii roşii se transformaseră într-o pată; aceasta era o indicaţie a puterii pe care o avea poarta, îi spuse clavicula. Se consuma foarte multă energie acolo. Nu vedea direct albia torentului sau poarta.

— Se întâmplă ceva, îi spuse ea lui Demetrios. El îngenunche lângă Rhita, cu părul şiroindu-i de apă. Toţi arătau ca nişte pisici înecate, întinse mâna şi ea îl lăsă să prindă clavicula, apoi o coborî ca să atingă un buton. Demetrios făcu ochii mari.

— Dumnezeule! spuse el. E un coşmar.

— Bănuiesc că tătarii nu văd nimic neobişnuit, spuse Rhita. Dar devine mai largă, mai puternică.

— De ce?

— Ceva urmează să vină pe acolo, spuse ea.

— Poate mai mulţi oameni ca bunica ta, zise Lugotorix. Îşi lăsase pistolul automat în spatele unui paravan greu de văzut, dar uşor de găsit; totuşi, nu era la îndemână dacă ar fi fost căutat.

Rhita dădu din cap, simţindu-se că arde de parcă ar fi avut febră.

Nu sunt umani, îi spuse clavicula. *Nu folosesc metode umane pentru a trece prin poartă.*

Demetrios o privi ţintă; auzise şi el mesajul, dar nu ştia cum să-l interpreteze.

Cât de curând? întrebă Rhita.

Poarta este deschisă. Nu se poate şti când vor trece.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Thistledown, Cavitatea a patra

Nu avea timp să se îngrijoreze din cauza colaborării aproape totale a jartului cu parţialul său; Olmy putea cu greu să ţină pasul cu fluxul de informaţii pe care le schimbau. Aici era implicat şi un oarecare risc: în fluxul informaţional al jartului putea să se găsească vreun agent coroziv deosebit de subtil sau vreun virus care să poată trece prin filtrele lui Olmy şi prin celelalte sisteme de apărare. Acesta însă era un risc pe care Olmy trebuia să şi-l asume.

Schimbul nu se desfăşura într-un singur sens. Parţialul îi furniza jartului informaţii selecţionate despre umani.

La prima vedere, despre Olmy se putea spune că stă pe o piatră de lângă un pârâiaş îngust, unde lumina tubului era filtrată de o perdea de polen care acoperea cu un fel de praf locul liniştit de lângă picioarele lui. Mental însă Olmy explora labirintul straturilor sociale jart, convins fiind, până în acea clipă, că informaţiile erau corecte şi nu contrafăcute. Erau prea convingătoare, prea adevărate faţă de ce învăţaseră micii umani despre adversarii înfruntaţi atâta vreme de-a lungul Căii.

Acest jart era un *expeditor* modificat. Expeditorii îndeplineau ordine transmise de către *expeditori ai misiunii*; aceştia din urmă erau diferiţi ca mentalitate şi formă. Un expeditor putea fi conceput ca un muncitor manual, deşi sarcinile erau adeseori nonfizice; de multe ori expeditorii puteau concepe prelucrarea proceselor de gândire ca fiind

muncă fizică. Expeditorii misiunii proiectau căi practice prin care trebuia îndeplinită o anumită politică. Ei decideau alegerea unor expeditori dintr-un întreg ansamblu pentru a fi depozitaţi – după cum observase Olmy – într-un fel de memorie a oraşului, dar erau păstraţi în stare inactivă. Dacă pentru munca lor erau necesare forme fizice, erau încredinţaţi unor corpuri care puteau fi mecanice, biologice sau amestecuri de asemenea corpuri.

Exista şi o descriere a unui alt fel de corp, pe care Olmy nu era sigur că o înţelege: trecerea de la un corp la altul se făcea printr-o formă matematică a cărei descriere nu era deloc completă.

Jartul părea a nu fi străin de anumite informaţii-cheie pe care nu le transmitea. La fel ca şi Olmy.

Deasupra expeditorilor misiunii era *comanda.* Comanda făcea politica şi prevedea rezultatele prin simulări şi modelări intense. Totdeauna, comanda era alcătuită din jarţi în corpurile lor naturale de origine, fără vreun fel de extindere. Erau muritori şi li se permitea să moară de bătrâneţe. Nu erau niciodată stocaţi în vreo memorie, sub nicio formă. Olmy se miră de această neconcordanţă la un grup amorf de fiinţe şi, altfel, extrem de avansat; de ce nu permiteau mai multă flexibilitate şi mai multe abilităţi decât cele naturale nivelului care, în mod evident, era unul dintre cele mai importante? îşi nota întrebarea, cu gândul de a-i fi pusă jartului de către parţialul său.

Deasupra comenzii şi deasupra tuturor celorlalte ranguri de jarţi era *comanda centrală.* La început, Olmy nu înţelese ce rol juca această comandă centrală. Indivizii de la acest nivel erau imobili, nu aveau corp deloc şi erau rezidenţi permanenţi într-un fel de memorie, o bază de date diferită de cea în care erau ţinuţi expeditorii inactivi. Jarţii din comanda centrală – dacă mai puteau fi numiţi jarţi – erau lipsiţi de orice altceva, în afară de capacităţile gândirii pure şi erau modificaţi riguros ca să-şi poată îndeplini scopurile. În aparenţă, ei adunau informaţii de la toate nivelele, le

examinau, făceau aprecieri despre scopurile atinse şi despre eficacitatea acţiunilor şi apoi prezentau recomandări pentru comandă.

Din câte fusese informat Olmy, în toată tehnologia cibernetică a jarţilor nu existau programe artificiale; toate prelucrările erau făcute de mentalităţile jarţilor care, într-un moment sau altul, ocupaseră corpuri jart naturale şi originale. Oricât de îndepărtate ar fi fost originile lor naturale, oricât de multiplicate, modificate sau antrenate în orice fel de activităţi, aceste mentalităţi aveau totdeauna legături cu memoriile lor originale. Era, aşadar, posibil să mai existe jarţi care să-şi amintească o vreme de dinainte de ocuparea Căii, care să-şi amintească, poate, lumea de origine a jarţilor.

Numai să fi existat vreodată o asemenea lume…

Jarţii puteau să nu fie o singură specie, ci o combinaţie de mai multe specii – un amalgam de fiinţe şi culturi.

Singurul nivel căruia i se permitea înmulţirea în mod natural era comanda. În informaţii nu există nicio urmă de descriere a comenzii; Olmy începu să-şi dea seama că înţelegerea fiziologiei jarţilor era mult mai puţin importantă decât crezuseră oamenii pe vremuri.

Jarţii, mult mai mult chiar decât oamenii, îşi depăşiseră originile fizice; multe dintre acestea fuseseră uzate de structurile cibernetice.

Cu onestitate, Olmy recunoscu că semenii săi ar fi putut sfârşi într-o societate nu cu mult diferită de a jarţilor, dacă Hexamonul Infinit şi-ar fi continuat evoluţia. Şi posibilitatea aceasta încă exista: neo-geshelii forţau Hexamonul Terestru să se întoarcă la vechile obiceiuri.

Libertatea şi individualitatea însemnau oare ceva, cât de puţin, într-o asemenea cultură? Altă notă, altă întrebare.

Olmy nu găsi nicio informaţie care să poată fi considerată ca fiind strategică în mod direct: nimic despre activităţile jarţilor de-a lungul Căii, nimic despre partenerii lor comerciali (dacă exista vreunul) sau despre scopurile lor

finale (iarăşi, dacă exista vreunul). Hotărî să nu insiste asupra acestor informaţii, până când nu avea să considere potrivit că poate să-i asigure jartului o perspectivă similară.

Era un fel de dans, schimbul acesta de informaţii. Mişcările începuseră cu stângăcie, deveniseră imediat repezi şi furioase şi se putea ca, în curând, să încetinească până la un ritm constant de transfer în ambele sensuri.

În clipa aceea, cooperarea era aproape totală. Olmy avea îndoieli că situaţia ar fi putut să dureze; jartul îşi avea misiunea lui şi bănuia, probabil, că trecuse foarte multă vreme de când fusese capturat.

Vigilenţa era lucrul cel mai important.

DOUĂZECI ŞI OPT

Pământ

Nu avusese nicio senzaţie fizică atunci când naveta se ridicase de pe terenul de la Christchurch. Karen Farley Lanier închise ochii pentru o vreme şi ascultă exclamaţiile delegaţilor. Mulţi nu zburaseră niciodată până în urmă cu câteva săptămâni; de ieşit în spaţiu nici nu putea fi vorba. Aveau de zburat şapte ore pentru a ajunge pe Stâncă – Thistledown, se corectă ea. Numai Vechii Locuitori numeau „Stâncă" asteroidul de pe orbită.

Încă zveltă, cu părul blond care lua culoarea cenuşii arse de soare, Karen îşi arăta maturitatea, dar nici pe departe cei şaizeci şi opt de ani pe care îi avea. Arăta ca o foarte bine îngrijită doamnă de patruzeci de ani. Mândria pe care i-o dădeau aspectul şi forma ei fizică fusese o parte din zidul pe care şi-l construise împotriva Morţii; dacă reuşea să-şi păstreze puterea şi tinereţea, atunci Pământul putea câştiga viaţă din vitalitatea ei, aşa gândea Karen sau, mai curând, subconştientul ei. Uneori se acuza de vanitate şi suficienţă; dar de ce anume ar fi trebuit să fie vanitoasă, sau *pentru cine?* La privirile ei, soţul nu răspunsese cu vreo vorbă tandră de cel puţin cinci ani; nu mai făcuseră dragoste de trei ani, iar pentru alte amoruri nu avusese nici timp, nici tragere de inimă.

Viaţa o făcuse aproape complet nesociabilă, un fel de analog al homorfului Olmy.

Atmosfera din navetă era încărcată de emoţie ca de electricitate. Delegaţii stăteau lipiţi de ferestre, după o oră

şi jumătate, pentru câţiva dintre ei, noutatea imaginii stelelor şi a Pământului se banalizase îndeajuns de mult ca să renunţe.

Karen privi interiorul larg, alb şi slab luminat al navei. Ca în toate navetele de pe Hexamon, mobilierul semăna cu un aluat de pâine albă, modelat cu măiestrie; fotolii care se aranjau aproape instantaneu, pentru eficienţă maximă, luând întocmai forma corpului celor care le ocupau; opacitate acolo unde nu era nevoie de ferestre, deschideri transparente în dreptul pasagerilor care voiau să vadă exteriorul; insule de lumină acolo unde un delegat citea un mic teanc de hârtii (arhaice, în locul acela!) şi umbră acolo unde altul dormea.

Această navetă de pe Hexamon era mult mai mare decât toate celelalte, capabilă să poarte câteva sute de pasageri. În acel moment, la bord se aflau patruzeci şi cinci de bărbaţi şi femei de pe tot Pământul, împreună cu ea. Acesta urma să fie un mare experiment – o împletire a personalităţilor acestor indivizi într-o singură familie, pentru a-i face să-şi dea seama că problemele lor nu erau separate, ci intim legate, iar tovarăşii lor nu erau rivali într-o competiţie, ci oameni cu care trebuiau să se ajute.

La Christchurch, prezentarea proiectului mersese destul de bine. Karen fusese primită de cei de acolo ca un egal, în ciuda rangului ei de Coordonator Şef al Pământului.

Câţiva dintre delegaţi se ataşaseră de ea, într-o încercare de a forma o protoclasă conducătoare. Unul dintre aceştia era o femeie între două vârste, a cărei comunitate, aflată lângă Hun an, provincia natală a lui Karen, nu cunoscuse contactul cu Hexamonul Terestru decât de cinci ani încoace. Altul era un ucrainean foarte mândru, cu o cicatrice mare; el reprezenta un grup de Independenţi care îi ţinuseră la distanţă pe toţi posibilii salvatori din satele şi oraşele lor vreme de aproape douăzeci de ani după Moarte. Al treilea era un american din Mexico City. Oraşul supravieţuise bombelor doar pentru a sucomba în faţa

radiaţiilor mortale şi fusese repopulat de latinos din America Centrală şi de refugiaţi din oraşele de graniţă…

Lui Karen îi plăcea încrederea pe care o aveau în ea toţi acei oameni, dar descuraja discret ierarhia pe care ei o formau în mod inconştient. Ea nu dorea rang sau putere, ci numai succes. Aveai o şansă unică, dar totul trebuia manevrat cu grijă.

Feţele lor purtau semnul agoniei Pământului, chiar dacă o parte dintre ei fuseseră născuţi după Moarte. Câţiva dintre aceşti oameni trecuseră prin terapia mentală pseudo-talsit; ceilalţi îşi păstraseră sănătatea mintală şi capacităţile chiar şi în timpurile cele mai grele – erau incredibil de hotărâţi şi rezistenţi. Fuseseră selecţionaţi individual de către sociologi de pe Hexamon, după luni întregi de cercetări care ţineau de recensământul pentru Refacere – terminat în ultimii patru ani.

— Noi îi denumim precursori de ordinul unu, îi spuse lui Karen coordonatorul proiectului, Suli Ram Kikura. Sunt exemplare naturale cu modificări anterioare minime sau inexistente.

Cei mai mulţi dintre ei erau lideri naturali, care ajunseseră la putere fără ajutor de pe Hexamon. Păreau să se simtă bine împreună, deşi puţini îi cunoscuseră pe ceilalţi în calitate de conducători. Comunităţile lor erau destul de îndepărtate, aşa încât graniţele lor să nu se atingă, iar comerţul dintre ele fusese foarte redus, dar odată cu formarea structurii sociale a Hexamonului, în următorii zece ani, popoarele lor aveau să interacţioneze în mod sigur, iar experienţa de pe Stâncă urma să facă restul – aşa spera – un fel de sământă răspândită peste tot Pământul Refăcut. Se putea vedea prejudecata lui Ser Ram Kikura împotriva amestecului psihologic extins al Hexamonului; asta o făcea coordonatorul perfect al acestui proiect, care era o încercare de a lăsa Pământul să meargă pe propriile-i picioare.

Unii dintre cetăţenii Hexamonului Terestru păreau să

simtă că acesta nu va rămâne stabil pentru un viitor nedefinit. Criza de materiale necesare întreţinerii societăţii de pe Stâncă, răsturnări în atitudini până atunci înrădăcinate, repercusiunile contactului cu propriile lor origini de pe Pământul de după Moarte – toate acestea aveau consecinţe asupra stabilităţii Hexamonului.

Pământul trebuia vindecat înainte de a fi pus în situaţia să facă faţă apariţiei unei crize printre salvatorii săi.

Karen ştia chineza, engleza, franceza, rusa şi spaniola; îşi pusese rhusa la punct folosind implanturile de pe Hexamon şi la fel învăţase şi spaniola. Asta a fost suficient ca să poată comunica cu cei mai mulţi dintre delegaţi. Cei câţiva a căror limbă nu o înţelegea – inclusiv cei trei ale căror dialecte se formaseră după Moarte – puteau, de obicei, să comunice cu ceilalţi din grup printr-o a doua limbă pe care o ştiau cu toţii. Acest stadiu începător al interacţiunii lor nu era diluat de niciun translator uman sau artificial; erau învăţaţi să se bizuie unii pe alţii.

Înainte de sfârşitul săptămânii, fiecare avea să poată vorbi limbile celorlalţi – învăţase în memoria oraşului din cavitatea a treia – şi multe alte limbi, pe lângă acelea.

Pentru prima dată, de ani de zile, Karen se simţea aproape de o realizare. Suferise la fel de mult ca şi Garry în ultimele patru decenii, călătorind de-a lungul şi de-a latul Pământului devastat, văzând mai multă moarte, agonie şi distrugere, aparent nesfârşite, decât şi-ar fi putut vreodată închipui că poate să suporte. Pierderea fiicei. Respiraţia încă i se mai oprea când îşi aducea aminte. Dar îşi purtase durerea într-un chip foarte deosebit, fără să o interiorizeze ca pe o vină a lumii întregi, ci respingând-o, personalitatea ei rămânând alături, ca un lucru separat, căci îşi trata munca aşa cum ar fi făcut-o o soră medicală. Nu reuşise niciodată în întregime – chiar şi ea îşi avea rănile ei ascunse – dar nu alunecase într-o panică permanentă.

Îşi rechemă gândurile, dar fu oarecum surprinsă să constate că dispăruseră. Karen învăţase cu foarte multă

vreme în urmă cum să-şi blocheze acea zonă din minte care era legată de soţul ei; de obicei, reuşea să nu se gândească mult la Garry atunci când nu erau împreună, concentrându-se asupra problemelor delicate pe care le avea de rezolvat. Dar ultima lor întâlnire… Garry nervos, poate chiar înfricoşat, deşi se străduia să nu o arate, însoţind un om care n-avea cum să se afle pe Pământ…

Se uită spre stele prin fereastra navei, neluând în seamă, pentru o vreme, conversaţia politicoasă, neîntreruptă, a celor trei delegaţi de lângă ea. Să se fi aflat Garry pe Stâncă împreună cu acel rhus imposibil? în stilul ei încăpăţânat ajunse aproape de rezolvarea misterului, hotărând că soţului ei i se jucase o farsă; că Mirski nu coborâse niciodată de-a lungul Căii. Dar cu cât se gândea mai mult la asta – şi nu se putea opri, având atât de puţine lucruri de făcut în clipa aceea – cu atât mai bine înţelegea cât de neverosimile erau toate lucrurile acelea.

Simţi o izbucnire de furie. Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva important. *O supărase* misterul întoarcerii lui Mirski, se temuse că soţul ei ar putea plonja şi mai adânc în abisul spaimelor lui, luând contact cu imponderabile cosmice mult mai greu de controlat decât durerile Pământului.

Se încruntă şi îşi întoarse privirea de la stele. Spre deosebire de Lanier, Karen nu simţea prea multă panică atunci când apăreau schimbări în viaţa ei. Accepta destul de uşor schimbările: zborul prin spaţiu, Stânca, şansele oferite de Hexamon. Întoarcerea lui Mirski însă era dincolo de înţelegerea ei, asemeni unui peşte care i-ar fi scăpat printre degete.

— Ser Lanier, o chemă delegata chineză, zâmbind larg şi înclinând capul; stătea lângă Karen, pe fotoliul cu formă nedefinită. – Faţa îi era brăzdată de riduri fine, făcute de soare; era mică şi rotundă, cu un aer respectabil şi avea, probabil, cu zece ani mai puţin decât Karen. – Păreţi gânditoare. Sunteţi îngrijorată de conferinţa aceasta?

— Nu, spuse Karen, cu un zâmbet liniştitor. Probleme personale.

— Mintea dumneavoastră ar trebui să se odihnească, spuse delegata. Totul va merge bine. Suntem deja prieteni, toţi cei de aici, chiar şi cei pe care nu-i credeam în stare.

— Ştiu, zise Karen. De fapt, nu-i nimic. Nu vă faceţi griji şi dumneavoastră. „Iarăşi o păţesc din cauza lui, gândi ea. Nu pot să scap de el.” închise ochii şi se forţă să adoarmă.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Thistledown

Parţialul lui Korzenowski îl localizase pe Olmy în pădurile de la Northspin Island, din cavitatea a patra, la două zile după sosirea lui Lanier. Încărcat într-o sondă în formă de cruce, parţialul cercetase cavitatea a patra cu senzorii de infraroşu şi localizase şapte sute cincizeci de fiinţe umane. Cele mai multe erau în grupuri de câte trei sau mai mult; numai şaptezeci erau solitare şi numai două, de-a lungul unei întregi jumătăţi active ale unei zile, arătau semne că ar evita, în mod deliberat, orice companie. Parţialul analizase semnăturile termice ale celor doi solitari şi se opri asupra celui care putea să fie, cel mai probabil, un homorf autosuficient.

În orice altă ocazie, acest tip de cercetare ar fi fost de neconceput, pentru că era o încălcare grosolană a intimităţii. Dar Korzenowski ştia cât era de important să-l aducă pe Olmy pentru o discuţie cu Mirski. Apoi, avea nevoie de Olmy pentru apropiata şedinţă Nexus în care urma să se discute redeschiderea Căii. Inginerul nu mai putea să se opună în întregime acelui proiect, oricât de bizare ar fi părut argumentele lui Mirski. Cum ar fi putut să respingă cercetările zeilor, chiar dacă ei existau doar la capătul timpului?

Nu era datoria personalităţii parţialului să analizeze problemele acestea. Parţialul plutea de-a lungul văii, pentru a se opri deasupra locului în care se afla Olmy, apoi proiectă o imagine a lui Korzenowski, adăugând şi

pictograme adecvate, care să-i arate statutul de fantomă oficială.

Din punctul în care se afla Olmy, Korzenowski părea să iasă din pădure, cu faţa întinsă într-un zâmbet, cu ochii săi ca de pisică, atât de pătrunzători.

— Bună ziua, Ser Olmy, spuse fantoma.

Olmy ieşi din fluxul informaţiilor jart şi îşi ascunse prea omeneasca iritare.

— Aveţi dificultăţi considerabile, pictografie către parţial.

— S-a întâmplat ceva extraordinar, îl informă strigoiul. E nevoie de dumneavoastră în cavitatea a treia.

Olmy stătea lângă cortul lui, nesigur încă de starea emoţională în care se afla. Nu se mişca, nu vorbea şi nici nu transmitea imagini.

— Trebuie luată o hotărâre în legătură cu Calea. Prezenţa dumneavoastră e cerută de originalul meu.

— Aceasta e o convocare pentru Nexus?

— Nu una oficială. Vă mai amintiţi de Pavel Mirski?

— Nu ne-am întâlnit niciodată, spuse Olmy. Ştiu cine a fost.

— S-a întors, spuse fantoma, pictografiind rapid câteva detalii frapante.

Faţa lui Olmy păru să se strâmbe din cauza durerii. Tremură, apoi umerii i se lăsară şi tensiunea îi părăsi. Puse deoparte informaţiile jart, concentrându-se asupra lui însuşi şi asupra lui Korzenowski, mentorul lui de pe vremuri, omul care îi formase o mare parte din viaţă, sau, mai curând, din vieţile lui. Respiraţia lui Mirski îşi redobândi atunci culoarea adecvată: extrem de bizară, mai mult decât enigmatică, fascinantă de-a dreptul. Nu punea la îndoială mesajul fantomei. Chiar dacă l-ar fi chemat cineva de pe lângă Korzenowski, această ştire ar fi fost de ajuns ca să-l scoată din pădure şi să-i oprească meditaţiile.

Evenimentele se derulau mai repede decât îşi închipuise.

— Am timp să ajung acolo? întrebă Olmy zâmbind. În mintea lui, umorul discret era un lucru foarte plăcut şi îşi

dădea seama cât de mult tânjea după companie umană. Fantoma îi întoarse zâmbetul.

— Va veni, curând, un mijloc de transport mai rapid, spuse ea.

— Fiul risipitor, spuse Korzenowski, împingându-l pe Olmy în anticamera Nexus. Îmi cer iertare că am trimis un parţial să te caute. Presupun că nu voiai să fii găsit.

Olmy simţi un fel de ruşine, stând în faţa mentorului său şi nedorind să vorbească despre ce făcuse. Încă trebuia să-şi păstreze echilibrul în interiorul propriului corp, urmărind implanturile în care se afla jartul.

— Unde este Mirski? întrebă, în speranţa că va evita el întrebările.

— Cu Garry Lanier. Nexus se întruneşte în două ore. Mirski va depune mărturie în faţa întregii adunări. Vrea să stea de vorbă cu tine mai întâi.

— Este real?

— La fel de real ca şi mine, spuse Korzenowski.

— Asta mă îngrijorează.

Olmy se forţă să zâmbească.

— Trebuie să aibă o istorie uluitoare de spus. Korzenowski nu dorea acum să guste umorul, aşa că privea undeva departe de Olmy, spre un zid de fier meteoritic natural, a cărui oglindire albicioasă şi îndepărtată părea să treacă dincolo de suprafaţa lustruită.

— Multe necazuri au apărut din cauza noastră.

— Unde?

— La capătul timpului, spuse Korzenowski. Îmi aduc aminte că mă gândeam la posibilitatea asta cu secole în urmă, când proiectam Calea… Atunci părea o închipuire vană, nimic din ceea ce aş fi folosit nu putea să aibă asemenea urmări… Dar ideea nu-mi dădea pace. Aşteptam, fără să vreau, întoarcerea unui om de la marginile Căii, un soi de stafie.

— Şi iată că fantoma s-a întors.

Korzenowski încuviinţă.

— Nu a acuzat pe nimeni. Pare fericit că s-a întors. Se bucură aproape ca un copil. Totuşi, mă înspăimântă. Acum avem răspunderi atât de mari… – Korzenowski îşi întoarse către Olmy privirea hotărâtă, pătrunzătoare. – Te-ar supăra o cerere de ajutor?

Olmy scutură din cap ca un automat. Îi datora Inginerului mai mult decât i-ar fi putut plăti vreodată – nici faptul că îl readusese la viaţă nu conta prea mult aici. Korzenowski modelase existenţa lui Olmy, îi deschisese perspective pe care altfel nu le-ar fi avut. Totuşi, nu era sigur cum putea planul său – deja fixat şi irevocabil – să se potrivească cu al lui Korzenowski.

— Sunt totdeauna la dispoziţia dumneavoastră, Ser.

— La un moment dat, în următoarele câteva luni, poate chiar astăzi, dacă se iveşte ocazia – dacă Mirski îşi va spune povestea în faţa întregului Nexus la fel de clar cum ne-a spus-o şi nouă – voi recomanda redeschiderea Căii, spuse Korzenowski.

Zâmbetul lui Olmy era slab, ironic.

— Da, ştiu, zise încet Inginerul. Am fost printre cei care s-au opus acestui lucru.

Se părea că nimeni nu-i înţelegea poziţia, nici măcar mentorul lui. Olmy îşi zise că nu era momentul să-l contrazică. Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu-l tachineze în mod discret pe Inginer, pentru a se asigura că acesta ţinea seama de toate lucrurile care nu trebuiau uitate.

— Sper că nu greşesc atunci când spun că nu păreţi cu totul nefericit de această răsturnare.

— E o mare emoţie şi o provocare, spuse Korzenowski, şi la urma urmei, e vorba şi de înţelepciune. M-am agăţat disperat de înţelepciune. Care dintre noi e mai dornic să-l aibă înapoi pe monstrul ăsta?

— Care dintre noi vrea, într-adevăr, să cunoască şi

urmările? întrebă Olmy.

Lanier şi Mirski ieşiseră din lift şi se apropiau de ei. Mirski trecu în faţa lui Lanier, zâmbind întrebător, şi îi întinse mâna lui Olmy.

— Nu ne-am cunoscut, spuse el. Olmy îi strânse mâna cu putere.

— Sunteţi expeditorul misiunii noastre, spuse Mirski.

Olmy nu îşi putu stăpâni complet reacţia la auzul acelor cuvinte. Mirski făcu pauză, privindu-i atent faţa. „La cine se uită?” se întrebă Olmy.

— Înţelegeţi problemele, nu?

Olmy ezită, apoi spuse:

— Poate câteva dintre ele.

Acum nu mai era vorba de înţelegere.

— V-aţi pregătit?

Mirski aprobă din cap.

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea dumneavoastră. Sunt nerăbdător să depun mărturie, zise el. Nerăbdător să văd cum se pune totul în mişcare. Apoi se îndepărtă atât de brusc, încât îi uimi pe toţi.

Olmy se întoarse spre Lanier, în timp ce rhusul se plimba prin faţa uşii care dădea spre sala Nexus.

— Cum te simţi? întrebă el. Dar soţia ta?

— Cred că e bine. Lucrează la un proiect…

— Tocmai a sosit pe Thistledown, zise Korzenowski. Lucrează cu Suli Ram Kikura.

— Voi fi ascultat de adunarea Nexus? întrebă Mirski, întorcându-se la ei. Sunt nervos! Mă credeţi?

— Nu, spuse Korzenowski, cu jumătate de voce.

Mirski se întoarse deodată şi îl privi pe Olmy în faţă.

— Dumneata crezi că jarţii mi se vor opune, zise el. Şi bănuieşti că nu vor fi singurii. Ştii că talsiţii au fost înainte aliaţii jarţilor – crezi că, probabil, sunt din nou. Ai lucrat ca să afli ceva despre asta, nu-i aşa? E ceea ce am aşteptat de la dumneata! spuse din nou, privindu-l cu sinceritate pe Olmy.

Olmy încuviinţă.

— E acelaşi Mirski? îl întrebă Olmy pe Lanier, când Mirski se întoarse în partea opusă a camerei.

— Da şi nu, zise Lanier. Nu e uman.

Korzenowski se încruntă către Lanier.

— E o informaţie sau o supoziţie?

Lanier îşi strânse buzele.

— Nu are cum să fie uman. Mai ales după toate prin care a trecut. Şi încă nu ne spune totul. Nu ştiu de ce.

— Ştie sigur că va reuşi? întrebă Olmy.

— Nu. Nu cred că ştie. – Faţa lui Lanier luă o expresie visătoare. – Niciodată n-am mai întâlnit pe cineva care să-i semene. Îl invidiez.

— Poate ar trebui să fim prudenţi în aprecieri, sugeră Korzenowski cu răceală. Să avem un *înger* în mijlocul nostru!

Încă o dată, Mirski se întoarse la ei.

— Nervos! Nu m-am mai simţit nervos de… de *foarte* multă vreme! E amuzant.

Iritarea lui Korzenowski crescu.

— Nu mai ai niciun fel de griji? întrebă el.

— Poftim? Mirski se opri din mers, privindu-l pe Inginer cu mirare.

— Noi suntem – *eu* sunt forţat, chiar acum, să iau o hotărâre de care am încercat să scap timp de patruzeci de ani. Dacă am avea de luptat cu jarţii, rezultatele ar putea fi dezastruoase – am putea pierde totul. – Făcu o grimasă. – Inclusiv Pământul.

— Sunt mult mai îngrijorat decât dumneavoastră, spuse Mirski. Sunt mult mai multe lucruri în joc decât Pământul.

Korzenowski nu se linişti.

— Dacă sunteţi, într-adevăr, un înger, Ser Mirski, s-ar putea să nu fiţi la fel de îngrijorat cum suntem noi pentru pieile noastre.

— Înger? Sunteţi furios pe mine? întrebă Mirski, din nou cu o faţă liniştită.

— Sunt furios pe situaţia asta! spuse Korzenowski, trăgându-şi capul între umeri. Iertaţi-mi izbucnirea. – Privi către Olmy, care aştepta cu braţele încrucişate între ei. – Amândoi suntem stăpâniţi de emoţie. Lui Ser Olmy i-ar plăcea foarte mult să se întoarcă la munca lui de cercetare, ca să poată ţine intact Hexamonul nostru, de-a lungul Căii, iar eu simt fascinat de perspectiva redeschiderii. Partea din mine care aminteşte de Patricia Vasquez…

Lanier aproape că tresări când Korzenowski privi în direcţia lui.

— Acea parte e nerăbdătoare. Dar s-ar putea să fie diferenţe foarte mari între ceea ce doresc eurile noastre mai puţin responsabile şi ceea ce nu pune în pericol Hexamonul nostru, Ser Mirski. Motivele dumneavoastră sunt convingătoare. Mă supără doar atitudinea nepăsătoare pe care o aveţi. Korzenowski privi în jos, spre podea, şi respiră adânc.

Mirski nu spuse nimic.

— Într-adevăr, interveni Olmy, presiunile în favoarea redeschiderii care se fac asupra Hexamonului ar fi puternice şi fără dumneavoastră.

— Vă mulţumesc pentru îndrumări, spuse încet Mirski. Îmi lipseşte perspectiva. Trebuie să am grijă de asta la întâlnirea cu Nexus. Îşi îndepărtă şi îşi privi corpul, încă îmbrăcat în haine de alpinist. Să ai limite, să gândeşti după scheme prestabilite! E pasionant să mă simt din nou în came şi oase! O orbire sălbatică, pe jumătate beată… o pace carnală.

Lângă uşile care dădeau spre sală, apăru Pământul înconjurat de elicea ADN-ului, simbolul Hexamonului Terestru, iar lângă acesta se materializă un parţial trimis de Ministrul Prezidenţial Dris Sandys.

— Camera este întrunită, spuse parţialul. Vă rog să intraţi acum şi să depuneţi jurământul.

Mirski îşi îndreptă umerii şi zâmbi, intrând primul. Lanier se ţinu la urmă, după Korzenowski şi Olmy. Condus la locul

său, din cercul de jos, îşi aduse aminte de vremea când, în Axis City, depunea mărturie în faţa consiliului Nexus de pe Hexamonul Infinit. Nu părea să fi trecut mult timp de atunci, când rănile Pământului erau adânci şi proaspete, aproape fatale.

Mirski aştepta răbdător în sfera armii ară a martorilor, aflată în faţa podiumului pe care stătea ministrul prezidenţial. Preşedintele Farren Siliom ocupa podiumul de lângă acesta. Lanier luă din nou contact cu pictograful de lângă locul său, conştient că experienţa pe care avea să o trăiască îl va epuiza din nou, dar nerăbdător să audă ce avea să spună Mirski de data aceasta, dacă avea să dea mai multe amănunte.

Un corprep naderit ortodox se aşeză lângă el, zâmbindu-i curtenitor şi pictografiind o curiozitate politicoasă despre vârsta lui Lanier.

— Sunt de pe Pământ, răspunse Lanier.

— Înţeleg, zise corprep. Ştiţi ceva despre mărturia aceasta?

— N-ar fi cinstit să vă spun înainte, spuse Lanier, pe un ton conspirativ. Luaţi loc pentru cea mai grozavă călătorie din viaţa dumneavoastră.

TREIZECI

Gaia

Kirghizul îmbrăcat în haina de lână neagră îşi adunase sfatul în cortul expediţiei, în care stătea cu picioarele încrucişate, în mijlocul unui cerc format din cinci dintre soldaţii lui, Oresias, Jamal Atta, Demetrios şi Lugotorix. Rhita se afla, împreună cu ceilalţi, în afara cercului, cu mâinile legate cu o sfoară subţire şi rezistentă. În aparenţă, femeile erau excepţii într-o expediţie militară; ei nu credeau că Rhita putea să se afle printre conducători şi nimeni nu se grăbea să-i lămurească în legătură cu aşa ceva.

În cerc mai intră un traducător scund şi voinic, care purta o uniformă bej, croită într-un stil rhus modem, cu guler crestat şi cu jambiere din pânză strânse peste carâmbii supli ai cizmelor. Conducătorul kirghiz, încruntat ca un taur, vorbea şi traducătorul îi tălmăcea cuvintele în hellenica de rând.

— Sunt Batur Chinghiz. Păzesc acest pătrat de iarbă pentru preacinstiţii mei stăpâni, rhuşii din Azovian Miskna. Fără să cereţi voie nimănui, aţi pătruns pe teritoriul nostru. Trebuie să ştiu care este motivul, ca să-i pot înştiinţa pe stăpânii mei prin radio. Mă puteţi lumina?

— Suntem aici într-o expediţie ştiinţifică, spuse Oresias.

Translatorul zâmbi înainte de a traduce în kirghiză cuvintele acestea. Batur zâmbi şi el, arătându-şi un şirag de dinţi galbeni.

— Nu sunt un prost. Pentru o expediţie ştiinţifică, în mod

sigur i-aţi fi rugat pe savanţii noştri să meargă, nu v-aţi fi riscat vieţile venind până aici.

— E o chestiune urgentă, zise Oresias.

— Dar el ce spune, omul acesta cu piele întunecată, acest arabios? El ce spune?

Jamal Atta înclină din cap spre Batur.

— Acelaşi lucru.

— Acelaşi lucru ca şi mine sau ca omul acesta cu piele albă?

— Suntem într-o expediţie ştiinţifică.

— Aha, deci aşa stau lucrurile. Am să transmit că minţiţi şi mi se va spune să vă ucid sau poate să vă trimit legaţi la Miskna. Aţi fost printre cei care au făcut revolta în Askandergul? Vrea să spună, adăugă traducătorul, Alexandreia, fireşte.

— Nu înţeleg, zise Oresias.

— Sunteţi evadaţi din palat, poate, laşi în căutarea unui sanctuar pe întinsele noastre ţinuturi?

— Ştim puţine lucruri despre o revoltă.

— Şi noi am primit ştiri doar în ultimele câteva ore. – Kirghizul îşi îndreptă umerii largi şi îşi ridică bărbia, privindu-i peste obrajii săi bruni şi turtiţi. – Nu vorbim prostii. Vrea să spună că nu suntem *barbari*, adăugă din nou traducătorul. Avem radiouri şi păstrăm legătura cu fortăreţele noastre. Ne şi spălăm, când râurile au apă sau când suntem în tabere.

— Noi toţi îi respectăm pe iluştrii soldaţi kirghizi ai rhusului Azovian Miskna, zise Atta aruncându-i o privire lui Oresias. Am venit aici pe ascuns şi cu umilinţă vă cerem să aveţi milă şi suntem siguri că marele călăreţ Batur Chinghiz se va îndura de noi, trăitori între cerul lui Dumnezeu şi iarba Diavolilor Rătăcitori.

Oresias îşi miji ochii, dar nu avu nicio observaţie la încercarea lui Atta de a folosi formulele diplomatice consacrate.

— Sunt încântat de cuvintele tale amabile şi pline de

înţelegere. Dar nu eu sunt cel care poate să se milostivească de voi. Aşa cum ai spus, eu sunt soldat şi nu stăpân. Dar acum, ajunge. Îmi mai poţi spune ceva despre ce v-a adus aici, înainte să cer porunci în ceea ce vă priveşte?

Rhita tremura. Îi luaseră clavicula când fuseseră scoşi din aeronavă; nu avea nicio idee ce se întâmpla cu poarta şi venea întunericul. Mai mult decât orice altceva, îşi dorea să fie departe de locul acela, despovărată de datoria faţă de bunica ei, faţă de Akademeia şi Maiestatea Sa Imperială Hypsélotés – să fie departe, orice i s-ar fi putut întâmpla ei acum…

Era îngrozită. Ultimele ore îi dăduseră răgaz să priceapă câteva lucruri la care, până atunci, reuşise să nu se gândească. Era muritoare; oamenii aceştia ar fi fost bucuroşi s-o omoare împreună cu toţi cei care erau cu ea. Lugotorix n-ar fi putut să o apere, cu toate că, atunci când clipa ar fi venit – dacă ar fi venit – ar fi murit primul, încercând să o apere.

Situaţia aceasta era opera ei. Nu putea să mute atât de uşor blestemul pe umerii tatălui ei sau ai Patrikiei. Fusese de acord să vină acolo; nimeni n-ar fi putut să prevadă rezultatul întrevederii cu Kleopatra, dar…

Tremura.

Soldaţii kirghizi îi mânară afară şi îi împinseră într-un ţarc făcut în grabă din prelată şi beţe de cort găsite printre proviziile din avionul de marfă. Îngrăditura nu avea acoperiş; stătea descoperită sub vântul rece în amurgul tot mai întunecat.

— Cred că suntem nişte oameni morţi, murmură Atta, când ultima bucată de prelată fu ridicată şi legată de către un infanterist kirghiz care se uita la ei curios.

Închisoarea lor era în cel mai bun caz fragilă, dar nici măcar nu îndrăzneau să atingă prelata; li se dăduse a înţelege, prin gesturi făcute cu puştile şi cu mâini care loveau pânza groasă, că gloanţele erau pregătite pentru

oricine ar fi atins-o.

Rhita se aşeză în noroi, cu braţele în jurul genunchilor, apoi îşi frecă faţa obosită. O durea tot corpul; orele de spaimă prin care trecuse o aduseseră în starea asta. Avea o nevoie disperată să urineze, dar nimeni nu se gândise să facă o latrină în mijlocul închisorii improvizate, iar ea era prea furioasă şi dezorientată ca să ia o asemenea iniţiativă. Dar curând avea să fie nevoită să facă asta.

Îşi îndreptă ochii întredeschişi către stele, simţindu-se în cea mai mizerabilă stare a vieţii ei, şi avu senzaţia că răceala lor îi inundă faţa. „Ele nu ştiu, lor nu le pasă.”

Nu însemnau nimic lucrurile primordiale; cât de departe putea ajunge o zeiţă ca Athéné? Părea cu totul nepotrivită pentru infinitul care se întindea dincolo de Gaia. Liniştea rugăciunii însemna prea puţin, dacă urma să moară în ruşine şi umilinţă, departe de Rhodos.

— Fir-ar să fie, trebuie să urinez, spuse ea cu voce tare. Jamal Atta privi în jos către ea, cu sprâncenele lui negre împerecheate.

— Şi eu, zise el. Vom…

Rhita nu-l mai asculta, fascinată de ceva de deasupra capului ei – o linie subţire, verde, luminoasă, o linie simplă, de la care nu venea niciun zgomot.

— …face un pătrat aici… continuă Atta.

Linia trecu în linişte peste închisoarea lor; Rhita n-ar fi putut spune dacă era aproape sau foarte departe. Altă linie verde o încrucişă, apoi amândouă liniile îşi mutară rapid punctul de intersecţie până în dreptul muchiei foii de cort. Asta le făcea să pară foarte apropiate.

Poarta. Se întâmpla ceva la poartă.

Liniile ieşiră din câmpul vizual. Nu se auzea niciun sunet neobişnuit dincolo de prelată – bărbaţi conversând, cu voci guturale, cizme târâte prin noroi, iarba foşnind în vântul rece al serii. Întunericul era aproape deplin. Rhita simţea mirosuri de noroi, de oameni speriaţi, de verdeaţă a stepelor.

Ca un automat, îl urmă pe Atta spre locul pe care îl desemnaseră drept latrină, marcat de linii făcute cu cizmele prin iarbă. Îşi dădu jos pantalonii şi se uşură. Câţiva bărbaţi se uitară în direcţia ei, niciodată prea speriaţi ca să nu privească la carnea dezgolită a unei femei. Îşi trase înapoi pantalonii, păşi dincolo de linii şi îşi privi de aproape tovarăşii de captivitate. Stăteau abătuţi, cu capetele plecate; feţele le erau conturate cu răceală de lumina slabă a unei semilune şi de lumina stelelor.

Până aici se ajunsese. De fapt, ea spera acum că avea *să vină* ceva prin poartă. Poate că era singura lor şansă de salvare.

Lumina verde fusese adevărată sau îi jucaseră ochii feste? Mai aşteptă nemişcată câteva minute, cu braţele îndesate sub haină, simţind frigul cum îi fura puterea şi îi amorţea faţa. La o adiere de vânt, pânza baricadei se încordă, apoi se umflă; aşteptând un glonţ, tresări, în vreme ce o picătură de ploaie îi lovi pleoapa. Un zid negru de nori se întindea încet deasupra lunii. Cu greu mai putea zări ceva în jurul ei.

Căzură mai multe picături de ploaie. Aşteptă să audă sunete dincolo de baricadă, alarmată într-o clipă, simţind cum i se înfioară părul de pe braţe. Nicio voce. Nici măcar zgomote de copite sau nechezat de cai care să se agite din cauza umezelii. Întuneric, ploaie împrăştiată şi vânt care biciuia foaia de cort.

Luna licări printr-o spărtură de nori. Lugotorix veni lângă Rhita, imens, ud leoarcă. Nu spuse nimic, dar îi atinse braţul şi îi arătă cu degetul ceva aflat la stânga lor, deasupra baricadei. Ceva înalt, în formă de sabie, lat cât braţele desfăcute ale unui bărbat, se înălţa deasupra închisorii lor fragile. Muchiile săbiei unduiau ca apa. Cu repeziciune, se curbă într-o parte şi zbură în afara vederii. „Moartea”, gândi Rhita. „Arată ca Moartea.”

— Kirghizi? întrebă încet keltul. Nimeni nu mai părea să fi observat lucrul acela.

— Nu, zise ea.

— Nu cred, murmură Lugotorix. În lumina lunii, Rhita încercă să îi găsească pe Oresias sau pe Jamal Atta; erau ascunşi printre oamenii lor. Înainte de a-i putea găsi, luna dispăru din nou.

Deodată, se auzi un zgomot hidos, groaznic, care venea din toate părţile. Scoase un ţipăt slab şi îl căută pe Lugotorix, dar el nu era acolo. Baricada din prelată se transformă în petice. Vântul pătrunse ca în urma unui tăvălug uriaş. În spinarea ei se băteau cuie, iar respiraţia îi era scoasă din corp; unu pauză doi pauză trei şi patru şi cinci. Nu avea cum să cadă. Alături, Lugotorix scheuna ca un câine lovit, scoţând sunete pe care Rhita nu le mai auzise niciodată de la el. Când capul îi fu tras pe spate, scalpul şi gâtul odihnindu-i-se pe ceva rece ca gheaţa, ea văzu din nou cele două linii drepte, verzi, încrucişate deasupra lor.

Apoi, ceva a ridicat-o. A avut impresia că iarba devenise imensă şi metalică; tabăra era acoperită de lame elastice de oţel, care se mişcau neîncetat, cu muchiile unduindu-le ca apa, şi care aveau în vârfuri scuturi sau ecrane. Coloana vertebrală i s-a întărit până când a vrut să ţipe, dar toţi muşchii îi îngheţaseră. Încă a mai putut să vadă, însă şi-a dat seama, treptat, că îşi pierdea capacitatea de a gândi.

Pentru ceea ce a părut un timp foarte îndelungat, ea a văzut totul şi nimic; la fel de bine s-ar fi putut spune că murise.

TREIZECI ŞI UNU

Gaia

Clavicula a apărut în mâinile ei şi a liniştit-o. O cunoştea. Pentru moment a fost de-ajuns. Apoi, clavicula i-a fost luată şi i-a părut foarte rău.

Ceva mai târziu, doar o clipă mai târziu, îşi dădu seama că primise mesajul claviculei, care îi spusese că poarta era construită în întregime şi avea o lăţime comercială. Mai erau şi alte porţi. Mesajul acesta nu o linişti.

Lugotorix, stând gol între două uriaşe săbii în formă de şarpe, atins pe braţe şi pe coapse de puncte verzi, luminoase.

Eşti legată de acest bărbat?
Da.
Ai nevoie de el?
Da.
Şi de ceilalţi?

Se gândi la Demetrios şi la Oresias.
Erau salvaţi.
Se întrebă ce se va întâmpla cu ceilalţi.
Nu se simţea bine ştiindu-se în centrul atenţiei. Pentru o vreme, existaseră mai multe exemplare din ea însăşi, iar câteva dintre ele fuseseră supuse unor experienţe neplăcute. Asta era tot ce-şi amintea. Corpul nu-i fusese

rănit.

Nu avea parte de linişte.

O întrebară dacă Athéné deschisese porţi spre Gaia; sau Isis sau Astarte. Rhita negă. Nu credea că fiinţele acelea, zeii, existau în realitate. Lucrul acesta îi interesa. *Zeii sunt însoţitori imaginari care să te consoleze atunci când te gândeşti la moarte?*

Nu ştiu ce să răspundă.

Nu ai făcut tu clavicula.

Nu era nevoie de răspuns. Asta trebuie să fi fost evident.

Cum ai găsit-o?

Le spuse.

Ei o crezură.

Deveniră foarte curioşi să afle totul despre sophé.

E moartă, îi informă Rhita.

Tu ai venit de la ea.

Iarăşi, nu se cerea niciun răspuns.

O perioadă de intens disconfort, mai rău decât durerea.

Aproape că era mai plăcută senzaţia trecerii timpului.

Fără memorie, se descoperi într-un loc cu cer albastru şi plin de ruine de marmură care se înălţau deasupra mării.

Priveliştea aceea mai întâi se îndepărtă, apoi se întoarse, iar Rhita era cu mulţi ani mai tânără şi stătea în sanctuarul Athénéi Lindia. Îşi amintea totul, îşi amintea şi ce i se întâmplase după clipa aceea. Un tânăr stătea lângă ea; un tânăr destul de chipeş; faţa lui nu avea trăsături foarte clare. El purta o cămaşă albă şi pantaloni negri, legaţi la gleznă, împrejurul încălţărilor; ca un pescar. Dar nu, nu era un pescar. Ea se întrebă dacă era un iubit, dar nu era un iubit, nici măcar un prieten nu îi era.

— Pentru tine e plăcut? întreba el, învârtindu-se în jurul Rhitei. Te rog să spui adevărul.

— Nu doare.

— Sper că ai să ne ierţi amestecul. Până acum, am avut puţine şanse să lucrăm direct cu specia ta. Ai fost tratată aspru.

Ea nu ierta nimic. Era prea tulburată ca să fie impresionată de asemenea rafinamente.

— Ai prefera să port un nume?

— Oricum, nu te-aş cunoaşte.

— Ai prefera să stăm aici?

Părea mai prudent să spună da. Încuviinţă, căci îi plăcea soarele care-i scălda faţa, răcoarea şi senzaţia de siguranţă pe care i-o dădea templul abandonat pe stâncă. Nu-i venea să creadă că se află cu adevărat în locurile acelea.

„Sunt Rhita”, îşi spuse. „Sunt în viaţă. Poate că am fost răpită şi dusă prin poartă. Poate că Bunica a venit din Hades.”

TREIZECI ŞI DOI

Thistledown City

Din motive numai de el şi de avocatul său ştiute, preşedintele hotărâse să nu fie găzduit în apartamentele oficiale prevăzute pentru Nexus şi aflate chiar sub dom. În loc de asta, îşi alesese un apartament provizoriu, decorat foarte sobru, din clădirea celui de-al Cincilea Secol al Călătoriei, adiacentă cu arboretum, la un kilometru depărtare de dom. La patru ore după ce Mirski îşi depusese mărturia, Farren Siliom le acordă o audienţă celor patru: Korzenowski, Mirski, Olmy şi Lanier. Comportarea lui era la limitele politeţii. Părea să facă eforturi pentru a-şi stăpâni mânia.

— Iertaţi-mi sinceritatea, pictografie el către Korzenowski. În toată existenţa mea de-a lungul Căii şi, acum, din jurul Pământului, n-am văzut niciodată o asemenea schimbare radicală de păreri, o trădare la un ilustru cetăţean de pe Hexamon.

Korzenowski se înclină uşor, cu o faţă inexpresivă.

— Fac cereri de acestea împotriva voinţei mele şi sub presiune, spuse el. Lucrul acesta ar trebui să fie evident.

— Sunt sigur că întregul Nexus are nevoie de un tratament talsit, zise Farren Siliom, apăsându-şi baza nasului. Preşedintele privi spre Lanier, părând să-l concedieze cu o clipire uşoară din ochi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Mirski. Hexamonul se consideră o societate avansată, oricare ar fi limitele pe care ni le-au impus… dar cred că e greu de crezut că munca noastră ar fi putut duce

la consecinţe atât de îndepărtate.

— Sunteţi la răscruce, spuse Mirski.

— Aşa susţineţi dumneavoastră. Totuşi, nu suntem cu totul nevinovaţi. Îmi amintesc foarte bine cum a fost indus în eroare Olmy în urmă cu câţiva ani, când ni l-a adus înapoi pe Inginer. Atunci, le-a făcut un serviciu tuturor adevăraţilor naderiţi. Oare asta nu e alt gen de înşelăciune, o altă manipulare?

— Adevărul relatării mele ar trebui să fie evident, zise Mirski.

— Nu atât de evident pentru cineva care şi-a petrecut ultimii zece ani luptând cu un val de simpatie în favoarea redeschiderii. Am luptat având-ul pe Inginer de partea mea, deşi lucrul acesta pare acum greu de crezut.

Lanier înghiţi în sec.

— Pot să mă aşez? întrebă el.

— Vă rog, răspunse Farren Siliom. Iritarea îmi întunecă bunele maniere. Preşedintele ceru formarea unui scaun pentru Lanier şi, după ce se gândi o clipă, ceru scaune pentru toată lumea. Avem de vorbit mai multă vreme, îi spuse lui Korzenowski.

— Sunt un om îndeajuns de practic, continuă Farren Siliom, atât de practic cât poate fi cineva care conduce o naţiune de visători şi idealişti. Asta crede Hexamonul despre el însuşi; aşa a fost secole de-a rândul. Dar am fost şi încăpăţânaţi, puternici şi hotărâţi. Am înfruntat o dată provocarea Căii. Dar aproape am pierdut-o în favoarea jarţilor, iar ei au avut de atunci decenii la dispoziţia lor ca să-şi rafineze tacticile. Toţi credem că ei au ocupat întreaga Cale, nu-i aşa?

Lanier a fost singurul care s-a abţinut să aprobe. Aici se simţea ca un pitic printre giganţi, din nou bătrân, din nou a cincea roată la căruţă.

— Înţelegeţi de ce sunt tulburat? îl întrebă Farren Siliom pe Korzenowski.

— Da, înţeleg, Ser Preşedinte.

— Atunci, lămuriţi-mă. Aţi fost convins de lucrurile pe care le-aţi spus în Nexus; dar acum, puteţi să-mi juraţi în numele Omului Bun, al Stelelor şi Sorţii şi al Pneumei, că nu sunteţi implicat într-un complot, pentru a redeschide creaţia dumneavoastră şi că nu aţi pus la cale în vreun fel acest episod?

Pentru câteva secunde, Korzenowski îl privi pe preşedinte păstrând o linişte ofensată.

— Jur.

— Regret că pun la îndoială integritatea dumneavoastră, Ser Korzenowski. Dar trebuie să fiu absolut sigur. Nu aţi ştiut dinainte de întoarcerea lui Ser Mirski?

— Mă aşteptam, pe jumătate, la un lucru de felul acesta; nu pot spune că am crezut că se va întâmpla aşa ceva. Nu, nu am ştiut dinainte.

— Sunteţi convins că acea distrugere a fost făcută de Cale?

— Nu distrugere, Ser Preşedinte, spuse Mirski. Obstrucţie.

— Orice ar fi, sunteţi convins? Se uită cu asprime către Korzenowski.

— Da.

— Înţelegeţi că o bună parte dintre corprepi şi senatori au cea mai mare stimă pentru dumneavoastră, dar că motivaţia pe care o aveţi în acest caz, poate fi suspectă. O bună parte din viaţă v-a fost ocupată de crearea maşinilor în cavitatea a şasea şi de construirea Căii. Trebuie să fi simţit o oarecare mândrie, firească, atunci când aţi schimbat cursul istoriei în Thistledown. Ar fi de înţeles dacă aţi fi simţit că vă pierdeţi statutul în urma reîncarnării şi după Separare. Personal, sunt cât se poate de conştient că n-aţi avut nimic în comun cu neo-geshelii de la noi. – Mai calm acum, preşedintele îşi frecă mâinile şi se aşeză între ei. – Dacă vom deschide Calea, vom fi în război cu jarţii, Ser Olmy?

— Cred că da.

„Asta e”, gândi Lanier.

— Dacă nu deschidem Calea, Ser Mirski, şi facem pregătiri să o închidem definitiv de la capătul nostru, vom bloca nobilele eforturi îndepărtate ale descendenţilor noştri?

— Ale descendenţilor tuturor creaturilor inteligente din universul nostru, Ser Preşedinte. Da.

Farren Siliom se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

— Pot să privesc din nou părţi ale mărturiei dumneavoastră. Sunt sigur că o bună parte din corprepi şi senatori chiar asta fac în momentul de faţă. Făcu o grimasă. Pentru această chestiune, procedura de vot va fi dificilă. N-am mai cerut până acum un plebiscit complet pe Hexamon. Înţelegeţi care sunt problemele?

Mirski dădu din cap.

— Daţi-mi voie să vi le enumăr. Procedurile de votare pe Thistledown şi în circumscripţiile orbitale sunt foarte diferite faţă de cele de pe Pământ. Cei mai mulţi cetăţeni ai Pământului votează prin prezenţă fizică. Pentru un asemenea vot, pregătirile ar dura luni de zile; pur şi simplu nu suntem pregătiţi.

— Fiecare cetăţean din spaţiu trebuie să-şi încarce un parţial într-o *mens publica* din memoria oraşului. Parţialii sunt asamblaţi într-un corp unificat, folosindu-se metode strict definite în constituţia de pe Hexamon, şi pot vota asupra unei chestiuni într-un interval de două sau trei secunde, cu toate că legea le dă mai mult timp ca să ia o decizie. Cetăţenii pot să le dea parţialilor informaţii o dată pe zi, ca să poată reflecta eventuale schimbări în atitudinea lor personală; parţialii nu-şi pot dezvolta opinii proprii.

— Acestea sunt considerente tehnice. Dacă vorbim despre chestiunile de politică internă, dacă redeschidem Calea numai ca să o distrugem, radicalizăm părerile celor care doresc ca ea să rămână închisă şi să evităm conflictul cu jarţii. În mod sigur, nu-i vom satisface nici pe cei care vor să reocupăm Calea. Iar jarţii vor opune, în mod sigur, o

rezistenţă puternică la eforturile noastre. Pentru ei, Calea s-ar putea să fie mai importantă decât a fost vreodată pentru noi; în acţiunile lor, ei au părut obsedaţi de un singur lucru. Am dreptate, Ser Olmy?

— Da.

Farren Siliom îşi încrucişă braţele.

— Nu ştiu cum vor vedea problema aceasta cetăţenii noştri tereştri. Nu ştiu măcar dacă noi putem acum să formulăm o judecată corectă. Pentru cei mai mulţi dintre Vechii Locuitori, Calea este, în cel mai bun caz, un concept foarte ceţos. Cetăţenii de pe Pământ încă nu au acces direct la memorii extinse ale oraşului sau la biblioteci. Totuşi, bănuiesc că neo-geshelii vor invoca legile Refacerii şi vor exclude întreg Pământul de la vot… Asta ar fi extrem de neplăcut.

— Senatorii Pământului nu vor ceda niciun milimetru, spuse Lanier.

— Legile Refacerii nu au fost folosite o vreme, dar ele sunt încă în vigoare. Farren Siliom îşi ridică mâinile cu faţa schimonosită de o grimasă. Din ceea ce am putut ghici acum despre starea de spirit de pe Hexamon, vă pot spune că numărul celor care vor redeschiderea este aproape egal cu al adversarilor. Condensările şi polarizările sociale nu sunt deloc improbabile într-o asemenea situaţie; formarea rapidă a grupurilor de putere… poate chiar o dominaţie neo-geshel în Nexus. Neogeshelii m-ar putea forţa să mă comport după cum dictează ei sau să demisionez şi să-i las pe ei să formeze un nou guvern. Aceste probleme nu sunt neapărat şi ale dumneavoastră, domnii mei. Dar dumneavoastră le-aţi adus în faţa mea şi nu pot spune că vă sunt recunoscător. Nici măcar nu pot spune cum va merge votul. Avem un număr de probleme, un număr de hotărâri pe care trebuie să le luăm, iar acum că geniul a ieşit, în sfârşit, din sticla lui sau, mai curând, a făcut sticla să explodeze iarăşi…

Farren Siliom se ridică şi pictografie un semn de

întrebare pe monitorul apartamentului.

— Dacă mai puteţi rămâne aici câteva minute, domnilor, am mai aranjat să vină un Vechi Locuitor. Ser Mirski s-ar putea să-şi aducă aminte de el. Aţi fost camarazi în aceeaşi armată, în timpul invaziei forţelor Uniunii Sovietice pe Thistledown, înainte de Separare… înainte de Moarte. El s-a întors pe Pământ după Separare şi a trăit în ceea ce numim acum Anatolia.

Mirski încuviinţă din cap, cu o expresie netulburată. Lanier încercă să-şi amintească de rhuşii care supravieţuiseră şi care lucraseră cu Mirski sau avuseseră măcar contact cu el şi găsi doar câteva chipuri, legate vag de nume din memoria lui. Belozerski, zampolit, aspru, distant… Vielgorski, calm, sigur de el, care fusese condamnat, inginerul şef Pritikin.

Monitorul clipi şi Farren Siliom ordonă deschiderea uşilor.

— Domnilor, acesta este Ser Viktor Garabedian, spuse, cu o expresie de expectativă triumfătoare. „Crede că îl va pune pe Mirski în încurcătură”, gândi Lanier.

Garabedian intră în cameră. Avea părul alb, era subţire, uşor gârbovit. Mâinile purtau cicatrice hidoase. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi îi curgeau. Lanier putu aproape imediat să-i explice starea: „Răni de radiaţie, curăţite cu talsit… trebuie să fi încercat o întoarcere în Uniunea Sovietică, acum câteva decenii.”

Garabedian privi în jurul lui, în mod evident nepregătit pentru acea întâlnire. Ochii i se opriră asupra lui Mirski şi un zâmbet ironic îi traversă faţa. Mirski părea uluit.

— Tovarăşe general, zise Garabedian.

Mirski se ridică şi se apropie de bătrân. Rămaseră unul în faţa celuilalt pentru o clipă, apoi Mirski îşi deschise braţele şi îl îmbrăţişă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Viktor? întrebă el în rhuseşte, ţinându-l pe bătrân la lungimea unui braţ distanţă.

— O poveste lungă. Mă aşteptam să văd un bătrân. Nu mi-au spus că ai să arăţi la fel. Pe Ser Lanier îl recunosc,

dar el arată de vârstă respectabilă, nu ca un tinerel.

Farren Siliom îşi încrucişă braţele.

— Ne-au trebuit câteva ore ca să-l localizăm pe Ser Garabedian.

— Trăiesc cât mai aproape de Armenia, îi spuse Garabedian lui Mirski. Ţara mea va fi curăţată în câţiva ani şi atunci mă voi putea întoarce. Am lucrat ca poliţist în Forţele Sovietice de Refacere… Am luptat împotriva Hexamonului în Armata Armeană de Eliberare. Nu prea a fost un război, eram mai mult ca nişte copii care luptă cu beţişoare împotriva doctorilor şi a profesorilor. Când s-au terminat toate astea, m-am făcut fermier. Dumneavoastră unde aţi fost, tovarăşe general?

Mirski aruncă o privire înlăcrimată prin cameră.

— Prieteni, trebuie să stau de vorbă cu Viktor.

— Ei vor să-ţi pun câteva întrebări, spuse Garabedian.

— Da, dar singuri. Numai cu tine, Garry. Vrei să vii cu noi? Avem nevoie de o cameră. Privi către preşedinte.

— Puteţi folosi una dintre camerele mele de lucru, spuse Farren Siliom. Vom înregistra întâlnirea dumneavoastră, fireşte…

Lanier observă schimbarea în expresia lui Mirski. Părea mai puternic, mai acvilin, mai puţin senin; arăta mai mult ca Pavel Mirski pe care îl întâlnise pe Stâncă în urmă cu patru decenii.

— Aş vrea să vorbesc un moment cu Ser Lanier, apoi va veni cu dumneavoastră, spuse Korzenowski.

Cei doi bărbaţi ieşiră din cameră, conduşi de preşedinte în altă secţiune a reşedinţei lui provizorii.

— Ser Lanier? întrebă Korzenowski.

— E Mirski, spuse Lanier.

— Nu aveţi nicio îndoială?

— Nu, răspunse el.

— Dar asta e o dovadă în plus?

— Pentru preşedinte, zise Lanier. Trebuie să fie dovada hotărâtoare.

— Rezervele de îndoială ale preşedintelui sunt mari, spuse Olmy încet. Sunt construite numai din oportunităţi politice.

Preşedintele îl conduse pe Lanier într-un hol larg, cilindric, pe care i-l arătă înclinând capul. Stânjenit, Lanier îi urmă pe Mirski şi pe Garabedian în birou. Din podea, se ivi o masă rotundă, înconjurată de câteva scaune cu formă liberă. Camera mirosea vag a zăpadă proaspătă şi a pini, un reziduu, bănui Lanier, lăsat de vreun mediu anterior.

Garabedian, cu pălăria strânsă în mâinile noduroase, pline de pete albe şi purpurii, îşi privea vechiul camarad cu ochii copilăroşi ai unui om bătrân şi obosit, ochi goliţi de orice emoţie în afara unei mirări care îl copleşea.

— Garry, Viktor era cu mine când Trupele de Şoc Spaţiale au invadat Cartoful-Thistledown, spuse Mirski. A fost cu mine când ne-am predat şi a fost sfătuitorul meu în vremurile grele care au urmat… Ultima dată l-am văzut înainte de a merge în zonele geshel. Ai trăit vremuri grele, Viktor.

Garabedian continua să-l privească ţintă cu gura deschisă. Apoi se întoarse către Lanier.

— Domnule, spuse el, într-o engleză şovăitoare, n-aţi rămas tânăr. Unii au rămas. Dar tovarăşul general Mirski…

— Nu mai sunt general, spuse încet Mirski.

— Nu s-a schimbat deloc, în afară de… – Garabedian trase din nou cu coada ochiului, apoi spuse în rhuseşte: – Când aţi fost împuşcat, atunci v-aţi schimbat. Aţi devenit mai hotărât.

— De atunci am fost într-o călătorie foarte lungă.

— Pe oamenii care m-au adus aici… îi vedem des prin Armenia. Vin să oprească micile noastre războaie, să ne vindece epidemiile, să ne repare maşinile. Noi am fost ca nişte copii. I-am urât atât de mult! Voiam să fim lăsaţi în pace.

— Înţeleg, spuse Mirski.

— De data asta nu m-au rugat… *Pavel*. – Pe bătrân îl stânjenea să folosească numele mic al lui Mirski. – Au venit şi au spus că e nevoie de mine. Au spus că sunt muritor. Au fost ca poliţia de pe vremuri. – îşi ridică vocea. – Cum pot să ne trateze chiar ca pe nişte copii? Noi am suferit! Au murit atât de mulţi!

— Cum aţi suferit, Viktor? Spune-mi.

— Nimic nu mai e ca înainte, spuse Garabedian. Nimic nu va mai fi. Asta e şi bine şi rău. După ce am văzut toate astea, se pare că viaţa mi-a fost întoarsă pe dos; apoi m-am dus înapoi în satele în care au locuit strămoşii mei. Am luptat împotriva Hexamonului, am pierdut…

— Da?

Garabedian îşi ridică mâinile.

— Am intrat în ţinuturi otrăvite. Pământul devenise un şarpe. Ne muşca. Eram luaţi de îngerii de pe Hexamon. Ne cereau iertare că nu ne dădeau corpuri noi. Nu m-am putut întoarce acasă. M-am mutat în Armenia… acum îi spun Anatolia de Nord. Nu există naţiuni, spun ei. Nu sunt partide rivale. Numai cetăţeni. Mi-am făcut o fermă, mi-am făcut o familie. Toată familia mi-a pierit într-un cutremur.

Lanier simţi senzaţia familiară de gol în stomac. „Nu i-am putut salva pe toţi.”

— Am crescut cai. Am intrat într-o cooperativă armeană de protecţie împotriva turcilor. Apoi turcii au făcut pace şi am luptat împreună împotriva fermierilor emigranţi din Iran care cultivau opiu. A venit şi acolo Hexamonul şi ne-a scos… Apoi le-a dat oamenilor ceva ce făcea opiul inutil.

Mirski privi către Lanier.

— Vreun fel de reacţii imunitare, substanţe de blocaj… zise Lanier. Ştia foarte puţin despre acest aspect al Refacerii. Mirski dădu din cap.

Continuă:

— A fost o viaţă lungă, Pavel. Am suferit şi i-am văzut pe mulţi murind, dar am uitat, până acum, multe din vechile dureri. Te văd atât de tânăr… Eşti tu, într-adevăr?

— Nu, spuse Mirski. Nu sunt cel pe care îl ştii. Am trăit mult mai mult decât tine, Viktor. Şi eu am văzut multe, triumf şi decădere.

Garabedian clătină din cap, zâmbind.

— Îmi amintesc de Sosniţki. Era un om bun. Deseori mă gândesc că l-am fi putut folosi în Armenia… Eu! Un armean vorbind aşa despre un rhus alb! Totul s-a întors cu fundul în sus, Pavel. Îi uram pe turci, acum sunt căsătorit cu o turcoaică. E mică, brună, are părul lung şi cenuşiu. Nu-i o fată de la oraş, nu e ca prima mea soţie, dar mi-a dăruit o fiică foarte frumoasă. Acum sunt fermier şi cultiv plante speciale pentru Hexamon.

Lanier se gândi la fermierii frânţi de pe Timbl, la lumea frânţilor care umblau prin câmpurile lor culegând recolte de plante modificate biologic, pe care apoi le exportau în Cale.

— Asta e ceea ce ţi-ai dorit? întrebă Mirski.

Garabedian ridică din umeri, apoi zâmbi ironic.

— E un fel de a trăi, zise el. Prinse mâna stângă a lui Mirski şi o ciocăni cu un deget plin de cicatrice. Tu. Tu trebuie să-mi spui asta.

Mirski privi către Lanier cu o expresie sfioasă.

— De data asta o voi povesti în cuvinte, spuse el. Garry, acum trebuie să te întorci la ceilalţi. Viktor, spune-i lui Ser Lanier. Sunt Pavel Mirski?

— Tu spui că nu eşti chiar el, zise Garabedian. Dar eu cred că eşti. Da, Ser Lanier. Acesta este Pavel.

— Spune-i preşedintelui.

— Am să-i spun, zise Garry.

Mirski zâmbi larg.

— Acum stai jos, Viktor, pentru că am îndoieli că vei crede ce s-a întâmplat cu acest băiat de oraş din Ucraina.

TREIZECI ŞI TREI

Thistledown City

O mică parte din dezbaterea Nexus a avut loc în timp real. Korzenowski şi Mirski au răspuns la întrebări şi au discutat problema în detaliu într-o ramură izolată a memoriei oraşului Thistledown; Lanier a interceptat dezbaterea. Ore de polemică şi de schimburi de informaţii au zburat în câteva secunde.

Dezbaterea nu a fost la fel de obositoare ca într-o sesiune deschisă. Au participat gesheli, neo-gesheli şi naderiţi, în afara celor mai ortodocşi; în total a durat trei zile. A părut să dureze câteva luni. Nu a fost neglijat niciun aspect al redeschiderii; nu a fost lăsată neexplorată nicio nuanţă.

Au fost propuneri de o asemenea anvergură, încât lui Lanier totul i se învălmăşea în minte; câţiva instigatori – dacă putea fi numit instigator vreun membru Nexus – au vrut să se deschidă Calea, să fie curăţată de jarţi şi apoi hegemonia umană să fie împinsă şi mai departe, să se deschidă noi canale la fiecare câteva zeci de kilometri şi să se formeze noi teritorii, înainte de a veni jarţii sau alte forţe care să-i împingă din nou înapoi. Unii au luat în derâdere asemenea planuri grandioase, iar alţii, prezentând declaraţiile unor colegi ai lui Korzenowski care fuseseră în memoriile oraşelor de periferie vreme de decenii sau chiar de secole, au susţinut teoria după care Calea ar putea fi distrusă din afară, fără să fie redeschisă.

Asta sugera două posibilităţi: că delegaţii care doreau să

rezolve problema Căii puteau să facă asta fără riscul confruntării cu jarţii şi, a doua, că o dată redeschisă Calea şi jarţii învinşi, aceştia ar putea să se răzbune chiar prin distrugerea ei din exterior. Mirski, dezvăluind şi mai mult din caracterul şi talentele sale, a demonstrat, folosind matematici superioare – prin ecuaţii care l-au făcut pe Korzenowski să-şi ridice sprâncenele – că ultima ipoteză nu era posibilă.

Rhusul părea în elementul său, în timpul dezbaterilor. Nivelul discuţiilor era neobişnuit de depărtat de înţelegerea lui Lanier, chiar şi după ce mintea îi fusese îmbogăţită cu talente împrumutate – un serviciu pe care nu-l mai folosise până atunci.

Dar Lanier simţea un lucru care poate nu era atât de evident pentru corprepi şi senatori. Respectul pentru Cale era adânc înrădăcinat, chiar şi în minţile celor care erau îngroziţi de redeschidere. Calea fusese lumea lor; mulţi crescuseră în ea şi, până la Separare, nu cunoscuseră alt fel de existenţă. Dezbaterea, oricât de aprinsă, era unilaterală; rapid, chestiunea în discuţie a devenit nu redeschiderea, ci consecinţa ei: ce anume să se facă după ce Calea avea să fie din nou legată de Thistledown.

Acum erau adunaţi în sesiune fizică, să audă ce avea de recomandat Nexus pentru Hexamon. În plus, trebuia să se voteze dacă să se transfere chestiunea, cu recomandare de la Nexus, către întreg Hexamonul sau să se restrângă votarea la *mens publica* de pe Thistledown, sau să se lanseze pe Pământ o campanie educaţională şi să se amâne acel efort până la terminarea ei, asta putând să dureze ani de zile.

Lanier intră singur în sala Nexus; Mirski, Korzenowski şi Olmy îl precedaseră, pentru unele discuţii cu preşedintele, înainte de şedinţă. Sala era goală, mai erau doar doi corprepi de cealaltă parte a cercului, trimiţându-şi pictograme unul celuilalt. Lanier aştepta pe un culoar, simţind o linişte ciudată. Încă nu era stăpân pe sine, dar,

după mărturisirea făcută lui Mirski, nu mai avea acea tulburare lăuntrică, acea oboseală confuză.

Mersese prin oraşul din cavitatea a treia, luând un tren urban până la biblioteca principală, acolo unde, pe vremuri, petrecuse ore în şir învăţând rhuseşte şi unde Mirski fusese împuşcat şi readus la viaţă. Biblioteca fusese reactivată cu treizeci şi cinci de ani în urmă; acum era o instituţie foarte solicitată, în sala ei mare, cu locuri şi pictografe găsindu-se, de multe ori, sute de cercetători o dată. Biblioteca fusese construită cam în acelaşi timp cu domul Nexus. Ceea ce cândva i s-a părut monumental, străin şi înfricoşător, conţinând, ca pe vremuri, informaţii despre moartea Pământului înainte ca moartea să se întâmple, era încă monumental, dar acum părea familiar, acceptabil pentru el.

În mod sigur, atitudinea lui faţă de asteroid se schimbase. Se gândi că nu l-ar deranja să locuiască pe Thistledown câţiva ani. Rotaţia mai slabă a asteroidului, gravitaţia mai mică îi conveneau; era tentat chiar să încerce să facă şi gimnastică. Barele paralele îl ajutaseră să-şi păstreze sănătatea, când condusese explorarea Stâncii.

Uitându-se la mâinile lui ca nişte gheare, tresări, gândindu-se la ceea ce lăsase să-i treacă printre degete…

Încă opunea rezistenţă la ideea întineririi. Voia să discute mai multe lucruri cu Karen, să vadă dacă legăturile lor nu se rupseseră de tot.

Dar nu voia să-i întrerupă conferinţa. Era importantă pentru ea. Pe lângă asta, în timp ce dezbaterea era încă relativ strânsă, consideră potrivit să nu vorbească cu oameni care nu erau direct implicaţi.

Membrii camerei intrară în sală şi se aşezară pe locurile lor, fără să-şi vorbească prea mult sau să-şi trimită pictograme.

Aerul era încărcat cu ceva inefabil; istorie, gândi Lanier. Multe hotărâri care schimbaseră soarta lumilor fuseseră luate aici. Acum, în joc era mult mai mult decât soarta unor

lumi.

Mirski şi Korzenowski intrară după el şi traversară culoarul. Mirski îi zâmbi lui Lanier şi se aşeză lângă el. Korzenowski înclină din cap în direcţia lor şi se duse mai departe ca să se aşeze lângă un şir de şase bărbaţi şi femei însărcinaţi cu funcţionarea maşinilor din cavitatea a şasea.

Preşedintele şi ministrul prezidenţial Dris Sandys îşi ocupară locurile de lângă sfera armilară a martorilor.

Ministrul prezidenţial anunţă:

— *Mens publica* din Nexus şi-a dat votul în legătură cu propunerea făcută de Ser Mirski, Korzenowski, Olmy şi Lanier.

Lanier fu surprins să se vadă printre iniţiatori. Îl pătrunse un val de emoţie şi mândrie nervoasă.

— Acum este momentul să confirmăm acest vot printr-un plebiscit fizic.

Lanier privi în jurul său, la corprepi şi senatorii care aşteptau cu mâinile încrucişate. Nu ştia cum se va face votul; aveau să-şi pictografieze deciziile, şi întreaga sală să se lumineze ca un pom de Crăciun?

— Pentru că recomandarea finală a acestui Nexus a fost hotărâtă mai întâi în *mens*, ea trebuie confirmată de un vot prin voce; fiecare voce va fi recunoscută şi clasificată de secretarul Camerei, iar voturile vor fi imediat înregistrate. Deputaţi, decizia voastră este să continuăm cu propunerea principală, de redeschidere a Căii? Răspundeţi prin *da* sau *nu.*

Sala deveni un haos de vociferări: *da*, *nu.* Lanier crezu că aude mai mulţi de *nu*, dar aici se putea ca nervii lui să nu-l asculte. Ministrul prezidenţial se uită către secretar, aşezat lângă sfera martorilor, iar secretarul îşi ridică mâna dreaptă.

— Pentru această propunere, răspunsul este *da.* Recomandarea acestui Nexus este să se deschidă Calea pentru a fi distrusă, aşa cum a cerut Ser Mirski?

Membrii Nexus votară din nou, murmurând calm sub

bolta domului.

— Pentru această propunere, votul este *nu.* Calea trebuie ţinută deschisă. Decizia acestui Nexus este crearea unei forţe armate, cu scopul de a asigura păstrarea Căii sub jurisdicţia Hexamonului Infinit şi a aliaţilor săi garantaţi?

Vocile părură să crească în volum. Acum, Lanier nu putea să spună care erau mai multe: *da* sau *nu;* voturile erau destul de echilibrate, iar câţiva corprepi şi senatori se retrăseseră, aplecându-şi capetele sau privind către dom cu feţele crispate.

— Decizia este *da.* Acest Nexus doreşte să confrunte chestiunea, însoţită de recomandarea noastră, cu un vot integral în Hexamonul Terestru, inclusiv *mens publica* celor şapte cavităţi din Thistledown şi ale celor două districte orbitale?

Lanier închise ochii. Totul se petrecea aievea! De fapt, putea chiar atunci să contemple din nou gâtul Coridorului, al Căii… Exista chiar şi o şansă să afle ce se întâmplase cu Patricia Luisa Vasquez.

— Răspunsul este *da.* Votul va implica numai *mens publica* din cele trei corpuri orbitale. Ser Secretar, aceste voturi corespund cu cele din *mens publicai*

— Da, Ser Ministru Prezidenţial.

— Atunci recomandările sunt stabilite şi procesul de votare va începe. Un consilier de pe Nexus va fi trimis la toţi cetăţenii de pe cele trei corpuri orbitale, mâine dimineaţă, la ora aceasta. Va urma o săptămână de cercetare şi meditaţie individuală, în care fiecare alegător va avea acces la toate informaţiile şi mărturiile prezentate pe Nexus. În ultimele douăzeci şi patru de ore ale acestei săptămâni, toţi cetăţenii îşi vor informa parţialii din *mens publica* şi, până ca aceştia să voteze, va mai trece o săptămână. Decizia cetăţenilor de pe Hexamon va fi ratificată de Nexus în decurs de o săptămână, iar adoptarea noii politici se va face de către Nexus împreună cu preşedintele şi cu ministrul prezidenţial. Legea spune că

preşedintele poate amâna întregul proces cu o lună de douăzeci şi opt de zile. Preşedintele ne-a informat că nu doreşte să amâne procesul. Această întâlnire este, deci, încheiată. Vă mulţumesc tuturor.

Un pandemoniu de sunet şi lumină izbucni pe neaşteptate în sală. Lanier îi urmări pe corprepi şi pe senatori cum îşi trimiteau unii altora pictograme strălucitoare; unii se întâlneau ca să se îmbrăţişeze, alţii stăteau într-o linişte împietrită. Un contingent de naderiţi ortodocşi, îmbrăcaţi în ţinute conservatoare, înaintară către preşedinte şi ministrul prezidenţial, în faţa podiumului.

Mirski îşi freca baza nasului.

— Nu e bine, spuse încet. Am deschis o traistă, iar vânturile turbate au scăpat.

— Ce vei face? întrebă Lanier.

— Va trebui să mă gândesc mai mult. Cum de n-am putut să-i conving?

— În timpul călătoriei tale, s-ar putea să fi uitat un lucru despre umani.

— Evident, dar ce?

— Suntem un grup de ticăloşi nenorociţi. Ai venit la noi ca un avatar. Poate că nu le-a plăcut ca un semizeu să le impună păreri, întocmai cum oamenilor de pe Pământ nu le-a plăcut să fie salvaţi. Poate că ei, pur şi simplu, nu te cred.

Mirski se încruntă.

— Puterile mele fizice nu sunt mari, zise el. Am venit ca un catalizator, nu ca un exploziv. Dacă dau greş, vor veni vremuri foarte grele.

Lanier îşi simţi vechile instincte ieşind la suprafaţă.

— Atunci foloseşte judo ca să-i linişteşti, spuse el. Gândeşte-te la puterea care ar trebui canalizată când se va deschide Calea.

— Puterea? Mirski îşi întoarse în întregime faţa calmă către Lanier.

— Dezbinare socială. S-ar putea, totuşi, să nu fie a cincea

roată la căruţă; în capul lui se închega un plan nebunesc.

— Da?

— Mă gândesc că am putea merge cu Olmy şi cu Suli Ram Kikura.

— Atunci ideea ta nu e rea deloc, spuse Mirski.

— Poate. Trebuie să vorbesc şi cu soţia mea. Pământul a fost exclus de la luarea deciziei. Deja există o mulţime de resentimente; abia acesta ar putea fi adevăratul exploziv, chiar dacă dumneavoastră sunteţi doar un catalizator. Strânse din dinţi. Gâtul îl durea din cauza tensiunii. Şi-l frecă încet cu mâna.

— Ai conducerea, prietene, spuse Mirski. Acest avatar se bizuie pe judecata dumitale.

TREIZECI ŞI PATRU

Thistledown, Memoria oraşului

Valea Shangri-La se întindea dincolo de zidurile palatului în penumbra unei splendori de smarald, crestele munţilor fiind atinse de ultimele raze de soare. Karen strângea marginea rece a balustradei de piatră între degetele care i se albiseră.

Din prima zi se putuse vedea adevărata faţă a conferinţei. Certurile între delegaţi au început în oraşul din cavitatea a treia, când au fost duşi în apartamentele lor dintr-o clădire uriaşă, Al Nouălea Secol al Călătoriei, de forma unui farfurii colorate în cenuşiu şi alb. O femeie din Dakota de Nord a protestat, pentru că toate apartamentele lor erau prea luxoase.

— Prietenii mei de acasă locuiesc în colibe din lemn şi pământ. Nu pot să stau aici ca o regină.

Suli Ram Kikura a sugerat, cu oarecare inocenţă, că apartamentele pot fi făcute să arate cât de sărace ar fi dorit. Femeia din Dakota a râs ironic.

— Falsele bordeie dintr-un palat nu pot ascunde palatul, a răspuns ea dispreţuitoare.

I s-a construit o colibă într-un parc din apropiere. Cheltuielile de instalare a unui nou pictograf şi de construire a colibei le-au depăşit cu mult pe cele ale şederii într-un lux temporar; dar alegerea ei nu a fost criticată. Până la urmă, acesta trebuia să fie un exerciţiu de înţelegere şi unanimitate.

Apoi au apărut disputele legate de mediile artificiale cu

care aveau să interacţioneze cel mai bine delegaţii.

— Nu ne putem aştepta la rezultate durabile dacă pierdem orice contact cu realitatea, a declarat un delegat din India. El ceruse un mediu similar cu palatul unui mogul de la începutul secolului al nouăsprezecelea. Când a văzut că niciun delegat nu e de acord, a ameninţat că părăseşte conferinţa.

Ceea ce a şi făcut.

Tot ce păruse că avea să meargă fără vreo complicaţie sau greutate, devenise rapid foarte neplăcut.

Delegaţii rămaşi s-au hotărât, până la urmă, asupra unui mediu potrivit pentru interacţiune – un duplicat al clădirii Shangri-La construită de James Hilton, cu secole în urmă, pentru turiştii de pe Thistledown. În câteva ore au izbucnit mai multe dispute. Doi delegaţi se înamoraseră unul de celălalt şi s-au plâns că mediul nu le va permite să aibă relaţii sexuale.

— Nu pentru *asta* suntem aici, încercase Karen să le explice. Dar ei nu s-au liniştit. Suli Ram Kikura a pus piciorul în prag, explicând că mediul fusese modificat pentru a interzice interacţiunile sexuale. În acel proiect, atmosfera psihologică cu un echilibru foarte delicat ar fi fost compromisă prin acceptarea acelor relaţii. Cei doi delegaţi au renunţat în silă, dar tot se mai plângeau de alte chestiuni mărunte.

Karen îşi dădea seama acum că ea şi Ram Kikura abordaseră în întregime acest proiect cu mult mai mult idealism. Asta o făcea să-i fie ruşine; se arătase prea naivă, dacă ţinea seama de faptul că totuşi cunoaşte bine fiinţele umane. Dar o afectase profund atitudinea lui Ram Kikura; fusese de acord cu o abordare optimistă de avocat şi sperase în mod inconştient, împotriva judecăţii ei lucide, că totul avea să fie bine, că, până la urmă, oamenii vor fi rezonabili…

Dar până şi cei care aveau atitudinile cele mai bune şi despre care se ştiuseră lucrurile cele mai bune, erau doar

fiinţe umane. Luaţi din locurile în care crescuseră, deveniseră doar puţin mai maturi decât nişte copii.

Peisajele ideale din memoria oraşului erau prea seducătoare pentru Vechii Locuitori, şi din această cauză, nepotrivită pentru ceea ce Ram Kikura şi Karen sperau să realizeze.

În plus, peste tot plutea o tensiune… chiar şi la Shangri-La – ceva ce nu putea defini, dar care părea să ridice mari obstacole în calea succesului proiectului lor.

Suli Ram Kikura apăru la balcon, în spatele ei, şi îi puse o mână pe umăr.

— Cred că e timpul să te odihneşti.

Karen râse.

— Locul acesta a fost făcut ca să fie odihnitor.

— Da, dar nu e potrivit pentru tine.

— Dar ce suntem noi, flori sălbatice care cresc într-o seră?

Ram Kikura se încruntă. Fizic, se schimbase puţin de când Karen o întâlnise prima dată, în urmă cu patru decenii; arăta încă foarte bine, cu trăsături plăcute, neregulate, cu părul brun-auriu. Nu m-am gândit niciodată la Thistledown ca la o seră.

— Shangri-La e o seră pentru oamenii ăştia, chiar fără să se ducă în memoria oraşului. Ar fi trebuit să ştiu.

— Eşti obosită.

— Sunt nebună, la naiba!

— Am greşit. Nu e vina ta.

— Nu, dar *speram* atât de mult să ai dreptate şi i-am fi putut aduce pe toţi aici… să creăm o legătură între ei. Era un plan atât de frumos, Suli. Cum a putut să eşueze atât de repede? Doar le-am explicat… Se poartă ca nişte copii!

Ram Kikura zâmbi cu amărăciune.

— Poate că ei ştiu mai bine decât noi ce au nevoie. Am vrut să forţez lucrurile. Ca un părinte care îşi urmăreşte copilul jucându-se cu jucăriile… încercând să-l înveţe să crească mai repede.

— Nu e drept… – Karen se opri, surprinsă să constate că se înfuria auzind că delegaţii erau comparaţi cu nişte copii. Simţea că are legături apropiate cu aceşti Vechi Locuitori… era una de-a lor, fireşte. – Cei mai mulţi dintre ei au trăit ca în iad.

— Poate că s-au gândit la călătoria asta ca la o vacanţă, sugeră Ram Kikura. Iar noi ar fi trebuit să fim doar ghizi. I-am dezamăgit atunci când am vrut să-i şi conducem.

Karen râse fără să vrea. „E într-adevăr un lider, oricât de naivă ar fi… am fi fost."

— Deci, acum ce facem?

— Mi-a rămas destulă putere ca să mai fac o încercare. Dar tu, dragă Karen, eşti la capătul puterilor.

— În mod sigur. Vreau să-i las baltă.

— Deci trebuie să faci o pauză. Am stat în acest mediu o perioadă obiectivă de zece ore. Întoarce-te la apartamentul tău.

— Înapoi la corpul meu. Afară din vis.

— Exact. Afară din coşmar. Şi odihneşte-te cu adevărat în capul tău propriu, odihnă naturală, fără îmbunătăţiri din memoria oraşului.

— Cum ar putea fi toate astea altfel decât odihnitoare? întrebă Karen cu melancolie.

Stelele apăreau deasupra lor la fel de luminoase şi adevărate cum le văzuse pe Pământ. Adierile nopţii miroseau a iasomie şi nectar.

— Eşti de acord? întrebă Ram Kikura.

Karen încuviinţă din cap.

— Atunci, du-te. Îţi voi spune dacă se îmbunătăţeşte ceva. Altfel am să abandonez toată şarada asta şi am să-i trimit pe toţi înapoi în corpurile lor. Îşi ridică sprâncenele şi înclină capul, privind hotărâtă către Karen. Bine?

— Bine. Eu… cum mă întorc?

— Papuci roşii, draga mea. Aminteşte-ţi codul.

Karen privi în jos la picioarele ei. În loc de cizme noi, din piele de căprioară, acum purta papuci de casă roşii. Îi lovi

unul de celălalt.

— Nicăieri nu-i ca acasă, spuse ea.

Ram Kikura dispăru.

Cu o oră obiectivă mai târziu, în apartamentul ei temporar, Karen îşi puse un kimono din mătase pe care îl primise, în urmă cu treizeci de ani de la un grup de supravieţuitori din Japonia, şi se întinse pe canapea, cu un pahar de Chardonnay de pe Thistledown în mână. Ambianţa era dată de un cvartet de Haydn, care cânta încet, fără acompaniament din partea unui pictograf. Apoi adaptă mediul din apartament ca să semene cu un peisaj, cu un portic în aer liber, pe litoralul unei insule tropicale. Peste oceanul albastru strălucitor se vedea vârful fumegând al unui vulcan, amestecându-se, din când în când, cu un şir de nori adunaţi alături, arătând ca nişte nicovale albe. Briza caldă şi sărată juca în jurul scaunului ei din nuiele împletite.

Iluzia era atât de completă, încât ar fi putut să nu mai părăsească niciodată memoria oraşului, dar acolo unde se afla acum, exista o senzaţie anume de *cunoaştere*; ştia că întreg corpul îi era amăgit şi stimulat, nu doar mintea. Era o deosebire despre care se discuta. Pe Thistledown se discutau atât de multe deosebiri!

„Toţi suntem atât de copii!” gândi ea, sorbind din pahar şi privind la vulcanul din depărtare. „Poate că Garry are dreptate să respingă totul şi să se lase în seama vârstei. Poate că toţi suntem consumaţi, după patruzeci de ani, iar el e singurul sincer.”

Computerul camerei trimise un semnal melodios. Se aplecă în fotoliu şi spuse melancolic:

— Da?

— Doi bărbaţi doresc să vă vorbească, Ser Lanier. Unul este soţul dumneavoastră, iar celălalt este Pavel Mirski.

Tremură fără să vrea. „Vorbeşti de lup…”

— Scoate insulele şi dă-mi interiorul standard. – Porticul, plaja, vulcanul, oceanul dispărură, ca să facă loc unei mici

încăperi decorate în simplitatea clasică de pe Hexamon. – Bine.

Garry apăru în mijlocul camerei.

— Bună, Karen.

— Ce mai faci? Ea atinse sticla rece a paharului, la fel de bucuroasă că-l vedea – nu-şi ascunsese îngrijorarea – pe cât era de iritată, curios de iritată. Dar neînţelegerea lor surdă durase prea multă vreme, deci nu avea de ce să-l lase să-i cunoască emoţiile. Asta era armura *ei.*

— Bine. M-am gândit la tine.

— Mă întrebam dacă ai fost aici, spuse ea, dorind să se apere, luptând să-şi menţină vocea calmă.

— Doream să vorbesc cu tine de mai mult timp, dar n-am vrut să-ţi întrerup conferinţa.

— Te rog, spuse ea. Îi veni în minte imaginea femeii cu care ar fi dorit să semene în acel moment; o actriţă americană de la începutul secolului al douăzecilea, Bette Davis, rece şi pusă pe ceartă, plină de farmec în ciuda armurii pe care o purta.

Oricum, pictogramele din cameră nu păreau să facă asta pentru ea.

— Trebuie să vorbim cu Suli Ram Kikura.

— E încă în memoria oraşului, păzindu-şi puii să nu se ciupească între ei.

— Probleme?

— Lucrurile nu merg bine, Garry. Privi dincolo de imaginea lui; observând deodată că un deget îi alunecase în vin, puse paharul jos.

— Ai urmărit dezbaterile din Nexus?

Ea dădu din cap în semn că *nu.*

— Vor apărea necazuri foarte mari. Garry îi explică situaţia.

În cazul lor, venise vremea să-şi schimbe felul în care îşi vorbeau, nu era o convorbire particulară. Totuşi, schimbarea nu venea uşor.

— Asta nu mai sună a dezbatere în Nexus. Fără

consultarea Pământului?

— Mirski ne-a spus câteva lucruri uluitoare, zise Lanier, şi, ca să fiu cinstit, nu-mi place că Nexus i-a respins cererea. Cred că redeschiderea Căii pentru a fi folosită e o idee foarte rea.

— Suli n-a auzit povestea asta?

— Nu.

Se gândi repede, ignorând temporar conflictele lor. Aproape că formau din nou o echipă, lucrând împreună la o problemă. Ceva se schimbase la soţul ei. Ce-i făcuse Mirski lui Garry – ce le făcuse tuturor?

— Bine, voi lua legătura cu ea în memoria oraşului şi-i voi spune că e urgent. Apoi voi stabili o întâlnire. Unde sunteţi?

— În apartamentele din domul Nexus.

— Mirski este chiar Mirski?

— Da.

Acel răspuns fără echivoc nu îngăduia nicio îndoială; îl cunoştea prea bine pe Lanier ca să-şi închipuie că el ar fi putut ajunge uşor la o asemenea concluzie. Oarecum surprinsă, descoperi că avea încredere în judecăţile soţului ei în privinţa acelei chestiuni… poate şi a altor lucruri. De ce să fie surprinsă? Nu-i displăcea Garry, îi displăcea gândul că l-ar putea pierde pentru totdeauna. Discordia şi separarea lor nu erau din cauza neîncrederii sau aversiunii.

— Atunci e vorba de ceva mare. În vocea ei se citea uimirea.

— Aşa şi este, zise Lanier. Şi, Karen… Nu vreau ca problemele noastre să dispară din cauza asta.

Ea se schimbă la faţă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să vorbim şi despre alte lucruri.

— Despre ce?

— La timpul potrivit.

— Bine, spuse ea cu asprime.

— Te iubesc, mai spuse Lanier şi imaginea lui dispăru, împotriva oricărei voinţe şi spre surprinderea ei, respiraţia i

se opri şi avu de luptat ca să-şi oprească lacrimile. Trecuseră ani de zile de când el nu-i mai spusese asta.

— Naiba să-l ia! mai reuşi să zică.

TREIZECI ŞI CINCI

Rhita

Înainte de a-şi pierde complet amintirea capturării ei, ştearsă de soarele din Rhodos, Rhita mai apucă să-l întrebe pe tânăr:

— Unde sunt prietenii mei?

— La păstrare, replică tânărul.

Ea încercă să întrebe mai multe despre ei, dar nu reuşi. Gândurile îi erau analizate într-o anumită direcţie. Conştientă în mod dureros că locul acela era fals, se forţă să gândească: „Nu sunt liberă.” Simţi că se cutremură de groază. Nu avea cum să fie printre semenii bunicii ei. Sophé i-ar fi povestit despre asemenea orori.

Cine o ţinea captivă, atunci?

Nu înţelegea cum se puteau petrece asemenea lucruri; cum putea să se afle într-un loc şi totuşi să nu fie acolo? Acesta nu era un vis, oricâte ocolişuri ar fi avut; nu dădea senzaţia de vis. Orice ar fi fost, ei îl luaseră de la ea, dar nu era al ei; nu putea să-l controleze.

Se plimbă prin casa de piatră în care locuise Patrikia, paşii ei desculţi lovind ţigla rece a podelelor; intra într-o cameră, apoi în alta, dându-şi seama, oarecum, că ei doreau să afle mai mult despre ce ştia ea despre sophé dar nu dorea să le spună. Sau să le arate. Îşi blocă în minte tot ce ţinea de bunica ei. Cât mai putea să facă asta? Ei păreau foarte puternici.

Hotărî să nu-l ia în seamă pe tânăr. El nu i-a răspuns în

întregime la întrebări. Nu era nicio cale prin care să verifice dacă puţinul pe care i-l spunea era adevărul.

O izbucnire de furie şi gânduri agitate, confuze, îi întunecară viziunea, apoi biblioteca Patrikiei dispăru… Când vederea i se limpezi,

Obiectele stăteau pe podea în jurul ei, clavicula aflându-se în cutia ei de lemn.

— Acesta este un dispozitiv cu care se poate trece dinspre Cale spre alte lumi. Ne-ai atras atenţia când ai folosit-o asupra porţii.

Rhita privi peste umăr ca să-l poată vedea pe tânărul din spate. Faţa lui încă nu se putea distinge.

— De unde îl ai? întrebă el.

— Ştiţi asta deja.

— De unde l-a avut bunica ta?

Ea închise ochii; încă văzu clavicula în faţa ei şi simţi că întrebarea rămase fără răspuns.

— Nu te vom tortura, spuse tânărul. Avem nevoie de informaţiile tale ca să te putem duce unde doreşti să mergi.

— Vreau să merg acasă, spuse ea încet. Casa mea adevărată.

— Nu ai fabricat tu maşina asta. Nici bunica ta. Lumea ta nu foloseşte asemenea lucruri. Suntem curioşi să ştim cum a ajuns aici. S-a întâmplat cândva, în istoria voastră, să comunicaţi cu Calea?

— Bunica mea. V-am spus. Ce anume le spusese? Şi cât de des?

— Da. Te credem.

— Atunci, nu mă mai întrebaţi de atâtea ori!

Se întoarse către tânăr, în timp ce furia îi întuneca din nou imaginea. De fiecare dată când se înfuria, ei păreau să afle mai mult; totuşi, ea nu încerca să le ascundă nimic. Bănuia că n-ar fi putut să le ascundă ceva, dacă ei erau capabili să o facă să creadă că se află pe Rhodos, deşi nu era. „Ar trebui să fiu aproape moartă de frică.”

— Nu are de ce să-ţi fie frică. Nu eşti moartă, nu ai fost

rănită.

Deodată, faţa tânărului deveni clară, ca şi cum de pe ea s-ar fi desprins nu o umbră a întunericului, ci a necunoaşterii. Avea trăsături regulate, ochi negri, păr negru şi o barbă care abia începea să-i crească. Putea fi un băiat de pe plaja din Rhodos.

— Mi-am luat forma aceasta pentru că nu eşti obişnuită cu noi.

— Nu sunteţi umani?

— Nu. Intrăm în multe forme, diferite între ele, spre deosebire de semenii tăi. Toţi suntem uniţi, dar… – Zâmbi. – Suntem diferiţi. Aşa că te rog să mă accepţi, deocamdată, sub această înfăţişare mai plăcută.

Păreau să fi schimbat tactica sau poate învăţaseră cum să-şi facă mai convingătoare înşelătoria. Rhita îl părăsi pe tânăr, părăsi şi viziunea Obiectelor.

— Vă rog, lăsaţi-mă în pace. Daţi-mi drumul să mă duc acasă.

— Nu-ţi vom ascunde adevărul. Lumea ta va trece acum prin mari schimbări pentru a deveni mai eficientă.

Rhita îşi privi mâinile. Voia să tremure, dar nu putea; însă putea să simtă şi mai multă furie. Se stăpâni.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Noi am ridicat pretenţii asupra Pământului tău. Cred că e timpul să renunţăm la ele şi să vă cunoaştem mai bine. Eşti pregătită pentru asta?

— Eu…

— Să-ţi explic despre ce e vorba. Te afli într-un fel de vis cu ochii deschişi, construit de cercetătorii noştri, ca să te obişnuieşti treptat cu noua ta viaţă. Printre aceştia, eu sunt un ofiţer superior. Chiar acum am sosit, ca să stau de vorbă cu tine. Ai vorbit mai înainte cu un ofiţer inferior. Eu îi cunosc mai bine pe semenii tăi decât el. Este clar?

— Cred că da, spuse Rhita.

— Ai fost în această stare vreme de câţiva ani din timpul tău. Pentru că nu ne poţi face vreun rău şi pentru că,

deocamdată, avem destule informaţii de la tine, am hotărât să te lăsăm în stare de veghe. Când vei fi gata, vei fi capabilă să-ţi foloseşti corpul tău real, iar mediul pe care îl vezi în jurul tău va fi real. Ai înţeles?

— Nu vreau nimic din toate astea, spuse ea. *Ani?* îi ajunse un moment ca să se piardă; disperarea pe care o simţi împrăştiindu-se prin gândurile ei era un lucru întunecat, îngheţat. Îşi dădu seama că ar fi putut, la fel de bine, să fie moartă din clipa în care a urcat în avion; poate din clipa în care a plecat din Rhodos. Ea şi Patrikia deschiseseră o adevărată cutie a Pandorei; încă nu avea nicio idee despre ceea ce ieşise din cutie. *Ani.*

„Sunt prea tânără. Cum puteam să ştiu? Patrikia n-a ştiut. Şi lumea e moartă?”

Senzaţia de răceală îi trecu şi simţi o mulţime de mici înţepături. Iluzia Rhodosului şi a casei Patrikiei dispăru. Deschise ochii şi se descoperi stând pe o suprafaţă tare, caldă, sub un pătrat de lumină de culoarea cenuşii. Lumina păli din ce în ce mai mult. Pielea o ustura de parcă ar fi fost acoperită cu nisip; într-adevăr, privindu-şi braţele, păreau înroşite, arse de soare.

O umbră cu contururi umane stătea chiar acolo unde lumina nu mai ajungea. Îi înconjura un întuneric uleios, de culoarea măslinei, culoarea unui vis care începe sau a unuia care se sfârşeşte. Nu se simţea bine.

— Mi-e rău, murmură Rhita.

— Are să treacă, o linişti umbra.

— Eşti un jart? întrebă ea, încercând să se ridice. Nu pusese până acum întrebarea aceea, fiindcă sperase că nu va avea nevoie să afle răspunsul. Acum, fără speranţă, privi către umbră.

— Am încercat să determin înţelesul cuvântului. S-ar putea să fie ceva, dar tu n-ai mai întâlnit jarţi şi nici bunica ta, cea care ţi-a povestit despre ei, nu i-a întâlnit. Cuvântul nu are legătură cu noi; umanii, pe care bunica ta se pare că i-a cunoscut, nu puteau să ne rostească numele adevărat...

S-ar putea să fi cunoscut un nume folosit de alţii, non-umani. În orice caz, răspunsul poate fi *da*.

— Ea mi-a povestit că v-aţi luptat cu oamenii.

Silueta din umbră nu răspunse direct.

— Suntem mulţi şi variaţi şi ne putem schimba forma dacă dorim, putem să ne schimbăm funcţiunile.

Rhita se simţi mai bine, măcar din punct de vedere fizic, dacă nu mental. Disperarea dispăru împreună cu o senzaţie ciudată, de răceală fierbinte, pe măsură ce reapărea lumina de deasupra, acum cafenie. În bezna cenuşie apărură acum şi alte lumini, vagi, liniştitoare.

— Sunt pe Pământ?

— Eşti în interiorul lucrului pe care tu îl numeşti „Calea”.

Respiraţia îi tremura şi îşi reţinu un geamăt. Pentru ea, asta însemna totul şi nimic. Putea să-i creadă?

— Prietenii mei trăiesc?

— Sunt aici, cu tine.

Ea hotărî că răspunsul era prea evaziv.

— Sunt *în viaţă?* întrebă din nou.

Imaginea făcu un pas înainte, cu faţa înconjurată de un nimb luminos. Rhita dădu înapoi, cu puternica senzaţie că acesta nu era vis, iluzie, ci o fiinţă fizică. Faţa aducea cu a unui bărbat, fără trăsături bine conturate, cu pielea netedă şi ochii mici. Nu era o faţă pe care să o remarci într-o mulţime. Nu era nici faţa unui zeu, nici a vreunei monstruozităţi. Purta o jachetă şi o pereche de pantaloni, ţinuta similară cu cea a soldaţilor cu care călătorise Rhita… cu ani în urmă, dacă asta nu era o minciună.

— Ai vrea să vorbeşti cu ei?

— Da, răspunse ea, respirând mai rapid. Îşi ridică mâna până în dreptul feţei; o simţea aceeaşi. Nu se schimbase; de ce să se aştepte la aşa ceva? Pentru că fiinţa care o capturase părea umană?

— Cu toţi vrei să vorbeşti? întrebă jartul.

Coborî privirile pentru o clipă, mişcând din buze.

— Cu Demetrios şi cu Oresias.

— Lasă-ne puţin timp, te rog. Noi nu aruncăm nimic.

TREIZECI ŞI ŞASE

Thistledown

— Nu mă aşteptam să vă mai văd, pictografie Suli Ram Kikura către Olmy, în culori reci, albastre şi verzi. Olmy zâmbi enigmatic şi îi urmă pe Korzenowski şi Mirski în spaţiul de întâlniri corporale rezervat pentru proiectul lui Ram Kikura. Ca să fie potrivită cu mediul de acasă al tereştrilor, camera fusese decorată ca un birou al unei companii industriale de la mijlocul secolului al douăzecilea: scaune simple din metal şi lemn, o masă lungă de lemn, ziduri goale, de un alb strălucitor, iar la un capăt al mesei un ecran.

— Iertaţi condiţiile primitive, îşi ceru scuze Ram Kikura, de data aceasta în cuvinte.

— Trezeşte amintiri, zise Lanier, simţind răceala dintre Ram Kikura şi Olmy, care părea să nu ţină prea mult seama de asta, ce-i drept. – Lanier nu-l văzuse niciodată încurcat. – Am petrecut multe ore interminabile în camere care arătau ca asta.

— Oaspeţii noştri de pe Pământ sunt încă în memoria oraşului. Încercăm să reparăm un fiasco desăvârşit, zise Ram Kikura. Karen va veni şi ea în câteva minute. Din ce mi-a spus, am înţeles că în ultimele două zile s-au format câteva alianţe păcătoase. Nexus a decis să redeschidă Calea? Evită în mod ostentativ privirile lui Olmy.

Korzenowski se afla lângă un scaun în spătarul căruia bătea cu degetele cu o expresie încurcată.

— Da, zise el, ieşind din această stare. O recomandare

Nexus supusă votului din Hexamon. Numai Thistledown şi suburbiile.

— Presupun că invocă legile Refacerii. De ani de zile trebuia să le fi şters din cărţile Statutului. Lui Lanier, Ram Kikura i se părea mai radicală şi mai pornită decât atunci când se întâlniseră prima dată. O uzaseră vârsta şi munca Refacerii, dar ea nu părea mai bătrână decât data trecută. Îşi păstrase stilul şi înfăţişarea aproape neschimbate în ultimele patru decenii.

Olmy înconjură o dată masa, mersul lui amintind de calmul unui leu care se plimbă.

— Aţi asimilat relatarea lui Ser Mirski?

Ram Kikura încuviinţă.

— Pe cât am putut. Este hidoasă.

Surprins, Mirski o privi cu ochi mari.

— Hidoasă?

— Ultima profanare. Ultimul sacrilegiu. M-am născut şi am crescut înăuntrul Căii şi totuşi acum… – Arăta ca şi cum ar fi vrut să scuipe. – Să deschizi Calea şi s-o păstrezi deschisă e mai mult decât o nebunie. E o ticăloşie.

— Să nu exagerăm, spuse calm Korzenowski.

— Îl rog pe Inginer să mă ierte.

— Eşti nervoasă. – Acesta era conţinutul unei pictograme pe care i-o trimisese Olmy. Ea se uită spre el cu o privire ca de piatră. Olmy continuă: – Aceşti oameni sunt aici ca să-ţi ceară ajutorul. Şi eu la fel. Nu are niciun rost să fii atât de sigură pe tine înainte să afli de ce anume avem nevoie. Sau ce credem.

Mesajul trecu într-o clipă. Lanier înţelese numai că Olmy i-l trimisese lui Suli; oricum nu era un adept al pictogramelor. Umerii lui Ram Kikura căzură, iar ea respiră adânc, privind către covor.

— Vă cer iertare. Olmy îmi atrage atenţia asupra comportării mele. S-a întâmplat să fiu pasionată de lucrurile acestea. După ce am văzut urmările Morţii, am fost foarte impresionată de ce poate face orgoliul nostru.

— Vă rog să vă amintiţi că m-am opus, până acum, redeschiderii Căii, spuse Korzenowski. Dar presiunile asupra Hexamonului sunt enorme. Iar întoarcerea lui Ser Mirski…

— Iertaţi-mă, Ser Korzenowski, îl întrerupse Mirski. Sunt curios de ce a fost numită „hidoasă” relatarea mea.

— Dumneavoastră spuneţi că această Cale ne încolăceşte universul întocmai ca un şarpe, spuse Ram Kikura.

— Nu chiar aşa. Mai întâi, am vrut să spun că un proiect pornit de urmaşii noştri foarte îndepărtaţi a devenit, din cauza ei, mult mai dificil, dacă nu imposibil. Dar fiinţele acelea nu privesc Calea ca pe ceva „hidos”. O consideră ceva demn de admiraţie. Rar se întâlneşte ca o comunitate atât de mică, plimbându-se printre lumi, încă prizonieră a materiei, să poată realiza aşa ceva într-un timp atât de scurt. Există construcţii similare Căii în alte universuri, dar niciuna dintre ele nu a fost creată de fiinţe aflate la o vârstă atât de timpurie a dezvoltării lor. Pentru descendenţii noştri, Calea e asemeni piramidelor din Egipt sau pietrelor de la Stonehenge pentru istoria noastră. Dacă ar fi avut vreo preferinţă, ar fi păstrat Calea ca pe un monument al unei străluciri timpurii. Dar lucrul acesta nu este posibil. Calea trebuie desfăcută într-un anume fel… care nu poate începe decât de aici.

Furia lui Ram Kikura se potoli. Îl privi pe Mirski cu mare interes.

— Nu te interesează politica noastră, nu-i aşa? întrebă ea.

Mirski bătu cu degetele în masă, un gest nervos, pe care Lanier îl găsi ciudat.

— Politica… nu este niciodată meschină pentru cel care o face. Mă interesează doar în măsura în care poate împiedica desfacerea Căii.

Karen intră în sala de conferinţe şi înaintă ca să-şi sărute soţul. Sărutul a fost scurt, dar, în aparenţă, sincer; nu era nevoie, părea să-i transmită, ca problemele lor personale să

iasă acum la iveală. Cu toate acestea el îi prinse mâna şi i-o strânse într-a sa.

— Programul nostru e foarte scurt, spuse el, lăsându-şi degetele să întârzie între ale ei. Karen privi către ceilalţi întrebându-se ce credeau, dar văzu repede că nuanţele şi speculaţiile legate de convenienţe erau ultimele lucruri la care se gândeau.

Lanier nu-şi slăbi strânsoarea.

— Ser Korzenowski?

— Calea ar putea fi deschisă în mai puţin de şase luni. Mi-e teamă că relatarea lui Ser Mirski a adus o sămânţă a dezbinării în Nexus, iar neo-geshelii au folosit-o şi vor s-o vadă crescând cât mai repede. Nexus vă recomandă o redeschidere permanentă. Nimeni nu are vreo îndoială de ceea ce va urma – dacă ne aşteaptă jarţii, bineînţeles. Va fi o avalanşă de legi pentru antreprenori, care va permite porţi de „testare”, dintre acestea, câteva trebuind, fireşte, să ne conducă la conexiuni talsit… Şi dacă stabilim din nou comerţ cu Talsit, nu vom mai închide poarta niciodată. Cei de pe Talsit sunt nişte comercianţi teribil de seducători şi, pe lângă asta, mulţi dintre cetăţenii Hexamonului *au nevoie*, au prea multă nevoie chiar acum de mărfurile acelea. E o zonă a disperării… Ser Olmy?

— Până şi naderiţilor le place longevitatea pe care o au, spuse Olmy. În următoarele decenii, milioane de oameni vor trebui să renunţe la corpurile lor şi să fie păstraţi în memoria oraşului… sau să moară. Naderiţilor le displace ideea unei vieţi permanente în memoria oraşului. Ei acceptă extinderi de viaţă artificiale, dar, pentru naderiţii ortodocşi, memoria oraşului e un fel de Gheena, măcar un fel de anticameră a Infernului.

— Asta îmi sună a ipocrizie, spuse Lanier sec.

— Desigur că este ipocrizie, zise Korzenowski. În memoria oraşului s-au format comitete de parţiali ca să studieze posibilitatea – aşa îi vor spune toţi neo-geshelii – ca jarţii să reocupe Calea. Dacă ei sunt de acord cu Ser

Olmy, ar putea să amâne redeschiderea până când va fi pusă la punct o apărare potrivită, dacă nu cumva şi o tactică de atac.

— Doamne, exclamă Karen. Vor începe din nou războaiele jart?

— Sunt foarte optimişti, constată Korzenowski, cu o voce mohorâtă.

— Şi dacă jarţii sunt chiar acolo şi ne aşteaptă? întrebă Lanier.

Korzenowski făcu o grimasă.

— În ultimele zile, şi mie mi-a revenit deseori coşmarul acesta. Am parţiali în memoria oraşului care ascultă toate întâlnirile pregătitoare. Şi trebuie să particip la cele care privesc apărarea Hexamonului, dacă mi se ordonă…

— Cum ne putem apăra? întrebă Karen.

— Pe vremuri, era un secret păstrat foarte strict. Dar până şi cele mai mari secrete pot fi dezvăluite când cei de la putere cred că lucrul acesta le foloseşte. Pe Thistledown se păstrează arme ofensive de o putere imensă. Erau prea mari pentru apărare pură: nu se puteau folosi în fortăreţele aflate de-a lungul Căii. Niciun tactician nu renunţă la arme care i-ar fi de folos într-o bună zi… Aşa că ele sunt păstrate în pereţii asteroidului. Sunt vechi, dar încă eficiente şi mortale.

Ram Kikura îşi acoperi cu o mână nasul şi gura, în chip de rugăciune.

— Stea, Soartă şi Pneuma, murmură ea. N-am ştiut. Oamenilor li s-a spus…

— Toţi politicienii mint, când politica le cere acest lucru, remarcă Mirski. Şi oamenii le cer acelaşi lucru.

Faţa lui Lanier deveni palidă.

— Arme?

— Surplusuri din ultimul război jart, depozitate în cavităţile secrete de pe Thistledown, lămuri Olmy.

— Au fost acolo în tot acest timp? Şi când am venit prima dată? întrebă Lanier.

Olmy şi Korzenowski încuviinţară. Ram Kikura le urmări reacţia cu ironie amară.

— Şi dacă le-am fi găsit… Lanier nu-şi termină ipoteza.

— Moartea ar fi survenit oricum, zise Korzenowski, ridicând o mână, enervat că fusese întrerupt. Chiar dacă jarţii sunt în interiorul Căii, putem, cel puţin, să stabilim un „cap de pod”. Cred că acesta e termenul strategic.

— Dacă nu cumva au progresat dincolo de vechile noastre tehnologii, spuse cu asprime Ram Kikura.

— E adevărat. În orice caz, am primit ordin de la Nexus să asigur asistenţa tehnică. Asta nu pot refuza. Am avut prea multe privilegii în calitatea mea de cercetător, ca să pot fi acum impertinent. Problema noastră este cum să schimbăm opinia colectivă de pe Hexamon…

— Vorbiţi cu fiecare membru din Nexus, spuse Ram Kikura. Mergeţi direct la toţi cetăţenii, inclusiv la cei tereştri.

— Fără Pământ, votul va aproba redeschiderea cu o majoritate neînsemnată, spuse Lanier. Am făcut o modelare a opiniilor sau, mai curând, Ser Olmy a făcut-o.

— Au renunţat la Pământ pentru că e prea ignorant? întrebă Karen.

— Prea provincial şi prea egocentric, spuse Korzenowski. Desigur, au dreptate… dar procedura nu este legală. Iar ameninţarea întâlnirii cu jarţii ar fi trebuit să facă realitatea mai evidenţi.. Chiar şi existenţa armelor ar putea fi folosită ca să convingem *mens publica* să voteze împotriva recomandării. Şi bănuiala lui Ser Ram Kikura, că jarţii au putut să avanseze mai mult decât noi, poate fi un argument bun. Înainte de redactarea finală, cred că o putem ataca pe baze juridice, pe motiv că niciun segment din Hexamon nu poate fi privat de drepturi.

Mirski se aşeză pe un scaun. Bătu din palme, apoi îşi ridică braţele.

— E o treabă delicată, spuse el. Garry înţelege, fără îndoială, cât de delicată e?

Karen privi către soţul ei.

Lanier hotărî să încurajeze familiaritatea rhusului.

— Pavel spune că trebuie distrusă Calea.

— Şi dacă nu va fi distrusă? întrebă Ram Kikura.

— Va fi, spuse Mirski. Într-un fel sau altul. N-am ţinut seama de asemenea dificultăţi. Chiar când am avut o minte mai bună decât acum. Dacă voi da greş, consecinţele vor fi spectaculoase…

— Asta e o ameninţare? întrebă Ram Kikura.

— Nu. O certitudine.

— Cât de spectaculoase vor fi consecinţele?

— Nu ştiu. N-am făcut niciun plan pentru situaţii neprevăzute. Probabil că nici nu le-aş putea înţelege, în forma mea actuală.

— Prea multe întrebări, spuse Korzenowski cu tristeţe. Ser Mirski, atunci când relatarea dumneavoastră va fi făcută publică… puteţi anticipa câţi dintre cetăţenii noştri vă vor crede şi câţi vor considera că apariţia dumneavoastră aici este o cursă întinsă de naderiţii ortodocşi, ca să ne menţină legaţi de Mama Pământ?

— Nu pot fi mai convingător decât acum, spuse rhusul, desfăcându-şi mâinile şi întinzându-se. *Dumneavoastră* mă credeţi? Se uită în jurul lui, la cei de faţă, cu sprâncenele lui groase ridicate a mirare.

Karen, care încă nu-i văzuse prezentarea, nu se aventura să-şi dea vreo părere. Korzenowski, Olmy şi Lanier nu ezitară să răspundă afirmativ. Ram Kikura căzu cu greu de acord.

— Trebuie să ne stabilim strategia, zise Lanier. Între noi, putem pune la punct ceva ce merită a fi prezentat în faţa corprepilor şi a senatorilor care ni se opun. Aceştia îşi vor putea clădi pledoaria – Ram Kikura va putea să prezinte cazul în faţa justiţiei. E vorba de un atac pe două fronturi.

— Cred că e mai bine să încep de pe Pământ, spuse Ram Kikura. În câteva zile, acolo va fi o întrunire a Consiliului Hexamon de pe Pământ. Oricum, vom arăta rezultatele

conferinţei noastre cu delegaţii tereştri – nimeni din Nexus nu va deveni mai înţelept dacă eu şi Karen vom merge la acea întâlnire. Câte din cele discutate în Nexus sunt confidenţiale?

— Toate, spuse Korzenowski. Până când va fi făcută recomandarea, nimeni dintre noi nu poate spune nimic.

— Nici asta nu e strict legal, cugetă Ram Kikura. Neo-geshelii din Nexus au devenit un grup activ, nu-i aşa? Sunt surprinsă că Farren Siliom îi va sprijini…

— Mai curând vrea să-şi menţină guvernul, ca să nu-i lase pe oponenţi să câştige, zise Lanier.

Ram Kikura pictografie iarăşi un simbol complex pe care Lanier nu-l putea citi.

— Voi evita să vorbesc despre arme. Asta m-ar putea face să încalc Legea apărării – şi acolo nu sunt chiar un expert.

— Când nu eram în acest corp, iar mintea mea era imensă, mă gândeam că toţi oamenii raţionali vor fi de acord cu mine, spuse Mirski, scuturând din cap. Ce surpriză să fiu din nou uman!

Lanier zâmbi subţire.

— Să fii din nou gros ca o cărămidă, nu?

— Nu-i vorba de grosime, zise rhusul. E vorba de perversitate, de înşelătorie.

— Amin, încheie Karen, privind către Ram Kikura. Oamenii sunt peste tot la fel.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Calea

Fantoma lui Demetrios, translucidă şi nefericită, era suspendată în faţa Rhitei. Chipul ei se albise de groază; nu se aşteptase la aşa ceva. Acum înţelegea că se afla dincolo de puterea unui zeu sau a unor zei, sau în mâinile unor zei pe care n-ar fi trebuit să-i întâlnească…

Însoţitorul îi spuse:

— Toate elementele minţii lui au fost păstrate. Este păstrat şi corpul. În acest moment nu şi-l poate folosi; gândurile nu i se mişcă prin creier. Ele se mişcă într-un mediu diferit, acolo unde ai fost păstrată şi tu. – Se uită la faţa Rhitei, studiindu-i reacţiile. – Suferi?

— Da, spuse ea.

— Vrei să înceteze această apariţie?

— Da! Da! Păşi înapoi, ascunzându-şi faţa în spatele pumnilor strânşi şi izbucni într-un plâns isteric. Demetrios îşi întinse spre ea braţele fantomatice, în semn de implorare, dar nu putu să vorbească, înainte să dispară.

În încăperea nedefinită care îi era închisoare, Rhita se ghemui pe podeaua moale şi îşi îngropă faţa în mâini. Îi dispăruseră toate micile rezerve de curaj pe care le mai avusese. Îşi dădu seama, dincolo de groază şi de isterie, că în clipa aceea era complet vulnerabilă în faţa celor care o ţineau prizonieră… Ar fi putut să o trimită înapoi într-o fantezie, într-un vis, în care ea ar fi trăit fericită, fără să protesteze, să le răspundă la întrebări, doar ca să poată fi într-un loc oarecum asemănător celui de acasă, departe de

coşmarul acesta.

— Frica ta nu are niciun motiv, spuse însoţitorul, aplecându-se lângă ea. Vei vorbi cu prietenul tău, nu cu o imagine pe care i-am fabricat-o noi. El încă gândeşte. Ocupă acum o iluzie foarte plăcută, aşa cum ai făcut şi tu, înainte de a te întoarce în corpul tău.

Însoţitorul aşteptă, răbdător, fără să spună nimic, până ce frica ei dispăru şi Rhita îşi recăpătă stăpânirea de sine. Ea nu-şi putea da seama cât a durat asta.

— Oresias şi ceilalţi… şi ei sunt morţi? întrebă ea, printre ultimele suspinuri şi oftaturi.

— Pentru noi, moartea are un înţeles diferit, zise însoţitorul. Unii îşi menţin active iluziile, alţii rămân inactivi, ca într-un somn adânc. Niciunul nu e mort.

— Pot să vorbesc cu vreunul dintre ei, dacă doresc?

— Da. Toţi sunt disponibili. Pentru unii ne va trebui mai mult timp să-i aducem aici decât pentru alţii.

Rhita hotărî că era mai bine să mai încerce o dată, deşi nu era sigură că se va putea controla.

— Poţi să-l faci pe Demetrios să pară mai real? Mă înfricoşează… Arată ca şi cum ar fi mort. Ca o fantomă.

Însoţitorul păru să savureze cuvântul „fantomă”, căci îl repetă de câteva ori zâmbind.

— Poate fi făcut să pară la fel de solid ca mine şi ca tine, dar şi asta va fi o iluzie. Doreşti o asemenea iluzie?

— Da. Da.

Demetrios reapăru, într-o formă mai palpabilă, dar nu mai puţin vrednic de milă. Rhita se ridică în picioare şi se apropie de el, aplecându-se, cu braţele încrucişate şi pumnii strânşi.

— Cine eşti? întrebă ea, printre dinţi. Corpul încă îi tremura.

— Demetrios, mekhanikos şi didaskalos la Mouseionul din Alexandreia, spuse chipul. Eşti Rhita Vaskayza? Suntem morţi? Vorbea ca o umbră, cu voce stinsă şi tremurătoare. Rhita nu-şi putea opri clănţănitul dinţilor.

— N-n-nu cred, spuse ea. Am fost capturaţi de către demoni. Nu. – închise ochii, încercând să-şi închipuie cum ar fi judecat Patrikia situaţia aceea. – Cred că noi… noi am fost capturaţi de către fiinţe care nu sunt umane, care au… au maşini foarte avansate.

Demetrios încercă să facă un pas înainte, dar parcă păşea pe gheaţă.

— Nu pot ajunge la tine, zise el. Ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi e… Eu sunt cel mort?

Rhita scutură din cap.

— Nu ştiu. El spune că eşti în viaţă. Visezi.

— *El* spune? Ce este el? Arătă către însoţitor.

— Unul dintre cei care ne-au luat prizonieri.

— Pare uman.

— Nu este.

Însoţitorul părea să creadă că nu era necesar să fie atent la imagine. Se concentra asupra Rhitei; asta o sperie şi mai mult.

— Ceilalţi sunt morţi?

— El spune că trăiesc.

— Ce putem face?

Însoţitorul, încă privind către Rhita, spuse cu simplitate:

— Nimic. Evadarea nu este posibilă. Toţi sunteţi trataţi cu respect şi nu vi se va face niciun rău.

— Îl auzi? întrebă Rhita, îndreptându-şi degetul mare către însoţitor. Ar fi vrut să-l lovească, dar ştia că nu ajută la nimic.

— Da, spuse Demetrios cu voce subţire. Am deschis poarta care nu trebuia, aşa-i?

— El spune că pe Gaia au trecut ani de zile.

Demetrios privi într-o parte şi în alta, clipind ca şi cum ar fi stat în fum.

— Parcă s-a întâmplat cu câteva ore în urmă… Ne poate duce înapoi către Gaia reală?

— Poţi? întrebă Rhita.

— Este posibil, răspunse cu modestie însoţitorul. Dar de

ce doriţi să vă întoarceţi? Nu-i aceeaşi lume pe care aţi cunoscut-o.

Demetrios nu reacţionă. Rhita simţi un gol în stomac; avea destule din instinctele şi cunoştinţele bunicii ei, ca să vizualizeze, măcar pe jumătate, ce însemna asta. Aceştia erau jarţii. Erau rapaci. Aşa îi spuseseră Patrikiei oamenii din Cale.

„S-ar putea să fiu răspunzătoare pentru distrugerea căminului meu.” Mâinile i se ridicară automat, ca nişte cleşti simetrici, ca să i se oprească sub obraji.

— Demetrios, mi-e atât de *frică*. Aceşti… acestor *fiinţe* nu le pasă. Ei vor numai informaţii.

— Dimpotrivă, spuse însoţitorul. Suntem chiar pasionaţi. Suntem foarte interesaţi să vă facem bine. De când v-am cucerit planeta, foarte puţini oameni au murit. Dintre ei, cei mai mulţi sunt păstraţi. Noi nu pierdem nimic. Preţuim toate gândurile. Avem savanţi şi salvăm cât de mult putem.

— Despre ce anume vorbiţi? întrebă Demetrios.

— Vrei să mă adresez colegului tău? o întrebă însoţitorul pe Rhita.

Împietrită, dându-şi seama că aici exista un protocol pe care nu-l ştia, îi dădu permisiunea cu un gest.

— Datoria şi destinul nostru este să studiem şi să păstrăm universurile, să ne răspândim specia, cea mai bună şi cea mai eficientă dintre toate inteligenţele, ca să servim cunoaşterii. Nu suntem cruzi. Cruzimea este un cuvânt şi un concept pe care l-am învăţat numai din limba voastră. Nu are niciun rost să cauzezi durere şi distrugere. La fel de fără rost este să lăsăm alte inteligenţe să avanseze până la un punct în care ne-ar încetini dezvoltarea prin rezistenţă. Oriunde ne ducem, adunăm şi depozităm, păstrăm, studiem, dar nu îngăduim rezistenţă.

Demetrios ascultă calm, cu o expresie mirată. El nu ştia nimic din poveştile Patrikiei; numai ce îi spusese când mergeau prin stepă, înainte de apariţia călăreţilor kirghizi.

— Aş vrea să-mi văd casa, spuse Rhita cu hotărâre. Aş

vrea ca Demetrios, Oresias… şi Jamal Atta să mă însoţească.

— Numai o parte din cererea ta poate fi îndeplinită. Jamal Atta s-a sinucis înainte de a fi capturat. Nu s-a păstrat îndeajuns de mult din personalitatea lui, ca să poată fi prezentată o imagine completă, sau ca să poată supraveghea un corp reconstruit.

— *Trebuie* să merg, insistă Rhita, agăţându-se de această cerere pe care nu o dorea, dar care creştea din nou. Dacă ar fi plâns, dacă ar fi lăsat mâinile să-i atingă faţa, ar fi putut pierde orice control, şi nu voia să-i fie ruşine în faţa acestor monştri. Sau a lui Demetrios.

— Te vom duce acolo. Doreşti să observi tot procesul sau preferi o călătorie instantanee?

Demetrios o privea fix, nu era sigură ce ar fi vrut el să audă din gura ei, dar era evident că, pentru cei care îi capturaseră, ea era cea importantă.

— Vreau să văd totul, zise Rhita.

— Ar putea fi foarte confuz. Vrei să te însoţesc şi să-ţi explic sau ai dori un supliment adăugat la psyche, la memoria ta, ca să te îndrume?

Rhita îşi aplecă fruntea, până când palmele aproape îi atinseră fruntea. Nu înţelegea a doua alternativă sau poate refuza să o înţeleagă. „Pot să mă facă mai mult decât sunt?” Poate că se schimbase deja. Gândul acesta era aproape insuportabil.

— Vă rog, spuse ea, cu vocea aproape o şoaptă. Veniţi cu noi. Doar purtaţi-ne.

Mai avea o singură speranţă: ca jarţii să fie mincinoşi.

Dacă nu era aşa, atunci ea ar fi putut să şi moară şi avea să se străduiască foarte mult să-i reuşească asta. Oricum, nu credea că jarţii o vor lăsa să încerce. După cum gândeau ei, o moarte nu era decât o pierdere.

TREIZECI ŞI OPT

Thistledown City

Ram Kikura se întreba cum avea să fie ziua în care va intra pentru totdeauna în memoria oraşului; departe de adevărata viaţă, părăsind-o pentru alta plină de nestatornicie şi de privilegii extraordinare. Se putea face, din memoria oraşului, un rai sau un iad, un iad destul de confortabil totuşi…

Ea se născuse în memoria oraşului şi fusese încarnată după un timp la fel de lung ca şi cel prevăzut pentru fiul său, iar sentimentele ei de nesiguranţă de acum erau şi premature şi naive. Mai avea de trecut măcar printr-o altă reîncarnare, iar viaţa ei nu era nesigură, ar mai fi putut să aibă chiar şi milenii în faţă, înainte de a-şi pune această problemă…

Dar Ram Kikura se gândea la asta aşa cum s-ar fi gândit la moarte un tânăr de pe Pământ, aflat în stare naturală. Oricum, tinerilor de pe Pământ nu li s-ar fi îngăduit să încerce şi alte vieţi; ea putea să facă asta oricând ar fi vrut, iar vizitele la fiul ei nenăscut erau prilejuri obişnuite pentru astfel de lucruri.

Vizitele durau rareori mai mult de cinci minute, după timpul extern; în memoria oraşului, acele cinci minute puteau însemna şi câteva luni. La ultima ei vizită, îl însoţise pe Tapi la o călătorie pe un Amazon imaginar, mult înfrumuseţat, creat de Tapi ca un proiect personal. Simularea fusese aleasă ca loc permanent de odihnă în memoria oraşului, asta fiind o onoare şi un privilegiu.

La această vizită, timpul lor avea să fie mai limitat. Ram Kikura intră de la distanţă în memoria din Axa Euclid, dinspre Thistledown. Asta îi reducea şi timpul şi complexitatea experienţei.

Când intră în spaţiul personal al lui Tapi, îşi găsi fiul ocupat cu limitarea proprie; îşi deconecta adjuncţii mentali inutili, ca să-şi pregătească mentalitatea pentru naştere. Prin lege, niciun nou-născut nu putea să intre într-un corp cerând implant de memorie. Fiecare încarnat trebuia să-şi pregătească şi să-şi aleagă o mentalitate centrală, care să intre în limitele unui creier uman normal.

— E dureros, spuse el cu tristeţe. Aici e atât de multă libertate. Asta face lumea reală să pară nemiloasă şi mărginită.

— Uneori, aşa este.

— Asta mă face să mă întreb dacă încarnarea e un privilegiu atât de mare…

Ram Kikura se mişca prin acel spaţiu personal, uitându-se la ce renunţase deja fiul său.

— Alegeri înţelepte, spuse ea. Subrutine neesenţiale, personalităţi modificate, adaptate la medii abstracte, imposibil de întâlnit după încarnare, experimente cu imagini sexuale, stimulate probabil de alţi nenăscuţi… toate acestea erau depozitate în alt loc, pentru a putea fi apelate ulterior, când ar fi dorit Tapi, pentru a fi înlăturate de tot…

— Sunt o grămadă de lucruri din *mine* care dispar, se plânse el. În faţa lui Olmy, Tapi nu se plângea niciodată, făcea demonstraţii ştiinţifice, vorbea cu entuziasm despre descoperirile lui, dar nu-şi arăta îndoielile. Acestea erau rezervate mamei lui, care era mândră să-i vadă şi cealaltă faţă.

— Nimic nu pare a fi ceva esenţial, comentă Ram Kikura pe un ton reţinut.

— Rămân mai puţine voci în cor, spuse el. Dar înţeleg mai bine ce voi fi. Cred că Olmy va aproba, nu-i aşa?

— A fost să te vadă?

Tapi încuviinţă.

— Cu câtva timp în urmă. Şi-a dat aprobarea. Ea îşi reţinu câteva comentarii pe jumătate sarcastice. Îşi dă seama la prima vedere de tot ce e bun, spuse, în loc de altceva.

— Tata are probleme foarte mari.

— Toţi avem.

— Poate mai mari decât crezi.

Ram Kikura privi cu atenţie imaginea actuală a fiului ei – foarte apropiată de forma aleasă pentru corp – şi întrebă:

— Ţi-a spus ceva… surprinzător?

— Nu, spuse Tapi ascunzând ceva. Ştia care era starea actuală a relaţiilor dintre părinţii lui; deci nu era cazul să clevetească.

— Sunt îngrijorată pentru el.

— Şi eu.

— Ar trebui să fiu şi mai îngrijorată?

— Nu ştiu, spuse sincer Tapi. El îmi spune foarte puţin.

Ram Kikura se concentră asupra chestiunii planificate, examină adjuncţii eliminaţi, apoi îşi îmbrăţişă fiul.

— Foarte bine, spuse ea. Cred că eşti gata.

— Ce-i cu aprobarea ta? întrebă Tapi, cu o nerăbdare care eclipsa plângerile lui de mai înainte.

— E deja înregistrată. Nu folosise o formulă de modă veche, aşa cum făcuse Olmy; rezista la genul acela de tradiţionalism.

— Ai hotărât unde te vei naşte?

— Da, zise el. Pe Thistledown.

Olmy locuia în interiorul asteroidului; ea se născuse pe Axis City. Totuşi, ea ştia că Tapi nu o dispreţuia.

Tapi îşi puse la punct spaţiul personal, ca să-şi ascundă adjuncţii scoşi din funcţie.

— După ce mă voi naşte, vei fi de acord cu planurile mele?

— Va conta prea puţin dacă te voi aproba sau nu. Vei fi independent.

— Da, dar mă interesează foarte mult părerea ta.

— Părerea mea este că aşchia nu sare departe de trunchi. În interiorul tău, partea din Olmy este foarte puternică. Deocamdată, a mea pare să fie copleşită. Dar n-am nicio îndoială că amândoi vom fi foarte mândri de tine.

Tapi explodă literalmente, umplând spaţiul cu lumină. O îmbrăţişă din nou.

— Eşti la fel de soldat ca şi tata, spuse el. Doar că duceţi bătălii diferite.

Olmy se simţise mult mai stăpân pe sine printre semenii lui şi mai constrâns de împrejurări decât crezuse. Totuşi era mai bine să fie singur, dacă trebuia să stea doar câteva ore. Îi era dor de izolarea în care îl ţinuse pădurea din cavitatea a patra.

Nu s-a întors în apartamentul lui din Thistledown City, a acceptat o găzduire temporară într-unul dintre apartamentele de sub domul Nexus. Putea să-l spioneze oricine; era sigur că nu ar fi putut descoperi ce purtau implanturile lui.

Era foarte tentat să stea pur şi simplu întins şi să studieze ceea ce îi trimitea parţialul; rezistă acelei tentaţii şi schiţă câţiva paşi din dansul *relsoso* al franţilor, pe care îl învăţase cu mai bine de un secol în urmă, pe Timbl, lumea de baştină a frânţilor. Întinse braţele şi ridică încet picioarele, rotindu-se dintr-un colţ într-altul al micului apartament. Anatomia frânt era mai subtilă şi mai flexibilă decât a umanilor; Olmy trebui să refacă unele mişcări esenţiale. Totuşi, *relsoso* îşi făcuse datoria. Se simţea mult mai relaxat şi mai puternic.

— Acum voi sta şi voi vegeta, anunţă cu voce tare, aşezându-se în mijlocul salonului alb, demodat, înconjurat de formele de aceeaşi culoare ale mobilei.

Schimbul cu mentalitatea jart decurgea fără incidente, dacă era să ţină seama de mesajele parţialului; în câteva ore, prin bariere vor fi trecute mai multe informaţii.

Avea deja de prelucrat destul de mult. Mai era puţin loc,

în implanturile lui, pentru prelucrarea rapidă a materialului. Jartul, parţialul, diverse bariere şi circuite de siguranţă, informaţiile clarificate şi încărcate, toate acestea umpleau implanturile aproape la maximum. În consecinţă, studiile pe care le făcea erau limitate la un ritm uman, natural. Existau unele avantaje; prelucrările informaţiilor făcute în implanturi erau rapide, dar lipsite, uneori, de conexiunile unei gândiri mai naturale.

Olmy închise ochii şi se cufundă în filosofia jartului. Traducerea conceptelor în limbaj sau chiar în gândire umană, era uneori dificilă; alteori, ideile păreau echivalente. Se gândi la posibilitatea ca jartul să-şi elibereze o parte din el însuşi pentru a-l convinge pe cel care îl ţinea prizonier; desigur, nici ipoteza propagandei nu era exclusă.

Olmy îşi instrui parţialul să asambleze schimbul cultural şi filosofic, cu o putere şi convingere la fel de mare.

Jarţii erau cuceritori plini de voracitate, mult mai mult decât umanii. În timp ce umanii doreau comerţul, jarţilor părea să le placă dominarea şi subjugarea completă. Nu erau doritori să-şi împartă hegemonia cu specii non-jart şi făceau excepţii doar când nu aveau de ales. Spre exemplu, Talsit făcuse comerţ cu jarţii înainte ca oamenii să recucerească primele câteva miliarde de kilometri ai Căii. Jarţii trebuie să fi ştiut că era aproape imposibilă cucerirea acelor talsiţi atât de greu de atins, înainte de toate, talsiţii erau reprezentanţii unor rase mult mai vechi, poate chiar mai misterioase – şi, sigur, mai avansate – decât jarţii.

Se punea, deci, întrebarea: cum se explica voracitatea acestora? Ce stătea în spatele impulsului de a controla totul?

Comanda are misiunea stabilită de către vechea comandă. Prin strângerea şi conservarea ei – comandă descendentă – se poate îndeplini ultima misiune. Atunci poate exista repaus pentru expeditori şi pentru toţi ceilalţi,

iar în repaus devenim din nou noi înşine, eliberaţi de misiune, relaxând imagine de materiale tensionate care este gândirea şi fiinţa noastră. Umanii de ce nu fac lucrul acesta?

Olmy încercă să dezlege pasajul acesta, care, în aparenţă, era unul cheie. Avea un aer atât de formal, încât Olmy bănui că ar fi putut conţine citate din nişte lucrări etice sau semireligioase sau din literatura de îndoctrinare.

Mai ales noţiunea de *comandă descendentă* era contrariantă, cu accentele ei pe evoluţia, transformarea şi transcendenţa speciei jart. Ciudat, dar ideea conţinea şi singurul punct în care jarţii şi celelalte fiinţe puteau să colaboreze şi să împartă responsabilităţi. Era o implicare a unei mari acţiuni în spatele comenzii descendente, o implicare a unei munci care depăşea capacităţile oricărui grup individual de fiinţe.

Adună şi păstrează. *Strângere şi conservare.* Imaginea, şirul de imagini era teribil de şocant; Olmy cercetă ce îi stătea în spate, deschizând strat după strat de instrucţiuni complexe. Jarţii erau colecţionari şi mai mult decât atât; ei transformau ceea ce colecţionau, în speranţa că astfel preveneau autodistrugerea obiectelor, fiinţelor, culturilor şi planetelor pe care le colecţionau. Pentru ei, natura era un proces al decăderii şi pierderii; cel mai bine era să pună stăpânire pe toate lucrurile, să oprească decăderea şi pierderea şi, în cele din urmă, să prezinte acest pachet ordonat către… comanda descendentă.

Olmy simţi un amestec de atracţie şi oroare. Lăcomia lor nu era una egoistă; era o atracţie de o profunzime şi uniformitate incredibile pentru o cultură atât de avansată şi diversificată. Jarţii erau, pur şi simplu, mijlocul prin care se ajungea la un sfârşit transcendent. Ei credeau că se puteau odihni doar când această ţintă avea să fie atinsă, când pachetul curat de galaxii păstrate (ce ambiţie maniacală!) va fi predat acestei entităţi nebuloase; recompensa era

chiar strângerea şi conservarea lor însele. Şi ce face comanda descendentă cu pachetul? Nu era de datoria unui jart să se gândească. În mod sigur, nu a unui expeditor, fie el şi modificat.

Olmy găsi o listă cu acţiuni interzise prin decizie supremă. Cum jarţii se luptau pentru conservare completă – aşa cum se întâmplase atunci când trebuiseră să distrugă forţele umane pentru a încerca să păstreze Calea sub control – distrugerea era un păcat hidos pentru ei.

Nu era nicio urmă de cruzime în nicio porţiune a filosofiilor jart, nicio bucurie a victoriei, nicio satisfacţie, cât de măruntă, pentru succesul unei munci de o clipă, sau pentru înfrângerea unui adversar. În mod ideal, acţiunile jart trebuiau motivate numai prin dorinţa de împlinire a ţelului transcendent. Satisfacţia venea când era prezentat pachetul.

Olmy avea îndoieli că această puritate se putea găsi în fiecare, dar, cel puţin, acesta era idealul, iar prin rigoarea şi uitarea de sine pe care o implica, punea în umbră multe din filosofiile umane. În toate acestea era o claritate a scopului care nega schimbarea misiunii fără să nege progresul; în îndeplinirea accelerată a scopului, progresul era dezirabil şi orice nivel jart, de la expeditor până la comandă, putea aduce îmbunătăţiri care erau supuse aprobării comenzii.

Istoria umană reuşise, şi ea, de multe ori să explice artificiul acesta: scopurile fixate blocau, aproape inevitabil, schimbările, cauzând tensiuni istorice care, de obicei, conduceau la negarea sau reformularea scopurilor.

Chiar şi pe Hexamon exista o dihotomie între filosofia acceptată – a Stelei, Sortii, Pneumei şi stăpânirii Omului celui Bun Nader – şi acţiunile necesare pentru păstrarea instituţiilor şi avantajelor, pentru indivizi, grupuri sau pentru întregul Hexamon.

În filosofia lor, jarţii puteau include fără tulburări războiul şi distrugerea, închizând contradicţia scopurilor într-un înveliş strâns al necesităţii, controlând, în acelaşi timp,

excesele şi vărsările de sânge. Umanii nu fuseseră niciodată atât de deschişi în ceea ce privea propriile paradoxuri, nici atât de capabili să-şi stăpânească excesele.

Olmy îşi dădu seama că aici exista un element de propagandă, foarte eficient, de altfel. El nu vedea istoria speciei jart; aici părea să fie cuprinsă o foarte mică parte din ea. Lui i se serveau idealuri, fără informaţii despre fidelitatea cu care erau urmate acele idealuri.

Se retrase din sistemul filosofiei acestei specii şi se grăbi către cel care îi oferea o privire generală asupra rolului Căii în schemele jart.

Când jarţii au intrat pentru prima dată în interiorul Căii printr-o poartă test aflată întâmplător în preajma lor, au înţeles repede principiile după care funcţiona minunea aceea. S-au crezut fie creatorii acelui univers infinit în formă de tub, lucru pe care un Olmy raţional îl găsi greu de crezut, fie au postulat că tubul a fost trimis de comanda descendentă, ca să-i ajute în atingerea ţelurilor. Iar Calea era cum nu se putea mai potrivită pentru ei: înţelegându-i principiile, jarţii au putut să deschidă porţi către orice punct din univers şi chiar să găsească mijloace de a intra în alte universuri. Ei puteau călători către sfârşitul timpului. După memoria acestui jart, semenii lui nu făcuseră niciodată aşa ceva, niciodată nu trimiseseră o expediţie precum cei din zonele geshel, de după Separare… Poate că au simţit că era mai bine să lase comenzii descendente asemenea lucruri, sau cel puţin să aştepte până ce scopul lor avea să fie atins.

Ca unealtă, Calea se potrivea perfect cu planurile lor. Prin Cale, jarţii puteau să-şi adune şi să-şi prezinte pachetele mult mai repede.

Olmy ajunse cu greu la imaginea conectată cu această idee: un univers static, perfect controlat, cu toate energiile încătuşate, cu toate misterele îndepărtate, gata să fie consumat de comanda descendentă.

Era o încheiere logică.

Totuşi, simţea că întreaga rezistenţă pe care le-o opusese jarţilor era îndreptăţită. Ei aveau puritatea unui fel de moarte. Jarţii nu cunoşteau plăcerea, suferinţa, bucuria sau entuziasmul; ei îşi jucau pur şi simplu rolurile, ca nişte viruşi sau ca nişte maşini…

Olmy ştia că simplificarea era nedreaptă, dar avea o senzaţie de aversiune profundă. Avea de a face cu un duşman pe care îl putea înţelege şi urî în acelaşi timp.

Parţialul îl semnală că erau gata mai multe informaţii pentru transfer şi prelucrare.

Olmy deschise ochii. Era greu să se reorienteze după atâtea călătorii stranii. Trecând încă o dată rapid peste datele pe care le citise, le împachetă şi deschise Calea pentru următoarele.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Calea

Din primele clipe ale călătoriei, atenţia scrupuloasă cu care paznicul ei o conducea pas cu pas către Gaia, începu să fie obositoare pentru Rhita. Nimic, nici măcar proporţiile lucrurilor pe care le vedea nu erau familiare sau de înţeles.

Mai întâi, a fost luată din camera ei – o cămăruţă minusculă, de fapt, departe de a fi peştera pe care şi-o imaginase – şi a fost plasat în interiorul unei bule protectoare ovale, unde stătea, împreună cu paznicul, pe o platformă împrejmuită, largă de patru sau cinci braţe şi neagră ca funinginea. Bula părea să fie făcută din sticlă fină şi subţire.

Sau poate din săpun. Nu voia să pună vreo limită lucrurilor pe care le puteau face acele fiinţe.

— Unde sunt însoţitorii mei? întrebă Rhita. Imaginea lui Demetrios fusese lăsată în urmă; erau singuri în balonul acela transparent.

— Ei merg pe un drum mult mai rapid. Ceea ce fac eu cu tine este mult mai scump, dacă pot împrumuta cuvântul acesta; consumă energie. Pentru îndatoririle mele, doar atâta energie îmi este dată.

Balonul stătea suspendat în beznă. În faţa lor, la mare depărtare, crescu un triunghi strălucitor, din lumină albă, până ajunse la mărimea mâinii ei desfăcute. Pentru o clipă, nu se mai întâmplă nimic; paznicul privea în linişte către lumina din faţa lor.

Rhita tremura. Instinctul animalic din ea încerca să

scape, sperând că un miracol avea să suspende toată această realitate, dându-i o şansă de salvare. Dar ea nu făcea nimic. Părăsindu-şi gândurile, se întoarse şi văzu în spate un zid opac, peste care se întindea strălucirea unei pete de ulei aruncate într-o apă neagră; în jurul petei străluceau toate culorile curcubeului. Zidul se întindea deasupra lor. Era obsedant, de o frumuseţe masivă; nu-şi putea da seama unde se află sau ce se va întâmpla mai departe. Liniştea o îngrozea; trebuia să vorbească, altfel avea să ţipe fără voia ei.

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse Rhita încet. Însoţitorul întoarse către ea o faţă calmă şi atentă, iar Rhita simţi o ciudată ruşine numai şi pentru faptul că voia să afle aşa ceva de la duşmanul ei. În parte, ruşinea venea şi de la faptul că-şi simţea neputinţa de a urî acel personaj care stătea lângă ea; nici măcar nu ştia ce anume era. Ca să afle mai multe, ar fi trebuit să pună întrebări care ar fi putut să dea aparenţa unei slăbiciuni.

— Vrei să am un nume? întrebă însoţitorul cu o voce plăcută.

— Nu ai un nume al tău?

— Partenerii mei mi se adresează în foarte multe feluri. Totuşi, în această formă, deoarece numai tu mă vezi, şi ai contact cu mine, nu am niciun nume.

Aparenta lui obtuzitate îi reînnoi iritarea.

— Te rog să-ţi alegi un nume, spuse Rhita, întorcându-şi faţa de la el.

— Atunci voi fi Kimón. E un nume potrivit?

Rhita avusese un pedagógos numit Kimón, când era în şcoală. Fusese un bărbat rotofei, plăcut, amabil şi insistent în tot ce ţinea de şcoală; nu era un om prea inteligent. Nutrise o afecţiune adâncă pentru Kimón în vremea copilăriei. Poate că însoţitorul pe asta mizase. *Şi poate că nu are nevoie să folosească niciun subterfugiu atât de evident.*

— Nu, zise ea. Nu e numele tău.

— Atunci care ar trebui să fie numele meu?

— Te voi numi Typhón, spuse ea. Din Hésiodos: fiinţa oribilă care a luptat cu Zeus, fiul Gaiei şi al lui Tartaros; un monstru de o răutate nelimitată, îngropat adânc… Numele acesta ar fi trebuit păstrat pentru paznicul ei.

El dădu din cap.

— Typhón să fie.

Fără niciun avertisment, balonul se îndepărtă de zidul din spate. Nu era nicio cale prin care să-şi dea seama de viteza cu care se deplasa; nu avea nicio senzaţie de mişcare. În jurul ei, întunericul era plin de curcubee pe care abia avea timp să le vadă, în fuga lor. Rhita văzu mii de raze palide de lumină care călătoreau odată cu triunghiul alb din faţă, deasupra şi dedesubtul balonului în care se afla; razele se îndreptau către un zid unde dispăreau. Triunghiul se mări şi deveni mai luminos; evident, se apropiau de ceva, dar ea nu avea cum să ştie despre ce era vorba.

Rhita privi înainte ca hipnotizată, până când albul îi umplu vederea, o lumină strălucitoare, aproape orbitoare, cu sclipiri diamantine care o dureau, dar în acelaşi timp o linişteau. Aceasta era lumina *în care ar fi trebuit* să fie îmbrăcat un zeu. „Zeii aceia în care nu cred de fapt”, gândi ea. „Deşi ei sunt încă înăuntrul meu, Athéné, Astarte şi Isis şi Aser şi Aserapis şi Zeus… şi acum Typhón.”

Deodată, lumina o înconjură şi bezna deveni un zid sau mai curând o gaură care se căsca în spate. Reorientându-se brusc, îşi dădu seama că ieşise dintr-o uriaşă prismă triunghiulară şi intrase într-o baie de lumină scânteietoare, care o înconjura din toate părţile. Se întoarse şi văzu deschiderea echilaterală dând înapoi. Era încercuită cu o linie subţire, colorată în roşu închis, de o bogăţie şi eleganţă greu de descris – o culoare ce părea să poarte înăuntrul ei calităţile unei demnităţi senine, viaţă vibrantă şi violenţă înspăimântătoare, toate în acelaşi timp.

— Unde sunt? întrebă ea în şoaptă.

— În spatele nostru se află o navă. Suntem într-un vid în

interiorul unui tub cu gaze incandescente. Într-o clipă, vom coborî prin acest tub.

Rhita încă nu avea nicio idee clară despre locul în care se aflau. Avea senzaţia că stomacul îi este plin de noduri; hotărî că atât de multă stranietate nu-i făcea bine. Cum ar fi reacţionat sophé, dacă ar fi văzut atât de multe lucruri ciudate? A fost o vreme în care chiar Gaia trebuie să-i fi apărut bunicii ei stranie şi, poate, teribilă.

Îşi ridică pumnii şi îşi frecă ochii. O dureau. O durea gâtul. O durea capul, se simţea din nou îngrozitor şi totuşi era o frumuseţe în lumină… îi era ruşine să simtă durerea.

„Nu reacţionez bine, nu-i aşa? Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu am înnebunit încă.”

Strălucirea deveni mai intensă, iar ea simţi o palpitaţie care dură câteva momente. Trecură prin graniţa unui tub din lumină perlată. Dedesubt se întindea ceva incomprehensibil, complicat ca o hartă enormă, de culoare verde pal, acoperită cu linii albe şi cafenii, punctată la intervale regulate cu ansambluri de turnuri de formă conică, făcute din discuri suprapuse, cu muchii rotunjite.

Din nou simţi o reorientare şi înţelese ceea ce vedea, în loc să aibă doar senzaţii coordonate.

Se aflau în interiorul unei suprafeţe cilindrice prelungi, care era rotundă ca o conductă, însă enormă. Suprafaţa se întindea ca un model de ţesătură krétanà, toată numai verde pal şi alb-cafeniu sau ca… dar, curând, abandonă comparaţiile.

Acum, Rhita îşi dădu seama unde se afla. Patrikia descrisese multe din lucrurile astea – deşi nu vorbise despre forme şi culori. Deasupra balonului în care se aflau, se întindea banda albă a tubului de plasmă, acum zărindu-se mult mai slab şi imposibila regiune numită *fisura*, singularitatea. Poate că prisma trecea prin fisură, ca navele de pe Hexamon.

Acum, Rhita vedea Calea.

PATRUZECI

Insulele Hawaii

Senatul Terestru se afla în vacanţă, iar membrii săi erau împrăştiaţi pe întinderea ţărmurilor Oceanului Pacific. Un senator terestru influent rămăsese, totuşi, în Honolulu şi Garry Lanier aranjase o întâlnire cu el.

Suli Ram Kikura şi Karen îl însoţiră pe Lanier pe Pământ; motivul vizitei lor era sabotajul.

Lanier îl cunoscuse pe Robert Kanazawa, înalt senator pentru Naţiunile din Pacific, cu cincizeci de ani în urmă; se întâlniseră ca tineri ofiţeri de marină. Kanazawa ajunsese apoi comandant de submarin, iar Lanier pilot; drumurile lor fuseseră despărţite până la Refacere, când s-au întâlnit din nou pe Thistledown, într-o sesiune plenară Nexus. Reuşiseră să-şi întretaie drumurile la fiecare câţiva ani, până când Lanier a ieşit la pensie. Îl respecta foarte mult pe Kanazawa; omul supravieţuise Morţii într-un submarin al Statelor Unite, lucrase în California la restabilirea autorităţii civile şi, în urmă cu douăzeci de ani, devenise înalt senator.

În timpul Morţii, în toată lumea, asupra instalaţiilor militare Aliate şi asupra celor ale Tratatului de la Varşovia se trăsese de mai multe ori. Totuşi, datorită unor erori în planurile sovietice sau a unor defecţiuni ale rachetelor, Pearl Harbor nu fusese lovit decât de două proiectile. Pe insule, câteva baze fuseseră lovite de câte un proiectil, altele de niciunul. Honolulu suferise mari stricăciuni de pe urma atacului de la Pearl Harbor; totuşi, ca oraş, nu fusese distrus.

După Separare, în vreme ce oamenii trimişi de Hexamon – Lanier se afla printre ei – alegeau locuri din care să înceapă Refacerea, insulele se oferiseră ca un prim loc pentru servicii de sprijin în zona Pacificului mijlociu. Armele folosite acolo erau relativ curate – radiaţia, după cinci ani, nu era deosebit de periculoasă, căci putea fi cu uşurinţă combătută cu medicamentele şi tratamentele de pe Hexamon.

În zece ani, vegetaţia luxuriantă a junglelor şi câmpiilor din Oahu s-a refăcut. Oraşele au crescut iar, nu doar din activitatea Hexamonului, ci şi din comerţul peste Pacific între Noua Zeelandă, Australia de Nord, Japonia şi Indochina.

Cum comunicaţiile de pe Hexamon nu făceau ca poziţia geografică să fie crucială pentru centrele Guvernului Refacerii, Senatul Terestru îşi stabilise capitala la Oahu, pe locul vechiului Honolulu. Fusese o aluzie la putere şi la privilegii în decizia aceasta, dar conducătorii din Nexus nu încercaseră să o schimbe; ştiau că puţini tereştri ar fi participat la o asemenea misiune neplăcută, precum conducerea Refacerii, fără recompense substanţiale.

Kanazawa locuia într-o casă de piatră cu stâlpi de lemn, la o milă de plaja din sticlă topită de la Waikiki. În timp ce briza sudică umedă şi caldă scutura frunzele de palmier deasupra capetelor, Karen, Garry şi Ram Kikura urcară pe poteca din spumă de mare până când întâlniră un dispozitiv de securitate Nexus, un tub lung, alb, lustruit, cam de un metru lungime şi cincisprezece lăţime, care plutea lângă poartă.

— Suntem încântaţi să vă revedem, Ser Lanier, spuse dispozitivul, într-o versiune cu o tonalitate mai înaltă a vocii lui Kanazawa. Toţi sunteţi aşteptaţi. Va rog să intraţi şi să scuzaţi deranjul. Senatorul se documentează pentru un proiect de lege a comerţului, pe care îl va propune în sesiunea următoare.

Urcară treptele de piatră şi intrară pe uşa de lângă

aparat. Mese şi scaune din răchită împletită erau împrăştiate în camera pardosită cu lemn lustruit, de culoare închisă. În cutii împrăştiate prin salon se aflau hârtii şi dosare; pe Pământ, aparatele electronice de păstrare a datelor încă erau un lux. Ostentaţia nu era în stilul lui Kanazawa; el se bizuia încă pe hârtie.

— Îmi plac lucrurile astea, spuse Ram Kikura, mângâind stofele cu modele polineziene de pe scaun şi sofa. Simt adevărate.

Kanazawa ieşi din biroul său, aflat în spatele salonului, îmbrăcat într-o robă japoneză în două culori, albastru şi alb, şi papuci *tabi.*

— Garry, sunt încântat să vă văd din nou. – îi zâmbi lui Ram Kikura. – Dacă nu mă înşel, acesta este avocatul Pământului şi o fostă colegă, Ser Suli Ram Kikura? – îi întinse mâna; Ram Kikura o strânse şi se înclină uşor. – Sunt îngrijorat să vă văd aici pe toţi o dată, oricât de încântat aş fi de vizită. În Nexus se întâmplă ceva important, dacă nu greşesc.

Îi conduse către o arcadă aflată în spate şi comandă băuturi unui servitor mecanic. Kanazawa nu se recăsătorise după ce îi murise a doua soţie, în urmă cu zece ani; se adâncise şi mai mult în munca lui, stabilindu-şi o reputaţie de om extrem de capabil, excepţional de politicos, dar şi teribil de încăpăţânat, uneori mergând până la obsesie.

— E vorba de o recomandare pe care o va emite Nexus, pe Thistledown, spuse Lanier.

— N-am auzit nimic despre ea, zise Kanazawa, înclinându-şi curios capul într-o parte. Faţa lui liniştită, aspră, avea o cicatrice albă de-a lungul unui obraz, acolo unde căpătase o arsură când îşi conducea submarinul U.S.S Burleigh. O cicatrice asemănătoare se afla pe dosul palmei drepte, sfârşindu-se acolo unde începea mâneca hainei lungi pe care o purta. Submarinul navigase la nord de coastele Californiei, la trei zile după declanşarea Morţii; cicatricea o căpătase de la un spasm, o explozie-recidivă

care se produsese la San Francisco.

— Problema este că Vechii Locuitori nu vor fi lăsaţi să voteze, spuse Lanier.

Kanazawa nu-şi schimbă expresia, dar vocea îi deveni mai ascuţită.

— De ce nu?

— Vor fi excluşi prin aplicarea legilor Refacerii, zise Lanier. Sunt nepotriviţi pentru a lua hotărâri în chestiuni în care e implicat Hexamonul-părinte.

Printr-o ciudată întorsătură a limbajului juridic, în primii ani ai legislaţiei Refacerii, corpurile legiuitoare de pe Thistledown şi din circumscripţiile orbitale deveniseră „parentale”.

Kanazawa încuviinţă.

— Nu au mai fost invocate de unsprezece ani, dar încă sunt în vigoare. Ar trebui să mă privească?

— Cred că ne priveşte pe toţi, zise Lanier. E o poveste destul de lungă.

— Ştiu că nu mi-aş pierde timpul ascultându-vă. Spuneţi-mi.

Lanier îi povesti.

PATRUZECI ŞI UNU

Thistledown

Korzenowski traversă terminalul din cavitatea a şasea, ca să-l întâlnească pe Mirski, sub lumina unui cer transparent. Avatarul – Korzenowski descoperi că e mai uşor să se gândească la el în felul acesta – se uită de-a lungul sălii, la covorul de maşinării din partea opusă. Norii se mişcau repede pe deasupra peisajului, în dreptul lor şi în depărtare; culorile – cenuşiu şi verde – traversate de strălucirea tubului de plasmă, îl linişteau pe Korzenowski într-un fel pe care acesta îl găsea surprinzător.

Ca şi Olmy, el credea acum că Hexamonul va redeschide Calea indiferent de obstacole; trebuia să-i pară rău din cauza asta?

— E magnific, spuse Mirski, o realizare magnifică. – Îi zâmbi Inginerului. – Când am văzut asta prima dată, mi-a depăşit orice aşteptare. Am fost copleşit. Nu m-am obişnuit treptat cu toate lucrurile astea, n-am avut timpul pe care l-a petrecut Lanier în interiorul Cartofului – aşa îi spuneam noi asteroidului Thistledown. Noi am intrat paşnic. L-am simţit imposibil de străin şi tulburător şi, în acelaşi timp, fascinant. Totuşi, Ser Ram Kikura l-a numit „hidos”.

— Maşinile nu o preocupă; şi-a petrecut întreaga viaţă printre maşini uriaşe. Are toată încrederea în ele. Printre naderiţi, nu se obişnuieşte să fie orbi la mediul în care se găsesc, în căutarea unui fel de perfecţiune. În general, noi suntem o comunitate mistică: Steaua, Soarta şi Pneuma se află adânc în sufletele noastre.

— Cât timp îţi va lua să completezi acest diagnostic? întrebă Mirski.

— Trei zile. Acum, peste tot în această cavitate sunt parţiali şi comenzi de la distanţă. Tot ce este important pare să funcţioneze.

— Şi armele?

Korzenowski privi concentrat peisajul de afară, de sub cerul nopţii, începu o ploaie blândă, care păta sticla: aceeaşi apă care de secole răcise şi curăţase maşinăriile din cavitatea a şasea.

— Nu le-am construit eu; ştiu foarte puţin despre ele. Bănuiesc că şi ele sunt în stare de funcţionare. Foarte multă vreme, supravieţuirea Hexamonului a depins de aceste maşini; ne respectăm creaţiile şi, din instinct, le construim ca să dureze.

— Cât a mai rămas, deci, până la redeschidere? întrebă Mirski.

— Orarul nu s-a schimbat. Dacă Lanier şi Ram Kikura nu reuşesc să blocheze recomandarea şi votul, poate două săptămâni; nu mai mult de o lună.

— O vei face dacă îţi vor spune? Vei deschide Calea din nou?

— O voi face, răspunse Korzenowski. Pare să fie acţiunea Sorţii, nu-i aşa?

Mirski râse. Pentru prima dată, Korzenowski sesiză în vocea avatarului un timbru care nu părea uman în întregime şi asta îl înfioră.

— Într-adevăr, Soarta, spuse Mirski. Am mai avut de-a fade cu fiinţe care semănau cu zeii şi nici ele nu înţelegeau Soarta.

PATRUZECI ŞI DOI

Hawaii

— M-aş simţi onorat dacă aţi rămâne aici, spuse Kanazawa. Ospitalitatea mea nu mai e cea de pe vremea când îmi trăia soţia; dispun doar de ajutor mecanic, dat de asistenţii mei, dar bucătăria îmi tratează bine oaspeţii, ca şi pe mine.

— Am fi încântaţi, spuse Lanier. Plecăm mâine dimineaţă să vizităm Oregonul, apoi zburăm către Melbourne şi pe urmă înapoi acasă, în Noua Zeelandă… Christchurch. Nu mai avem mult timp.

De la poarta din faţă admirară splendoarea soarelui apunând dincolo de plajă şi palmierii, incendiind pantele de la Barber’s Point cu un foc mai blând decât cel cunoscut în timpul Morţii de zona aceea. Pământul senatorului se învecina la vest cu un cimitir japonez, care se zărea după un gard de stâlpi în alb; Suli Ram Kikura stătea acum acolo, lângă Karen, privind pietrele de mormânt în formă de pagodă, sculptate, ca şi crucile, din lavă.

— De aşa ceva vechiul Axis City a dus lipsă, spuse Lanier.

— Ce anume?

— Cimitirele.

— Aici sunt mult prea multe, spuse Kanazawa. Multe lucruri trebuie să fie altfel acolo; avem legături atât de strânse şi, totuşi, mă gândesc uneori că ne înţelegem atât de puţin unii pe ceilalţi. Aş vrea să nu-mi fie atât de frică de călătoriile spaţiale. Singura mea călătorie am făcut-o atunci când ne-am întâlnit ultima dată. Cred că săptămânile pe

care le-am petrecut la bordul lui Burleigh m-au lecuit pentru totdeauna de locuri înghesuite. Am părăsit submarinul când l-am ancorat la Waimanalo şi am jurat atunci că nu voi mai intra niciodată într-un tub de oţel. Călătoria în spaţiu am făcut-o luând sedative.

Lanier zâmbi cu înţelegere.

— Ai lucrat cu ei; la naiba, Garry, ai fost printre primii care s-au întâlnit cu ei. Sunt sigur că le înţelegi motivele.

— Pot să le ghicesc.

— De ce să ne considere dintr-odată parteneri inferiori, când votul poate afecta întreaga umanitate?

— Noi *suntem* parteneri inferiori, domnule senator.

— Nu atât de slabi sau de naivi pe cât ne cred ei. Putem să ne imaginăm multe lucruri ciudate înainte de micul dejun.

— Cred că zicala este: „Să crezi şase lucruri ciudate înainte de micul dejun."

— Lucruri imposibile! Că avem un bărbat care s-a întors din moarte sau dintr-un loc foarte apropiat de moarte…

— Am avut o mulţime din aceştia, spuse Lanier. Am ajutat oameni chiar să învie. Mirski e ceva mult mai ciudat decât asta.

Kanazawa se întoarse cu spatele către apusul de soare. Flăcările care trecuseră peste Barber's Point mureau, lăsând loc unor nuanţe purpurii de vis. Apusurile nu mai erau la fel de spectaculoase cum fuseseră ani de zile după Moarte, dar în Hawaii rămăseseră memorabile.

— Bine. Poate că suntem naivi. *Ea* acceptă un asemenea lucru?

— Karen sau Ram Kikura? întrebă Lanier.

— Cred că acceptă într-un fel şi crede că e greu de acceptat în alt fel… Acceptă că noi trebuie să facem ce spune Mirski. Dar regretă întoarcerea lui. Ea crede că Mirski a catalizat toată nebunia asta, lucru care, desigur, este adevărat; totuşi, nebunia ar fi început oricum.

— Dacă răspândiţi mesajul de-a lungul şi de-a latul

Pământului, puteţi doar să provocaţi o creştere a resentimentelor, oricât de mulţi v-ar crede, spuse Kanazawa. Avem resentimente faţă de salvatorii noştri. Pentru că ni s-a furat copilăria.

— Nu sunt sigur că înţeleg, domnule senator. În mod sigur, Moartea v-a furat-o.

— Nu. Constructorii lui Thistledown – *ei* au supravieţuit Morţii, au crescut din ea, au dezvoltat o civilizaţie nouă. Şi-au inventat noile lor minuni, au luptat pentru supremaţie, şi-au lansat astronava-asteroid. Noi nu putem face asta. Au venit la noi cu mâinile pline de minuni, ca părinţii care îşi cresc copiii dându-le când o minune, când un miracol, uneori forţându-ne să le acceptăm. Nu ne-au lăsat să facem propriile noastre greşeli…

— Slavă Domnului, spuse Lanier pe un ton uscat. Deja o încurcaserăm destul de rău.

— Da, dar înţelegi ce vreau să spun? întrebă Kanazawa pe un ton plângător. Colaboratorii mei se simt pierduţi când sunt confruntaţi cu aceşti salvatori; îi consideră îngeri. Un vizitator din districtele periferice sau de pe asteroid încă este o raritate; toţi aceştia sunt respectaţi şi temuţi. Suntem lăsaţi pe Pământ ca şi cum am trăi în nişte băltoace părăsite de toţi.

— Dacă imaginea se potriveşte, spuse Lanier.

— Ai devenit cinic, Garry.

— Nu fără motiv, domnule senator, spuse Lanier, zâmbind forţat. Dar înţeleg ce spuneţi. Totuşi, avem de făcut eforturi. Pământul nu poate trăi în resentiment, amărăciune şi invidie, precum sudul Statelor Unite după războiul civil. Poate că o problemă mai vastă ar fi să ne gândim la ce motive am avea ca să răspândim entuziasmul aici.

— Nu vor înţelege, Garry, spuse Kanazawa. Le depăşeşte cunoştinţele. O poveste cu zâne. Miturile sunt făcute, de obicei, din lucruri ca acestea. Miturile nu se potrivesc prea bine cu politica. Trebuie să le deghizezi, trebuie să le cobori

pe Pământ.

Ram Kikura şi Karen se întoarseră de la nord trişti.

— Mortalitatea nu e singurul lucru care ne deosebeşte pe unii dintre noi, spuse Kanazawa cu jumătate de voce.

Cina a fost servită de roboţi. Cei patru stăteau în jurul mesei, Lanier, Karen şi Kanazawa simţindu-se oarecum ameţiţi după romul băut din pahare mari. Trecuseră decenii de când Lanier nu se îmbătase, nici măcar nu se ameţise; simţi că mai multe piedici dispăruseră şi începu să o privească pe Karen cu ochii unui bărbat mai distant, mai tânăr. Era o femeie încântătoare, într-adevăr; oricât de tânără ar fi părut, avea mult din înţelepciunea vârstei şi asta o făcea chiar mai frumoasă. Lanier nu dispreţuia tinereţea, pur şi simplu nu voia să se lase dominat de atracţiile ei.

A lucra împreună putea fi un remediu, gândi el, dar încă nu simţea la fel de multă căldură din partea ei; se purtau ca un cuplu de bătrâni care vorbeau mai mult cu alţii decât între ei.

Ram Kikura nu se arătă încântată la vederea romului.

— Am auzit despre alcoolici, spuse ea, cu o voce în care se ghicea precauţia abstinentă. O otravă narcotică.

— Thistledown a fost *uscat* în timpul călătoriei sale? întrebă Kanazawa, cu uimire.

— Nu, la început nu, răspunse Ram Kikura. Deşi alcoolul era vioara a doua, dacă expresia se mai foloseşte. Sau a treia sau a patra. Călătorii de la început erau mai interesaţi în stimulările mentale directe, o problemă pe care o aduseserăm cu noi de pe Pământ. Stimulările au devenit mai sofisticate, mai sigure, şi am găsit o cale prin care să tratăm personalităţile înclinate către exces prin metode chimice sau neurologice… Alcoolul n-a fost niciodată o problemă majoră sau o metodă importantă de destindere. Dacă îmi aduc bine aminte, vinurile erau cultivate…

Părea să-i placă să povestească, mai ales când asta îi

amâna decizia legată de rom.

— Dar când a fost construită Calea şi au fost împinşi înapoi de către jarţi, a început comerţul prin fisurile Căii şi prin puţurile din aceste fisuri. Am cunoscut remediile talsit, ca şi alte substanţe… substanţe toxice complexe, catalizatori, substanţe care lărgesc posibilităţile corpurilor noastre. Alcoolul şi alte substanţe de natură chimică sunt precum *kazoos*, (accentuă cuvântul, plăcându-i rezonanţa sa stranie) comparate cu o orchestră simfonică.

— Deşi tratamentele primitive îşi au încă farmecul lor, spuse Kanazawa.

— Nu-mi place să-mi bat joc de mine, spuse încet Ram Kikura, cufundându-şi degetul în pahar şi apoi ridicându-l la nas. Esteri şi cetone. Foarte puternice.

— Distrug creierul, spuse Karen aproape beată. S-ar putea să fie nevoie de altul, să închiriezi altul.

— Alcoolul, începu Ram Kikura, dându-şi seama că era pe cale să devină sentenţioasă, încă este o problemă pe Pământ. Am dreptate?

— Ai perfectă dreptate, spuse Kanazawa. Şi este un balsam pentru rănile noastre de tot felul.

— Îmi displace să-mi pierd controlul asupra mea.

Karen se aplecă.

— Bea, spuse ea. De fapt, e foarte bun la gust. Nu trebuie să-l bei tot.

— Ştiu cum e la gust. Am avut biocroni în memoria oraşului.

— Biocroni? întrebă Kanazawa.

— Acum nu sunt atât de cunoscuţi ca pe vremuri, spuse Lanier. Experienţe simulate ale unor vieţi întregi. De obicei sunt montate; o experienţă extremă e aceea în care îţi este îndepărtată conştiinţa simulării. Trăieşti o altă viaţă.

— Isuse, spuse Kanazawa, făcând o figură uimită, plină de dezaprobare. Asta-i ca şi cum ai fi… Ştiu. Necredincios ţie însuţi.

În vreme ce discutau dilema etică dacă, într-un biocron,

sexul era sau nu echivalent cu încălcarea legămintelor matrimoniale conform standardelor mai vechi de pe Pământ, Ram Kikura îşi aduse mai aproape paharul cu rom. Lanier constată că ea simţea o atracţie pentru alcool; totdeauna ea simţise o legătură cu trecutul. Când se întâlniseră prima dată, îşi pictografiase pe umăr un steag american, mândră de vechile ei origini; era acolo o bucăţică dintr-un trecut pe care Ram Kikura îl cunoscuse din experienţa proprie. Lanier auzise că memoriile biocronilor nu erau chiar la fel de vii precum cele reale; ele nu puteau fi mai mari decât cele obişnuite ale homorfilor fără implanturi de dimensiuni impresionante.

— Bine, spuse Ram Kikura, făcându-şi curaj şi luând paharul. Pentru oameni!

Bău o înghiţitură mult mai mare decât ar fi recomandat Lanier. Ochii îi ieşiră din orbite şi împroşcă totul în jur, înecându-se. Karen o bătu pe spate fără niciun folos.

— Ah, Pneuma! Ram Kikura scoase un strigăt răguşit, când îşi recâştigă pe jumătate controlul. Corpul meu îl urăşte!

— Ia-o încet, recomandă Kanazawa. Dacă e prea tare, am nişte vin…

Ram Kikura le respinse atenţiile, jenată de propria-i prostie. Îşi şterse lacrimile şi ridică din nou paharul.

— Care erau toasturile? întrebă ea, încă uşor răguşită.

— Până la fund, sugeră Lanier.

Ram Kikura bău mai moderat.

— Parcă îmi blochează gâtul.

— Nu înţeleg, spuse Kanazawa. E rom foarte bun. Cel mai bun din Oahu.

— Vechi de cel puţin trei ore, spuse Lanier. Kanazawa îi aruncă o privire strălucitoare, de dezaprobare senatorială.

— Din districtul meu, spuse el.

— Toată jumătatea aceasta de lume e districtul dumneavoastră. În mod sigur, nu beţi tot ce îmbuteliază colaboratorii pe care îi aveţi, zise Karen.

Ram Kikura tăcuse o clipă, contemplând efectul.

— Nu cred că am să mă îmbăt. Metabolizatorii din implanturile mele convertesc alcoolul în zaharuri mai repede decât pot eu să beau.

— Ce păcat! zise Kanazawa.

— Nu pot să-i reglez… dacă mă voi nimeri într-o împrejurare mai puţin sobră…

Kanazawa îl privi cu înţeles pe Lanier. Karen oftă.

— Nu eşti o parteneră potrivită pentru petreceri, draga mea, spuse ea.

Cerul nopţii de deasupra insulelor Hawaii era o flacără rece, amintind de *Noaptea înstelată* a lui Van Gogh. Kanazawa aduse un laser roşu, de mică putere, pe pajiştea din spatele vilei. Stăteau pe iarbă, mâncând ciocolată braziliană şi sorbind aperitive.

— Acesta e planetariul meu personal, spuse senatorul, ghemuindu-se cu prudenţă, întinzând un picior, dezechilibrându-se, apoi reveni în şezut şi îşi încrucişă picioarele. Nimic nu se compară cu ce trăieşti atunci când eşti cu adevărat în spaţiu, presupun… Dar mă mulţumesc şi cu asta.

Pomi laserul şi îl ridică. În aerul umed de deasupra mării, raza tăia o potecă dreaptă, strălucitoare, lungă de sute de metri; mergea către stele, părând să le atingă pe fiecare.

— Cunosc toate constelaţiile, spuse el. Cele japoneze, cele chinezeşti, cele occidentale. Chiar şi din cele babiloniene.

— E superb, zise Ram Kikura. – îngăduise unei cantităţi ceva mai mari de alcool să aibă efect asupra ei; ochii îi erau pe jumătate închişi, şi ea părea relaxată, aproape adormită. – Cerul este mai… mai uman aici jos. Mai prietenos.

— Da, văd, spuse Karen. – Ea şi Lanier stăteau de vorbă, spate în spate, atingându-şi capetele. – Dar când eram fetiţă mi se părea imens, înfricoşător.

— Da, văd, zise Ram Kikura, imitând vocea lui Karen şi

zâmbind. Da, chiar văd.

— Planetariul meu personal, repetă Kanazawa. Pur şi simplu pot să-mi îndrept laserul încotro vreau, să-i plimb raza, să privesc şi nimeni nu ştie, nimeni nu are grija asta. Problemele lor… – purtă raza de-a lungul cerului întreg, de la orizontul întunecat de nori, până la cerul care se întindea peste mare – … nu sunt problemele mele. – Oftă, aproape teatral. – îmi pare bine să vă revăd, Karen, Garry. Şi e bine să cunosc pe cineva din districtele spaţiale în termeni mai puţin convenţionali. Intre noi e o distanţă atât de mare, distanţa dintre părinţi şi copii…

— Cine sunt părinţii, întrebă Karen, şi cine sunt copiii?

— Voi sunteţi părinţii, spuse Ram Kikura.

— Dar şi copiii. Karen îşi apăsă uşor capul de al lui Lanier, apoi ceva mai tare, ca şi cum ar fi vrut să-i atragă atenţia.

— Au, făcu el, ce e?

— Te înghionteam, doar, tâlhar bătrân ce eşti. – Chicoti. – Iartă-mă. Romul vorbeşte.

— Mai înghionteşte-mă, zise el.

Ram Kikura ridică mâinile.

— Acum mi-ar plăcea să văd mulţimi de copii de pe Pământ. Copii sănătoşi, copii fericiţi. Îmi place să mă uit la copiii de pe Hexamon, prin fereastra apartamentului meu din Axa Euclid. N-ai avut mai mulţi copii, Karen… De ce?

— Am fost prea ocupată, zise Karen. Îşi muşcă buza de jos.

— Cum poate fi cineva atât de ocupat, încât să nu poată avea copii?

— În mod natural sau ca pe Hexamon? întrebă Karen. Timpul îi atenuase durerea, dar ea încă evita subiectul.

— Ca pe Hexamon, cred, spuse Ram Kikura. Fiul meu, Tapi, este un copil de modă veche. – Zâmbi şi dădu din cap. – îşi va da examenele de încorporare. Va păşi pe urmele tatălui său – ale lui Olmy, adăugă ea.

— N-am ştiut niciodată că ai un fiu, spuse Lanier.

— O, da. Sunt foarte mândră de el. Dar nu i-am dat

naştere în modul cel mai vechi. Totuşi, e important să ai copii, indiferent de felul în care îi ai… fie că sunt sau nu crescuţi mai întâi în memoria oraşului. Să li se îngăduie să crească precum florile, să facă greşeli.

— Şi să moară, murmură Lanier cu ochii închişi. Karen se încordă şi se aplecă, tăind contactul lor spate în spate, iar el îşi regretă pe loc vorbele.

— Sunt cimitire pe Thistledown, spuse el, încercând să se apere în timp ce evită privirea dură a lui Ram Kikura. Le-am văzut. Columbarii, uneori chiar morminte foarte pretenţioase. Pe vremuri, oamenii noştri ştiau ce-i moartea.

— Moartea este *ratare*, zise Ram Kikura cu o voce furioasă.

— Moartea este împlinire, replică Lanier.

— Moartea este risipă şi pierdere.

— Sunt de acord cu asta, spuse Karen, împungându-l iarăşi cu putere. Mai multă viaţă.

— Robert! Lanier îşi îndreptă un deget către el. În replică, senatorul Kanazawa îşi îndreptă săgeata razei laser către pieptul lui.

— Garry! Ce e?

— Hotărăşte tu. Tu eşti un om natural. Nu ai implanturi, nu ţi-ai făcut decât terapie împotriva radiaţiilor; ba chiar ţi-ai păstrat cicatricea…

— O insignă albă, de curaj, zise Kanazawa. Mă ajută să-mi păstrez postul.

— Ne-am îndepărtat mult de obiectul discuţiei din seara aceasta, nu-i aşa? întrebă Kanazawa.

— Ai strămoşi japonezi. Ei priveau altfel moartea. Moartea onorabilă. Moartea la momentul potrivit.

— Ai sânge amerindian? îl întrebă Kanazawa.

— Nu.

— Ei bine, vorbeşti ca şi cum ai avea. Când oamenii trebuie să moară, privesc moartea în chipuri diferite. O îmbracă, dansează cu ea, îi pun mantii negre, se tem de ea. Multe certuri am avut cu cei de pe Hexamon, dar nu-mi

pare rău că ne-au lăsat să alegem. Din mormintele acelea, o mare parte sunt de *după* Moarte. Mulţi dintre colaboratorii mei au ales să trăiască mai mult. Unii speră să trăiască veşnic. Poate că vor trăi. Moartea nu e un eşec, poate fi chiar o împlinire, atâta vreme cât nu este stăpână.

— Corect, spuse Karen.

— Ai ales să trăieşti pentru totdeauna? întrebă Lanier.

— Nu, zise Kanazawa.

— De ce?

— E o chestiune personală.

— Te rugăm să ne ierţi, spuse Karen. Nu-i un subiect plăcut…

— Nu. E important, spuse Kanazawa. Nu e prea personal ca să nu vorbim despre el. Chiar şi la un pahar de rom. Nu pot uita multe lucruri. Amintiri neplăcute. Nu pot să folosesc tratamente talsit sau pseudo-talsit, oricât de grozave ar fi ele, chiar dacă le pot obţine. Acele amintiri sunt o parte stabilă din mine şi m-au făcut ceea ce sunt acum. Totdeauna mă lupt cu ele. Dimineaţa tot cu ele mă trezesc. Câteodată se ţin scai de mine toată ziua. Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa, Garry?

— Amin, zise Lanier.

— La moartea mea, acele amintiri vor dispărea. Eu voi dispărea şi poate că în locul meu va veni cineva mai bun. Va cunoaşte istoria pe care am trăit-o, dar va fi în stare să se ridice deasupra ei. Nu va fi nicio risipă. Ce nu voi putea eu asimila, va putea el, cel care vine după mine.

— Amin, repetă Lanier în şoaptă.

— Vom fi de acord să nu fim de acord, spuse Ram Kikura. Sunteţi un om minunat, domnule senator. Moartea dumneavoastră ar fi o pierdere.

Kanazawa îşi înclină capul, în semn că a primit complimentul.

— Ştiţi, noi nu putem plânge, zise Ram Kikura. Simţim multe emoţii similare, dar noi nu… nu ne-am ridicat deasupra lor. Nu am reuşit să le transcendem. Asimilăm şi

rămânem noi înşine, dar… – Dădu din cap cu putere. – Nu pot să gândesc cum trebuie! Gânduri de pahar, vorbe de pahar.

— Suntem prea apropiaţi de foarte multă moarte, ca să privim cu obiectivitate la moartea individuală, spuse Kanazawa. Karen, eşti de acord cu vârsta soţului tău?

— Nu, spuse ea, după o lungă pauză.

— Nu pot să ţin pasul cu ea, zise Lanier, încercând să glumească.

Privirea ei coborî de la stele la iarba întunecată.

— Nu e asta. Nu vreau să te pierd. Dar nici nu vreau să mă sacrific ca să ţin pasul cu tine.

— Scoate abcesul, doctore, spuse Lanier.

— Ţine-ţi gura. – Se desprinse din nou de el şi se ridică. – Acum vorbim prostii.

— Vorbe de pahar, spuse Kanazawa, plimbând din nou fasciculul laser pe cer. *În vino veritas*.

— Acestea simt nobile, zise Ram Kikura. Sunt umane.

Karen fugi în casă. Lanier se ridică, îşi îndepărtă iarba de pe pantaloni şi spuse:

— Cred că mă voi duce după ea şi pe urmă vom merge la culcare.

Kanazawa încuviinţă, plin de înţelepciune.

Lanier se duse în casă, găsi dormitorul şi se opri la uşă, urmărind-o pe Karen cum se dezbrăca.

— Îmi aduc aminte de momentul în care ai făcut dragoste cu mine pentru prima dată, spuse el. Într-o navă. Pe fotoliile de acolo.

Ea făcu un mic zgomot, desfăcându-şi sutienul.

— Mi-au trebuit mulţi ani ca să-mi dau seama de valoarea ta adevărată. După ce ne-am căsătorit. După ce am lucrat împreună.

— Te rog, ţine-ţi gura, zise Karen, fără să fie furioasă.

— Ai devenit la fel ca unul dintre braţele mele, unul dintre picioarele mele, continuă el. Te-am luat aşa cum erai. Am crezut că orice voi face eu, vei face şi tu. Te-am

iubit atât de mult, încât am uitat că tu nu eşti eu.

— A fost mult de lucru.

— Nici măcar asta nu e o scuză, spuse el. Cred că şi tu ai uitat de mine.

— Nu eşti singurul cu memorie slabă, spuse Karen cu asprime. M-am întors în Hunan. Îţi aminteşti? Mi-am văzut oraşul, am văzut ogoarele. Am mirosit *moartea*, Garry, *risipa.* Schelete de copii pe marginea drumului, nu puteai spune dacă sunt acolo de luni sau de ani de zile, din vremea Morţii sau de după Moarte, când i-ar fi aruncat părinţii pentru că nu aveau cu ce să-i hrănească. Nu puteam ajunge la timp pentru fiecare. *Nu eşti singurul care are amintiri!*

— Ştiu, spuse Lanier, sprijinindu-se de cadrul uşii.

— Pot să le stăpânesc. Pot să te iubesc foarte mult timp de aici înainte. Nu vreau să pleci de lângă mine. Urăsc gândul ăsta.

— Ştiu.

— Atunci, întoarce-te la mine, zise ea. Încă mai poţi deveni tânăr. Mai avem secole în faţa noastră. Secole în care mai putem face o mulţime de lucruri.

— Nu-mi stă în fire. Aş vrea să poţi accepta asta.

— Aş vrea să-mi poţi accepta… temerile, replică ea.

— Voi încerca. Acum lucrăm împreună, Karen.

Ea stătea pe pat, tremurând, cu umerii ridicaţi. El rămăsese în uşă, încă îmbrăcat.

— Ce-i cu Mirski? întrebă ea. – Pe faţa lui Karen era o expresie de mirare sinceră, cu fruntea netedă, ochi mari şi buzele lăsate în jos ca şi cum ar fi fost supărată. – Va aduce zeii printre noi? Asta spune el de fapt? El e un lucru *oribil,* Garry.

— Nu cred.

Karen scutură din cap.

— Un coşmar.

— O viziune, o contrazise Lanier. Să aşteptăm şi să vedem.

— Mi-e frică, spuse ea simplu. Îmi dai voie să-mi fie?

Ştia că dacă ar fi înaintat şi ar fi încercat să o îmbrăţişeze, nu l-ar fi acceptat; l-ar fi împins înapoi. Dar îşi dădea seama că va veni şi momentul potrivit, aşa că, deocamdată, asta era de ajuns, chiar dacă avea şi romul un amestec.

— Desigur, spuse el.

— Mă voi culca. Karen se întinse pe patul dublu şi se acoperi cu păturile.

O urmări o clipă, apoi închise lumina, se întoarse şi aşteptă singur în holul întunecat şi liniştit. De afară, de pe iarbă, îi auzi vorbind pe Kanazawa şi Ram Kikura.

— Aş fi onorat dacă aţi dori să împărţiţi patul cu mine în noaptea asta, spuse Kanazawa.

— Acum nu mai sunt nici măcar ameţită, Ser Kanazawa, zise Ram Kikura.

— Nici eu.

Pentru o clipă, Ram Kikura nu mai spuse nimic. Apoi:

— Mi-ar plăcea.

Lanier îşi privi soţia în pat, simţi confortul demodat al camerei de oaspeţi şi dădu din cap. Erau încă prea multe ziduri între ei. Merse până la veranda din faţă şi se întinse pe sofaua căptuşită, împingându-şi sub cap o pernă zdrenţuită.

A doua zi, Lanier ieşi pe plajă înainte să se fi trezit Karen. La un kilometru distanţă, o zări pe Ram Kikura plimbându-se în jurul unei pânze de valuri care dispăreau, înaltă şi subţire, înconjurată de pescăruşi care ţipau. Fără niciun gest, merseră unul către celălalt, iar Ram Kikura îi zâmbi când se apropiară.

— Sunt o *femeie stricată*? întrebă ea, întorcându-se ca să-şi potrivească mersul după al lui.

Lanier îi întoarse zâmbetul.

— La fel de stricată ca şi cei care vin spre noi, spuse el.

— De când simt avocatul Pământului, n-am făcut

niciodată dragoste cu un Vechi Locuitor.

— A fost ciudat? întrebă Lanier. Ea se încruntă.

— În general, câteva lucruri rămân remarcabil de asemănătoare, spuse Ram Kikura. – O vreme merseră în tăcere, urmărind pescăruşii care ţopăiau în faţa lor pe nisipul umed, ferindu-se de curbele albe şi netede ale apei. – Ser Kanazawa este furios, spuse ea în cele din urmă. E mai furios decât foarte mulţi pe care i-am văzut şi asta de foarte multă vreme… Nu ne-a arătat asta la toţi… Va convoca o întâlnire a tuturor senatorilor şi corprepi de pe Pământ. Prin mine, vor contesta votul din *mens publica*. Pot face o argumentaţie puternică prin care să arăt că legile Refacerii nu se aplică în acest caz.

— Vei câştiga? întrebă Lanier.

Ea se apleacă şi ridică o geamandură japoneză din sticlă.

— Mă întreb de când o fi lucrul acesta aici. Se mai fac şi acum obiecte din astea?

— Nu ştiu, spuse Lanier. Presupun că da. Vei câştiga?

— Probabil că nu, spuse Ram Kikura. Hexamonul nu mai este ce era pe vremuri. Privi geamandura de mai aproape, examinându-i micile bule strălucitoare, pierdute în sticla verde. Apoi o puse în nisip.

— Preşedintele pare să se încline după cum bate vântul, zise Lanier. A declarat că se va opune cu putere redeschiderii.

— Se opune. Dar nu poate face prea mult dacă Nexus sprijină redeschiderea. Şi mă tem că se va comporta ca un căpitan pe o navă naufragiată; nu va ezita să renunţe la Pământ, dacă va fi nevoie să salveze ce a mai rămas din Hexamon…

— Dar jarţii…?

— I-am bătut o dată şi nu fuseserăm pregătiţi pentru ei, spuse Ram Kikura.

— Pari să fii mândră, aproape în favoarea redeschiderii, remarcă Lanier.

Ea se încruntă din nou, dând din cap.

— Un avocat trebuie să înţeleagă cum se simt cei care i se opun. Sunt la fel de furioasă ca şi Kanazawa. – îşi mişcă braţele şi se aplecă să culeagă o bucată dintr-un recipient din plastic. – *Asta* cât de veche este, ce crezi?

Lanier nu răspunse. Se gândea la Mirski, la reacţia pe care o avusese rhusul când Nexus a refuzat să-i ia în seamă cererea…

— Ce şanse sunt pentru un vot negativ? întrebă el.

— Niciuna, spuse ea. Fără un Pământ convins şi informat, asta pare o imposibilitate în perioada următoare.

— Atunci de ce am mai venit aici? Am crezut că e o idee bună… Am crezut că putem face ceva.

Ram Kikura încuviinţă.

— Vom face, spuse ea. Ne vom agăţa de călcâiele lor blestemate şi îi vom încetini. Vine fluxul, nu crezi?

Apa se retrăgea, din câte observase Lanier, dar înţelegea ce voia să spună Ram Kikura.

— Ce vom spune în Oregon? întrebă el.

— Acelaşi lucru pe care l-am spus aici.

Se întoarseră, îndreptându-se către casă. Acolo ceilalţi se treziseră şi luau micul dejun serviţi de roboţi. Kanazawa şi Ram Kikura erau prietenoşi, cordiali imul faţă de celălalt, dar nimic mai mult.

Lanier era gânditor. I se tăiase o explozie de entuziasm. Era trist, dar, în acelaşi timp, îşi dădea seama că mai putea să fie tânăr şi nechibzuit. Mai putea să lupte pentru cauze fără speranţă. Într-un fel, asta îl făcu să se simtă chiar mai viu, mai hotărât.

În plus, bănuia că Mirski – ori fiinţele de la sfârşitul timpului – aveau mai multe resurse chiar şi decât Hexamonul.

Îşi strânseră cele câteva bagaje. Ram Kikura şi Karen vorbeau cu Kanazawa, în vreme ce Lanier căra în navetă genţile. Când păşi înăuntru, pilotul automat îi arătă o pictogramă roşie, strălucitoare.

— Vorbeşte, te rog, englezeşte, spuse Lanier uşor iritat.

— Zborul nostru a fost oprit, răspunse pilotul. Trebuie să stăm aici până ce soseşte poliţia din districtul spaţial.

Lanier puse genţile jos, uimit.

— Poliţia de district? Nu poliţia terestră?

Pilotul nu răspunse. Iluminatul din interior slăbi. Albul păli şi deveni un albastru inactiv.

— Mai funcţionezi? întrebă Lanier. Nu mai veniră alte răspunsuri. Privi prin interiorul întunecat, strângând şi deschizând pumnii. Plecă de la uşă, cu faţa roşie de furie şi o întâlni pe Karen.

— Cred că am fost interceptaţi, spuse el. Ram Kikura şi Kanazawa veniră din casă.

— Probleme? întrebă senatorul.

— Vine poliţia districtului spaţial, spuse Lanier.

Faţa lui Kanazawa împietri.

— Nu vine, atâta timp cât am şi eu un cuvânt de spus.

— Probabil că n-ai, zise Ram Kikura. – Kanazawa se uită la ea ca şi cum l-ar fi lovit. – E ceva foarte serios, Garry. Cum ai putut...

Karen privi spre mare. Dincolo de Barber’s Point, trei avioane zburau către ei, albul lor strălucitor distingându-se clar peste cenuşiul de fum al norilor dimineţii. Se adunaseră şi pluteau către casă încetinind şi alunecând. Câmpurile lor de zbor agitau bucăţi de pământ şi pietriş din curtea senatorului şi din faţa garajului.

— Ser Lanier, explodă deasupra lor o voce din avion. Vă rog, răspundeţi.

— Sunt Garry Lanier, spuse ţinându-se departe de ceilalţi.

— Ser Lanier, dumneavoastră împreună cu soţia trebuie să vă întoarceţi imediat în Noua Zeelandă. Toţi Vechii Locuitori trebuie să se întoarcă imediat la locurile lor de domiciliu.

Ram Kikura veni lângă Lanier.

— Din ale cui ordine şi după ce legi? – îşi coborî vocea. – Nu există asemenea legi, murmură ea.

— Conform Actului Revizuit al Refacerii. Intră sub directa autoritate prezidenţială. Vă rog să vă urcaţi la bordul navei dumneavoastră. Planurile ei de zbor au fost schimbate.

— Nu te duce, spuse Kanazawa. – îşi ridică ochii către cele trei nave şi îşi arătă pumnul. – Sunt senator! Cer o întâlnire cu preşedintele şi cu ministrul prezidenţial!

Din avion nu se auzi nicio replică.

— Nu vei urca pe navă. Vom rămâne cu toţii aici. Nu vor îndrăzni să folosească forţa fizică.

— Garry, au spus că toţi Vechii Locuitori au fost întorşi acasă; chiar şi cei care au reşedinţa permanentă pe corpurile orbitale? Faţa lui Karen semăna cu a unui copil dezamăgit de un lucru oribil; era neîncrezătoare.

— Nu ştiu, zise Lanier. Domnule senator, putem face mai mult în teritoriile noastre… dacă nu cumva ne vor pune sub arest la domiciliu, caz în care nu contează unde suntem. – Se întoarse către Ram Kikura.

— Presupun că te întorci pe Thistledown?

— Nu presupune nimic, spuse ea hotărâtă. Toate regulile au dispărut. În mod sigur, nu mă aşteptam la asta.

— Dacă fac asta, spuse Karen roşie la faţă, chiar că vor avea de dus o luptă.

„Mă îndoiesc”, gândi Lanier. „Probabil că lupta s-a terminat chiar aici şi chiar acum. Vor neapărat să nu joace cinstit.”

Implacabile, cele trei aeronave îşi păstrau poziţia. Începu să cadă o ploaie cu soare. Ram Kikura îşi îndepărtă părul umed de pe faţă.

— N-ar trebui să stăm aici ca nişte copii neascultători, zise Lanier. Domnule senator, vă mulţumim că ne-aţi ascultat. Dacă vom putea vorbi din nou, vă voi…

— Vă rog, urcaţi chiar acum în nava dumneavoastră, bubui vocea.

Lanier luă mâna soţiei sale.

— La revedere, le spuse lui Kanazawa şi lui Ram Kikura.

— Noroc. Spuneţi-le lui Korzenowski şi lui Olmy ce s-a

întâmplat aici. Ram Kikura încuviinţă.

Urcară în navă şi uşa se închise fără zgomot în urma lor.

PATRUZECI ŞI TREI

Calea, *Gaia eficientă*

În jurul lor, se desena un labirint de linii verzi care străluceau precum briliantul, formând, de această dată, o plasă sau o cuşcă în jurul bulei în care se afla Rhita, mai repede decât ar fi putut ochii ei să le urmărească. După o scurtă pauză, alt mănunchi de linii se ridică de pe suprafaţa Căii, de dedesubt, de foarte departe, izbucnind dintr-un singur vârf orbitor de lângă imul din trunchiurile făcute din discurile turtite. Liniile strălucitoare, împreună cu bula ovală, coborau cu o rapiditate alarmantă, deşi, din nou, Rhita nu avea nicio senzaţie.

Rhita simţi că leşină. Era prea multă stimulare, prea mult de absorbit.

— Are să-mi fie rău, îi spuse lui Typhón. Însoţitorul o prinse de braţul drept – era prima dată când o atingea. Atingerea lui era caldă, dar neconvingătoare; prin cercul ei restrictiv de gânduri şi viziuni, era oarecum respinsă. Apoi, Rhita căzu în genunchi.

Se aştepta ca Typhón să facă ceva pentru ea, să o facă bine, să-i alunge ameţeala. Dar el stătea pur şi simplu în spatele ei, ţinând-o să nu cadă. Pentru o clipă îşi reţinu impulsul de a voma, apoi închise strâns ochii, hotărând că întunericul avea să-i facă mai bine.

După un timp, ameţeala dispăru şi Rhita se simţi mai bine.

— Dacă îţi este sete, spuse Typhón, bea asta.

Deschise ochii şi văzu în mâna lui o cupă de sticlă cu un

lichid transparent. Îl luă şi-l bău cu precauţie. Apă, nimic mai mult, cel puţin de asta reuşise să-şi dea seama. Fu dezamăgită. Se aşteptase la un elixir oarecare. Desigur, era o enigmă unde găsise însoţitorul acea cupă în balonul lor… Şi-l închipui deschizându-şi o gaură în trup şi scoţând cupa de acolo sau, poate scuipând cupa. Închise iarăşi ochii, luptându-se cu alt acces de greaţă.

Rhita folosi balustrada ca să se ridice în picioare; îi dădu repede înapoi paharul pe jumătate plin. În parte ca să-şi distragă atenţia de la priveliştea de afară, în parte ca să-şi potolească greaţa, îşi îndreptă întreaga atenţie către ceea ce făcea însoţitorul.

Ţinea cupa, doar atât… Tremurând, se întoarse iarăşi la ce se vedea afară. Acum se apropiaseră mai mult de suprafaţă şi pluteau – îndrumaţi de liniile verzi – către un turn alb. Încercând să aprecieze scara, hotărî că tumul era cel puţin la fel de înalt ca şi Pharos din Alexandreia şi mult mai masiv. Dar proporţiile Căii copleşeau toate structurile.

Rhita se forţă să lase capul pe spate şi să privească în sus. Gâtul i se opuse. Buzele i se desfăcură şi oftă fără să vrea. Mult deasupra şi în spatele lor, prisma triunghiulară atârna uriaşă, greoaie şi grosolană în centrul unei panglici strălucitoare de lumină, ca un cristal lung şi negru suspendat într-un lichid de culoarea laptelui.

Îi atrase atenţia ceva mult mai îndepărtat, în jos, pe gâtul Căii: un punct clipitor. Îşi acoperi ochii, deşi lumina tubului nu era excesiv de strălucitoare şi privi pieziş, ca să prindă pata mişcătoare. Se afla tot în panglica de lumină, dar la multe stadii depărtare, mişcându-se rapid în direcţia lor.

Îşi trase capul pe spate până când reuşi să privească un punct chiar de deasupra, loc în care se găsea o prismă uriaşă, colorată în culorile curcubeului şi îşi dădu seama că aceasta avea să se ciocnească de prima prismă. Răsucindu-se după ele, Rhita îşi pierdu răsuflarea văzând că obiectele se ciocniră ca două trenuri pe o cale ferată. Pentru o clipă, văzu o masă lungă, verde, apoi a doua prismă trecu prin

prima fără stricăciune pentru niciuna, fiecare continuându-şi călătoria în direcţia opusă.

Patrikia nu-i descrisese niciodată *aşa ceva*.

— Mă simt amorţită, spuse ea uitându-se la Typhón, plină de nemulţumire.

— Tu ai vrut să vezi totul, spuse însoţitorul cu blândeţe. Nici măcar unul din mine nu merge des pe drumul acesta.

Rhita cântări pentru o clipă sintaxa acelei fraze şi hotărî că punctul acela de vedere era mai puţin alarmant decât bănuise ce vrea să spună Typon, şi privi înainte.

În turn, nu existau intrări vizibile. Cu toate acestea, sfera trecu direct prin zidul rotund al discului turtit, traversând un spaţiu închis în formă de arc, umplut cu poliedre plutitoare, apoi trecu prin alt zid. Sfera îşi părăsi panoplia de linii verzi şi coborî, de-a lungul unei săgeţi de culoarea unei frunze, spre ceea ce părea să fie o lentilă de sticlă de o claritate perfectă. Prin lentilă se vedeau distorsionate culorile albastre ale mării şi ale cerului, nuanţe de brun deschis şi nuanţele cenuşii ale norilor: toate culorile obişnuite de acasă. Îşi ţinu respiraţia pentru o clipă, sperând, fără niciun temei, că acel coşmar se va sfârşi.

— Aceasta e poarta către Gaia, spuse însoţitorul ei. Aici a mai fost deschisă o poartă. De obicei porţile noastre nu au forme atât de contractate, dar geometria anterioară este cea care hotărăşte.

— Aha, spuse Rhita. „Îmi dă tot timpul informaţii care nu înseamnă aproape nimic pentru mine.”

În timp ce cădeau spre suprafaţa lentilei, culoarea săgeţii pe care păşeau deveni roşie, apoi se schimbă brusc în alb. Sfera lovi lentila şi ei căzură prin ea. Dedesubt se întindea malul mării, ocean cenuşiu sub umbre de nori şi ocean albastru cu petice de soare strălucitor.

Respiraţia Rhitei aproape că se oprise.

— Unde suntem?

— Aceasta este lumea ta, spuse Typhón.

Ea ştia asta; nici măcar nu era vis. Unde anume pe Gaia?

— Nu departe de casa ta, înţeleg… N-am fost niciodată aici.

— Vreau să merg la… – Rhita privi în sus şi văzu cerul albastru şi un tremur greu de descris deasupra capetelor lor: poarta prin care tocmai trecuseră. – Putem merge la Rhodos?

Typhón se gândi o clipă la cererea ei. Nu ar consuma mult mai multă energie. Totuşi, proiectul acesta se apropie de limite. Curând, vor trebui să apară rezultatele.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Această direcţie de cercetare. Va trebui să dai rezultate curând.

— Ştii tot ce ştiu şi eu, spuse Rhita, aproape în lacrimi, complet epuizată. Ce pot să fac pentru tine?

— Condu-ne la cei care au construit clavicula. Dă-ne câteva puncte de reper. Dar… – îşi ridică mâna ca şi cum ea ar fi vrut să protesteze – îmi dau seama că tu nu cunoşti lucrurile acestea. Mai există oarecare speranţă că vei putea să ne arăţi mai mult prin acţiunile tale, sau prin prezenţa ta – clavicula poate fi căutată şi de alţii, în afară de noi. Numai tu poţi să lucrezi cu ea. Mai ai oarecare valoare în forma ta activă.

— Dar… însoţitorii mei?

— Vor fi aduşi aici, dacă asta îţi face plăcere.

— Mi-ar face. Va rog.

Typhón zâmbi.

— Sunt minunate formele voastre de confort social. Atâta simplitate mascând atât de multă agresivitate. Am făcut cererea: ne vom întâlni cu ei pe Rhodos, dacă nu depăşim bugetul de energie.

— Nu sunt sigură că mai pot sta aici foarte multă vreme. Sunt foarte obosită.

Typhón o încurajă să se aşeze pe platformă.

— În ochii mei nu vei fi dizgraţioasă, spuse el.

Făcând o grimasă, ea nu numai că se aşeză, dar chiar se întinse pe burtă, privind peste capătul platformei.

— Mergem spre Rhodos?
— Da.
Dinspre norii din vecinătate apăru o linie verde şi împrăştie în faţa balonului o reţea de curbe care îl înconjurară. Din nou în cuşcă, sfera îi transporta deasupra oceanului, la mare înălţime. Rhita nu putea să-şi dea seama în ce direcţie se îndreptau.
— Sunt prima fiinţă umană pe care aţi studiat-o? întrebă ea.
— Nu, răspunse Typhón. Eurile mele au studiat zeci de umani din lumea aceasta înainte de a cerceta înregistrarea ta conservată.
— Ştii totul despre noi? Acum emoţia dominantă era furia; îşi muşca din cuvinte, sperând că tăişul lor nu era pierdut din vedere de paznic.
— Nu. Încă aveţi multe subtilităţi, multe lucruri de studiat. Dar se poate să nu mi se permită să te studiez până la capăt. Sunt scopuri mai înalte şi numărul meu de euri este în întregime ocupat.
— Ai tot repetat asta, zise Rhita obosită. „Eurile” mele. Nu înţeleg ce vrei să spui.
— Nu sunt un individ. Sunt stocat în mod activ…
— Ca un bob de grâu într-un butoi? întrebă Rhita sarcastic.
— Ca o amintire în capul tău, spuse Typhón. Sunt stocat în mod activ în interiorul fluxului… Putem induce rezonanţe în flux ca să stocăm cantităţi uriaşe de informaţie – realmente lumi de informaţie. Îţi este clar?
— Nu, recunoscu ea. Cum poţi să fii mai mulţi decât cel care eşti acum?
— Pentru că tiparele mele, sinele meu, pot fi duplicate la nesfârşit. Pot fi combinat cu alte euri, de aspecte diferite şi cu funcţiuni diferite. Pentru noi pot fi construiţi diferiţi *efectuatori* – maşini, nave sau, mai rar, corpuri. Fiecare din eurile mele lucrează, atunci când e nevoie.
— Ai învăţat să ai grijă de străini?

— Într-un fel. Am făcut un studiu pe fiinţe similare cu tine atunci când am luptat cu ele, în interiorul Căii. Atunci am fost un individ, cu bază biologică, într-o formă similară cu cea originară, cea pe care am avut-o la naştere.

Bunica îi povestise puţinul pe care îl ştia despre războaiele cu jarţii. Pentru o fetiţă, lucrurile acelea nu însemnaseră prea mult; minuni fără înţeles într-o ţesătură de poveşti fantastice. Păcat că nu le ascultase mai cu atenţie.

— Care a fost forma ta originară?

— N-a fost umană, n-avea nimic comun cu forma asta.

— Dar *ai avut* odată forma ta proprie.

— Nu. O parte din mine a avut. De atunci am fost combinat cu alţii, am fost amestecaţi.

Îşi răsuci încet un deget întins. Rhita se încruntă spre el, peste umăr. „Toate întrebările pe care le pun, mă îndepărtează de adevărul pe care trebuie să-l înfrunt.”

— Iarăşi nu mai înţeleg nimic, spuse ea. Întâi îmi spui un lucru, apoi altul.

Typhón îngenunche lângă ea, cu coatele pe genunchi şi mâinile împreunate. Un gest foarte uman. Faţa lui câştiga, oare, mai multă personalitate?

— Limba ta nu are grupurile de cuvinte adecvate. Toate limbile care comunică prin sunete sunt inadecvate.

— Voi nu vă vorbiţi, spuse Rhita.

— Nu prin cuvinte sau prin sunete. În orice caz, nu de obicei.

— Mă vei ucide dacă ţi se va ordona?

— Nu mi se va ordona să te ucid, nici pe tine nici pe altcineva, dacă prin asta înţelegi distrugerea formei tale. Asta aţi numi voi crimă, sau păcat.

Pentru moment, era destul. Se întoarse din nou cu faţa în jos. Dedesubtul lor oceanul sclipea verde-albastru, puţin adânc, cu stâlpi de piatră ridicându-se ca nişte trunchiuri de copaci. Nu cunoştea locul acela.

Totuşi, se presupunea că erau lângă Rhodos. „Lângă”

putea să însemne altceva pentru un jart; ei puteau să fugă de-a lungul Căii şi să iasă în baloane de săpun, prin tot felul de porţi.

Se vedeau acum mai mulţi stâlpi. Fiecare era acoperit cu o căciulă aurie care lua forma pietrelor, ca şi cum ar fi fost pictată pe ele. Niciun fir de vegetaţie, nicio barcă pe apă, doar pustietate umbrită de nori şi străjuită de stâlpi.

— Pot să miros aerul? întrebă Rhita.

— Nu, răspunse tăios Typhón.

— De ce nu?

— Nu mai e sănătos pentru tine. Acum, în lumea ta sunt organisme şi maşini biologice care călătoresc prin aer, prea mici ca să fie văzute. Aduc Gaia la un nivel mai înalt de eficienţă.

— Nimeni nu poate supravieţui acolo, afară?

Tonul lui Typhón avea ceva compătimitor.

— Nimeni din specia ta, spuse el.

Rhita se simţi din nou slăbită. Au răspândit boli pe cuprinsul Gaiei, asta voia să spună paznicul? Moarte şi poluare. Nimeni nu ar putea să trăiască.

— Nu sunt umani pe Gaia. Toţi au fost stocaţi pentru studii vii ulterioare.

Acum apăru şi ura. Îi prăvăli capul pe spate, îi strânse toate organele interne, ca într-o mână uriaşă, forţând-o să scoată un strigăt. Se întoarse către Typhón cu pumnii ridicaţi. El nu făcu niciun efort să se apere. Rhita îl lovi iar, cât de tare putu, iar şi iar, nu cu lovituri uşoare, feminine; fusese învăţată să se apere. Pumnii ei îi deformară faţa, iar genunchii făceau găuri în hainele lui. Parcă lovea cocă, moale şi caldă. Continua să ţipe, mai tare la fiecare lovitură; mormăia, saliva îi picura de pe buze, ochii îi erau pe jumătate închişi. Iarăşi şi iarăşi, îl prindea de gât, îşi afunda mâinile în ceea ce ar fi trebuit să fie carnea lui.

Typhón se prăbuşi pe platformă, cu faţa deformată, ochii închişi din cauza loviturilor, nu lovit, ci pur şi simplu desfigurat şi ea îl lovi de mai multe ori, până când simţi în

cap un gol scânteietor şi întunecat. Uitându-se la norii de deasupra balonului, cu lacrimile alunecându-i pe obraji, Rhita începu să-şi revină. Furia îi dispăruse, dar mâinile şi picioarele încă îi tremurau.

Privi în jos, la masa diformă îmbrăcată, care nu mai părea foarte umană, şi faţa ei începu să semene cu a unui cal speriat, cu pupilele cât nişte vârfuri de ac şi nările largi. Apoi prinse balustrada, simţi din nou că îi venea să vomite. Peste marea goală, văzu o linie verde închis deasupra orizontului şi ultima parte optimistă din ea se bucură. Acela era Rhodosul; l-ar fi recunoscut oriunde. Balonul o ducea în mare grabă spre casa ei.

Typhón zâmbi în spatele ei, cu vocea neschimbată.

— S-ar putea să-mi fi depăşit bugetul acum, spuse el.

PATRUZECI ŞI PATRU

Thistledown City

Preşedintele Farren Siliom intră în adunarea Nexus şi se îndreptă către podium. Olmy stătea lângă Korzenowski şi Mirski. Ascultau cu atenţie cuvintele preşedintelui. Expresia lui Korzenowski era enigmatică. Ştia importanţa acelei împrejurări la fel de bine ca oricare altul din sală, dar faţa lui nu arăta nici aprobare, nici dezaprobare.

Şi faţa lui Mirski era liniştită, dar calmul ei, gândi Olmy, putea să ascundă mai multe ameninţări pentru Hexamon decât cele venite din partea jarţilor. Olmy ajunsese să creadă în întregime povestea lui Mirski şi acum chiar îl judecă pe om – dacă era vorba de un om – considerându-l incapabil să mintă. Şi preşedintele era de acord, fără îndoială; confirmarea lui Garabedian cântărise greu în judecata aceea. Totuşi, acum adunarea Nexus – şi Farren Siliom, din motive politice incontestabile – militau pentru redeschidere. Ei porneau acţiuni politice care puteau servi numai la adâncirea prăpastiei dintre Pământ şi corpurile orbitale, prăpastie care, poate, n-avea să se mai închidă vreodată.

Toţi tereştrii nativi erau întorşi pe Pământ, indiferent de statutul lor pe corpurile orbitale. Hexamonul se afla într-o perioadă de Urgenţă. Conform Legilor de Urgenţă, uitate de pe vremea războaielor cu jarţii, preşedintele îşi aroga puteri extraordinare. Acum, avea la dispoziţie un an în care să-şi împlinească planurile; după acea perioadă, aplicând Legile de Urgenţă, nu mai avea voie să deţină vreo funcţie

politică.

El garanta cu fermitate puritatea votului din *mens publica.* Dacă votul era negativ, urma să demisioneze. Dacă votul era pozitiv, a şasea cavitate de pe Thistledown urma să fie renovată, departamentul de apărare reactivat şi Calea să fie deschisă în patru luni.

Lui Korzenowski, i se ordonase în mod oficial să urmeze votul din *mens publica.* Nu putea să refuze. Lui Olmy îi apărea resemnat, poate mai mult decât resemnat. Constrâns fiind atâta vreme, Korzenowski urma să-şi dea jos ultimele rămăşiţe ale măştii pe care o purtase de patru decenii, o mască a interesului exclusiv pentru Pământul Refăcut şi Hexamonul Terestru, o mască a regăsirii întregului său geniu şi a realizărilor pentru binele semenilor săi.

Pe termen lung, se putea să nu conteze dacă masca avea să-i fie dată jos de alţii sau de el însuşi.

Olmy avea prea puţine îndoieli că ordinele Hexamonului vor fi împlinite eficient de către Korzenowski. Dar Calea se putea deschide chiar mai curând decât se aştepta preşedintele.

Nu putea să spună ce urma să facă Mirski. Era mai bine să nu-şi facă griji pentru lucruri greu de controlat.

În acel timp, chiar în interiorul lui Olmy, jartul dezvăluia strat după strat din viaţa cotidiană a semenilor săi. Curgerea de informaţii se preschimbase într-un adevărat flux, poate chiar un torent.

Deocamdată, reuşise să se adapteze acelui flux. Deja îşi planifica întâlnirea cu cei numiţi în forţele de apărare reorganizate.

Curând, urmând o înţelegere între mentalitatea jart şi parţialul său, avea să-i permită jartului accesul la simţuri, la ochii şi urechile sale. Puteau să comunice mai eficient dacă se înţelegeau mai bine unul pe celălalt.

Erau câteva pericole aici, desigur, dar niciunul nu era mai mare decât cele cărora le supravieţuise până acum.

Era mai mult decât o perioadă a schimbărilor.

Ruptura luase acum proporţiile unei revoluţii. Separarea era pe cale să fie depăşită ca importanţă.

Preşedintele îşi termină prezentarea, iar coaliţia majoritară neogeshel aplaudă şi pictografie semne de aprobare deplină. Colegii naderiţi ai Preşedintelui păstrau liniştea.

Korzenowski se întoarse către Mirski.

— Prietene, trebuie să fac treaba asta, oricare mi-ar fi credinţa.

Mirski ridică din umeri şi înclină din cap ca şi cum l-ar fi iertat sau l-ar fi concediat pe Inginer.

— Lucrurile vor merge bine, spuse el, cu nonşalanţă. Privi către Olmy şi clipi.

PATRUZECI ŞI CINCI

Thistledown, Districtele orbitale şi Pământul

Korzenowski ridică un boţ din pasta de culoare albă şi îi ascultă şuieratul slab în vreme ce îl frământa în mâini. Aceste grămezi erau rămăşiţele unei încercări nereuşite din urmă cu şase ani de a crea o poartă fără Cale; eşecul s-a produs în linişte, dar a fost decisiv. În loc să construiască o poartă, creease o altă formă de materie, oarecum inertă, neposedând proprietăţi folositoare, cel puţin din cele studiate până acum. Iar ultimii şase ani şi-i petrecuse cercetând...

Puse boţul înapoi pe placa de piatră neagră, se ridică, se uită în jur, prin laboratorul său, luându-şi adio. Probabil nu avea să-l mai vadă vreme de luni întregi, poate niciodată.

Rezultatele votului din *mens publica* de pe Hexamon fuseseră înregistrate şi transmise. Printr-o majoritate de două treimi – mai mult decât se aşteptase – fusese mandatată redeschiderea permanentă.

Farren Siliom nu mai avea de ales.

Korzenowski activă santinelele-robot şi dădu instrucţiuni finale unui parţial. Dacă nu s-ar fi întors, parţialul rămânea acolo, gata să întâmpine pe oricine ar fi sosit.

Nu avea reţineri la gândul că urma să se întoarcă în cavitatea a şasea unde urma să înceapă refacerea maşinăriilor; de fapt, era nerăbdător. În el era o voce mică şi persistentă, care crea ecoul acela sau poate că fabrica nerăbdarea aceea într-un fel care nu îi era clar; vocea neliniştită a ceea ce integrase şinele lui reasamblat,

misterul Patriciei Vasquez.

Korzenowski îşi strânse micile lui unelte şi caietele cu însemnări, tot ce-i trebuia pentru a începe lucrul la redeschiderea Căii, şi ordonă închiderea laboratorului.

— Fii cuminte, acum, instrui el un robot santinelă în formă de cruce, în timp ce se îndepărta de domuri. Făcu o pauză la graniţa ansamblului de laboratoare, încruntându-se. Nu-i stătea în fire să se adreseze unui robot; îi trata exact aşa cum erau, nişte maşini folositoare.

În jur nu se vedeau decât tufe şi nisip. Inginerul se urcă la bordul vehiculului care avea să-l ducă în gura oraşului din cavitatea a doua.

Parţialul lui Suli Ram Kikura pledase convingător în favoarea eliberării originalului din arestul său la domiciliu, în apartamentul din Axa Euclid. Apelul parţialului a fost respins de Curţile Auxiliare din Memoria Oraşului pe motiv că atunci când sunt valabile Legile de Urgenţă, toate apelurile să fie prezentate de *corporeali.* Motivul era atât de ridicol, încât nici nu reuşi să o înfurie; era dincolo de furie, căzuse în tristeţe.

În apartamentul ei, Ram Kikura ştiuse că parţialul avea să dea greş. Acest nou Hexamon nu se ridicase deasupra unor practici precum folosirea regulilor în funcţie de împrejurări. Să te opui deschis redeschiderii nu era acum atât de periculos, pe cât era extrem de jenant, de *nepoliticos,* în sens larg, de *nepolitic*. Decenii de-a rândul, legea şi politica pe Hexamon se bazaseră pe conştiinţa existenţelor unor graniţe dincolo de care încep haosul şi dezastrul; preşedintele şi ministrul prezidenţial, având adevărata măsură a stării de spirit de pe corpurile orbitale, făceau acum orice ca să se menţină în graniţele datoriei lor şi, în acelaşi timp, să determine votul din *mens publica* şi emiterea acelei recomandări de la Nexus. Păreau, în acelaşi timp, foarte hotărâţi să arate extremele acestui mandat, ca şi cum ar fi vrut să pedepsească Hexamonul – chiar şi pe

partenerii lor ideologici – pentru această grea misiune.

Ea nu avea acces în memoria oraşului; asta însemna că nu putea sta de vorbă cu Tapi, care se putea naşte în orice clipă. Nu i se permisese să stea de vorbă nici cu Olmy sau cu Korzenowski. Ei se comportau cel mai bine şi cooperau cu Eforturile de Urgenţă, i se spusese.

Ram Kikura refuzase orice formă de cooperare; îşi stabilise propriile-i limite şi nu le depăşea în ruptul capului.

În Noua Zeelandă, primăvara adusese o vreme încântătoare, spre bucuria mieilor. Lanier păzea mica lor turmă de oi negre; Karen ajuta şi ea, atunci când nu era pierdută în propria-i spaimă. Incapabilă să se mulţumească doar cu munca pe lângă casă, nu era deloc în apele ei.

Munceau împreună, totuşi păstrau distanţa dintre ei. Lanier îşi pierduse şi entuziasmul pe care i-l stârnise Mirski. Nu ştia ce ar fi putut să urmeze. Nici măcar nu-i păsa prea mult.

În felul lui, iubise Hexamonul şi tot ce era legat de el. În ultimii câţiva ani, văzuse de la distanţă schimbările pe districtele orbitale, nisipurile mişcătoare ale politicii de pe Hexamon. Acum, însă, pierdut în propriile-i nevoi şi păreri de rău, acelaşi Hexamon care muncise ca să salveze Pământul, îi trădase pe toţi, în cele din urmă: pe Garry, pe Karen, întregul Pământ.

Refacerea Pământului încă nu era terminată.

Poate că nici nu avea să fie sfârşită vreodată, în pofida asigurărilor răspândite în toată lumea, zilnic, de către corpurile orbitale. Lui Lanier i se păreau deosebit de iritante aceste asigurări; erau calme, plăcute, informative, educând zi de zi Pământul în legătură cu progresele redeschiderii.

Din când în când, sporadic, mai auzea şi de eforturile Refacerii.

Se simţea din nou bătrân, arăta mai bătrân.

Îi umblau tot felul de gânduri prin cap, ascultând freamătul şi adierile reci ale nopţii.

„Sunt doar o fiinţă umană singură”, îşi spuse el. „E adevărat că m-am ofilit ca o frunză pe un copac. Acum am ieşit din cursă. Sunt terminat. Urăsc timpurile astea şi nu-i invidiez pe cei care se vor naşte. “

Pentru o perioadă foarte scurtă, simţise din nou vechea scânteie; poate că ăsta era cel mai rău lucru care i se întâmplase. Alături de Mirski, crezuse că duce lupta cea dreaptă; sperase, poate, că venise un mesager mai puternic şi mai înţelept decât toţi.

Dar Mirski plecase.

Nimeni nu-l văzuse de luni de zile.

Lanier încercă să se ridice din scaun, să se strecoare în pat şi să doarmă, să uite pentru un timp de toate gândurile astea dureroase. Împinse cu mâinile în braţele fotoliului şi încercă să-şi mişte spatele, dar nu se putu ridica; pantalonii lui păreau ţintuiţi locului… Mirat, se aplecă într-o parte. Fără niciun zgomot, avu senzaţia unei explozii. O minge de întuneric i se rostogoli în faţa ochilor, iar capul îi deveni enorm.

Mingea de întuneric se opri în centru şi se transformă într-un tunel, îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului şi strânse cu putere, dar nu reuşi să se ridice.

— O, Doamne! murmură Lanier. Buzele îi erau inerte, ca de cauciuc. Undeva, în spatele capului său, se împrăştia cerneală. Peste toate amintirile lui se închideau uşi, cu lovituri ritmice. Karen nu era cu el, nu ştia unde este. Tatăl lui pierise la fel, chiar mai tânăr decât era el acum. Nicio durere, doar o retragere bruscă.

Tunelul se căsca larg, inundat de noaptea aureolată de curcubeu.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Thistledown

La şaizeci de metri adâncime, în cavitatea a şaptea, erau îngropate şapte generatoare. Ele ocupau un perimetru înăuntru, în capătul de sud al cavităţii şi erau legate, prin şapte conducte de vid pur, de maşinăria din cavitatea a şasea. Conductele urmau liniile de câmp ale asteroidului; generatoarele nu aveau părţi în mişcare şi nu aveau nimic de-a face cu electronii sau cu câmpurile magnetice. Funcţionau după principii mult mai subtile, dezvoltate de Korzenowski pe baza unor raţionamente matematice care fuseseră iniţiate de către Patricia Luisa Vasquez la sfârşitul secolului al douăzecilea.

Cele şapte generatoare creaseră acele presiuni pe spaţiu-timp care avuseseră drept rezultat Calea. Nu fuseseră folosite de patru decenii, dar erau încă în stare de funcţionare; conductele de vid mergeau şi erau complet eliberate de materie sau de energie-legată-de-timp, acel subprodus enigmatic al interacţiunii dintre universuri.

În galeria care ducea la cavitatea a şaptea fusese montată o cabină de observaţie şi o galerie de comunicaţie presurizată cu aer. Cabina era plină acum cu instalaţii de supraveghere, sfere gigantice de culoare roşie, în care erau presărate cuburi argintii şi cenuşii de mărimea unui cap de om. Cuburile se mişcau înainte şi înapoi în interiorul spaţiului gol, evitându-i, fără zgomot, pe stăpânii lor umani, ori de câte ori îi întâlneau de-a lungul traiectoriilor lor complexe.

Korzenowski plutea deasupra locurilor care făcuseră din Cale o construcţie unică. Corpul său se mişca precum un titirez; curenţii slabi din cavitate îi ciufuleau părul cărunt. Ochii săi ca de pisică priveau construcţiile din extremitatea sudică a celei de-a şaptea cavităţi radiind dinspre galeria de comunicaţie, uriaşe inele negre ale unor acceleratoare de particule virtuale şi rezervoarele lor de tritiu stabilizat din punct de vedere gravitronic. Până la deschiderea Căii, toate acestea aveau să fie puse în funcţiune; stimulatoarele ar fi putut deveni arme, pentru că erau capabile să cureţe Calea de materie pe o distanţă de câteva sute de kilometri, oferind Hexamonului primul său „cap de pod”, dacă ar fi avut nevoie de aşa ceva. Curând, ar fi apărut şi scuturile de radiaţii, împotriva fasciculelor de tracţiune, care puteau ţine sub control exploziile de materie create de stimulatori pe aceeaşi traiectorie.

Arme teribile, scuturi teribile…

Inamici teribili.

La odihnă, gândurile lui Korzenowski hoinăreau. Îşi folosi cele două ore de repaus zilnic pentru a pune în ordine evenimentele din ultimele câteva luni. Galeria era goală, doar la dispoziţia lui şi a maşinilor.

Peste alte două săptămâni, generatoarele Căii urmau să fie gata pentru probe. Universuri virtuale cu dimensiuni fracţionare aveau să fie create în configuraţii intenţionat instabile. Deasupra Pământului, cerul nopţii se va fi luminat şi de morţile acestor universuri, pe măsură ce particule şi radiaţii necunoscute, în acest *continuum* – sau orice *conţinuturi* stabil – îşi vor fi lăsat urmele, în semn de protest.

În trei săptămâni, dacă lucrurile mergeau bine, Korzenowski trebuia să creeze un *torus*, un univers stabil şi independent, întors asupra lui însuşi. Apoi acest torus urma să fie déstructurât şi felul în care avea să dispară trebuia studiat; astfel se obţineau amănunte despre starea şi localizarea superspaţială a punctului terminus al Căii.

Acest terminus trebuia să fie „pescuit” în următoarele câteva luni, prin „pescuit” înţelegându-se generarea unui univers virtual de mărimea şi forma Căii, dar de lungime finită. Acest univers era încurajat să fuzioneze cu punctul terminus şi să creeze, astfel, o punte atractivă între generatoare şi progenitura lor independentă.

Ramon Rita Tiempos de Los Angeles.

Korzenowski închise ochii şi se încruntă. Nu putea să nu-şi dea seama care era sursa acestor întreruperi din ce în ce mai frecvente şi ce semnificau ele. Când secretul Patriciei Luisa Vasquez fusese încărcat în parţialele lui asamblate, fuseseră transferate şi fragmente disparate de memorie, pentru a lega parţialele acelea şi pentru a le da un nucleu. Teoretic, aceasta nu era posibil. Dar Vasquez fusese într-o stare foarte gravă, iar Korzenowski, neobişnuit de tulburat în acele momente, nu fusese chiar un model de manual pentru procesele de transfer.

Nu lupta împotriva impulsurilor. Pentru moment, ele nici nu lucrau împotriva dorinţelor lui, şi nici nu-l deranjau în chip alarmant. Dar scadenţa urma să vină curând. Atunci se petreceau şi restructurări majore de personalitate.

Asta era riscant, iar el nu-şi putea asuma riscuri în acel moment, având în vedere poziţia centrală pe care o avea în eforturile Hexamonului.

„Acolo”, îşi spuse el, după ce trecură câteva minute. „Linişte. Pace. Integrare.”

— Konrad, veni o voce de la intrarea în galeria de comunicaţie. Korzenowski făcu o grimasă şi se întoarse în direcţia vocii. Era Olmy. Nu mai vorbiseră de săptămâni întregi. Îşi desfăcu braţele, purtat de câmpurile tractoare.

Pictografiară unul către celălalt mesaje confidenţiale şi se îmbrăţişară în starea de cvasi-imponderabilitate în care se aflau.

— Prietene, spuse Korzenowski.

— Ţi-am tulburat timpul liber, zise Olmy, pictografiind semne de îngrijorare politicoasă.

— Da, dar nu contează. Mă bucur să te văd.

— Ai auzit?

— Ce să aud?

— Garry Lanier a suferit o hemoragie cerebrală gravă.

— Nu era protejat... Korzenowski păli. E mort?

— Aproape. Karen l-a descoperit la câteva secunde după ce se întâmplase nenorocirea şi a făcut un apel la Christchurch.

— Mândria lui blestemată de Vechi Locuitor! explodă Korzenowski. Furia nu era numai a lui.

— Au ajuns la el în zece minute. E viu, dar are nevoie de reconstrucţie – creierul e avariat pe porţiuni întinse.

Korzenowski închise ochii şi clătină din cap. Nu era de acord cu medicaţia forţată, dar, în asemenea împrejurări, se îndoia că Hexamonul îi oferea lui Lanier multe posibilităţi de alegere.

— *Ei* i-au făcut asta, spuse el cu amărăciune. Toţi am avut o contribuţie la asta...

— Sunt destule vinovăţii şi aşa, zise Olmy. Dacă soţia lui e de acord cu reconstrucţia, o bună parte din stricăciuni pot fi reparate... Dar va avea nevoie de ajutor medical, iar el se ştie că refuza întotdeauna tratamentele.

— I-ai spus lui Ram Kikura?

Olmy negă.

— E ţinută sub arest la domiciliu, i s-au tăiat posibilităţile de comunicare. Pe lângă asta, şi eu sunt ţinut din scurt.

— Şi eu, spuse Korzenowski, dar mi-a mai rămas destulă libertate, cât să ajung la câţiva oameni influenţi.

— Mă bucur, zise Olmy. Mă tem că statutul meu politic e nesigur în clipa asta.

— De ce?

— Am refuzat să preiau comanda Efortului Militar de Urgenţă.

— Eşti omul cel mai potrivit, spuse Korzenowski. De ce ai refuzat?

Olmy zâmbi şi dădu din cap.

Korzenowski, privindu-l în ochi, simţi simpatie pentru Olmy. „Nici el nu e singur.” Dar nu putea să-şi dea seama ce anume îl făcuse să gândească în felul acela, sau ce implica sentimentul acela.

— Îţi voi explica mai târziu. Acum nu e momentul. Oricum, cred că va fi greu să ne vedem, pentru o vreme. – Ultimul mesaj era pictografiat într-un fascicul discret, astfel încât să nu-l poată primi decât Korzenowski. – Dacă simţi nevoia să-mi spui ceva, te rog…

Korzenowski îl privi o clipă, apoi pictografie:

— Mă simt foarte singur fără să pot vorbi cu tine; aş avea nevoie de tine… sau de Garry sau de Ram Kikura.

Olmy încuviinţă, în semn de înţelegere.

— Poate ne vom întâlni din nou cu toţii. Dacă Steaua, Soarta şi Pneuma vor îngădui. Se retrase încet spre capătul galeriei.

Korzenowski plutea din nou în cavitate, singur printre maşini de forma unor roţi imense, sfere roşii sau cuburi cenuşii. „N-are niciun rost să încerc să mă odihnesc”, îşi zise el şi se întoarse la lucru.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Pământ

Lanier se lupta pe buza unei prăpăstii. De fiecare dată când îşi relaxa mâinile şi aştepta să cadă, cineva îl prindea. Nu putea să moară, începea să regrete că fusese salvat. Atâta vreme cât se afla în viaţă, era condamnat să suporte gustul sălciu, de petrecere ratată, şi să simtă dezintegrarea constantă a stomacului şi a intestinelor. Într-un moment de luciditate încercă să-şi aducă aminte cine era şi nu reuşi.

În jurul lui explodă lumina. Părea că e scăldat în glorie divină. În aceeaşi clipă, mintea păru să se trezească. Şi auzi primele cuvinte clare, după ceea ce îi păru o perioadă foarte lungă de timp.

— Am făcut tot ce am putut, fără reconstrucţie.

Lanier cântări cuvintele acestea, atât de familiare şi totuşi străine.

— N-ar dori aşa ceva.

„Karen.”

— Nu putem face nimic mai mult.

— Va deveni iarăşi conştient.

— Într-un fel, şi acum e conştient. Probabil ne ascultă.

— Poate vorbi?

— Nu ştiu. Încercaţi.

— Garry! Mă auzi?

„Bine de ce nu mă laşi pur şi simplu să mor Karen Nu e de «muncă».”

— Garry! Ce muncă?

„este Refacerea gata”

— …refacerea gata…

— Garry, ai fost foarte bolnav. Mă auzi?

— Da.

— N-am putut să te las să mori. Am chemat centrul medical Hexamon Christchurch. Până acum au făcut tot ce au putut…

Încă nu vedea, nu putea spune dacă ochii îi erau închişi sau deschişi; gloria pălise şi devenise întuneric brun.

— …nu-i lăsa.

— Ce?

— Nu-i lăsa.

— Garry, spune-mi tu ce trebuie să fac.

Karen vorbea în chineză. După voce părea foarte nefericită. El o făcea nefericită.

— Ce e reconstrucţia?

Se suprapuse altă voce, care vorbea în engleză.

— Ser Lanier, nu vă puteţi reface în întregime fără reconstrucţie. Am introdus în creierul dumneavoastră câteva mici dispozitive medicale mobile care vor ajuta ţesutul nervos să se refacă.

— Fără corp nou.

— Corpul dumneavoastră e în stare bună. Creierul este cel atins.

— Fără privilegii.

— Ce vrea să spună? întrebă vocea pe altcineva.

Răspunse Karen:

— Nu vrea tratament medical privilegiat.

— Ser Lanier, aceasta este procedura medicală standard. Vreţi să spuneţi că… – vocea slăbi, adresându-se altcuiva, probabil iarăşi lui Karen – …că refuză să păstreze implanturi?

— Totdeauna a refuzat.

— Nimic din toate acestea nu e implicat, Ser. Medicină pură. N-aţi refuzat până acum tratamentul medical.

„Nu. N-am făcut-o. Viaţă lungă.”

— Deşi trebuie să vă spun că dacă aţi fi venit la

Christchurch, v-am fi putut arăta că asta urma să se întâmple. Am fi putut-o preveni.

— Eşti din corpurile orbitale? întrebă Lanier încet. Deschise ochii; şi simţea pleoapele deschise, dar încă nu zărea nimic.

— Am învăţat acolo, Ser. Dar sunt din Melbourne, născut şi crescut acolo. N-aţi sesizat accentul *strine?*

De fapt, acum îl auzea; accentul aspru. Australian.

— Bine, spuse el.

Avea de ales? Până la urmă, i-a fost atât de frică şi de moarte? Gândea greu şi nu foarte limpede. Pur şi simplu, nu voia să fie răspunzător pentru durerea lui Karen.

Karen plângea undeva, departe. Sunetele păliră şi culoarea brună deveni neagră. Înainte să-şi piardă de tot cunoştinţa, auzi altă voce, de data aceasta cu accent rhusesc.

— Garry. Ai să primeşti mai mult ajutor. Fă-te bine, prietene.

„Mirski”

PATRUZECI ŞI OPT

Thistledown

Olmy hotărâse să dispară atunci când devenise evident că urma să i se ofere funcţia de comandă. Erau mai multe riscuri decât voia el să-şi asume dacă-l adăpostea pe jart şi, în acelaşi timp, se afla în centrul celor mai delicate activităţi de pe Hexamon.

După ce vorbi cu Korzenowski, se întoarse în apartamentele lui de sub sălile Nexus, apoi în vechiul său apartament din Alexandreia; îndepărtă orice urmă din fiecare. Se pregăti apoi să-şi dezactiveze conexiunile cu biblioteca. Ezită. Înainte de a-şi rupe toate legăturile, mai avea o ultimă îndatorire. Îşi solicită detectivul informatic şi îl întrebă unde se află fiul său.

— Thistledown, replică repede detectivul.

— Încarnat?

— Născut cu succes şi acum primeşte educaţie corporală.

Nici el, nici Ram Kikura nu fuseseră acolo… Implanturile nu erau fabricate ca să ţină sub control sentimente precum vina şi remuşcarea.

— Pot să-i vorbesc pe altă cale decât canalele deschise?

Detectivul nu răspunse vreme de câteva secunde.

— Nu în mod direct. Dar a pus la punct o bază de date clandestină la care doar tu poţi avea acces.

Olmy zâmbi.

— Asta şi vreau să fac.

Baza conţinea un singur mesaj: „Acceptat pentru serviciul de apărare. Prima misiune în câteva zile. Succes

nouă, tuturor, Tata.”

Olmy citi mesajul de câteva ori şi privi pictograma care îl însoţea, semnificând dragoste, respect, admiraţie. Fără să se gândească, întinse mâna ca să atingă pictograma. Degetele îi trecură prin ea.

— Am un mesaj pentru fiul meu, spuse el. Şi o cerere.

Când mesajul intră în baza lui Tapi, Olmy retrase detectivul şi închise terminalul.

Venise vremea să se ascundă acolo unde era sigur că nu poate fi găsit. Adună cele câteva resurse de care avea nevoie şi le depozită într-un apartament temporar al unui muncitor de întreţinere, într-un tunel de serviciu aflat lângă polul nord, cartierul al treilea.

Încă nu era gata să-şi prezinte informaţiile în Hexamon; mai avea mult de muncit. Deocamdată, nimic din ce avea nu era util din punct de vedere strategic; aflase foarte mult despre societatea jart, dar nimic despre ştiinţa şi tehnologia lor. Erau puţine şanse ca jartul să poarte informaţii detaliate despre asemenea lucruri; ar fi fost o mare prostie, dată fiind misiunea lui. Dar Olmy încă simţea nevoia altor câteva săptămâni de cercetare…

De fapt, se pierdea în studii. Văzuse capcana – a lui, nu a jartului

— Şi o evitase cu prudenţă; se putea înmormânta în propriul cap, ca să prelucreze informaţiile trimise de parţialul său, luni de-a rândul, întorcându-se la lumea exterioară doar ca să-şi ia porţiile de hrană şi, poate, să vadă ce progrese făcea redeschiderea.

Nu mai avusese niciodată şansa să-şi studieze un duşman de la o distanţă atât de mică, să aibă cu el relaţii atât de intime; era ca şi cum şi-ar fi cercetat eul într-o oglindă răsturnată. Cu timpul, jucându-te cu puterile şi slăbiciunile duşmanului, poţi deveni un fel de negativ al lui, ca un tipar supraimprimat. Se poate întâmpla şi invers.

Olmy nu-l mai dispreţuia pe jart. Câteodată i se părea că e mai aproape de înţelegerea lui.

Încheiaseră un fel de tranzacţie psihologică, astfel încât fiecare putea să gândească în maniera celuilalt, în limitele unui limbaj comun. Au început printr-un schimb de informaţii personale, informaţii selectate cu atenţie oferind destule perspective asupra persoanei celuilalt. Olmy i-a spus jartului despre pregătirea lui, despre naşterea lui pe cale naturală şi despre educaţia conservatoare, despre Exilul naderiţilor ortodocşi din oraşul celei de-a doua cavităţi; nu i-a spus de parţialii lui Korzenowski, pe care i-a păstrat mai multă vreme, nici despre conspiraţia lui, lungă de secole.

Cu ajutorul jartului, Olmy află următoarele:

O planetă civilizată e o planetă neagră. Nicio pierdere şi nicio şansă de detecţie. Noi ne ascundem aici şi ne pregătim pentru serviciul în Cale. Sunt multe planete ca asta, unde expeditorii în serviciu şi în afară de serviciu îşi aşteaptă misiunile. Eu am fost dus în serviciu pe o astfel de lume, minunat de întunecată faţă de stele; eu nu ştiu ce este o naştere naturală. Noi am fost aduşi în serviciu de expeditori ai misiunii, din câte a fost informată memoria mea; la creaţie, noi suntem cu atâtea cunoştinţe câte ne sunt necesare îndatoririlor noastre imediate. Reprogramările aduc cunoştinţe în plus; noi nu uităm misiunile trecute, dar le plasăm în rezervă, ca să ne poată informa în cazuri de urgenţă, mai târziu.

Olmy îi spuse jartului despre copilăria umană: educaţie, joacă, alegerea şi primirea primelor implanturi, bibliotecile; nu-i spusese despre Thistledown sau ce era Thistledown şi îşi monitoriză cu atenţie informaţiile vizuale, aşa încât jartul să nu poată vedea pantele blânde ale cavităţilor din asteroidul-navă. Încercă să întreţină iluzia că şi el fusese născut şi crescut pe o planetă.

În timp, spera să poată pătrunde minciunile similare ale jartului. Până la urmă, era paznicul, avea mânerul săbiei.

Poate mai târziu, când avea să fie sigur că el este stăpânul, va putea să-i spună jartului adevărul şi numai adevărul.

În orice caz, deocamdată se învârteau în jurul dezvăluirilor complete…

Afară, Hexamonul lucra fără încetare ca să-şi atingă ţelurile. Câteodată, Olmy ieşea din ascunzătoare, se aşeza în faţa unui terminal de bibliotecă publică şi îşi trimitea detectivul informatic să pătrundă propaganda de pe Hexamon, care devenise persistentă până la opresiune. Hexamonul părea să se ascundă de el însuşi, simţindu-se vinovat de acţiunile sale. Avea nevoie să se autoconvingă, iar şi iar.

Lui Olmy nu-i plăceau asemenea subterfugii, ele duceau la gafe şi la erori de judecată. Se împlineau cele mai rele bănuieli şi temeri ale lui Olmy despre conducerea Hexamonului.

După ce *mens publica* îşi dăduse mandatul, programul redeschiderii fusese pus la punct. Măsurile de apărare erau aproape complete. Calea putea fi reconectată într-o lună sau chiar mai puţin; cetăţenii din corpurile orbitale erau entuziaşti, dar nervoşi.

Pe Pământ, Senatul Terestru fusese suspendat, datorită stării de urgenţă. Senatorii, corprepii şi un număr de guvernatori teritoriali erau sechestraţi.

Ram Kikura se afla încă în arest la domiciliu, în Axa Euclid, cu toate comunicaţiile tăiate.

Olmy primi această informaţie cu resemnare amară. Totdeauna existase. Totdeauna existase posibilitatea aceasta; acum se transformase în realitate.

Redeschiderea devenise o obsesie şi nimic nu putea să-i stea în cale, nici măcar onoarea şi tradiţia unui întreg mileniu.

În timp, ar fi putut ajunge să-i respecte pe jarţi, cu puritatea lor onestă, mai mult decât pe semenii săi, cufundaţi în ipocrizie şi confuzie.

Se întoarse la studiul lui.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Pământ

— A fost aici Pavel Mirski? întrebă Lanier, în timp ce Karen îl întorcea ca să verifice sub el câmpurile de plutire. Ea se îndreptă şi îi aruncă o privire ciudată, mirată şi iritată în acelaşi timp.

— Nu, zise ea. Ai visat.

El înghiţi şi încuviinţă din cap: probabil că aşa era.

— Cât am dormit?

— N-a fost somn, spuse ea. Ai fost supus reintegrării. Cu două zile în urmă, au adăugat sângelui tău ultimii microbi reparatorii. Ai fost aproape mort…

Îl întoarse cu faţa în sus, pe câmpurile de plutire.

— S-a întâmplat în urmă cu aproape două luni.

— Oh…

Stătea lângă el, cu chipul înnegurat.

— Aproape că o încurcaseşi.

El schiţă un zâmbet.

— Nu-mi amintesc prea multe. Am încercat să te găsesc, atunci când s-a întâmplat?

— Stăteai pe scaun, pe verandă. Afară era frig. Tu… Te-am găsit răsturnat în scaun. – Clătină uşor din cap. – Uneori te-am urât. Alteori…

— N-am ştiut că o să se întâmple, zise el.

— Garry, tatăl tău.

— Nu sunt el.

— Te-ai purtat ca şi cum ai fi vrut să mori.

— Poate că am vrut, spuse el încet. Dar n-am vrut să te

pierd.

— Poate că voiai să merg cu tine, nu? – Se aşeză pe o latură a patului, la limita câmpurilor de somn, care aveau o nuanţă roz deschis.

— Nu sunt gata pentru asta.

— Nu.

— Arăţi îndeajuns de bătrân ca să fii tatăl meu.

— Mulţumesc.

Karen îi prinse bărbia cu o mână şi îi roti uşor capul într-o parte, atingându-i o protuberanţă de la baza gâtului.

— Ţi-au pus un implant temporar. Mai târziu, poţi să-l scoţi, dacă vrei. Acum însă eşti sub tutela Hexamonului.

— De ce? M-au minţit... îşi ridică singur capul, simţind şi el micul buton. „Deci, iată-l. Sunt furios... foarte furios. Dar şi uşurat.”

— Hexamonul te vrea în viaţă. Senatorul Ras Mishiney a fost făcut administrator temporar pentru Noua Zeelandă şi Australia de Nord. El a ordonat să fii ţinut în viaţă şi să-ţi fie instalat un implant, oricare ţi-ar fi sentimentele, pentru ca misiunea lui să devină mai grea. Eşti erou, Garry. Dacă mori, cine ştie ce-şi mai închipuie Vechii Locuitori?

— I-ai lăsat să o facă?

— Nu mi-au spus decât după aceea. N-am avut de ales. – Vocea i se schimbase, iar buzele începură să-i tremure. – Le-am spus care-ţi erau dorinţele. La început, au făcut ceea ce au spus că vor face, apoi a venit Ras Mishiney... o vizită de simpatie, spunea el. – îşi şterse cu palma obrazul umed. – Le-a ordonat să pună implantul. A spus că trebuia să stea până ce se sfârşeşte criza.

Lanier se întinse cu spatele pe câmpurile patului şi închise ochii.

— Iartă-mă, spuse el.

— Am crezut că eşti *mort.* – Karen se ridică, apoi se aşeză din nou şi îşi acoperi amândoi obrajii cu mâinile şi închise ochii cât putu de strâns. – Am crezut că nu vom putea niciodată să hotărâm... ce...

Lanier îi atinse braţul, dar ea îl respinse, scuturându-şi umărul.

— Iartă-mă, repetă el, întinzând din nou mâna după braţul ei. – De data asta, Karen nu-i refuză atingerea. – Am fost egoist.

— Ai fost un om cu principii, spuse ea. Te-am respectat şi mi-a fost frică pentru mine.

— Un om cu principii poate fi un egoist, spuse Lanier.

Karen clătină din cap şi îi luă mâna în mâna ei.

— Din cauza ta, m-am simţit vinovată. După tot ce-am făcut pentru Pământ, nu i-am împărtăşit… handicapurile.

El se uită pe fereastra dormitorului. Era noapte.

— Ce se întâmplă?

— Nu ne spun totul. Cred că sunt aproape de redeschidere.

Lanier încercă să coboare din pat, dar convalescenţa îl slăbise şi renunţă la efort.

— Aş vrea să vorbesc cu administratorul. Dacă sunt atât de important, încât să trebuiască să fiu ţinut în viaţă, poate că sunt destul de important ca să se poată discuta cu mine.

— Nu va vorbi cu niciunul dintre noi. Nu *va vorbi* de fapt. E plin de platitudini. Am ajuns să-i urăsc atât de mult, Garry.

„Ce şoc trebuie să fi fost”, gândi Lanier stând pe verandă învelit în pături, deşi aerul era cald. Vară. Pământul trecea prin ciclurile lui, primitiv, necontrolat, frumos şi ameninţător.

„Ce şoc pentru ei, să vină din mediul perfect, raţional şi controlat al Căii şi să coboare ca nişte îngeri în mizeria trecutului.”

Îşi ridică notesul şi trecu în revistă ecranul, ca să vadă ce scrisese, încruntat, nesatisfăcut, şterse câteva paragrafe confuze şi încercă să-şi aducă aminte cuvintele pe care le pusese cap la cap în minte.

„Nu au nevoie de noi”, scrise el. „Tot ce le trebuie se află

în Stâncă – în Thistledown – şi când vor redeschide Calea vor avea din nou mai mult decât au nevoie.”

— Dacă nu cumva mai mult decât pot să înţeleagă, murmură el cu degetele tremurându-i uşor deasupra notesului.

Lanier hotărâse că era timpul să scrie tot ce trăise. Dacă trebuise să fie izolat de scena istoriei, atunci putea să înregistreze ceea ce trăise deja. Memoria lui părea mai ascuţită după reconstrucţie, o senzaţie extrem de plăcută, amestecată, în acelaşi timp, cu ceva mai mult decât o nuanţă de vinovăţie. Iată un lucru pe care îl putem face, în stare de arest sau nu; în timp, poate că lucrurile pe care le scria aveau să influenţeze oameni. Dacă mai rămăsese în el vreo urmă de profunzime.

„Ce şoc”, începu el iarăşi, „să găseşti trecutul plin de oameni care nu ştiu nimic despre medicina psihologică, oameni cu minţi la fel de strâmbe, pervertite şi denaturate (şterse strâmbe şi pervertite) aşa cum natura şi împrejurările ar fi putut (se opri, simţind că ajunsese într-o fundătură. Pomi iarăşi)…minţi la fel de strâmbe precum corpurile oamenilor din vechime, mărunte, zbârcite, ofilite, urâte, agăţându-se de personalităţile lor necizelate, îngrijindu-şi strâmbătăţile şi bolile, temători faţă de o sănătate mintală standard care ar fi putut să-i facă pe toţi la fel. Oameni prea ignoranţi ca să înţeleagă că sunt la fel de multe varietăţi de gândire sănătoasă; poate chiar mai multe. Libertatea însemna control şi corecţie, asta ştia Hexamonul Terestru abia format; şi totuşi, ce misiune aveau în faţă? Trucuri şi subterfugii, minciuni sfruntate, toate au fost necesare, într-o luptă constantă împotriva ravagiilor Morţii, ca şi împotriva cauzelor acelui dezastru. Şi, chiar atunci când am fost înhămat la căruţa administrării acestui dezastru, Hexamonul a vrut în acelaşi timp să…”

Se opri. Ce? O întoarcere la frumoasele vremuri de altădată? La lumea cu care, de fapt, erau mult mai obişnuiţi, în care se simţeau mult mai bine, în ciuda

filosofiilor şi scopurilor declarate? Separarea fusese decizia unei clipe, după timpul Hexamonului, întocmai cum era acum redeschiderea. Rupturi în graficul neted al istoriei Hexamonului. Puncte de factură cataclismică într-un tipar transparent, ca de sticlă.

Totul era foarte omenesc, în ciuda secolelor de medicină talsit şi de medicină psihologică. Nici măcar o cultură sănătoasă, echilibrată, cu indivizi sănătoşi, echilibraţi nu putea să se ridice deasupra dezbinării şi discordiei; o asemenea cultură era, pur şi simplu, mai *politicoasă*, de o distructivitate mai puţin sălbatică, mai puţin înspăimântătoare.

Karen îi spusese că acum îi ura; Lanier nu putea să-i împărtăşească emoţia aceea. Oricare i-ar fi fost furia, dezamăgirea, el încă îi admira. Ei recunoscuseră, până la urmă, un fapt care fusese evident în tot acest timp. Fiinţele umane din trecut – Vechii Locuitori – n-ar fi putut niciodată să se amestece, în mod confortabil, cu fiinţele umane ale viitorului, în mod sigur, nu într-un timp de ordinul deceniilor, şi nu folosind resursele reduse care erau acum accesibile.

Cu un ochi bănuitor, urmări o pată albă care zbura deasupra dealurilor verzi din sud, numărându-i trecerile prin spatele copacilor şi în afara vederii lui. Se uită mai bine în direcţia aceea.

— Karen, strigă el. Vin.

Ea se strecură prin uşa glisantă, purtând o tavă cu plante răsădite.

— Provizii?

— Cred că da, spuse Lanier.

— Ce drăguţ! – Vocea lui Karen nu mai avea acum nimic amar; amândoi se resemnară să se considere trecuţi pe linie moartă. – Poate reuşim să smulgem nişte ştiri proaspete de la oricine ar veni.

Naveta se opri deasupra micului pătrat format de grădină şi de curtea plină de iarbă, într-un punct de deasupra casei.

Un câmp de tracţiune atinse pământul; se extindea, pornind din carlinga aflată în vârful navei şi permise coborârea unui homorf neo-geshel îmbrăcat în negru. Nu-l mai văzuse niciodată. Lanier îşi strânse păturile, le aruncă pe un braţ al fotoliului şi se ridică ţinând în mână carnetul.

— Bună ziua, spuse tânărul. Părea ciudat de familiar în felul de a fi, dacă nu în aspect. Mă numesc Tapi Ram Olmy. Sunteţi Ser Lanier?

— Bună ziua, spuse Lanier. Soţia mea, Karen.

Tânărul zâmbi.

— Am adus provizii, conform programului. – Privi în jur, încă zâmbind, dar vizibil încurcat. – Iertaţi-mi stângăcia. Sunt un nou-născut. Mi-am dat examenele de încarnare acum trei luni. Lumea reală este… ei bine, este vie.

— Vreţi să intraţi? îl întrebă Karen.

— Da. Mulţumesc. – în timp ce urca treptele către verandă, scoase din buzunar o baghetă de argint de lungimea palmei şi îşi plimbă arătătorul de-a lungul unor muchii strălucitoare. – Casa dumneavoastră nu-i monitorizată, spuse el. Monitoare sunt numai de-a lungul perimetrului.

— Nu le pasă ce spunem sau ce facem, spuse Karen fără vreo urmă de enervare în voce, doar cu resemnare obosită.

— Da, dar acesta e un avantaj. Am adus un pachet de la tatăl meu.

— Sunteţi fiul lui Suli Ram Kikura şi al lui Olmy? întrebă Lanier.

— Chiar el. La mama nimeni nu poate ajunge – le e foarte frică de ea. Dar va fi liberă în curând. Tatăl meu se ascunde, nu pentru că l-ar urmări… Nu ştiu unde se ascunde, chiar nu ştiu… Dar el s-a gândit că s-ar putea să vă placă o relatare clară şi precisă a lucrurilor care se întâmplă pe Thistledown. – Tânărul părea solemn. – Aş putea avea necazuri destul de mari. Dar şi tatăl meu a riscat în cariera lui.

— Au construit bine, spuse Lanier, traducând în engleză

un compliment pictografiat.

— Vă mulţumesc. – Ram Olmy îi înmână lui Lanier demodatele cuburi de memorie. – Vă veţi petrece, probabil, câteva săptămâni citind ce-i acolo. Nu sunt pictograme, e doar un text. Tata a tradus pictogramele, acolo unde era cazul. Pot să vă fac un sumar…

— Vă rog, spuse Lanier. Luaţi loc. Îi arătă un fotoliu lângă şemineu. Ram Olmy se aşeză, cu mâinile împreunate pe genunchi.

— Inginerul va crea în seara asta un număr de universuri virtuale. Ca să dea peste capătul Căii. Cred că veţi putea vedea efectele secundare. Va fi spectaculos.

Lanier încuviinţă în tăcere, nemaifiind sigur dacă starea lui de spirit era potrivită cu vreun fel de minune.

— Mecanismele de apărare sunt la locul lor. N-au fost testate, dar vor fi, în curând. Am fost repartizat într-un a din echipele de testare.

— Succes.

— Vă apreciez ironia, Ser Lanier, spuse Ram Olmy. Dacă totul merge bine, Calea va fi reconectată într-o săptămână, iar peste două săptămâni se va face prima redeschidere. Sper să fiu acolo.

— Este, într-adevăr, un moment care nu trebuie scăpat.

Lanier nu se aşezase. Karen stătea în spatele lui. Ram Olmy se uita în sus, către ei, cu priviri calme, dar corpul încă îi era neliniştit. Îşi mişcă mâinile către braţele fotoliului, apoi le strânse iarăşi. „Ca un mânz de câteva săptămâni”, gândi Lanier.

— Am şi un mesaj de la Konrad Korzenowski, adăugă Ram Olmy. Ser Mirski nu a fost văzut nicăieri. Inginerul mi-a spus să vă transmit următoarele: „Avatarul a zburat”.

Lanier încuviinţă. Apoi se întoarse şi îi spuse lui Karen:

— Îl jenăm pe băiat. Hai să ne aşezăm. Îşi traseră scaunele. Karen le oferi băuturi, dar Ram Olmy le refuză.

— Sunt construit după principii puţin diferite de ale tatălui meu. Nu sunt la fel de eficient, dar nu am nevoie de

dispozitive talsit. Îşi ridică mâinile, evident, mândru de noua lui formă.

Lanier zâmbi. Tapi îi amintea de Olmy şi amintirea aceea îi era plăcută. Karen părea mai puţin furată de adierea aceasta de vânt dinspre Hexamon.

— De ce se ascunde tatăl dumneavoastră?

— Cred că în felul acesta îşi exprimă dezaprobarea, dar nu ştiu precis. Suntem cu toţii îngrijoraţi de izolarea dumneavoastră de aici. Nu cunosc pe nimeni în liga militară şi de protecţie care să aprobe felul în care a fost tratat Pământul.

— Dar vedeţi totul ca o necesitate, spuse Karen.

Ram Olmy o privi cu ochii limpezi şi hotărâţi.

— Nu, Ser Lanier. Nu cred că e o necesitate. Legile de Urgenţă pun răspunderea hotărârilor în seama preşedintelui şi a Comitetului Special Nexus. Ei ne dau ordine. Nerespectarea ordinelor, după aceleaşi Legi, înseamnă pierderea privilegiilor de încarnare şi încărcarea directă în memoria oraşului. Asta m-ar aduce în locul de unde am plecat.

— Cum v-aţi descurcat cu misiunea asta?

— Iertaţi-mă… descurcat?

— Cum aţi îndeplinit-o?

— Am cerut-o. Nimeni n-a avut nimic de obiectat. V-am spus că sunt acolo prieteni şi ai tatălui meu şi ai Inginerului şi că pot aduce mesaje de la Inginer.

— Ei nu sunt în izolare?

— Nu. Tatăl meu se ascunde, dar n-a călcat nicio lege. Nu poţi fi obligat să accepţi funcţii de comandă. Ar fi ridicol.

— Korzenowski s-a oferit voluntar? întrebă Karen, din ce în ce mai interesată.

— Nu ştiu sigur care i-au fost motivele. Uneori, pare chiar ciudat, dar munca şi-o face. Aşa am auzit. Comitetul Special Nexus nu poate controla toate liniile de comunicaţii; pe Thistledown se bârfeşte foarte mult. Mă întâlnesc foarte des cu el, iar parţialul său mi-a adus mesajul acesta.

— Vă mulţumim că ni l-aţi adus, spuse Lanier.

— A fost plăcerea mea. Şi mama şi tata mi-au vorbit de multe ori despre dumneavoastră. Spuneau că sunteţi printre cei mai buni Vechi Locuitori. Am vrut să spun… – Se ridică brusc. – Acum trebuie să mă întorc. Proviziile sunt descărcate. Când lucrurile acestea vor fi gata, când Calea va fi redeschisă, Hexamonul va simţi că, în sfârşit, are toate resursele ca să-şi termine munca pe Pământ. Abia aştept asta şi mi-ar plăcea să mă ofer voluntar de pe acum ca să lucrez la orice proiect pe care l-aţi conduce. Amândoi. Ar fi o onoare pentru mine, iar părinţii mei ar fi foarte mândri.

Lanier scutură din cap.

— *Aceasta* nu se va sfârşi niciodată, spuse el calm. Nu aşa cum îşi închipuie Hexamonul.

— Avertisment din partea lui Mirski? întrebă Ram Olmy.

— Poate. Şi un abuz de încredere, replică Lanier. Hexamonul va trebui să pună o mulţime de petice.

Ram Olmy oftă.

— Am ascultat cu toţii mărturia. Nimeni nu ştie cum s-o interpreteze. Comitetul Special Nexus spune că e un fals.

Lanier se înroşi la faţă.

— Trebuie să aveţi mintea mamei şi a tatălui dumneavoastră, dacă v-au fabricat din propriile lor personalităţi. Ce credeţi *dumneavoastră*?

— E prins cu totul în aventură, Garry, spuse Karen. – Atitudinea ei se îmblânzise. – Nu fi rău cu el.

— Mirski nu a fost un impostor, continuă Lanier. A fost aici şi l-a convins pe Inginer, pe tatăl dumneavoastră şi sunt sigur că şi pe Ser Ram Kikura. Avertismentul lui a fost serios.

— Atunci unde a dispărut, Ser?

— Nu ştiu, spuse Lanier.

— M-ar interesa să mă întâlnesc cu el dacă se întoarce.

— Dacă se întoarce. Dar dacă cineva sau ceva mai puternic decât Mirski află de intransigenţa Hexamonului? – Lanier se ridică încet, mai agitat decât voia să arate. – Vă

mulţumesc pentru vizită. Spuneţi oricui este interesat că ne simţim bine. Eu mă refac. Atitudinile noastre nu s-au schimbat. La nevoie, se pot chiar întări. Spuneţi asta superiorilor dumneavoastră, din partea noastră.

— Da, Ser. Dacă se iveşte ocazia. – îi mulţumi lui Karen pentru ospitalitate, mai schimbă o privire cu Lanier, apoi se înclină. – La revedere.

— Steaua, Soarta şi Pneuma să fie cu noi toţi, zise Lanier.

Îl conduseră pe tânăr în curtea din faţă, unde roboţii terminaseră descărcarea şi se tractau înapoi în partea de jos a navei.

Ram Olmy se îmbarcă, iar nava se ridică repede, rotindu-se spre apus, contra luminii cerului care pălea.

Karen îşi trecu un braţ pe după mijlocul lui Lanier şi îl sărută pe obraz.

— Bine zis.

— Pare să fie un băiat bun, zise Lanier. Însă e unul de-al lor. Trup şi suflet.

— E fiul tatălui său mai mult decât al mamei.

Lanier o sărută pe creştetul capului. Amurgul se pierdea în noapte. Privi în sus cu nerăbdare şi tremură.

— La ce minuni are de gând să mai dea drumul în seara asta bătrânul vrăjitor?

— Voi aduce păturile. Şi încălzitorul, spuse Karen.

Pentru o clipă, stând singur în curte, sub stelele care apăreau deasupra, Lanier nu-şi dădu seama dacă era bine sau era îngrozitor să trăieşti. Nu-şi putea opri senzaţia de frig pe care o simţea pe piele când îşi ridica braţele. „Asta e un lucru real”, îşi reaminti. „Simt treaz.”

Curând, Korzenowski – şi, poate, o parte din Patricia Vasquez avea să se joace cu fantome de universuri. Karen se întoarse şi îşi pregătiră locuri pe iarbă.

— N-aş fi pierdut asta pentru nimic în lume, zise ea încetişor. Sunt ticăloşi, dar ticăloşi străluciţi.

Lanier încuviinţă, strângând-o de mână.

— Te iubesc, spuse el cu lacrimi în ochi.

Karen îşi lăsă capul pe umărul lui.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Lanier scrise în carnetul său: „Am văzut punctul Thistledown jos, la nord-vest, slab luminat, abia definit. Noaptea era caldă, iar oasele mele bătrâne nu mă dureau; mintea îmi era mai clară decât în cele mai recente amintiri; şocant de clară. O aveam pe Karen lângă mine. Eram printre puţinii de pe Pământ care ştiau la ce să se aştepte în acea seară – aşa să fi fost?

Le datorăm atât de mult acestor îngeri hotărâţi, copiii noştri îndepărtaţi. Mi s-a pus un nod în gât numai când am văzut Thistledown – Stânca – urcând câteva grade. Mi-a fost frică pentru ei. Dacă fac vreo greşeală şi se autodistrug? Dacă se hotărăsc să intervină zeii lui Mirski de la capătul timpului? Noi unde suntem atunci?

Fascicule drepte de lumină albă şi limpede au ţâşnit din Stâncă şi s-au întins pe trei sferturi din cer, au ajuns în spaţiu la zeci de mii de kilometri îndepărtându-se de Pământ. Nu ştiu ce erau: în mod sigur, nu numai lumină, pentru că laserele sau alte fenomene similare sunt reflectate numai de praf, iar în spaţiu nu există atât de mult praf. Stăteam şi priveam, la fel de neştiutor ca şi sălbaticii. Liniile de lumină au dispărut brusc şi, pentru o clipă, nu a rămas nimic altceva în afară de stele şi de Stâncă. Am crezut că, poate, Korzenowski îşi aruncase numai o schiţă peste ceruri şi doar atât aveam de văzut.

Dar din punctul în care strălucea Stânca, de-a lungul întregului cer de noapte, se desfăşura o extraordinară cortină de violet şi albastru, cu pete nedefinite de roşu; ne-a luat câteva secunde să vedem în petele neclare imagini ale semilunii reflectate în douăzeci sau treizeci de locuri.

Apoi cortina s-a sfâşiat, ca o pânză putrezită luată de apa unui râu. Acolo unde se desfăşurase mai înainte, curgeau acum braţe leneşe de verde, tentaculele unei meduze monstruoase, care se încolăceau şi vibrau.

Era o urâţenie organică în priveliştea asta care m-a făcut

să întorc faţa: eram martor la o naştere nenaturală cu toate accesoriile şi cu tot misterul ei. Spaţiul era distorsionat sau folosit în moduri cu care nu este obişnuit.

Apoi totul a dispărut şi stelele s-au întors, clare şi bine definite, netulburate. Orice s-ar mai fi întâmplat, nu mai puteam vedea.”

CINCIZECI

Thistledown

Korzenowski privi în jos, către cavitatea a şasea, prin calota care acoperea capătul de nord al galeriei, bătând fără încetare cu degetele într-o mică bucată de oţel. Lângă el, preşedintele plutea cu braţele încrucişate, îmbrăcat într-o robă de ceremonie care, împreună cu pălăria, amintea de ţinuta unui mandarin chinez. Venise de la o şedinţă specială Nexus ca să vadă a doua şi a treia serie de teste; acum aşteptau să vadă cum aveau să reacţioneze maşinile din cavitatea a şasea.

Din districtul al treilea se ridică o mică şuviţă de fum; deja navetele pluteau în jurul ariei afectate.

— Ştiţi ce s-a întâmplat? întrebă Farren Siliom.

— Foc într-un tub de control inerţial al radiaţiilor, zise Korzenowski, acordându-i puţină atenţie preşedintelui. – Ochii lui urmăreau punctele cheie din cavitatea a şasea, puncte în care orice fel de difuzii pseudo-spaţiale ar fi putut arunca în aer părţi uriaşe din solul văii. – E o problemă minoră.

— Testele au succes în continuare?

— Au succes, confirmă Korzenowski.

— Cât timp mai avem până facem legătura?

— Nouă zile, spuse Korzenowski, asigurându-şi, astfel, un oarecare răgaz. Maşinile au nevoie de timp ca să ajungă la echilibru. Trebuie să lăsăm să se dizolve universul virtual care este cuplat cu al nostru. Apoi Calea va fi liberă şi ne vom putea reconecta.

Preşedintele pictografiase un simbol de acceptare neentuziastă.

— Asta nu mă linişteşte nici pe mine, nici pe ministrul prezidenţial, îi transmise el lui Korzenowski. Toţi suntem forţaţi să facem lucruri pe care altfel nu le-am fi făcut, nu?

Korzenowski îl privi pe Preşedinte cu ochii lui ca de pisică. „Ai dat întregului proces o programare draconică pentru a te putea răzbuna, în felul tău”, gândi el.

— Cel puţin ne vom întoarce acasă, spuse el pe un ton hotărât, înapoi la o viaţă pe care s-ar putea s-o fi părăsit în urma unui sfat greşit.

Farren Siliom nu răspunse acestei autocritici făţişe. Chiar Korzenowski fusese sursa de inspiraţie pentru acţiunea aceea.

Ghemul se încurcase prea tare ca să i se mai poată găsi vreun capăt.

CINCIZECI ŞI UNU

Thistledown

Ce este Pavel Mirski?

Olmy îşi opri exerciţiile pe care le făcea aşezat pe podeaua apartamentului şi ridică imediat un al doilea nivel de bariere; întrebarea era neaşteptată şi nu venise prin parţialul său ori prin reţeaua obişnuită, nu era un gând răzleţ sau vreun ecou rătăcitor.

Timp de câteva minute, aşteptă rigid în mijlocul camerei, cu faţa nemişcată, încercând cu disperare să localizeze sursa întrebării. Nu se repetă; dar, când verifică fiecare conexiune dintre implanturi şi mintea sa naturală, îşi dădu seama că repetiţia nu ar fi fost necesară. Informaţiile fuseseră scoase din memoria sa naturală, originală, cu foarte puţine urme de intrare, într-o linişte perfectă. Baricadele fuseseră călcate şi totuşi păreau intacte.

Încăperea era îndeajuns de întunecată ca să-i servească drept mormânt. Pentru o clipă, se gândi să-şi distrugă inima şi implanturile, dar îşi dădu seama că nu poate. Conexiunile voluntare fuseseră avariate. Ar fi putut să moară numai dacă ar fi fost avariaţi detectorii ascunşi în implanturile sale. Unde îi era parţialul? Oare fusese absorbit totul, inclusiv secretele măsurilor lui de siguranţă?

Pavel Mirski e uman, ca şi tine, sau este comandă venită de la alt nivel?

Olmy îşi blocă gândurile, sperând, cu deznădejde, că nu era pierdut chiar totul. Nu avea nici cea mai mică idee de ce se întâmplase, sau cât de extinsă era spărtura.

Găsesc multe informaţii ascunse, *care completează forme şi culori necunoscute până acum*, continuă vocea. O simţea foarte asemănătoare cu vocea sa interioară. Aceasta îi spunea lui Olmy că subpersonalităţile lui naturale, ceea ce psihologii de pe Hexamon numeau „agenţi de funcţionare”, fuseseră corupte.

Olmy se simţea precum căpitanul unei nave al cărei echipaj fusese posedat de diavoli, într-o clipă şi fără nicio explicaţie. „Podul” fusese până acum paşnic, dar dacă privea peste marginile lui vedea cu totul altceva.

Nu eşti nici comandă, nici expeditor al misiunii. *Eşti comandă centrală informă fizică temporară? Nu. Noi te vedem ca pe un simplu expeditor căruia i s-au dat privilegii extraordinare. Chiar mai uimitor. Ţi-ai luat singur aceste privilegii.*

Olmy era pe deplin conştient că făcuse o greşeală oribilă. Toate circuitele lui de siguranţă fuseseră ocolite până acum; îl subestimase pe jart nepermis de mult.

Acest Pavel Mirski. Nu e nimic asemănător lui în memoria ta accesibilă. Nici în memoria asociată, nici în memoria în care ni s-a dat permisiunea de acces. Pavel Mirski este unic şi surprinzător. Care este mesajul tău?

Pentru o clipă, Olmy se gândi că dacă avea să-i permită jartului accesul către acele informaţii, aparent irelevante, asta i-ar da posibilitatea să-şi recapete controlul şi să se sinucidă. Pregăti şi oferi un rezumat al poveştii lui Mirski.

Controlul jartului nu putea fi slăbit. Odată ce lui Olmy îi creştea sentimentul de neajutorare şi oroare, îi creştea şi fascinaţia speculativă legată de Mirski.

Mirski nu mai este de rangul sau de ordinul tău. El nu este uman, deşi a fost odată; se întoarce cu un mesaj, dar nu ştii cum se întoarce. Pe Mirski l-am aşteptat noi, *totuşi îţi apare ţie; poate că a apărut şi pentru neamul nostru, dar tu nu ştii.*

Mirski este un mesager! expeditor al comenzii descendente.

Olmy încercă să-şi stăpânească panica şi să se odihnească. Totul se petrecuse atât de repede, fără veste, încât îi trebui un timp până să-şi dea seama că poziţiile se inversaseră. Acum *el* era prizonierul, cu personalitatea fragmentată şi aflată complet în puterea jartului. Controlă repede memoriile lui naturale la care mai avea acces şi descoperi că cele mai multe erau blocate de inhibitori jart. Cu puţina minte care îi mai fusese lăsată, cu greu putea înţelege ultima declaraţie clară a jartului.

Jartul găsise foarte semnificativă prezenţa lui Mirski.

Lupta pe care o duci îmi spune foarte multe. Mă răspândesc mai repede de fiecare dată când faci o cercetare a stării.

— Am luat cunoştinţă de controlul tău, zise Olmy.

Bine. Te temi de ce-aş putea face semenilor tăi. Instrucţiunile mele iniţiale au fost de a le face rău, dar acum sunt depăşite. Ştirile despre apariţia unui mesaj de la comanda descendentă sunt mult mai importante decât conflictele noastre.

— Cum ai trecut prin bariere?

Curiozitate inadecvată. Nu eşti fascinat de mesagerul Mirski?

Olmy îşi îngropă un fragment din el însuşi care ar fi dorit să ţipe.

— Da, fascinat şi mirat. Dar cum mi-ai spart barierele?

Înţelegerea unor algoritmi este incompletă la tine. E o consecinţă a nivelului speciei tale, probabil. Am fost cel care a avut iniţiativa, de un număr nedefinit, dar semnificativ de perioade până acum.

— Te-ai jucat cu mine…

Un amator ratat merita o consideraţie mai mare? Nu ai ajuns la un nivel căruia noi să îi acordam respect. Cu toate acestea, vei avea respectul pe care mi l-ai oferit şi tu mie.

Olmy ştia că acesta era punctul cel mai de jos din lunga lui viaţă, în acea stare simţi o suferinţă confuză, ca a unui suflet fără trup, pătimind într-o viaţă ulterioară, neputincios

să se schimbe sau să se mişte.

Curând, va fi posibil să dăm comenzii centrale aceste informaţii importante, spuse jartul. *Dacă ne ajuţi, atunci va fi cu putinţă integrarea părţilor din personalitatea ta şi vei putea fi martor cu toate facultăţile tale la acest eveniment important.*

— Nu voi coopera dacă urmăriţi să faceţi rău semenilor mei.

Niciun rău pentru gazdele mesagerului. Ai fost recunoscut ca atare şi, după legile noastre, sunteţi scutiţi de stocare şi împachetare. Acum sunteţi expeditori ai comenzii descendente.

Olmy încercă să înţeleagă toate acestea. Riscul era prea mare – ca măcar să încerce să creadă că jarţii nu voiau să facă niciun rău Hexamonului. Recunoscuseră că prima lor misiune fusese tocmai asta.

— Ce vreţi să faceţi?

Trebuie să ne întoarcem în Cale. Comanda centrală trebuie să fie informată.

Olmy îşi dădu seama că nu avea de ales. Fusese învins fără speranţă, nu mai putea decât să se întrebe dacă, după aceea, jarţii nu aveau să-i cucerească pe toţi oamenii. Sau poate asta fusese doar o subestimare la îndemână a lui însuşi, un eşec personal.

CINCIZECI ŞI DOI

Gaia eficientă

Rhita se simţea ca un animal în cuşcă. Nu voia să ştie adevărul. Rhodosul se apropia rapid, iar adevărul acolo avea să iasă la iveală. Era închisă în sfera aceea, împreună cu o monstruozitate strâmbă, distorsionată, un fel de păpuşă stricată, imitaţie după o fiinţă omenească. Îl auzise ridicându-se în spatele ei, dar nu îndrăznise să se întoarcă şi să-l privească. Cu degetele încleştate pe balustradă, închise ochii, apoi îi deschise din nou spunându-şi: „Asta ai vrut. Să vezi totul."

Dar rezervele ei de putere se terminaseră demult. Deschise gura ca să vorbească, dar o închise ca să-şi oprească un ţipăt. Înclinând capul, se aplecă peste balustradă, apoi se trase înapoi, strângându-şi mâinile, înnebunită de durerea pe care încă nu o simţea în întregime, dar pe care avea să o simtă curând, în mod sigur, când se va fi aflat pe Gaia, lumea reală, casa ei.

Se vedea portul comercial din Rhodos şi istmul de pământ care ducea la fortăreaţa lui Kambysés, lângă casa Patrikiei, de unde se putea zări şi vechiul port militar. Oraşul Rhodos dispăruse, în locul lui întinzându-se pământul neted şi de culoare brună.

— Unde e? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

Insula era presărată cu stâlpi de piatră cu vârfuri aurii. De la munţii dinlăuntru până la coastă, stâlpii se înălţau precum ciupercile din visul lui Kroisos.

— De ce? strigă Rhita. Ce sunt aceştia?

Glasul lui Typhón era înăbuşit acum. Spunea ceva de neînţeles şi ea refuză să se întoarcă spre el. *Spre lucrul acela*.

Soarele apăru în spatele lor, în vreme ce sfera încetinea şi se apropia de promontoriul pe care fusese casa Patrikiei sau încă era, după cum văzu Rhita, înconjurată de un gard din aceiaşi şerpi metalici, mai puţini ca în urmă cu câţiva ani.

— Şi templul tău e tot acolo, spuse Typhón.

Îl auzi în spate şi simţi o durere groaznică în şira spinării, existau lucruri mai rele decât moartea, ca, de pildă, să fii în slujba acestor monştri. Îşi şterse repede faţa cu palma unei mâini, se întoarse şi îşi privi paznicul bătut.

— Locurile acestea de ce sunt încă aici?

— Pentru că ele înseamnă ceva pentru tine, spuse Typhón. Îşi atinse vârful capului şi îl puse la loc. Ea înghiţi în sec, reţinându-şi cu greu un alt impuls de a voma. Trebuia, cu orice preţ, să păstreze un singur lucru, şi acela era demnitatea, rămăşiţele demnităţii ei.

— Toată această lume înseamnă ceva pentru mine, spuse Rhita. Aşeaz-o la loc, aşa cum a fost.

Typhón scoase un sunet ca un chelălăit de căţeluş; apoi vocea îi deveni mai clară.

— Nu e posibil. Deja sunt aproape de depăşirea bugetului de energie. Lumea ta îşi va avea întrebuinţările sale. Va deveni propriul ei muzeu; oricine va dori, în ciclurile următoare, să studieze Gaia, va veni aici şi o va face. În acelaşi timp, serveşte ca loc de creştere şi învăţare a tinerilor. Ceea ce voi aţi numi un loc sfânt.

— Niciunul dintre semenii mei nu mai trăieşte?

— Foarte puţini au murit, spuse Typhón îndreptându-şi un umăr.

Rhita îşi aminti felul neaşteptat în care substanţa lui se deformase sub loviturile ei şi se întoarse iarăşi, cu pumnul vârât în gură.

— De fapt, mulţi din specia ta ar fi murit dacă n-am fi

venit noi aici. Cei mai mulţi dintre ei sunt acum la păstrare. Nu e neplăcut; şi eurile mele au fost acolo de multe ori. Spre deosebire de moarte, stocarea nu e definitivă.

Rhita dădu din cap, simţindu-se amorţită din cauza ororii, dar nedorind să asculte mai multă vorbărie inutilă.

— Unde sunt cei cu care eram? Ai spus că îi aduci aici.

— Ei sunt aici.

Balonul se mişcă prin grădina cenuşie şi ofilită a Patrikiei, unde portocalii erau nişte schelete prăfuite. Se apropiară de casă şi din spatele acesteia apărură alte sfere, una conţinându-l pe Lugotorix, alta pe Demetrios şi a treia pe Oresias. Fiecare era însoţit: Oresias de ceea ce părea să fie o femeie mai bătrână, Lugotorix de un bătrân cu părul roşu, Demetrios de un bărbat tânăr, zvelt, în haine de student. Lugotorix stătea cu braţele încrucişate şi cu ochii strâns închişi. „Ceea ce nu poate vedea, nu-l poate afecta.”

Typhón stătea tăcut în spatele ei. Sferele se roteau încet una pe lângă cealaltă, în curtea Patrikiei. Lugotorix părea să-i simtă prezenţa şi îşi deschise ochii, uitându-se la ea cu o expresie de bucurie entuziastă; el nu se prăbuşise complet. Demetrios dădea din cap tot timpul, nedorind să-i întâlnească privirea. Oresias nu părea în stare să-şi ridice capul.

Înfrângere. Definitivă şi totală. Fără drum de întoarcere.

Ce-ar fi făcut Patrikia? Dacă ar fi fost aici, după ce ar fi pierdut două case, două lumi… Rhita nu se îndoia că bătrâna sophé s-ar fi întins, pur şi simplu, la pământ, şi ar fi murit.

Se afla într-o împrejurare dincolo de puterea de percepţie a minţii omeneşti.

Nu era nicio speranţă.

— Lumea întreagă e moartă, spuse ea.

— Nu, o corectă Typhón.

— Taci, zise ea cu asprime. E *moartă*. Paznicul nu o mai contrazise.

Rhita încercă să vorbească şi cu ceilalţi, dar nu circula

niciun sunet între ei. Deodată se întoarse şi îl privi pe Typhón. Faţa lui deformată avea o expresie triumfătoare, trecătoare, dar de neconfundat. Absorbise destul de mult din personalităţile umane, încât mimica lui să exprime fără greş exaltarea.

Rhita credea că fusese adusă acolo şi pentru ca învingătorii să-şi poată savura triumful. Cortegiul prizonierilor.

Nu se mai întoarse. Nu simţise nicio plăcere când îl lovise pe paznic; în mod clar, agresiunile nu-l deranjau pe Typhón. Iar Rhita găsea puţină satisfacţie sfidându-l. Era prea mică şi prea limitată pentru ca măcar să înceapă a-i căuta slăbiciunile. Totuşi, avea nevoie să înceapă ceva, să găsească un fir, sau, într-adevăr, nu mai avea decât să se întindă pe jos şi să moară. Urma să fie stocată. Şi, într-o zi, oamenii care construiseră Calea se vor bate din nou cu jarţii, probabil chiar îi vor distruge, poate că aveau să o găsească pe ea şi pe însoţitorii ei, ca pe nişte benzi magnetice într-o cutie, sau cine ştie sub ce altă formă, şi aveau să-i aducă înapoi. Putea să spere atât de mult? Cu greu putea chiar să-şi închipuie un asemenea lucru.

Dar Patrikia s-ar fi agăţat de orice fir.

Rhita îl apucă pe acesta şi îl privi pe Typhón, de data asta cu calm, ştiind, cel puţin, că pierduse totul, dacă nu cumva chiar îşi accepta situaţia.

— Du-ne înapoi! zise ea.

— Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Ea negă din cap.

— Nu vrei să vizitezi templul?

— Nu.

— Vrei să mori? întrebă Typhón cu o curiozitate politicoasă.

— Îmi oferi aşa ceva?

— Nu, desigur că nu.

— Atunci, du-mă înapoi.

— Da.

Interiorul sferei păru să se umple cu fum gelatinos. Rhita simţi că întreaga greutate îi este ridicată de pe picioare.

„Mă depozitează”, gândi ea. „Mă împachetează. Vremea mea trebuie să vină din nou.”

Uitarea ar fi fost binevenită, dacă ar fi fost sigură că nimeni nu avea să o tulbure.

CINCIZECI ŞI TREI

Pământ, Thistledown

Lanier îşi isprăvise plimbarea pe poteci; urcase din nou coasta muntelui, privind în jos, la câmpiile îngălbenite de toamnă şi la turmele de oi care nu încetau să crească la număr. În ciuda a tot ce se întâmplase, se considera un om mulţumit. Nu putea să salveze întreaga omenire de toate nebuniile; nu putea opri în vreun fel curgerea istoriei.

Pierderea simţului propriei responsabilităţi era o eliberare necesară; îşi petrecuse o mare parte din viaţă ajutându-i pe alţii. Era vremea să se calmeze pe el însuşi, să se pregătească pentru pasul următor.

Nu credea că personalitatea lui era atât de preţioasă, încât să o impună celorlalţi mai mult de un secol. Nu era nici umilinţa, nici oboseala: aşa fusese educat.

Acceptase dezacordul lui Karen. Chiar şi aşa, erau acum mult mai apropiaţi, cum nu fuseseră ani de zile. Asta era suficient.

La două luni după vindecare, într-o noapte foarte cristalină, se plimbaseră pe sub stele. Thistledown nu se vedea atunci.

— Nu sunt sigură că îmi pasă *ce* anume se întâmplă acolo sus, ba nu, acolo jos. Arătase o direcţie care trecea prin Pământ şi ajungea în punctul în care putea fi Thistledown.

Lanier încuviinţase. Merseseră înainte, urmând cercul albastru pe care îl proiecta lanterna la câţiva metri în faţa lor.

— Acolo ne-am întâlnit, spuse el, iar replica, o dată spusă, părea naivă şi stângace, alcătuită din cuvintele unui tânăr oarecare, nu ale unui bătrân. Karen îi zâmbi.

— Am trăit împreună ani frumoşi, Garry, spuse ea. – Apoi cu sinceritatea ei obişnuită, adăugase: – Acum ce e mai important pentru noi, trecutul nostru împreună sau viitorul?

Nu putuse să-i răspundă. Într-un fel, era forţat să rămână în viaţă. Asta însemna că-şi dorea viitorul cât mai scurt... Totuşi, nu voia să moară. Voia, pur şi simplu, egalitate şi dreptate, dar în acele împrejurări, nemurirea nu părea dreaptă. Dorea să moară pentru convingerile acestea.

— Acum, doar noi doi, spuse el.

Karen îi strânsese mâna mai tare.

— Foarte bine. Doar *acum*.

Lanier ştia că ea n-ar fi putut să stea pentru totdeauna lângă el. Odată ce s-ar fi terminat izolarea lor – aproape sigur, asta ar fi survenit în următoarele luni – ea ar fi devenit iarăşi activă şi, probabil, s-ar fi despărţit din nou. Lanier nu dorea asta, dar ei nu se mai potriveau de multă vreme. El putea să-şi accepte bătrâneţea; ea nu putea.

Totuşi, mai erau mulţi oameni pe care ar fi dorit să-i revadă.

Întrebări la care ar fi dorit să răspundă.

„Oare ce i s-a întâmplat Patriciei?”

Se întorsese acasă, trăia în alt univers alternativ ori poate murise încercând să se întoarcă acasă?

Thistledown îşi termina o rotaţie în jurul Pământului la fiecare cinci ore şi cincizeci de minute, aşa cum făcuse tot timpul, de la Separare încoace. În unele regiuni ale Pământului, steaua strălucitoare a asteroidului era adorată chiar şi după decenii de educaţie şi inginerie socială; nucleele psihologice ale omenirii nu puteau fi eliminate atât de uşor.

Zvonurile după care salvatorii Pământului ar putea să plece în curând – aşa spunea poveştile, mult simplificate,

care circulau – provocaseră panica, în unele zone, uşurare în altele. Cei care îi adoraseră pe ocupanţii de pe Thistledown, credeau că aceştia plecau pentru că erau dezgustaţi de păcatele Pământului. Într-un fel, aveau dreptate; dar Pământul nu putea să-şi abandoneze trecutul, şi nici Hexamonul nu putea face aşa ceva.

Cu redeschiderea în program şi cu minunile lui Korzenowski care funcţionau ireproşabil, Comitetul Special Nexus începu să se ocupe de vindecarea unora din cele mai grave răni ale relaţiei cu Pământul.

Nu aveau mult timp la dispoziţie, iar ei nu făceau un efort foarte mare. Hexamonul era entuziasmat; isteria nu era posibilă sau, cel puţin, era greu de închipuit, la populaţia de pe corpurile orbitale, dar se putea spune că domnea acolo un simţ al splendorii, ca un fel de drog colectiv. Erau mândri de puterea şi de inteligenţa lor, erau fericiţi să lucreze pentru a rezolva problemele – altfel insolubile – ale altora. Şi simţeau că Pământul avea să tragă foloase pe termen lung, astfel că tuturor Calea le va aduce prosperitate.

Practic, uitară avertismentele lui Mirski. Aşa-numitul avatar nu dispăruse fără urmă? Dacă puterea lui era atât de mare, de ce nu oprise votul, de ce nu forţase Hexamonul să facă cum dorea el? Chiar şi Korzenowski îi acorda puţină consideraţie lui Mirski. Erau prea multe de făcut, prea multe constrângeri exterioare şi interioare, iar cele interioare se înrăutăţeau în fiecare zi.

Inginerul se muta dintr-un capăt în celălalt al galeriei, îmbrăcat în roba lui umflată, roşie, care îl făcea să pară un copil crescut peste noapte.

Formele lungi şi zvelte ale celor trei nave – transportate cu două zile în urmă din Axa Thoreau, târâte prin galeriile din Thistledown – atârnau suspendate în leagănele lor făcute din câmpuri de tracţiune, strălucind uşor, ca nişte tulpini neobişnuite, răsărite deodată în calea lui.

Erau vase de război cu armament complet, aduse ca

măsură de prevedere. Dar puteau fi folosite şi la explorarea Căii.

Korzenowski privi în jos, la valea largă, cilindrică, din cavitatea a şasea şi simţi un chin pe care nu putea nici să-l analizeze, nici să şi-l reprime. Temelia pe care fuseseră integrate parţialele sale asamblate se colora acum din ce în ce mai tare. Nu protesta; interiorul sau ceva nu era în regulă, dar nu-şi putea opri munca. Orice s-ar fi întâmplat, nu putea decât să-i dea mai multă strălucire.

Pentru Olmy, visele nu mai fuseseră la fel după ce i se puseseră implanturi, iar după ce fusese cucerit de jart, visele i se schimbaseră şi mai mult.

Somnul nu era necesar pentru un homorf ajutat de implanturi. Procesarea experienţelor şi a amintirilor, ca şi relaxarea, sau joaca pentru un subconştient suprasolicitat – se făceau în timpul ceasurilor de veghe ale lui Olmy; aceste activităţi erau încredinţate unor mentalităţi surogat dinăuntrul implanturilor. În mare, efortul concentrat conştient al lui Olmy ar fi putut continua la orice oră, în vreme ce o mentalitate paralelă ar fi „dormit" şi ar fi visat. Apoi mentalitatea ar fi rafinat şi filtrat conţinutul subconştientului.

Acest proces fusese perfecţionat vreme de secole întregi.

Visele lui Olmy erau intense, la fel de reale ca şi experienţele din starea de veghe, ca şi cum ar fi trăit în alt univers, cu legi diferite (şi schimbătoare). Dar el nu pătrundea în aceste universuri dacă nu dorea. Ele îşi îndeplineau scopul fără ca el să-şi dea neapărat seama de asta. De fapt, după cinci sau şase ani, conţinutul viselor era curăţat sau comprimat în implantul său personal, apoi era încărcat într-o memorie personală externă sau era şters. Olmy tindea să şteargă asemenea informaţii. Nu-i plăcea foarte mult să-şi trăiască visele proprii şi nu le trăia decât dacă simţea că în ele ar fi putut găsi hotărârea de care avea nevoie în depăşirea vreunei dificultăţi personale

stresante. Acum, însă, mentalitatea jart ocupa tot spaţiul liber al implanturilor, inclusiv implantul personal. Chiar şi atunci când avusese întregul control, Olmy trebuise să-şi mute procesarea informaţiilor din subconştient în centrul lor natural, în mentalitatea sa primară.

Avusese de ales între a dormi şi a visa în mod natural sau a-şi filtra experienţele viselor din starea de veghe. Înainte de a fi cucerit de jart, alesese ultima cale. Visul în starea de veghe punea câteva probleme, dar disciplina lui mentală era destul de puternică pentru a nu fi distras de la alte lucruri.

Însă acum jartul controla şi manipula nu numai implanturile, dar şi rutinele din conştientul şi subconştientul primar, acele activităţi care aveau loc în creierul său organic. Eul primar conştient al lui Olmy era deseori aruncat în lumea viselor, brusc şi pe nepregătite.

Era un tărâm plin cu monştri. Subconştientul, toţi agenţii, toate rutinele acelea care se ocupaseră de reacţiile automate se aflau într-o stare groaznică. Olmy putea fi calm din punct de vedere al conştientului său, dar eul lui fundamental era îngrozit, neajutorat, stăpânit şi în panică.

Deseori, când jartul nu avea nevoie de atenţia lui imediată, era forţat să rătăcească prin peisajul viselor, precum un personaj dintr-un biocron rău.

Obligat să se confrunte direct cu visele lui, Olmy găsi semne ale unor devieri de caracter care aveau să-i subestimeze şi mai departe moralul său, deja scăzut. (De ce nu se ocupase de aceste devieri sub terapia talsit sau sub alte feluri de terapie, cu decenii sau cu secole în urmă? Poate că n-ar fi luat hotărârea dezastruoasă de a-l găzdui pe jart dacă ar fi fost în întregime raţional...) în visele lui, dădea adesea peste impulsuri sinucigaşe şi trebuia să lupte cu ele – creaturi mici, ca nişte insecte, care ameninţau să-i mănânce mâinile şi picioarele ori să-i devoreze capul.

Uneori, îi luau tot curajul şi voinţa, lăsându-l să se gândească doar la supravieţuire, doar la momentul în care

jartul avea să-i îngăduie contactul cu lumea exterioară.

Cu timpul, se întrebă dacă jartul nu-l supunea acelei torturi doar ca să se răzbune într-un fel; îl îneca în propria-i minte, întocmai cum fusese forţat şi jartul să se înece în propriile-i gânduri, până când a căzut într-o amorţeală fără sfârşit…

Dar nu avea nicio dovadă că jartul voia să fie crud sau răzbunător. Pur şi simplu, avea nevoie de întreaga lui minte, ca să facă loc altor informaţii sau ca să-şi continue mascarada în calitate de fiinţă omenească.

Nici atunci când personalitatea proprie îi controla corpul, nu putea să acţioneze fără aprobarea jartului.

Până atunci, jartul nu parcursese niciuna dintre acele capcane algoritmice care ar fi putut să-i omoare pe amândoi. Nici măcar Olmy nu ştia unde erau capcanele; parţialul reuşise să le şteargă chiar înainte de predarea lui Olmy – singura scăpare a jartului – şi numai parţialul ştiuse locurile şi caracterul capcanelor.

Satisfăcut acum de siguranţa poziţiei lui, jartul începu să-i dea lui Olmy din ce în ce mai multă autonomie şi începu să se comporte din ce în ce mai mult ca un călăreţ sigur în şaua unui cal, şi nu ca un păpuşar. Pentru prima dată, îşi exprimă dorinţele sub formă de cerere şi nu-l forţă să acţioneze.

Trebuie să vorbim cu Korzenowski. Ne va pregăti pentru redeschidere.

— Va deschide mai întâi o legătură de probă, explică Olmy. Ar fi mai bine să aşteptăm redeschiderea definitivă. Chiar mai bine să nu fiu văzut deloc în public…

Jartul se gândi la asta.

Amândoi ne aflăm în timp împrumutat, nu-i aşa, colega expeditor? Trebuie să acţionăm repede. Riscul expunerii timpurii nu elimină riscul găsirii capcanelor tale. Odată ce e făcută deschiderea de probă, lui Korzenowski s-ar putea să-i fie destul de greu să o închidă.

Maşinile din cavitatea a şasea fuseseră examinate, certificate şi, acolo unde se arătase necesar, reparate sau înlocuite; zece mii de umani corporeali, în jur de şaptesprezece mii de parţiali şi un număr incalculabil de roboţi şi instalaţii teleghidate îşi îndepliniră misiunea cea mai bună din ultimele săptămâni, sub conducerea lui Korzenowski. Următorul test major bătea la uşă.

În ceasurile dinaintea primei conectări, Inginerul se odihnea în apartamentul său sferic, ataşat de capătul conductei ca un cocon. Din punct de vedere mental şi fizic, era aproape de epuizare totală. Chiar şi dacă s-ar fi divizat într-o duzină de parţiali, aceştia tot n-ar fi putut să-i uşureze munca. Mai simţise povara aceasta şi, într-un fel, îi făcea plăcere, dar avea un gust amar.

Pe vremuri, cei care deschideau porţi către Cale se bazau pe autostăpânirea lor psihică. Mantiile de ceremonie de pe umerii acestor oameni erau un fel de *memento*, care spunea că o minte înceţoşată sau care se gândea numai la ce avea de făcut, nu putea să folosească o claviculă aşa cum trebuie…

Şi totuşi Korzenowski, cu mintea în dezordine, era pe cale să folosească întreaga cavitate a şasea – şi, în consecinţă, chiar asteroidul Thistledown – ca pe o imensă claviculă, deschizând ceva analog unei porţi imense.

Se înfăşură mai strâns în roba sa roşie, în timp ce se odihnea într-un tub cu linii de câmp pentru somn. Cu ochii închişi, eliberă un mic nor de talsit, ultima cantitate de talsit autentic de pe Hexamonul Terestru, din câte ştia el. Şedinţa nu avea să dureze atât de mult încât să-i cureţe, complet gândurile, dar avea să-l ajute. Ceaţa umplu câmpul de somn, iar el începu să inhaleze adânc, regulat, lăsând micile particule să-i pătrundă prin plămâni, piele, pe unde mai puteau, curăţind, corectând, calmând.

— Ser Korzenowski.

Deschise ochii. Prin ceaţa talsit, care se subţia din ce în ce mai mult, văzu un bărbat care plutea în apropiere. Sfera

era încuiată; nimeni n-ar fi putut pătrunde fără să treacă prin faţa monitorului. Se desprinse, alungând ultimele urme de talsit.

Era iarăşi Olmy. Apariţia prietenului său îl uimi pe Korzenowski; arăta neîngrijit, ochii lui nu aveau privirea obişnuită şi el mirosea ca un homorf neglijat; mai mirosea şi a *frică.* Korzenowski strâmbă din nas.

— Puteam să te invit înăuntru, spuse Inginerul. Nu-i nevoie să intri ca un hoţ.

— Nu ştie nimeni că sunt aici.

— De ce te-ai ascunde?

Olmy dădu din umeri. Korzenowski observă că nu avea la el niciun pictograf.

— Am fost prieteni apropiaţi, chiar mai mult decât apropiaţi, multă vreme.

Korzenowski se întinse şi se încordă ca să depăşească un câmp de tracţiune slab. Această bruscă stângăcie era ciudată, se simţiseră bine totdeauna unul în preajma celuilalt.

— Mereu te-ai bizuit pe judecăţile mele… ai avut încredere în mine. Iar eu am avut totdeauna încredere în tine.

Inginerului îi plăcea din ce în ce mai puţin conversaţia aceasta. Olmy părea să fie răvăşit, aproape nebun.

— Da.

— Aş vrea să fac o cerere neobişnuită. O cerere pe care Hexamonul s-ar putea să n-o aprobe. Nu pot să-ţi explic toate motivele acum. Dar cred că vei avea mari probleme dacă voi deschide o legătură de probă cu Calea.

— Bătrânul meu prieten, mă aştept la probleme.

— Nu cum va fi aceasta. Am cercetat, am adunat tot ce ştiu despre jarţi. Cred că am găsit o cale prin care să prevenim apariţia unor necazuri mai mari la redeschidere. S-ar putea, chiar, să fiu de ajutor pentru test. Te rog să trimiţi un mesaj, prin legătura test, în josul Căii.

— Un mesaj către jarţi?

Olmy încuviinţă.

— Ce fel de mesaj?

— Nu pot să-ţi spun.

Korzenowski făcu o grimasă.

— Încrederea îşi are limitele ei, Olmy.

— E necesar. S-ar putea să-i salveze pe toţi de o bătălie oribilă.

— Ce ai aflat atât de important încât să ne salveze pe toţi?

Olmy refuză să răspundă.

— Nu pot să fac un lucru atât de neobişnuit, dacă mi se oferă atât de puţine informaţii.

— Te-am mai rugat vreodată ceva?

— Nu.

— Poate să pară primitiv ce-ţi spun, Konrad… dar îmi datorezi un serviciu.

— Foarte primitiv, fii de acord Korzenowski. Pentru o clipă, simţi un puternic impuls să cheme forţele de securitate. Impulsul trecu, dar apăru sentimentul său de nesiguranţă.

— Trebuie să mă crezi că e un lucru foarte important şi nu pot să ţi-l explic în clipa asta.

Korzenowski îl privi pe omul care îi salvase viaţa şi îi montase refacerea.

— Ai privilegii unice în comunitatea asta, zise el. Dar, aşa cum ai spus, n-ai mai profitat de ele până acum… şi nici de prietenia mea n-ai profitat. Despre ce fel de mesaj e vorba?

Olmy îi dădu un bloc de memorie.

— E înregistrat aici, într-un cod pe care jarţii l-ar putea înţelege.

— Un mesaj direct către jarţi? – Korzenowski nu putea concepe că Olmy ar fi un trădător. – Un avertisment?

— Gândeşte-te la el ca la o deschidere pentru pace.

— Te joci de-a diplomaţia cu cei mai răi duşmani pe care i-am întâlnit vreodată? Preşedintele sau şeful apărării de pe Thistledown ştie ceva despre asta?

Olmy negă scuturând din cap; în mod evident, nu dorea să spună mai mult.

— Te rog să-mi spui doar un singur lucru. Aceasta va pune în pericol redeschiderea?

— Şi jurămintele solemne sunt demodate. Îţi dau cuvântul meu de onoare că aceasta nu va pune în pericol redeschiderea. Poate chiar îi va asigura succesul.

Korzenowski acceptă blocul de memorie, întrebându-se dacă există vreun mijloc rapid prin care să-i înţeleagă conţinutul. Cunoscându-l pe Olmy, probabil că nu.

— Îl voi transmite prin legătură, cu o singură condiţie... Să-mi explici foarte curând unde ai ajuns. Ce s-a întâmplat cu tine, de fapt.

Olmy încuviinţă.

— Unde pot da de tine? întrebă Korzenowski.

— Voi fi la deschiderea legăturii de probă, spuse Olmy. M-a invitat Farren Siliom.

— Observatorii neo-gesheli vor să ne ţină pe toţi sub controlul lor. Aş fi preferat, mai curând, să nu am niciun fel de asistenţă.

— Toţi trecem printr-o perioadă grea, zise Olmy.

Korzenowski strecură blocul de memorie în buzunarul robei sale.

Olmy întinse mâna, iar Inginerul i-o prinse. Apoi părăsi micul apartament.

Va transmite mesajul? întrebă jartul când ieşeau prin capătul conductei.

— Da, răspunse Olmy. Să te ia ceea ce voi, jarţii, numiţi naiba.

Vocea internă a jartului părea atinsă de regret.

— Acum suntem ca doi fraţi, totuşi nu avem încredere unul în celălalt.

— Deloc, zise Olmy.

Nu pot să te conving acum de urgenţa misiunii mele.

— Încă nu m-ai convins.

Când semenii tăi vor deschide iarăşi Calea, nu ştiu ce vor

găsi, dar nu va fi deloc plăcut.

— Sunt pregătiţi.

E curioasă patima pe care o pui. Nu pot face niciun rău semenilor tăi. Tu porţi mesajul comenzii descendente. Acesta e mesajul pe care îl va trimite prietenul tău: că nu sunteţi duşmani, nu trebuie să ne fiţi duşmani.

CINCIZECI ŞI PATRU

Pământ

În ultima zi pe care o mai petrecea pe Pământ, Lanier tăia lemne pentru plita lor – mai curând un articol decorativ, decât o necesitate – şi se bucura de munca fizică pe care o făcea. Poziţionarea penei de oţel şi lovitura solidă a barosului. Aşezarea grămezii de lemne. Ritualuri vechi, autoritare, solide, care întăreau muşchii.

La începutul după-amiezii, o privea pe Karen cum cocea pâine şi gustă o bucăţică dintr-o pâine proaspătă.

— Astăzi am scăpat de micile mele ajutoare, spuse el, arătând cu degetul un semn roşu din calendarul de perete. Ultimul din dispozitivele interne, care îi erau controlate de la distanţă, probabil că se dizolvase.

— Ar trebui să suni la Christchurch pentru altă verificare, zise Karen, urmărindu-l cu ochii ei verzi-aurii.

— Nu vor îndepărta implantul, spuse Lanier. Până când vor fi de acord să-l îndepărteze, am să boicotez mica tiranie medicală a lui Ras Mishiney.

Ea zâmbi, în dezacord vădit cu el, dar nedorind să se mai certe.

— Bună pâine, spuse el, punându-şi cizmele şi strâmbându-se la muşchii pe care şi-i descoperise tăind lemne. Face lumea să fie din nou voioasă, numai prin mirosul unei pâini.

— Vechea reţetă englezească, cu câteva îmbunătăţiri din Hunan, zise Karen, scoţând a doua pâine din cuptor. Mama îi spunea „pâinea celor patru armonii”. Aşeză pâinea pe un

raft din dulapul de ţigle. Te duci la plimbare?

El încuviinţă.

— Am nevoie să mă întind şi să mă răcoresc după atâta muncă. Vrei să mergi cu mine?

— Mai am patru pâini, zise ea, prinzându-l de braţ şi sărutându-l pe obraz. Îi mângâie uşor obrazul nebărbierit, cu fire cărunte, cu o mână tandră. Du-te. Masa are să fie gata când te întorci.

El o apucă pe drumul mai scurt din spatele casei, într-o veche pădure de conifere care izbutise să supravieţuiască defrişărilor din secolul al douăzecilea. Ferigile care se arcuiau şi acoperişul de ramuri învăluiau totul într-o strălucire verde, cu pete de soare. Păsările îşi tăiau drum pe lângă picioarele lui şi sus, deasupra capului.

Urcase cam doi kilometri de la casa lui, când simţi o slăbiciune peste întreaga lui parte dreaptă. După ce mai merse câţiva metri, simţi o amorţeală, însoţită de o usturime difuză. Subsuorile i se umeziseră din cauza transpiraţiei, iar el se aplecă peste baston, cu picioarele tremurându-i ca unui câine bolnav. Până la urmă, nu mai reuşi să stea în picioare şi mai mult căzu decât se aşeză pe un bătrân buştean acoperit de muşchi.

Partea dreaptă. Partea stângă a creierului. O nouă hemoragie îi apăruse pe partea stângă.

— Am avut micile ajutoare, spuse el cu voce ascuţită, ca a unui copil bolnav. Trebuiau să mă facă bine. Asta nu trebuia să se întâmple.

O umbră îi trecu prin faţă. Pe jumătate aplecat, fără să se poată ridica, îşi răsuci capul într-o parte şi îl văzu pe Pavel Mirski stând în faţa lui, la doi metri distanţă.

— Garry. Acum poţi veni cu mine?

— Nu trebuia să fiu bolnav. Ajutoarele…

— Poate că nu funcţionează bine?

Se opri repede.

— Nu ştiu.

— Inferioare. Nu sunt talsit. Sunt pseudo-talsit.

— Medicii ar fi trebuit să rezolve asta.

— Nimic din ce e uman nu poate fi perfect. Mirski părea foarte calm, ba chiar nu făcea nimic să-l ajute pe Lanier, nici măcar nu chema pe cineva în ajutor. Lanier îşi lăsase aparatul acasă.

Acum nu mai era durere, doar tunelul cel negru cu uşile care i se trânteau peste memorie.

— E acum, nu-i aşa? Eşti aici pentru că se întâmplă acum.

— Ai să fii în curând încărcat în implantul tău. Nu-ţi doreşti aşa ceva.

— Nu. Dar nu trebuia să fie acum.

Mirski se aşeză în genunchi şi îl privi ţintă.

— *Se întâmplă acum.* Mai ai puţin şi mori. Poţi muri fie în felul lor

— Îţi vor da un corp nou, de data asta – sau poţi muri în felul tău. În care caz, mi-ar plăcea să vii cu mine.

— Nu… nu înţeleg. – Cuvintele îi răsunau neclare. Nu-şi mai putea stăpâni limba. „E groaznic. A fost groaznic înainte, e groaznic şi acum.”

— Karen.

Mirski clătină din cap cu tristeţe.

— Vino cu mine, Garry. Acolo e aventura. Vei descoperi câteva adevăruri uimitoare. Trebuie să te hotărăşti repede. Foarte repede.

„Nu e cinstit.”

— Cheamă ajutoare, te rog.

— Nu pot. Nu sunt de fapt aici, de data asta nu sunt prezent fizic.

— Te rog.

— Hotărăşte-te.

Lanier închise ochii, ca să evite tunelul, dar nu izbuti. Cu greu mai putea să-şi dea seama unde se afla.

— Bine, zise el, cu o voce atât de slabă, încât nu era nici măcar o şoaptă.

Ceva cald îl apăsa din spatele ochilor şi simţi o duritate –

nu dureroasă, doar duritate şi atât – în tot capul. Senzaţia aceasta îi înlătură toate gândurile, strat după strat şi apoi, pentru o clipă nu mai există *eu* deloc. Totuşi, înlăturarea continuă clară, neîmpiedicată de nimic. Apoi procesul păru să se inverseze, iar el simţi că lucrurile se aşezau la loc, dar cu o textură diferită, ca şi cum ar fi fost un strat de pictură pe o pânză, ar fi fost înlăturat de pe vechea suprafaţă şi presat pe una nouă. Dar nu exista nicio suprafaţă, nicio bază, nimic solid de care să se sprijine; numai structuri şi câteva legături inefabile cu Mirski sau cu vreo altă fiinţă. Ceea ce vedea el acum nu era lumină şi ceea ce auzea acum de la Mirski nu erau cuvinte.

M-am întrebat tot timpul cine eşti, *de fapt,* comentă el, fără să-şi mişte buzele. *Nu eşti om deloc.*

Nu mai sunt, afirmă Mirski. *Voi pune aici ceva pentru Karen*, *ca să nu piardă totul.*

Corpul lui Lanier căzu într-o parte, smulgând o ferigă şi desprinzând coaja de pe partea putrezită a buşteanului. Ochii îi tremurară şi rămaseră pe jumătate deschişi. Mâna dreaptă i se contractă puternic, apoi se relaxă. Plămânii îi trepidară, iar urina i se scurse în pantaloni. Inima continuă să mai bată câteva minute, dar pe urmă respiraţia i se opri şi pieptul rămase nemişcat.

Implantul lui nu era gol, dar Garry Lanier era mort.

CINCIZECI ŞI CINCI

Thistledown

Cavitatea a şaptea era cufundată în umbră, căci avea faţa îndreptată către stele şi întoarsă de la Soare, Pământ şi Lună. Muchiile ei rotunjite, interiorul vast de formă circulară, măturat de orice lucru inutil, toate acestea alcătuiau un spaţiu negru mai mic şi mai pustiu. Numai patru zone de lumină străluceau în perimetrul acesta şi licăririle intermitente de la echipele de întreţinere care făceau ultimele pregătiri.

Balonul transparent care acoperea capătul conductei adăpostea acum un grup de VIP-uri şi de oaspeţi; istoricii oficiali ai Hexamonului, un grup care lui Korzenowski nu-i era familiar; savanţi şi tehnicieni care aveau să-şi asume funcţiile de întreţinere după ce Calea ar fi fost reconectată şi redeschisă, preşedintele şi ministrul prezidenţial, conducătorul de pe Thistledown, Judith Hoffman.

Olmy, care părea să fie într-o stare mult mai bună.

Toţi erau suspendaţi în liniile palide ale câmpurilor de tracţiune, ca şi cum ar fi fost prinşi într-o pânză de păianjen, liniştit, în aşteptare.

„Atât de multă ceremonie, ca şi cum asta ar fi adevărata redeschidere”, gândi Korzenowski, mutându-se în centrul domului, cu clavicula în mâini. Mai făcuse aşa ceva în urmă cu secole; deschisese atunci Calea pentru prima dată de la crearea ei şi înscrisese Hexamonul pe o traiectorie mult mai grea şi mai definitivă decât ar fi bănuit oricine pe vremea aceea.

Încă nu se hotărâse dacă să transmită sau nu mesajul lui Olmy. Prietenia, chiar şi datoria personală, nu era ceva care să poată cântări faţă de un eveniment atât de important cum era acesta… Consideraţiile individuale erau copleşite de răspunderile lui, mai mari.

Şi totuşi, Olmy nu făcuse niciodată ceva care să nu fie spre binele Hexamonului. Nu exista personaj mai eroic şi mai devotat.

Korzenowski se blocă în câmpul de tracţiune, în centrul blocului de sticlă şi aduse, uşor, clavicula de control la locul ei. Toate nodurile care înconjurau acoperişul cavităţii a şaptea ascultau de această maşină. Avea, astfel, la dispoziţie, întreaga energie a instalaţiilor din cavitatea a şasea. Lăsase în urmă luni de pregătiri şi teste. Mâinile lui ţineau sigure clavicula, mintea îi era mai clară şi mai ascuţită decât în ultimii ani.

Venise clipa. În jurul lui, vizitatorii făcură linişte şi îşi opriră mesajele prin pictograme.

Korzenowski închise ochii şi lăsă clavicula să-i vorbească. Probele de superspaţiu din Thistledown se împrăştiau înainte, înapoi şi în direcţii care nu puteau fi urmărite de creiere omeneşti neajutate; probele erau ceva mai mult decât abstracţii matematice cărora maşinile din cavitatea a şasea le dădeau realitate temporară.

De-a lungul amestecului de semirealităţi strâns legate, care înconjurau acest univers, de-a lungul celei de-a cincea dimensiuni multiforme, care separau marile universuri şi liniile lor formate din lumi, probele căutau ceva artificial, ceva deosebit de haosul precis organizat al naturii. Ele îşi transmiteau rezultatele înapoi, către claviculă şi către Korzenowski. Acesta văzu o ţesătură de mari universuri care se roteau unul împrejurul celuilalt şi chiar unul prin celălalt, suprapunându-se unul peste celălalt, în timp ce distanţele lor în cea de-a cincea dimensiune creşteau.

Cunoscu un fel de extaz. Partea din el care era Patricia Vasquez semăna cu suprafaţa liniştită a unui ocean adânc

care primea ploaia: nu răspundea, primea, pur şi simplu, îl lăsa să lucreze cu această extraordinară tehnologie.

Pentru o clipă nesfârşită simţurile lui Korzenowski se contopiră cu clavicula, iar el înţelese toate secretele acelei secţiuni transversale limitate prin a cincea dimensiune. Inginerul era în starea pe care o simţise doar de câteva ori în trecut; subtilităţile teoretice despre natura subspaţiului erau un fleac. El *ştia*.

În locul acela, de dincolo de cuvinte şi experienţă, găsi o anomalie. Infinit de lungă, înfăşurată într-un fel curios, *seamănă foarte mult cu un vierme* înfăşurată într-un număr de puncte, care erau locuri de confuzie puternică, cunoscute ca aglomerări geometrice; erau înfăşurate într-un mod curios în interiorul graniţelor unui singur univers, al său; se extindeau ca o flacără lineară, către un întuneric nedefinit şi neocupat – umbra unui univers de graniţă, care va fi făcut şi care va eşua…

Calea.

Înăuntrul acestor spirale grele, fluide şi totuşi fixe – *intestine, şerpi, molecule de proteine şi de ADN* – Korzenowski căuta un capăt cauterizat. Căutarea ar fi putut dura secole întregi; nu-i păsa de asta. Dacă însuşi Thistledown ar fi devenit, în timpul cerut de căutarea lui, o grămadă de rocă sterilă, nu ar fi fost tulburat. Scopul lui era limpede şi copleşitor.

De data aceasta, Korzenowski îşi examină creaţia cu mai multă precauţie, cu un ochi mai matur şi mai experimentat. Erau câteva caracteristici ale Căii despre care credea că merită şi alte cercetări: structura aglomerărilor geometrice, foarte răsucite şi întreţesute, minunatele curbe complexe ale Căii rezultate din interacţiunea cu enormele anomalii spaţiu-timp ale universului-părinte, evitând astfel deformarea şi distrugerea inevitabilă. Creaţia lui devenise o fiinţă vie, căutând să-şi continue netulburată existenţa…

Senzorii nu puteau găsi nicăieri o structură sau un sens care să fie valabile peste tot, în marea ţesătură de

universuri. Nicio inteligenţă nu făcuse toate acestea, nimic nu putuse aduce la viaţă acea totalitate. Dacă ar fi existat un zeu sau nişte zei, n-ar fi avut loc aici, atât înţelese el, dincolo de orice urmă de îndoială: *a ştiut* într-un fel pe care nu l-ar fi putut conştientiza niciodată sau reface.

Nu era niciun zeu al totalităţii sau al omniprezenţei. Niciun zeu nu şi-ar fi dorit un asemenea rol; din ceea ce vedea Korzenowski, nimic nu putea fi creat şi nimic nu putea fi distrus. Era propriul Mister al superspaţiului inefabil, prăpastia tuturor matematicilor şi fizicilor, care absorbise toate contradicţiile gödeliene.

Ceea ce văzu Korzenowski era o panoplie fantastică de pânze pe care puteau fi pictate acele lucruri ce implicau inteligenţele, un loc de joacă pentru inteligenţe mereu în mişcare şi mereu în creştere aproape de zei şi dincolo de zei. Lumi peste lumi care se întind şi ele peste alte lumi, fără sfârşit sau început.

Acolo nu putea fi nici plictiseală, nici singurătate adevărată şi permanentă. Era Totul, şi era infinit mai mult decât destul.

Aproape ca într-o prăbuşire, Inginerul găsi ce căuta: capătul cauterizat al Căii.

Pregăti clavicula, conectă stimulatorii şi proiectorii care înconjurau cea de-a şaptea cavitate deschisă. Reflexiile şi deformările Pământului, Lunii şi Soarelui formau halouri care se roteau încet peste toată sala. Din depărtare, stelele sclipeau.

Nu mişcă nimic, nu apăsă nicăieri cu nicio forţă; totuşi aduse capătul cauterizat al Căii de la mari distanţe, ca să întâlnească un câmp foarte dilatat emis de proiectoare. Se gândise la foarte puţine lucruri în afară şi atingerile hiperspaţiului; era în extaz acum, când îşi atinsese abilităţile la cea mai mare scară cu putinţă. Acum, consecinţele erau irelevante. Actul în sine era suficient.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Pământ

Din nou, deasupra Pământului cerul nopţii se umplea de fâşii difuze de lumină, iar stelele dansau. Karen ţipă prin întunericul plin de puncte luminoase; Lanier plecase de şapte ore, şi ea nu putea să cheme pe nimeni ca să-l caute. Casa nu avea curent. Mai mult, nici comunicaţiile nu erau posibile.

Mergea în sus şi în jos pe potecă, în pădure, după lumina unei lanterne electrice, uitându-se din când în când la efectele pirotehnice care se vedeau prin acoperişul de crengi. „Garry!” Avea o groaznică presimţire, era conştientă de o legătură distrusă; *ştia* că nu avea să-l găsească în viaţă. Îşi şterse obrajii cu dosul palmei şi clipi, ca să-şi alunge o umbră a terorii.

Din nou, Karen lumină poteca. Deja paşii lui se opreau aici, ca şi cum cineva l-ar fi luat. Se învârtise de trei ori în jurul acelui loc şi nu mai găsise urme de paşi, nicio urmă; lacrimile de pe faţa ei reflectau roşul de pe cer când se uită în sus cu o grimasă de frustrare. „Garry!”

Aici, paşii lui deveniseră mai confuzi, ca şi cum ar fi mers poticnindu-se. Lângă drum, ferigile şi muşchiul acopereau orice urmă. Dintre frunze se ridică o buturugă. Trecuse pe lângă ea de şase ori şi o luminase din toate unghiurile.

Observă pentru prima dată că un strat lung din coajă fusese smuls. Se strecură printre ferigi şi văzu că sunt înclinate. Pe margine, ferigile fuseseră şi rupte.

Respirând greu, neregulat, se împiedică şi alunecă în

mijlocul făgaşului pe care îl descoperise, nedorind să îşi termine acţiunea. Cu buzele strânse, aplecată, atinse o ferigă ruptă. Apoi, cu amândouă mâinile, îndepărtă tulpinile groase ale plantelor.

Deasupra acoperişului de crengi al pădurii, cerul era mâzgălit cu lumini de un verde rece, marin, mai intens decât lanterna ei, strecurându-se după fiecare umbră şi aplatizând distanţele. Spaţiul din spatele ferigilor căpătase culori de vis.

— Garry, spuse ea încet, cu faţa contorsionată.

După o clipă în care se simţi ca şi cum ar fi căzut într-o prăpastie lungă şi adâncă, îi atinse gâtul, ca să-i ia pulsul, nu găsi nimic, apoi îi lumină ochii goi, pe jumătate deschişi.

Pielea i se înfioră de răceala corpului, trupul soţului ei, iar respiraţia i se transformă în suspine dureroase, inconştiente, ascuţite, ca strigătele unei păsări pierdute în pădure. Nu putea să cheme pe nimeni de la Christchurch. Toate comunicaţiile erau întrerupte din cauza activităţilor de pe Thistledown.

Era singură.

Instinctiv – mai făcuse asta doar o singură dată, însă antrenamentul fusese de bună calitate – îşi deschise trusa de buzunar şi îi scoase gulerul mototolit al jachetei, rotind corpul ca să poată ajunge la gât şi să ia de acolo implantul.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

La jumătatea drumului

Lanier nu-şi putea simţi corpul sau orice altceva îi ţinea locul, dar putea să vadă, într-un fel: putea să vadă fără ochi, înfăşurându-se în jurul luminii şi găsind imaginile.

Îşi dădu seama de prezenţa învăţătorului său şi ştiu că acesta trebuie să fi fost fiinţa care se jucase sau jucase rolul sau se întorsese la rolul lui Pavel Mirski. Se amestecă tot timpul cu această fiinţă, îi observă natura şi calităţile. Începu să se modeleze după el, câştigând astfel mai multă siguranţă.

Fără cuvinte, Lanier puse câteva întrebări urgente pe care i le lăsase mintea fizică şi primi începuturile răspunsurilor.

Unde suntem?

Între Pământ şi Thistledown.

Nu arată ca Pământul. Pânzele acelea de lumină…

Acum nu vedem cu ochii. I-ai lăsat în urmă.

Da, da…

Microbul propriei sale nerăbdări îi transmise fiori, care erau propria-i pedeapsă. Avea să înveţe curând să-şi stăpânească acele vestigii emoţionale; fără corp, erau mai mult decât inutile, erau dăunătoare.

Durerea s-a dus. Dar şi corpul meu s-a dus.

Nu ai nevoie de el.

Lanier absorbi şi prelucră imagini ale Pământului de dedesubt. Acum, nu arăta deloc cum îl ştia el; părea acoperit de fire luminoase, mişcătoare, ce ajungeau în

beznă, se roteau şi dispăreau…

Ce sunt acelea? Sunt atât de înalte, încât abia mai pot să văd planeta.

Toţi cei care au fost adunaţi, creaturi mari şi mici. Urmăreşte unde se duce lumina.

Se leagă într-un fel de nod… N-o pot urmări.

Culeg vieţile. Strâng toate memoriile şi caracterele, toate senzaţiile şi amintirile.

Suflete?

Nu chiar. Nu sunt corpuri ectoplasmatice sau suflete. Noi toţi suntem fragili şi trecători, ca florile când se ofilesc. Când pierim, pierim de tot, iar universul este gol, dezolant, fără formă. Asta numai dacă, în acelaşi timp, cei care au puterea nu hotărăsc să pună la cale un fel de înviere.

Cine face asta?

Mintea Finală.

Ne salvează urmaşii noştri?

Au motive întemeiate să o facă. Percepţiile fiinţelor vii sunt o distilare a universului, o conversie a informaţiilor în cunoaştere. Toate senzaţiile, toate gândurile, toate experienţele sunt adunate, dar nu numai la moarte, ci şi de-a lungul întregii vieţi. Cunoaşterea aceasta este preţioasă, poate fi distilată şi mai departe şi trecută prin fisurile cele mai mici ale conexiunii dintre acest univers în vreme ce moare şi noul univers care se naşte din el. Distilarea se impune de la sine asupra noii creaţii, ca o însămânţare, o îndrumă să se îndepărteze de haos, îi imprimă o structură. Atunci noua creaţie poate să-şi dezvolte propriile inteligenţe, care, în acelaşi fel sau în altul, repetă procesul când şi universul lor îmbătrâneşte.

Nimic nu moare?

Totul moare. Dar ceea ce este deosebit în fiecare dintre noi este salvat… Dacă Mintea Finală reuşeşte. Îţi dai seama de urgenţa misiunii mele?

Amintirile lui Lanier, din toţi anii de durere şi moarte, veniră spre el ca şi cum s-ar fi răspândit într-un album cu

tablouri tridimensionale. *Totul moare...* Dar Mintea Finală ardea galaxii la începutul timpului, ca să-şi îndrepte tot efortul acesta către refacerea a tot ce era mai bun din toate lucrurile care trăiseră. Nu numai în fiinţe umane, dar în toate lucrurile care fuseseră vii: toate care convertiseră informaţii în cunoaştere, care învăţaseră, observaseră şi ajunseseră să-şi cunoască mediul pe care ar fi putut să-l schimbe. De la scara microbilor până la Pământul însuşi, toate nivelele erau adunate, codate, selectate şi

Salvate.

Savură gândul acela, încântat de el, dându-şi seama ce însemna de fapt; nu resurecţia corpului, nu salvarea vreunui individ, ci uniunea şi transcendenţa întregului. *A ceea ce este mai bun în noi toţi.*

Se gândi la tatăl lui, care murise din cauza unei hemoragii cerebrale, într-o parcare din Florida. La mama lui, murind de cancer într-un spital din Kansas. La prietenii, rudele, colegii şi cunoştinţele sale, nimiciţi instantaneu în cuptorul Morţii, la acea răsuflare fierbinte care venise atât de repede peste Pământ, acoperindu-l de cenuşă. Înfăptuirile lor, curajul, nebunia şi greşelile lor, visele şi gândurile lor, *recoltate* ca şi cum o combină ar fi trecut peste ei, adunând boabe de grâu şi aruncând pleava morţii. Toţi oamenii simpli, toate păsările strălucitoare, care zburau prin aer, oile de pe câmpurile verzi şi umbrite de nori, peştii, animalele ciudate ale mării, insectele, oamenii, oamenii, oamenii, toate acestea răpite şi salvate. Asta era nemurirea, să fii transformat într-o asemenea formă încât Mintea Finală să-şi poată *aminti* tot ceea ce ai fost?

Dar nu numai Pământul urma să fie adunat, ci toate lumile din această galaxie şi toate lumile din galaxiile care au viaţă, câmpuri imense, cu sute de milioane de lumi, unele atât de ciudat, încât erau greu de închipuit. *Imens* nu era cuvântul potrivit pentru lumi de felul acesta. La o asemenea scară, soarta Pământului era mai puţin decât nesemnificativă; şi totuşi, Mintea Finală era destul de

diversă, destul de puternică, încât să atingă Pământul şi să-i modeleze istoria cu o mare delicateţe.

Chiar şi în această formă, Lanier găsi greu de acceptat lucrurile, imposibil de înţeles.

Şi eu am fost recoltat? Asta e ceea ce faci acum, *mă duci de aici?*

Avem drumuri şi roluri diferite.

Ce suntem noi, spirit, energie?

Suntem ca un curent ce foloseşte conductori ascunşi, prin care particulele de materie şi energie comunică între ele, îşi spun unde sunt şi ce sunt – căi ascunse urmaşilor din vremea noastră, dar accesibile Minţii Finale.

Unde mergem?

Mai întâi, în Thistledown.

CINCIZECI ŞI OPT

Thistledown

Martorii se adunaseră la capătul conductei, în spatele centrului de control al lui Korzenowski: preşedintele, ministrul prezidenţial, directorul de pe Thistledown, istoricii oficiali ai Hexamonului, senatori sau deputaţi aleşi.

Chiar în faţa lor, prin sfera de sticlă, se putea vedea cum se extinde încet un arc de întuneric până când atinse capetele rotunjite ale celei de-a şaptea cavităţi, acoperind stelele. În întuneric, plutiră imagini inversate ale Soarelui, Lunii şi Pământului, micşorându-se şi întunecându-se.

Korzenowski deschise poarta de încercare. Un punct de lumină lăptoasă străluci în mijlocul întunecimii fără dimensiuni. Concentrându-se pe claviculă, refuzând să fie atent la orice altceva decât la abstracţiunile transmise de maşină, el simţi prin poartă şi exploră ce era dincolo.

Vacuum. Golul aproape deplin înconjurând fluxul, tubul de plasmă.

Frecvenţa luminii se acorda cu cea a tubului de plasmă al Căii.

La câţiva metri în spatele lui Korzenowski, preşedintele Farren Siliom auzi şoapta Inginerului:

— E aici.

În acel moment, Korzenowski ieşi din transa lui pentru un timp suficient ca să pictografieze o instrucţiune către consola care plutea lângă el. Misteriosul semnal al lui Olmy trecu prin poarta deschisă în josul Căii.

— Totul este… începu preşedintele.

În faţa lor, punctul de lumină din întuneric sclipi cu intensitate. Korzenowski simţi un tremur în claviculă. Tremurul acela părea că murmură peste tot în Thistledown; pictograme de avertisment îi apărură în faţa ochilor, comunicându-i despre defecţiuni în cavitatea a şasea.

Korzenowski se asigură dacă legătura fusese stabilită corect. Fusese făcută corect.

Ceva încerca să treacă prin poartă, din partea cealaltă, încă o dată, Korzenowski îşi concentră toată atenţia pe claviculă, în legătură se introdusese o forţă, care încerca să menţină deschisă poarta; era o forţă mai puternică şi mai sofisticată decât îşi imaginase Korzenowski că ar fi posibil.

— Avem necazuri, pictografie el repede către Farren Siliom. Încercă să închidă legătura. Punctul de lumină rămase, ba chiar crescu în mărime. Nu reuşi să reducă legătura, tot ce putea să facă era să o extindă, iar asta nu credea că e înţelept. Orice ar fi fost de partea cealaltă, părea că doreşte o redeschidere completă, o reconectare cu Thistledown.

Când se întoarse la simularea ţesăturii dintre universuri, pe care o făcea clavicula, Korzenowski examină legătura dintr-o foarte mare varietate de „unghiuri”, căutând o slăbiciune, ceva care teoretic trebuia să existe. Putea să exploateze slăbiciunea aceea ca să destabilizeze legătura, să o interzică oricui ar fi dorit să treacă prin ea.

Înainte să găsească acea slăbiciune, un groaznic flux de energie explodă din direcţia punctului luminos şi perforă întregul câmp de tracţiune de la capătul conductei. Sfera transparentă se fărâmiţă, dispăru şi totul începu să se rotească, dus de un vânt iscat ca din senin; celelalte câmpuri de tracţiune licăreau nebuneşte, în vreme ce aerul ţâşnea din conductă.

Farren Siliom îl prinse pe Korzenowski de robă. Explozia de energie răsucea totul, în toate direcţiile, pârjolind zidurile de piatră şi metal ale asteroidului; atinse prima navă şi îi sfărâmă botul. Nava ieşi de pe docul ei de

tracţiune şi se lovi de apartamentul sferic al lui Korzenowski, strivindu-l de zidul care fumega.

Korzenowski nu putea să respire, dar asta nu avea importanţă, închise ochii şi, în momentele extinse ale timpului lărgit de implanturi, căută defectul pe care ştia că trebuie să-l găsească.

Farren Siliom nu se mai putu ţine de Korzenowski şi trecu de el în mare viteză. O reţea de câmpuri se extinse de-a lungul porţii; liniile străluceau, în timp ce încercau să oprească evacuarea aerului, a sfărâmăturilor şi a oamenilor. Preşedintele lovi această reţea, se întinse peste ea cu braţele şi picioarele îndepărtate.

Olmy se agăţase de un pilon şi acum se ţinea cu disperare, urmărind oamenii care zburau pe lângă el. Judith Hoffman se rotea, învelită într-un câmp de avarie, iar el se întinse ca să o prindă. Mâna îi fu arsă de câmpul care nu funcţiona cum trebuie, dar el o prinse şi câmpul se extinse şi asupra lui.

Korzenowski simţi cum i se topeşte starea naturală de conştienţă, în vreme ce corpul i se clătină ca un steag abandonat în furtună; pe loc îl ţinea doar câmpul de tracţiune în care se aflau clavicula şi consola. Imediat, îşi mută gândurile către procesoarele de implanturi… Şi atunci, detectă un punct de instabilitate, datorat unui oarecare unghi al legăturii. Implantul interpretă în grabă fluxul de date care venea de la claviculă: defectul „mirosea” precum ceva ars şi îi lăsa în minte un gust ca de răşină.

Furtuna se potoli, pentru că presiunea din conductă scăzuse până aproape de nivelul vacuumului de afară; dar fluxul de energie ce curgea prin legătura subţire cu Calea se îngustă, părând să urmărească nişte scopuri mult mai precise. După cum observase Olmy, încă nu lovise niciun om; se concentra pe porţiuni mari din maşini, deşi acum, în spiralările şi rotaţiile sale, se apropia periculos de mult de Inginer.

Korzenowski simţi căldura, dar, având ochii strâns închişi, nu văzu capătul robei sale cum străluceşte şi se dezintegrează. Mai multe câmpuri de tracţiune se luptară să refacă integritatea conductei, iar câmpurile de avarie formară repede sfere în jurul oamenilor rămaşi, deşi unele încă erau distruse de energia care venea dinspre legătură.

Conducta era umplută cu resturi care se roteau, oameni îngroziţi sau inconştienţi, valuri de fum; nava avariată se roti şi se ciocni uşor de zid, ameninţând să sfărâme dispozitivele de ajutor care se adunaseră la extremităţi, aşteptând instrucţiuni.

Korzenowski direcţionă toate energiile din cavitatea a şasea prin claviculă; le îndreptă către legătură, încercând să deschidă acolo o poartă, o poartă prematură şi distrugătoare, care ar fi putut forţa legătura fie să se închidă, fie să creeze o neregularitate distrugătoare chiar în interiorul Căii.

Pentru o clipă întunecată, Inginerul se întreba dacă se confruntau cu puterea Minţii Finale, aşa cum îi ameninţase Mirski; dar intuiţia îi spunea altceva.

Legătura înflori ca un trandafir care îşi întinde petalele către acoperişul celei de-a şaptea cavităţi. Prin claviculă, văzu foarte repede toate acestea, apoi simţi o supraîncărcare a unui implant. Dacă nu deconecta, implantul – precum şi o parte a minţii lui naturale – avea, probabil să fie şters.

Îşi luă mâinile de pe claviculă, dar faptul era consumat.

Trandafirul se retrase din faţa stelelor şi a beznei. Fluxul de energie dispăru. Punctul de lumină se reduse rapid până ce, după câteva pâlpâiri, se dizolvă.

Aerul îşi opri goana lui dureroasă pe lângă Inginer. Câmpurile de tracţiune dispărură şi, undeva departe, de-a lungul conductei, pompe uriaşe începură să înlocuiască aerul pierdut în ultimele câteva…

Cât a durat? îşi interogă Korzenowski implantul.

Douăzeci de secunde. Doar douăzeci de secunde.

Olmy se asigură că Hoffman, în stare de inconştienţă, nu era serios rănită, apoi pictografie instrucţiuni de separare către câmpurile care-i ţineau pe amândoi. Se tractă singur către consolă şi Korzenowski. Inginerul se ţinea de propriu-i câmp de avarie, trăgând în piept aerul rarefiat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Olmy.

Jartul din interior îi dădu răspunsul: *Apărare automată.*

— Tocmai voiam să te întreb, zise Korzenowski. Semnalul tău… Se opri şi privi în jur. Câţi oameni s-au pierdut? Unde-i preşedintele?

Olmy privi prin câmpul transparent care sigila acum capătul de nord al conductei. Văzu câteva obiecte strălucitoare zburând pe traiectorii îndepărtate de cavitatea a şaptea şi de Thistledown. Câmpul de tracţiune care-l ţinuse pe Farren Siliom eşuase. Roboţii plecaseră deja să captureze obiectele luminoase.

— E acolo, spuse Olmy.

Korzenowski se trânti la pământ, obosit şi deprimat, prăbuşindu-se ca un balon spart.

— Cred, zise Olmy, că cei mai mulţi dintre morţi sunt neo-gesheli… toţi au implanturi.

— Dezastru, spuse Korzenowski, scuturându-şi capul cu disperare. Despre asta ne-a avertizat Mirski?

— Nu cred, răspunse Olmy.

— Atunci, jarţii.

Olmy luă braţul lui Korzenowski şi-l îndepărtă uşor de claviculă.

— Mai curând jarţii, spuse el încet. Vino cu mine. Jartul nu încercă să-i controleze acţiunile. Pentru el, Korzenowski era la fel de important ca şi Olmy.

Inginerul aproape că nu mai ştia ce vorbeşte.

— Au încercat să ne forţeze să deschidem complet legătura. Vor să ajungă la noi. Vor să ne distrugă.

Olmy îl întrebă pe jart dacă asta voiau.

Până ce nu primesc semnalul, dacă nu-l primesc, acesta este aproape sigur scopul lor.

Ţipetele şi gemetele dinăuntrul conductei scăzură în intensitate când roboţii medicali îşi începură căutarea, de la schelele montate în pereţi. Olmy îl conduse pe mentorul său către o uşă.

— Va trebui să stăm de vorbă, zise el. Am câteva lucruri să-ţi explic.

Nu-şi dădu seama dacă rostise voluntar cuvintele acelea, sau i le comandase jartul. Avea vreo importanţă?

Mesajul fusese trimis. Se întâmplase ceva care ar fi putut să distrugă cavitatea a şaptea, poate chiar asteroidul. Conexiunea nu era ireproşabilă, dar era puternică…

Eşecul lui Olmy dădea primele roade.

CINCIZECI ŞI NOUĂ

Thistledown City

În parlamentul Nexus, Inginerul stătea în faţa sferei armilare a martorilor. Ministrul prezidenţial ocupa locul lui din Nexus, într-o latură a locului în care ar fi trebuit să se afle preşedintele. Ministrul scăpase fără vreo rană serioasă.

Judith Hoffman, lovită serios şi epuizată de chinurile prin care trecuse în conductă, stătea într-un loc rezervat martorilor, împreună cu toţi cei care supravieţuiseră fără vreo rană importantă. Restul sălii parlamentului era gol; aceasta era o chestiune care îl privea pe ministrul prezidenţial, devenit preşedinte executiv conform regulilor de urgenţă.

Olmy stătea lângă Judith Hoffman. Jartul aştepta liniştit: cu atenţia concentrată la maximum, dar fără să se amestece.

Ministrul prezidenţial ceru să fie prezentate în faţa camerei rapoartele de stare, despre morţi şi răniţi.

— Preşedintele, zise el pe un ton sec, e acum în curs de reîncarnare. Totalul este de şapte morţi şi nouă grav răniţi, printre care doi istorici oficiali, doi deputaţi, un senator şi directorul din Thistledown. N-am mai suferit asemenea pierderi din vremea Separării. Din fericire, toţi aceştia sunt dotaţi cu implanturi şi, probabil, vor supravieţui. Ne puteţi spune ce s-a întâmplat, Ser Korzenowski?

Inginerul privi către Olmy. Nu fusese timp pentru conversaţia pe care acesta i-o promisese; amândoi fuseseră luaţi de roboţi medicali pentru examinare şi, eventual,

pentru transformări. De atunci, nu mai fuseseră singuri.

— Am deschis o legătură-test cu Calea. Ceva a încercat să treacă prin legătură şi s-a lovit de încercarea mea de a o închide.

— Aveţi vreo idee despre ce putea fi acel *ceva?*

— O armă jart, presupun, spuse Korzenowski.

Ministrul prezidenţial îl privi ţintă.

— E doar o presupunere?

— Jarţi vigilenţi, aşteptând chiar o asemenea şansă, zise Korzenowski. Nu ştiu ce altceva ar putea să fie.

Ministrul prezidenţial întrebă dacă reprezentanţii Forţelor Armate de pe Thistledown erau de acord. Erau, desigur, nu exista nicio dovadă contrarie.

— Nu va fi posibil să redeschidem altă legătură şi să vedem care este realitatea?

— Ba da, spuse Korzenowski. Pot să deschid o legătură depărtată de centru şi, ca efect, să deschid o poartă la aproximativ o sută de kilometri dincolo de capătul închis al Căii. Cu scuturi şi măsuri de siguranţă adecvate, putem face o recunoaştere şi apoi închidem poarta cu puţine şanse de a fi detectaţi.

— Cât de puţine şanse? întrebă ministrul prezidenţial.

— Destul de puţine, răspunse Korzenowski. Dar recomand ca toţi locuitorii de pe Thistledown să fie evacuaţi, mai puţin personalul strict necesar şi forţele de apărare.

Ministrul prezidenţial îl privi încruntat.

— Va fi un lucru înspăimântător.

— E esenţial, spuse şeful forţelor de apărare. Dacă vom revendica teritoriile de pe Cale şi vom stabili un cap de pod, atunci trebuie să existe o zonă-tampon între ostilităţi şi populaţia civilă.

— La ce fel de zonă-tampon vă gândiţi?

— Toţi civilii să fie trimişi pe districtele orbitale sau pe Pământ.

— Susţineţi că trebuie trimişi doar corporeali?

— Nu, Ser, spuse comandantul. Suntem de părere că trebuie îndepărtaţi toţi corporealii, toţi rezidenţii din memoria oraşului, toate materiile culturale şi bazele de date. Thistledown va servi de tampon. În eventualitatea nedorită a înfrângerii noastre, trebuie să fim pregătiţi să închidem Calea prin distrugerea asteroidului Thistledown.

Hoffman îl privi pe Olmy. Expresia de pe faţa ei zgâriată era cruntă.

— Asta devine o îngăduire extravagantă, nu-i aşa, Ser Olmy? murmură ea. Nimic din ceea ce merită făcut, nu se face uşor.

Olmy nu răspunse. Al doilea gând era acum mai mult decât ridicol.

— Cavitatea a şasea a suferit daune importante? întrebă Dris Sandys.

— Nu, Ser, zise Korzenowski. Putem continua.

— Nu putem spune că nu ne-am aşteptat la aşa ceva, spuse ministrul prezidenţial.

Pauza care urmă se dori lungă şi acuzatoare; nimănui din sală nu-i scăpă critica fără cuvinte. Puţine şanse li se dăduseră preşedintelui şi ministrului prezidenţial, iar acum, cei care îi puseseră în asemenea poziţii trebuiau să suporte consecinţele.

— Ca preşedinte în exerciţiu şi sub autoritatea Legilor de Urgenţă, ordon ca Thistledown să fie evacuat. Ser Korzenowski şi Forţele Armate vor face planuri comune pentru acţiuni ulterioare de recunoaştere de-a lungul Căii.

ŞAIZECI

Pământ, Christchurch

Karen stătea în sala de aşteptare a clinicii din Christchurch, cu faţa palidă, epuizată din cauza nesomnului. Trecuseră treizeci de ore de când descoperise corpul soţului ei şi încă nu primise nicio veste despre implant.

Scaunul era aşezat lângă peretele opus unui ferestre. Afară, străzile din Christchurch erau pline de oameni, mulţi în uniforme Hexamon, mulţi cetăţeni tereştri, care se îngrămădeau pe lângă clădirea spitalului. Cu mai puţin de jumătate de oră în urmă veniseră veşti despre evacuare; Karen era îngrijorată că Lanier nu va mai conta, indiferent de starea lui, în mijlocul acestei crize enorme.

Îşi privi mâinile. În ciuda faptului că şi le spălase la toaleta spitalului, văzu că sub unghia unui arătător mai era o pată de sânge uscat. Privi ţintă pata aceea – sângele soţului ei – apoi închise ochii. Amintirile nu-i dădeau pace: felul cum i-a deschis gâtul, cum i-a căutat implantul, cum l-a pus într-un buzunar şi a închis buzunarul, cum a condus vehiculul universal pe drumurile întunecate, ducând corpul şi implantul până la Twizel, toate astea luându-i ore întregi. După ce s-a luminat cerul, o navă a adus-o la Christchurch.

Corpul, nefolositor, a rămas la Twizel.

Lucrurile erau departe de a fi clare pentru ea.

Petrecuseră atât de mulţi ani împreună şi, prin comparaţie, atât de puţini ani se maturizaseră separat… Timpul de după regăsire fusese atât de scurt.

Fiinţele omeneşti sunt predestinate tristeţii. Nu suntem făcuţi pentru răspunsuri sau certitudini.

Un tehnician – nu cel căruia îi dăduse implantul – apăru în uşa sălii de aşteptare, se uită în jur până o văzu şi îşi prinse bărbia încruntat, – o expresie profesională care indica îngrijorare. Karen ridică sprâncenele.

— Doamna Lanier?

Ea încuviinţă cu un gest timid.

— Sunteţi sigură că implantul vine de la soţul dumneavoastră?

Karen îl privi ţintă.

— Sunt sigură. L-am… l-am luat eu însămi.

Tehnicianul îşi depărtă mâinile şi privi pe fereastră.

— E mort? întrebă deodată Karen.

— Implantul nu-l conţine pe soţul dumneavoastră, doamnă Lanier. Există acolo o personalitate, dar e feminină, nu masculină. Nu avem nicio înregistrare a personalităţii acesteia în dosarele noastre… Nu ştim cine este. Oricum, e completă…

— Ce tot vorbiţi? întrebă Karen.

— Dacă implantul este de la soţul dumneavoastră, nu înţeleg…

Karen se ridică şi aproape ţipă.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

Tehnicianul dădu repede din cap, foarte încurcat şi neliniştit.

— În implant se află o femeie în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Pare să fi fost scoasă din funcţiune – a fost stocată – pentru un timp, poate douăzeci de ani; nu are în memorie niciunul dintre evenimentele contemporane. În mod sigur, nu a fost încărcată recent. Codurile ei…

— Imposibil, spuse Karen. Unde este soţul meu?

— Nu ştiu. Cunoaşteţi pe cineva numit Andia?

— Ce?

— Andia. Listele de identificare ale acestei femei arată numele acesta.

— A fost fiica noastră, zise Karen, în timp ce sângele i se scurgea din obraji. – Se aşeză pe jumătate şi se rezemă cu o mână de spătarul scaunului. – Ce s-a întâmplat cu soţul meu?

— N-am făcut altceva decât o cercetare preliminară. Singura personalitate din implant susţine că numele ei este Andia. N-am idee ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră.

Karen se aşeză şi dădu din cap.

— Cum? E moartă, dispărută, de douăzeci de ani…

Tehnicianul ridică din umeri, neajutorat.

— Garry… ei l-au obligat să poarte implantul.

Se încordă în scaun. Aceasta nu era realitate; era dincolo de ceea ce îi apăruse vreodată în vis, speranţă sau coşmar; cu preţul soţului ei, să-şi recâştige fiica, printr-un miracol oarecare sau printr-un truc.

— I-a bătut cu propriile lor arme.

„Dar nu putea să o facă de unul singur.” Privi către tehnician, hotărâtă să nu cedeze. Îşi simţi braţele şi picioarele ca şi cum prin ele ar fi trecut un curent electric slab. Trebuia să se ridice şi să se mişte, altfel avea să leşine. Se ridică încet, cu grijă, lăsându-şi sângele să ajungă înapoi, acolo unde era nevoie de el, dorindu-şi să fie calmă şi să nu se îmbolnăvească. Ceva trebuia spus; trebuia să reacţioneze în chip raţional.

— Pot să-i vorbesc?

— Îmi pare rău. Nu se va putea până când nu vom fi în stare să-i dezvoltăm depozitul. Până atunci, nu va fi lucidă. Fiica dumneavoastră e cetăţean terestru?

Karen îl urmă pe tehnician în birourile spitalului şi-i răspunse la întrebări. După câteva cercetări, fură recuperate vechile înregistrări legale inactive. Le-au comparat cu hărţile de personalitate luate în timpul instalării primului implant al Andiei.

Se potriveau perfect.

— Singurul lucru la care mă pot gândi este „miracol”, spuse tehnicianul. – Evident, nu credea povestea ei; nu el

îndepărtase implantul. – Trebuie să pun la punct o investigaţie legală.

Ea încuviinţă, paralizată din creştet până în tălpi, în ciuda hotărârii de a rămâne calmă. Se simţi aruncată în derivă, izolată între oroare şi regret, între minune şi speranţă. „L-am pierdut pe Garry şi am regăsit-o pe fiica noastră.” Totul se putea explica doar într-un singur fel.

Nu fusese educată să creadă în forţe superioare umanităţii. Fusese crescută departe de religie. Totuşi, acum nu se putea gândi decât la Mirski şi la ceea ce putea el să reprezinte.

„Dacă e la tine, ai grijă de el”, gândi ea, trimiţându-şi mesajul către rhus şi forţele care stăteau în spatele avatarului. „Şi-ţi mulţumesc pentru fiica mea.”

Aşteptă singură într-o cameră, timp de o oră, în vreme ce doctorii şi tehnicienii încercau să se descurce prin labirintul procedurilor şi legilor. Timp de câteva minute, dormi fără vise. Când tehnicianul se întoarse şi o trezi, se simţea mai în putere; paralizia o părăsise.

— Vom fixa un termen pentru reîncarnare – este înregistrată, spuse tehnicianul. Deşi asta s-ar putea să ia timp. În următoarele câteva săptămâni sau chiar luni, vom fi extrem de ocupaţi. Ni s-a spus să pregătim clinica pentru cazuri de urgenţă. Toate navele, toate vehiculele vor fi rechiziţionate în viitorul apropiat. Cred că pot aranja să plecaţi acasă cu o navetă medicală, într-o oră!

Dădu din mână, respingându-i oferta. Nu avea nimic de făcut acasă.

— Mai curând, aş rămâne aici. Dacă vă pot fi de vreun ajutor.

— Cred că puteţi, zise tehnicianul. Ne-am uitat prin înregistrările dumneavoastră; ne pare rău, dar aici e un element de incertitudine… Nici imul dintre noi nu-şi poate închipui ce s-a întâmplat. – Dădu din cap. – Fiica dumneavoastră *s-a pierdut* în mare. N-aveaţi cum să-i găsiţi implantul ei şi nu pe al soţului dumneavoastră.

Karen schiţă un zâmbet trist, îngrozit şi încuviinţă.

— Vă simţiţi mai bine?

Se gândi o clipă.

— Da. Aş vrea să vorbesc cu fiica mea cât mai curând.

— Desigur, spuse tehnicianul. Vă sfătuiesc să dormiţi în infirmerie, pentru câteva ore. Vă vom chema.

— Mulţumesc, zise ea. Se uită în jur, prin cameră, şi se pregăti să se întindă pe o masă de consultaţii.

Andia.

ŞAIZECI ŞI UNU

Thistledown City

Korzenowski se plimba prin parcul care îi purta numele, ca o relicvă ce venise să-şi vadă propriu-i monument: un strălucit anacronism.

Venise acolo să-l întâlnească pe Olmy pentru discuţia promisă şi ajunsese cu o oră mai devreme pentru a-şi admira vechea operă, pe care o mai văzuse doar o singură dată de la reîncarnare. Deocamdată, pentru el erau puţine lucruri de făcut în cavitatea a şasea şi în conductă; când forţele de apărare îşi vor fi terminat treaba şi evacuarea din Thistledown se va fi terminat, el era gata să deschidă altă legătură-test cu Calea, mai discretă, de data aceasta.

Korzenowski Park se întindea pe o sută de acri în Thistledown City. Verde şi liniştit, acoperit de câmpuri de iarbă cosită, din loc în loc cu flori de grădină, cu păduri de stejari, ulmi sau alţi stejari mai exotici, era unul dintre puţinele parcuri care se menţinuseră în perfectă stare de-a lungul secolelor Exilului.

Korzenowski, înainte de propria-i asasinare – înainte de terminarea Căii – proiectase locul acesta pe principii practice şi totuşi utopice, folosind plante şi animale, insecte şi microorganisme, ca nişte piese armonioase într-o perfecţiune izolată. Îşi impuse o singură constrângere: ca toate fiinţele vii din parc să fie naturale şi nealterate. Artificiul ecologic era doar separarea câtorva specii, precum şi limitarea ecologiei parcului la câteva combinaţii complementare şi bine alese.

Rezultatul a fost pacea.

Te puteai plimba prin parc în orice lună a anului – vremea imita anotimpurile Pământului, din punctul de vedere al Angliei sfârşitului de secol optsprezece – şi să nu vezi nimic altceva decât plante vii. Grădinari roboţi îngrijeau parcul cu regularitate, curăţindu-l de frunze, crengi, iarbă moartă şi plantând altele în loc. Insectele şi microorganismele mai mult ajutau plantele decât profitau de ele.

Aici era vorba de horticultura pe scară largă, practicată mai curând în spaţii Hilbert decât Euclid: forma grădinii nu urmărea ideea unei geometrii, ci a unei biologii perfecte, un fel de paradis în viaţă, Edenul aşa cum l-ar fi imaginat un grădinar englez. În mod sigur, aşa îl vedea Konrad Korzenowski.

El făcuse asta. Cu greu putea să-şi dea seama cine sau ce era acum; era el *Inginerul*, istorie vie, legendă grăitoare, cel căruia i se acorda respect oficial şi suspiciune neoficială, atât din partea neo-geshelilor cât şi din a naderiţilor? Era el Konrad Korzenowski, fiinţa umană adusă pe lume în chip natural, fiul strălucit al unor părinţi naderiţi ortodocşi, matematician şi designer? Era el depozitarul spiritului nefericit al Patriciei Luisa Vasquez?

Toate acestea nu aveau prea mare importanţă; era un fir de praf dus de vânt, iar ceea ce fusese sau făcuse în trecut părea foarte îndepărtat. Fără nicio importanţă.

Curând, Hexamonul va încerca să pătrundă din nou în Cale. Era foarte posibil ca actualii pretendenţi la supremaţia asupra Căii să-i forţeze pe oameni să distrugă asteroidul; dacă asta avea să se întâmple, era foarte posibil ca el, Korzenowski, să fie anihilat în furtunile de foc.

Puteri, forţe, dominări.

Cu greu îşi putea aminti de vremea când muncise aici, la parc. Acele amintiri fuseseră slab reprezentate în parţiali adunaţi şi clasificaţi după asasinarea lui.

Fusese asasinat de către naderiţi ortodocşi.

Fusese renegat de către propriii lui părinţi, pentru că

forţase începerea Exilului.

Răufăcător.

Cuvântul acesta le cuprindea pe toate.

Pătrunse într-un labirint circular din gard viu, aflat în centrul geometric al parcului. Gardurile exterioare, înalte până la talie, rătăceau în mozaicuri neregulate; câteva unghiuri erau, de fapt, proiecţii ale unor figuri tridimensionale, lucru care făcea labirintul exterior deosebit de dificil. Oamenii cu implanturi aveau puţine dificultăţi în dezlegarea labirintului, pentru că îl puteau vizualiza şi manipula în capetele lor; fără implanturi era o adevărată enigmă.

Îşi aminti că îl construise cu speranţa că oamenii cu implanturi vor încerca să se descurce ca şi cei obişnuiţi. Dar mulţi se foloseau de implanturi. Asta îl învăţase ceva despre natura umană, că provocarea şi dificultatea contează mai puţin decât realizarea şi câştigul, pentru cei mai mulţi dintre oameni, fie ei şi de pe Hexamon.

Korzenowski privi către centrul labirintului şi zări un om care stătea acolo, la o sută de metri distanţă. Omul începu să caute drumul către exterior. Korzenowski, ca şi cum ar fi acceptat o întrecere, pomi spre interior. Sportul era distractiv, odihnitor; nu se uita direct către acel om, preferând să-şi amintească propriul desen al labirintului şi să ghicească amănuntele pe care le uitase ori le pierduse.

Încă se aflau la câţiva metri imul de celălalt, pe cercuri concentrice ale labirintului central, în porţiunea cea mai uşoară, când Korzenowski îşi ridică ochii şi îl privi pe celălalt în faţă. Pentru o clipă, i se păru că nu trecuse niciun moment din timpul scurs de la Separare, patruzeci de ani duşi, primele ore ale reîncarnării, proaspete în memoria lui…

Omul era Ry Oyu, şeful deschizătorilor-de-porţi de pe Hexamonul Infinit. Prezenţa lui acolo era la fel de imposibilă ca şi a lui Mirski: amândoi dispăruseră în josul Căii, odată cu districtele geshel.

— Bună, îl salută deschizătorul-de-porţi, ridicând o mână. Arătă un punct din spatele lui Korzenowski, atrăgându-i atenţia că nu erau singuri. Inginerul se întoarse fără niciun chef cu spatele la Ry Oyu şi-l văzu pe Olmy la periferia labirintului.

Deodată, Korzenowski începu să râdă.

— E o conspiraţie? îl întrebă pe Ry Oyu. Eşti în aceeaşi organizaţie cu Olmy?

— Nu-i nicio conspiraţie. El nu mă aşteaptă. Pare un moment oportun să vorbesc cu amândoi. Ne întâlnim afară cu Ser Olmy, nu-i aşa? întrebă omul. E un labirint minunat, dar nu e un loc potrivit pentru o conversaţie confortabilă. Prea multe distracţii, dar şi prea multe probleme de rezolvat.

— Foarte bine, spuse Korzenowski, pe un ton prevăzător şi măsurat.

— Nu pari surprins, zise Ry Oyu.

— Acum, nimic nu mă mai surprinde. – Korzenowski îl aşteptă pe deschizătorul-de-porţi să vină cu el. În timp ce se mişcau prin labirint, spre ieşire, întrebă: – Eşti tot un avatar care face profeţii?

— Nu e vorba de nicio profeţie. Mă tem că mă aflu aici ca să fiu un fel de conducător, spuse Ry Oyu. Vrei să-mi pui întrebări, ca să te convingi că sunt real?

— Nu. – Korzenowski îşi scutură mâinile respingând sugestia. – Eşti o fantomă. E foarte clar, chiar şi zeii sunt interesaţi de afacerile noastre. Râse din nou, de data asta ca un om obosit.

— Eşti convins că sunt ceea ce par a fi?

— Nu, nu asta, murmură Korzenowski. Dar voi accepta că eşti ceea ce a devenit Ry Oyu.

Fostul deschizător-de-porţi pictografie o aprobare a acelei judecăţi. Korzenowski observă că Oyu nu părea să aibă niciun pictograf. Pictogramele sale apăreau din nimic; acesta era un talent foarte interesant.

— Trebuie să vă fac o cerere foarte dificilă, atât ţie cât şi

lui Olmy.

— Presupun că e mai mult un ordin, spuse Korzenowski.

— Mi-ar plăcea să am şansa de a vă convinge pe amândoi de o necesitate oarecare.

— Am fost de acord cu Mirski, zise Korzenowski, simţindu-se vag vinovat. „Cel puţin o parte din mine a fost de acord.” I-am sprijinit eforturile.

Ry Oyu zâmbi, în cunoştinţă de cauză.

— Ai lucrat din greu ca să redeschizi Calea.

Korzenowski ridică din nou o mână, ca şi cum ar fi vrut să-l alunge pe Ry Oyu.

— Îmi fac datoria faţă de Hexamon.

— Nu ai şi alte motive?

Korzenowski nu răspunse. *El* nu avea alte motive; nu putea să răspundă pentru acea parte din personalitatea lui pe care nu şi-o explica.

— Cauţi duplicatul Misterului unei femei foarte deosebite. Eu însumi m-am ocupat de transferul lui. Acum lucrezi pentru ea, nu-i aşa?

— Dacă o iei în felul ăsta…

— Chiar aşa.

— Da, presupun că lucrez în numele ei. Dar ceea ce doreşte ea nu e împotriva îndatoririlor mele.

— Un *mister* nu e o personalitate completă. Când ceva nu merge bine în timpul unui transfer – dacă sunt copiate şi motivaţiile şi obsesiile de bază – atunci mentalitatea rezultată este im individ responsabil, integrat.

Korzenowski simţi o disperare groaznică, adâncă.

— Sunt posedat, admise el. Am fost împins, am fost constrâns. Nu reuşi să termine.

— Nu fi supărat. Totul poate să meargă spre bine.

Korzenowski îşi dori să se retragă, să se gândească dacă putea să demisioneze de la îndatoririle lui, să numească în loc pe cineva responsabil de faptele proprii.

— Poţi să-i foloseşti strălucirea care ţi s-a transmis de la ea, sugeră Ry Oyu când ieşiră din labirint. Deschizătorul-de-

porţi pictografie salutări către Olmy care îi accepta prezenţa fără comentarii.

— Nimeni nu este surprins să mă vadă, observă crispat deschizătorul.

— E sezonul miracolelor, spuse Olmy, cu o voce ciudată.

Calm pe dinafară, tulburat pe dinăuntru, Korzenowski se miră că asta îl chinuia *pe el* acum.

— V-aţi făcut vreo mărturisire unul altuia? întrebă Ry Oyu.

— Nu ne-am mărturisit nimic, spuse Olmy. Dar presupun că nu avem secrete faţă de Mintea Finală.

— N-aş merge chiar atât de departe, dar e evident faptul că a venit timpul unei discuţii mai lungi.

Korzenowski gândi că Olmy părea cel puţin tot atât de posedat ca şi el.

— Acesta e un loc la fel de sigur ca oricare, sugeră el. Nu sunt monitoare, nu sunt roboţi. Putem pictografia în fascicule restrânse.

— Vorbirea va fi dificilă, spuse Ry Oyu. E timpul să punem capăt nonsensului… Intervenţia lui Ser Mirski nu a fost destul de fermă, bănuiesc eu… sau a fost prea ocolită. Am o propunere pentru amândoi, ceva care s-ar putea să vă rezolve toate dificultăţile, deşi nu le va rezolva pe cele ale Hexamonului. Pământul şi Hexamonul vor învăţa să trăiască împreună. Vreţi să mă ascultaţi?

— Ascult ordinul, spuse Olmy, cu tonul şi mai încordat. Eşti din partea comenzii descendente.

— *Asta* ce înseamnă? întrebă Inginerul.

Se aşezară într-un cerc format din bănci de piatră înconjurate de tufe de trandafiri.

— Nu eşti singurul posedat, spuse Ry Oyu. E timpul să asculţi explicaţia lui Ser Olmy, apoi propunerea mea.

ŞAIZECI ŞI DOI

Thistledown

Nu se mai întâmplase nimic asemănător de pe vremea Separării. Cele patru milioane de locuitori de pe Thistledown erau mutaţi din cele cinci cavităţi populate, cu ajutorul tuturor vehiculelor care se găseau în zona Pământ-Lună. Evacuarea mergea încet, chiar dacă se foloseau zece mii de nave de toate mărimile; apăruse o rezistenţă considerabilă. Izbucniseră şi conflicte între diverse facţiuni, formate din cei care îşi făcuseră case noi pe Thistledown.

În ultimele patru decenii, Thistledown devenise bastionul şi centrul nervos al Hexamonului, preluând diverse funcţii de la districtele orbitale, care erau considerate mai vulnerabile. Transformarea acestor funcţii fusese foarte dificilă, uşurată puţin doar de capacitatea Hexamonului de a muta munţi de date în spaţii foarte mici.

Olmy stătea la intrarea în prima cavitate, învăluit într-un câmp protector, şi urmărea navele care treceau în şiruri ordonate. Patru nave fuseseră scoase din serviciu când apăruseră discontinuităţi în curentul ce pornea de pe Thistledown; fuseseră îndrumate către docurile rotative, pentru a fi reparate. Patru din zece mii... în unele locuri, tehnologia de pe Hexamon era încă teribil de eficientă.

Stăpânul lui Olmy privea toate aceste acţiuni fără să comenteze, lăsând omul să urmeze, deocamdată, o rutină prestabilită pentru lucrul la efortul de evacuare şi pregătindu-se în secret pentru furtul unei nave.

El îşi făcuse mărturisirea; expresia feţei lui Korzenowski

fusese una teribil de dureroasă. Dar deosebirile între eşec şi înfrângere, scoase la iveală de confruntarea cu o autoritate mai înaltă decât oricare dintre ei, erau acum foarte mici, într-adevăr…

Olmy scăpase de o parte din poverile sale. Acum însă îşi luase una şi mai mare; înţelese că ar fi făcut aceleaşi lucruri, chiar dacă nu ar fi fost stăpânit de jart. La fel, s-ar fi opus voinţei liderilor din Hexamon şi votului din *mens publica.*

S-ar fi putut crede că era un trădător autentic şi nu doar un soldat bătrân şi nebun.

Korzenowski îşi făcuse pregătirile doar cu nouă ore înainte de montarea legăturii următoare; de data aceasta îşi părăsise roba roşie de ceremonie şi purta haine negre, de lucru, mai potrivite pentru aventură – sau coşmarul – în care aveau să intre cu toţii, în curând. Deşi era cufundat în rapoartele roboţilor şi parţialilor – toate spuneau că maşinăriile şi proiectoarele funcţionau adecvat – mintea lui naturală îşi permise puţină hoinăreală.

Îşi amintea clar de primii săi ani, după prima deschidere, când instabilităţi neaşteptate ameninţaseră de patru ori să distrugă totul. Fuseseră timpuri foarte grele, când Hexamonul se confruntase nu numai cu teribila sa creaţie, dar şi cu ameninţarea jarţilor.

Mai întâi, fusese o rezervă reciprocă. Nici jarţii, nici umanii nu ştiuseră cum să procedeze unii cu alţii. Încercările de comunicare cu jarţii fuseseră respinse. Primele atacuri din partea jarţilor, mai mult menite să provoace stricăciuni, veniseră după prima criză. Cavitatea a şaptea suferise avarii minore. În acele vremuri de început, Korzenowski se îngrijorase că proasta funcţionare a unui nod proiector îngropat ar fi putut să provoace găuri dezastruoase în Cale…

Grijile lui fuseseră nefondate. Dar, în alte împrejurări, asemenea găuri sau avarii puteau fi chiar soluţia de care

avea nevoie într-un timp foarte scurt – poate în următoarele douăzeci şi patru de ore – ca să înceapă desfacerea Căii. Avaria, dacă era formată în mod adecvat, se putea accelera pe „lungimea” Căii, în superspaţiu, obligând-o să se înfăşoare, să se înnoade, să formeze fistule, ba chiar să se dezintegreze.

„Înfăşurarea” şi „înnodarea” nu însemnau acelaşi lucru dacă erau aplicate asemenea dimensiuni mari. Korzenowski era cel care descoperise ce ar fi putut însemna pentru Cale acea pulsaţie de distrugere.

Deşi Calea intersecta un număr infinit de puncte în spaţiu şi timp

— Şi alte infinităţi de puncte în alte universuri – nicio intersecţie nu era *eviternă*, nu avea durată infinită.

Fiecare poartă deschisă urma să aibă o existenţă finită, nu mai mare decât durata totală a existenţei Căii; niciuna dintre porţi nu putea să dureze mai mult decât însăşi Calea. Numărul total de porţi care se puteau deschide în Cale era uriaş, dar nu infinit: Calea nu putea permite accesul către toate posibilele puncte de intersecţie.

Ar fi putut dura ani, poate chiar secole, până când valul de distrugere răspândit în interiorul Căii şi-ar fi terminat opera. O mare parte din lungimea Căii urma să fie pliată întocmai ca un acordeon la trecerea neregularităţilor, iar un mare număr de fistule formate spontan – interacţiuni între diferite segmente – ar fi închis lungi secţiuni, al căror efect ar fi fost apariţia unor bucle închise. Fistulele s-ar fi dedublat şi ar fi putut face conexiuni chiar între ele, tăind buclele şi lăsându-le să plutească liber.

Când valul şi-ar fi terminat călătoria de-a lungul Căii, ar mai fi rămas doar o coadă mică, legată de „balonul” universului avortat despre care povestise Mirski.

Toate lucrurile acestea fuseseră reflectate în aspectul segmentelor îndepărtate ale Căii, aşa cum fuseseră văzute de Ry Oyu înainte de Separare, reflectate într-un mod dificil de înţeles chiar şi pentru Korzenowski. Dacă Ry Oyu – sau

Patricia – ar fi bănuit, măcar, existenţa unor asemenea lucruri neverosimile, le-ar fi văzut imediat şi efectele.

Korzenowski termină recepţionarea raporturilor şi se trase în apartamentul său sferic, reparat după ultimul accident. Închise ochii şi se pierdu în contemplare, în timp ce o melancolie adâncă puse stăpânire pe el, ceea ce nu era cu totul neplăcut.

Nu avea pe nimeni, sau îi avea pe toţi, care să rămână după el. Niciun urmaş, numai însuşi Hexamonul. Pentru că murise deja o dată, în mod sigur, nu s-ar fi temut de extincţie. Se temea, în schimb, să-şi depăşească limitele.

Deja pătrunsese pe tărâmul unor fiinţe superioare umanităţii, atunci când crease Calea. Îl enerva nu atât voinţa lor, cât, poate, semnele superiorităţii. Era posibil ca orice emoţie, orice descriere a unei predicţii – chiar şi proiecţiile lui Mirski – să fie simplificări făcute pentru minţi limitate.

În acel moment, Korzenowski îşi trăda, deja, datoria faţă de Hexamon, şi anume de a face îmbunătăţiri pentru acele depăşiri ale limitelor, îşi va găsi, oare, Hexamonul destulă flexibilitate şi ingenuitate ca să se descurce pentru totdeauna fără Cale?

Vor încerca să facă alta? Ce i-ar fi putut opri, dacă ar face-o?

În toate explorările făcute prin claviculă, în toate explorările tuturor deschizătorilor-de-porţi din istoria Căii, nimeni nu găsise vreo construcţie care să-i semene… în acest univers. Mirski sugerase că ar exista şi alte construcţii artificiale, similare Căii, în alte universuri, însă în acest univers nu mai putea fi făcută nicio Cale nouă.

Korzenowski era conştient de capacităţile sale, nu se îndoia că şi alţii l-ar fi putut ajunge. Eşuase în căutarea unei metode de deschidere a porţilor, fără vreo construcţie intermediară de felul Căii; poate că alţii reuşiseră şi asta explica eşecul lui.

O altă explicaţie pentru unicitatea Căii era interferenţa,

amestecul forţelor pentru care Mirski şi Ry Oyu erau numai cei mai mărunţi reprezentanţi. Dar de ce să permită forţele acelea chiar şi o *singură* Cale, dacă efectele ei erau atât de blocante?

Dacă vor urma planul lui Ry Oyu şi vor reuşi – păreau să fie nişte riscuri enorme – poate că, într-un timp oarecare, Mintea Finală, ceea ce jartul dinăuntrul lui Olmy numea comanda descendentă, ar putea să le explice totul, tuturor, în mod direct.

Înăuntrul lui, Misterul Patriciei Vasquez era liniştit. Planul lui Ry Oyu nu-i uitase necesităţile.

ŞAIZECI ŞI TREI

Pământ

Înainte de a-şi primi numirea pentru slujba ei din Christchurch, Karen se asigură că mentalitatea fiicei ei primea cele mai bune îngrijiri. Echipamentul necesar pentru a extinde în întregime mentalitatea Andiei nu se găsea în Noua Zeelandă, aşa i se spusese; din pricina evacuării şi confuziei de pe întregul Pământ, echipamentul nu avea să fie disponibil timp de săptămâni întregi. Reîncarnarea Andiei era astfel amânată; nu putea nici să vorbească cu ea. Deocamdată, Karen putea doar să muncească şi să aibă răbdare.

Într-un fel, confuzia îi era de ajutor; nimeni nu se putea gândi la acuzaţii împotriva ei, nici măcar Ras Mishiney, care primise vestea morţii lui Lanier cu o mânie abia stăpânită. Tuturor acestora se părea că le este mai uşor să o ignore, să o lase să se amestece în efortul de evacuare. Ba chiar s-ar fi putut acumula şi oarecare capital de pe urma devotamentului ei, având în vedere condiţiile tragice în care se afla.

Când districtele orbitale s-au umplut până la capacitatea maximă, s-au amplasat tabere pe Pământ, lângă centrele urbane cele mai sofisticate din punct de vedere tehnologic. Centrele ideale pentru mutare puteau asigura facilităţi pentru memoriile oraşelor, precum şi tehnologia avansată de care aveau nevoie zilnic cetăţenii de pe Hexamon; Karen se gândea că aceştia erau ca florile în seră sau ca insectele specializate într-un stup… Semănau foarte mult cu celelalte

fiinţe umane; erau doar ceva mai avansaţi.

Ea fusese repartizată la taberele care se construiau în jurul oraşului Melbourne, ca om de legătură între administratorii Vechilor Locuitori şi oficialii districtelor orbitale care se ocupau de evacuare. Trecea o zi, venea alta, se scurgea câte o săptămână, iar greutăţile i se păreau mai mici, înţelegea mai bine şi căpăta certitudinea că resentimentele Vechilor Locuitori nu aveau să împiedice progresul. Noaptea adormea obosită, într-un mic habitat de formă sferică, şi-i visa pe Garry şi Andia copil… şi pe Pavel Mirski.

Când nu dormea, în acele scurte perioade de odihnă, plângea sau zăcea nemişcată ca o stană de piatră, pe un pat de urgenţă, cu faţa ascunsă, încercând să-şi ghicească propriile-i reacţii. În ciuda separării lor emoţionale şi sexuale, nu încetase niciodată să se bizuie pe prezenţa lui Garry sau, cel puţin, pe faptul că îl putea găsi oricând.

Era recunoscătoare haosului şi muncii. Bănuia că durerea ei era prea puternică şi profundă ca să o poată privi în faţă, mult mai puternică decât ceea ce ar fi simţit dacă ea şi Lanier ar fi fost apropiaţi în tot acest timp. Nu putea să scape de gândul că, dacă ar fi avut la îndemână câteva luni, ei ar fi putut deveni la fel de apropiaţi ca şi înainte.

Lumea se schimba din nou. De fapt, lui Karen îi plăcea provocarea schimbării, dar câte n-ar fi putut face cu Garry alături! Câte probleme n-ar fi putut rezolva şi în ce stil!

Rănile durerii începeau deja să se vindece prin glorificarea timpurilor de altădată şi prin estomparea lucrurilor neplăcute. Rezistase, la început, acestor mici minciuni, apoi se lăsase furată de ele, măcar pentru ca să-i vindece durerea.

Taberele se apropiau de ultimele aranjamente, debarcându-i pe evacuaţi.

Chiar în după-amiaza ultimei zile din săptămână, Karen urcă pe un versant al micului deal acoperit cu pietre şi gunoaie, purtând cu ea un sandviş împachetat şi o sticlă cu

bere. Privi în jur, la ceea ce fusese odată un parc foarte întins. Sute de maşini de pe Hexamon – nu mai mari decât camioanele – planificaseră, proiectaseră şi scoaseră la iveală adăposturi de urgenţă, construind în câteva zile un ansamblu pe deplin funcţional, cu tot felul de dispozitive.

Spre est, grămezi de materii prime aşteptau atenţia prelucrătorilor intermediari, care separau ceea ce le trebuiau maşinilor constructoare. Minerale purificate, celuloză şi materii nutritive – pentru componentele cvasiorganice ale maşinilor – erau adunate în dealuri formate din cuburi cu latura de un metru.

Aşezarea de pe câmpia de la poalele dealului era pe jumătate gata şi semăna, deja, cu oraşele de pe Thistledown. Pentru moment, toate structurile – strat după strat de domuri şi prisme etajate, largi extinderi ale centurii de ferme, mari centre comunitare arătând ca nişte ceşti inversate – erau translucide şi albe, dar peste ele urmau să fie puse în curând vopsele organice şi modificatori texturali, care urmau să coloreze şi să sculpteze; apoi urmau să fie adăugate interioarelor. Dintre acestea, foarte puţine aveau să fie echipate cu proiectoare de decor. Evacuaţii de pe Hexamon trebuiau să se obişnuiască să stea şi în medii mai austere.

„Fără îndoială, se vor simţi frustraţi”, gândi Karen. Dar comunitatea aceea urma să fie mai avansată cu câteva secole decât oricare alt oraş de pe Pământ.

Forţaţi să trăiască pe Pământ, poate că oamenii de pe Hexamon se vor gândi să ducă la bun sfârşit paşii necesari, dar amânaţi atâta vreme, pe drumul Refacerii. Hexamonul Terestru şi Hexamonul Orbital vor fi, în cele din urmă, obligate să se înţeleagă cu trecutul şi cu viitorul.

Desigur, dacă nu se va întâmpla nimic pe Thistledown… în acest caz, evacuaţii se vor întoarce acasă, iar lucrurile vor continua ca şi până atunci.

Dar asta nu părea deloc probabil. Oricare ar fi fost explicaţiile venite din afară, Karen vedea mâna lui Mirski în

spatele evacuării.

Din nou, îl rugă fierbinte pe rhus să aibă grijă de soţul ei. Devenise un ritual zilnic. Descoperise un surprinzător confort în el.

Dacă lucrau încă forţe de dincolo de înţelegerea ei, era posibil ca Garry să nu fi trecut, pur şi simplu, în nefiinţă. Chiar dacă ea nu avea să-l mai vadă, sau să-i mai vorbească niciodată… poate că el exista undeva.

Vântul care sufla peste tabără şi înspre deal aduse o mireasmă de verdeaţă proaspătă, mireasma unui oraş care creştea, care se trezea la viaţă. Karen privi în sus, către cer şi, cu cruzime, fără să gândească prea mult, dori distrugerea asteroidului.

Nu şi-a dat seama de ce, decât târziu, în aceeaşi seară, când s-a trezit dintr-un somn agitat, iar dimineaţa, când se pregătea pentru întâlnirile dintre întemeietorii oraşului Melbourne şi noii deputaţi aleşi de către oraşul-tabără, aproape că uitase.

Dorinţa rămăsese.

Trebuie să ştii unde te afli. Nu poţi trăi în acelaşi timp în două lumi.

ŞAIZECI ŞI PATRU

Calea

În unele momente ciudate, fie că era vorba de timp sau erau doar iluzii – când Rhita nu era examinată, testată, chestionată – când putea să gândească şi să fie sigură că erau doar gândurile ei, neinfluenţate de jarţi, atunci încerca să înţeleagă ce-i spusese bunica ei. Rhita trecuse printr-un zid prin care însăşi Patrikia nu pătrunsese, era acum evident; era un zid al ignoranţei în ceea ce îi privea pe jarţi. „Acum ce-mi fac?” Păreau să-i păstreze gândurile şi personalitatea într-o celulă separată. Rhita nu-şi simţea corpul real sau, cel puţin, nu credea că trupul mai era încă legat de ea. Câteva iluzii care îi fuseseră prezentate păruseră foarte convingătoare, dar ea învăţase să nu aibă încredere în nicio realitate aparentă.

„Unde sunt?” Acum, era din nou în Cale; îi fusese transmisă impresia că, prin orice ar fi trecut Gaia, scopul nu era încă atins. Prin deducţie, rezulta că ea nu avea să fie ţinută în Cale; pentru cei care făceau experimente cu ea, era mai convenabil să aibă corpul ei în apropiere.

Mintea îi putea fi oriunde.

„Typhón mă testează?” Nu ştia, probabil că nici nu avea importanţă. Jarţii păreau interschimbabili.

Testele prin care trecuse erau uneori edificatoare în măsura în care îşi amintea de ele şi în care putea să lucreze cu acele frânturi de memorie, în momentele agitate când o lăsau cu ea însăşi.

Fusese plasată în diferite situaţii sociale, cu fantome ale

unor oameni pe care îi cunoscuse. La început, printre acele fantome nu se aflau figurile celor pe care îi întâlnise în Alexandreia. Juca scenele cu speranţa că sunt oarecum reale; o parte din ea le juca onest, crezând în ele – le oferea ceea ce credea ea că sunt prestaţii cinstite. Dar o parte din ea, deşi suspendată, era totdeauna sceptică.

De multe ori, a întâlnit-o pe Patrikia. Multe scene erau reconstituiri. În felul acesta, la rampă era adusă propria-i memorie, iar Rhitei i se dădea şansa să revadă, şansă pe care o aveau şi jarţii.

Toate acestea s-au schimbat după un timp incomensurabil. Viaţa ei îşi câştigă, deodată, rădăcini adânci; Rhita deveni studentă în Alexandreia. Mirajul nu era întrerupt de cei care o ţineau în captivitate.

Locuia în căminul fetelor, îşi făcea drum printre ostracizările sociale şi politice şi urma cursuri de matematică şi inginerie. Spera să poată începe curând studii de fizică teoretică.

Demetrios îi deveni didaskalos. Părticica din ea care era încă suspendată în scepticism, se întreba dacă acesta era psihicul adevărat al lui Demetrios; părea să existe acolo ceva mai convingător despre el.

Toate împrejurimile în care se mişca erau destul de reale ca să înceapă să se relaxeze. Eul ei sceptic şi suspendat deveni din ce în ce mai palid, până când Rhita îşi consideră aceste amintiri drept nişte iluzii trecătoare. Ultima percepţie sceptică a Rhitei a fost: „Până la urmă, au pus mâna şi pe însoţitorul meu.”

Apoi, Alexandreia *deveni* reală, ca şi cum ceva ar fi deformat timpurile.

Nu-şi amintea nimic de călătoria prin stepe.

Rhita câştigă cele mai multe din bătăliile academice. Demetrios părea interesat de ea într-o măsură mai mare decât i-ar fi permis relaţia normală dintre didaskalos şi student. Aveau ceva în comun, ceva nedefinit.

Zilele trecură. Veni iama din Aigyptos, uscată ca de

obicei, dar mai rece; merseră să se plimbe cu barca pe lacul Mareotis. Demetrios îi mărturisi că o învăţase aproape tot ce ştia el, în afară de înţelepciunea politică:

— Pari să înţelegi mai greu astfel de lucruri, îi spuse el.

Rhita nu negă; vorbi despre convingerea ei, conform căreia onestitatea i se părea o politică mai bună chiar decât dorinţa de a potrivi tot timpul lucrurile.

— Nu, în Alexandreia nu e valabil aşa ceva, zise el. Nici măcar pentru nepoata Patrikiei. Mai ales pentru ea nu.

Ibişi albi păşeau maiestuoşi prin vadurile înguste de lângă zidurile de apărare din gresie şi granit, care menţinuseră vreme de o mie de ani graniţele vechi ale ţinutului Mareotis. Rhita stătea în barcă, încercând cu disperare să-şi amintească un lucru, dar efortul îi dădea dureri de cap. Poate era din cauza atenţiilor stăruitoare ale lui didaskalos. Acele atenţii nu erau de respins, dar fusese ceva mult mai urgent… întâlnirea cu regina? Când trebuia să facă asta?

— Încă mai aştept întâlnirea mea cu Kleopatra, spuse Rhita.

Demetrios zâmbi.

— Aranjamentul tatălui tău?

— Aşa cred, spuse ea, simţind că o doare capul şi mai tare.

— Vrea să scape de bibliophylax.

— Nu cred că ăsta e motivul… Oricine vrea să o întâlnească pe regină are nevoie de mult timp.

— Motivele sunt lesne de înţeles; e foarte ocupată.

Rhita îşi apăsă obrajii cu palmele. Îi simţea ca… îi simţea de parcă nu ar fi fost făcuţi din *nimic* solid.

— Vreau să mă întorc la mal, spuse ea încet. Mă simt rău.

Poate acela a fost momentul în care iluzia lungă şi continuă a început să se risipească, şi poate că din cauza celor care o ţineau captivă. Ceva dinlăuntrul psihicului ei nu mergea bine. Tot ce văzuse şi simţise izbucni printre gândurile ei ascunse, căutând eliberare.

Zilele păreau să treacă. Ea studia, încerca să doarmă liniştit noaptea, dar somnul era ciudat: un pustiu într-un alt pustiu. În visele acestea agitate, văzu o fetiţă care bătea la uşa Patrikiei, voind să intre. Cine era fetiţa care dorea să o vadă pe Patrikia, deşi aceasta era foarte ocupată şi nu putea să primească pe nimeni? Fetiţa plângea şi se subţia, murind de foame. Într-un vis al unei alte nopţi, fetiţa nu era decât o coajă, învelită într-un linţoliu de pânză, mirosind a ierburi, căzută în faţa uşii ca un morman de haine ţepene. În următoarea noapte, nu mai era acolo, dar bătăile în uşă continuau oricum, gol şi disperat.

Patrikia nu a primit-o niciodată.

Totuşi, Rhita obţinu, într-un târziu, o primire la regină. Ea mergea prin apartamentul privat, observându-l pe Oresias care stătea într-un colţ şi citea dintr-un sul foarte gros şi foarte lung, ca un savant din vechime; văzu pe perete un portret al lui Jamal Atta.

În cele din urmă, un kelt cu părul roşu o conduse în camera cea mai intimă a reginei, dormitorul, aflat în măruntaiele palatului, înconjurat de piatră mută, rece, întunecată. Camera mirosea a parfum şi a boală. Rhita privi atentă către kelt, care se uita la ea cu o figură solemnă, dar cu ochii plini de groază. Rhita spuse:

— Şi numele tău ar trebui să-l cunosc.

— Intraţi, îi spuse keltul. Numele meu nu contează. Intraţi la regină.

Regina era bolnavă. Rhita o zări pe patul ei lung, acoperit de blănuri, drapată în pieile unor animale exotice din Continentul de Sud; opaiţe de aur atârnau în jurul ei şi, lângă ele, câteva lămpi electrice slabe. Regina era foarte bătrână şi slabă, avea părul alb şi purta o robă neagră. Obiecte în casete de lemn erau împrăştiate în jurul patului. Rhita se opri lângă colţul din dreapta al patului, în vreme ce ochii reginei o urmăreau.

— Nu eşti Kleopatra, spuse Rhita.

Regina nu vorbea deloc, ci doar o urmărea cu privirile.

— Trebuie să vorbesc cu Kleopatra.

Rhita se întoarse şi îl văzu pe Lugotorix – acela era numele lui – la intrarea în dormitor.

— Nu am ajuns unde trebuia, spuse ea.

— Niciunul dintre noi nu este unde trebuie, doamnă, îi răspunse keltul. Aduceţi-vă aminte. Eu încerc să fiu tare, să-mi amintesc, dar e greu. Aduceţi-vă aminte!

Rhita tremura, dar nu simţea o frică profundă.

Typhón ieşi dintre umbre nedeformat, acum la fel de convingător ca şi Lugotorix; faţa lui purta semnele experienţei, ochii îi erau înţelepţi şi cunoscători, mult mai umani.

— Acum îţi este permis să-ţi aminteşti, spuse însoţitorul.

ŞAIZECI ŞI CINCI

Thistledown City

Tapi Ram Olmy cobora pe coridorul complexului de apartamente vechi de secole, căutând însemnele apartamentului Triadei Familiale Olmy-Secor, aşa cum îl instruise tatăl său. Le găsi destul de uşor. Uşa era deschisă, dezvăluind un interior decorat cu stilul şi bunul gust al ocupanţilor de la început. Studiase deseori perioada aceea din viaţa tatălui său; Triada Familială petrecuse numai trei ani în acest apartament, după ce fusese forţată să părăsească Alexandreia, oraşul din a doua cavitate, în ultimele etape ale Exilului. Şi totuşi, tatăl său se întorsese totdeauna în locul acela, ca şi cum ar fi considerat că acolo e casa lui mai mult decât în oricare alt spaţiu de locuit pe care îl avusese.

Tapi, încă novice în lumea mult mai stabilă aflată dincolo de memoria oraşului şi de creşă, găsea curios un asemenea devotament, dar îl accepta; orice ar fi făcut tatăl său, pentru Tapi era bine şi potrivit.

Olmy stătea lângă singura fereastră mare a apartamentului, într-o cameră spaţioasă din dreapta intrării. Tapi intră fără să vorbească, aşteptând să fie observat.

Olmy se întoarse. Tapi, mai ales din cauza tinereţii sale, fii jenat de acea apariţie. Olmy părea să fi abandonat întinerirea sau poate că-şi neglijase suplimentele sale periodice. Era mai slab, tras la faţă. Ochii săi îl fixau pe Tapi fără să-l vadă.

— Sunt încântat că ai putut veni.

Ca să ajungă aici, Tapi făcuse toate intervenţiile posibile, într-o perioadă în care fiecare membru al forţelor de apărare era consemnat în permanenţă. Totuşi, nu avea de gând să-i spună asta tatălui său.

— Sunt bucuros că m-ai chemat.

Olmy se apropie de el, iar ochii lui priveau din nou ţintă, învăluindu-l pe Tapi într-o privire afectuoasă, ce pretindea să fie obiectivă.

— Foarte bine, zise Olmy, când observă acele mici detalii şi îmbunătăţiri care puteau fi remarcate numai de cineva care-şi dusese viaţa într-un corp autoproiectat. Într-adevăr, te-ai descurcat bine.

— Mulţumesc.

— Înţeleg că ai purtat mesajul meu către Garry Lanier… înainte să moară.

Tapi încuviinţă.

— Regret că nu-mi mai poate fi comandant.

— A fost un bărbat remarcabil. Faptul că a murit e mai grav decât ar trebui să fie, când e vorba de oameni care au slujit Hexamonul…

Tapi ascultă cu atenţie, cu capul aplecat într-o parte.

— Mi-ar plăcea să-i transmiţi mamei tale dragostea mea. N-o voi putea întâlni.

— Încă e izolată, spuse Tapi. Acum nici eu nu pot să vorbesc cu ea.

— Dar o vei vedea înaintea mea.

Buzele lui Tapi se strâmbară; era singurul gest de îngrijorare pe care ştia să-l facă.

— Nu vă voi mai vedea niciodată pe niciunul dintre voi. Deocamdată nu pot să spun mai mult de atât…

— Mi-ai mai spus o dată asta, tată, zise Tapi.

— De data asta, nu-i nicio îndoială, nu mai sunt alte şanse.

— Pavel Mirski s-a întors la noi, spuse Tapi, sperând să facă o comparaţie deplasată sub forma unei glume.

Olmy zâmbi într-un fel care îl înfioră.

— Probabil că nu voi avea nici şansa asta, zise Olmy.

— Pot să-ţi pun întrebări, tată?

— Aş prefera să nu-mi pui.

Tapi încuviinţă fără cuvinte.

— N-aş putea să-ţi răspund la nicio întrebare.

— Pot să te ajut în vreun fel?

Olmy zâmbi iarăşi, de data aceasta cu căldură.

— Da, spuse el. Ai fost numit din nou în forţele militare ale Căii, în cavitatea a şaptea.

— Da.

— Îmi poţi spune un lucru. Aici, cercetarea mea n-a dat deloc roade. Armele voastre atacă la fel, numai obiective jart sau non-umane?

— Nu sunt reglate pentru obiective umane. Nu trag asupra lor.

— În nicio împrejurare?

— Manual le putem regla să tragă în orice obiectiv. Dar, de fiecare dată, rămâne prea puţin timp ca să ne putem gândi la reglări manuale.

— Nu le faceţi, spuse Olmy.

— Ser?

— Chiar aşa. Nu trageţi manual asupra nici unui obiectiv uman. Nu vă voi compromite mai mult decât atât.

Tapi înghiţi în sec şi se uită în podea.

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, tată. Nu lucrezi după instrucţiuni din Hexamon. Asta e evident. – îşi ridică privirile şi înaintă ca să atingă braţul tatălui său. – Orice vei face, este pentru binele Hexamonului?

— Da, spuse Olmy. Pe termen lung, cred că este.

Tapi se îndepărtă.

— Atunci nu vreau să ştiu nimic mai mult. Voi face tot ce voi putea ca să… să fac sau să nu fac una sau alta. Orice ar fi. Dar dacă văd orice semn, chiar şi… Mânia şi confuzia lui erau evidente.

Olmy închise ochii şi îl prinse de mână pe fiul său.

— Dacă ai cea mai mică suspiciune că te-aş minţi sau că lucrez pentru a face rău Hexamonului, atunci trage manual.

Tapi era trist.

— Altceva, Ser?

— Fii binecuvântat, spuse Olmy.

— Voi afla vreodată?

— Dacă va exista vreo cale prin care să-ţi spun ce s-a întâmplat şi de ce, atunci aşa voi face.

— Vei muri, tată?

Olmy clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Ce vrei să-i spun mamei?

Olmy îi dădu un bloc de informaţii.

— Dă-i asta.

Tapi puse cubul în buzunar, înaintă spre tatăl său, ezită şi, în cele din urmă, îl îmbrăţişă strâns.

— Nu vreau să pleci, nu pentru totdeauna, spuse Tapi. N-aş putea să-ţi spun asta pentru ultima dată. Se trase înapoi, iar Olmy îi văzu lacrimi pe obraji.

— Doamne, zise el. Poţi plânge.

— Mi s-a părut un lucru bun…

Olmy atinse lacrimile fiului său cu un deget, se minună şi spuse:

— Sunt lacrimi. Totdeauna am regretat că pierd asta.

Ieşiră împreună din apartament, iar Olmy închise uşa. Ajunseră pe coridor. Nu-şi mai spuneau nimic; mergeau repede în direcţii opuse. *Fiul tău seamănă foarte mult cu tine,* comentă jartul.

— Prea mult, spuse Olmy.

ŞAIZECI ŞI ŞASE

Cavitatea a şaptea

De această dată, sala din capătul conductei era aproape pustie; erau acolo numai Olmy şi doi observatori din forţele militare, în formă corporeală. Dincolo de învelişul de tracţiune, scuturile erau montate, gata să intre în poziţie de luptă la primul semn că ar fi probleme, între capătul conductei şi legătura-test. Pe unele proiectoare fuseseră plasate aparate şi suprasarcină, ca să-i permită lui Korzenowski să destabilizeze legătura şi să întrerupă energia în toate conexiunile, o metodă mai eficientă şi mai rapidă de a tăia toate comunicaţiile între Cale şi Thistledown.

Chiar şi aşa, cu toate măsurile de siguranţă, Korzenowski era neliniştit. Ce aveau să facă jarţii în continuare? Ceva şi mai violent, care să depăşească toate măsurile de precauţie?

Situaţia semăna destul de bine cu un joc de şah în care ar fi avut drept adversar un maestru, miza jocului fiind viaţa celui care pierde.

Dacă trecuse mesajul de la jartul lui Olmy, ar fi putut urma o recepţie complet diferită. Acum însă nu punea bază pe nimic; fluxul de energie venise prin mica legătură aproape din clipa în care aceasta fusese deschisă şi nu se ştia dacă un mesaj ar fi putut trece sau dacă cineva sau ceva se află dincolo, gata să primească un asemenea mesaj.

Se strecură în faţa consolei şi îşi puse mâinile pe

claviculă. Se concentră şi se cufundă în transa superspaţiului, trecând din nou prin gloria, haosul şi măreţia căutării.

O găsi mult mai uşor ca înainte. În simularea senzorială a împrejurimilor, aşa cum era făcută de claviculă, se roti în jurul unui segment al Căii, deşi acolo nu exista „afară” faţă de universul în formă de conductă, după cum nu exista „afară” faţă de niciun alt univers.

Localiză repede o posibilă coordonată pentru o legătură asemănătoare unei porţi.

Clavicula şi cavitatea a şasea îşi făcură adaptările necesare.

Thistledown părea imaterial în jurul lui Korzenowski, mai subţire ca fumul, un vis al unei vieţi trecute.

O pată de lumină apăru dincolo de ecranul cavităţii, ca o nouă stea, nu foarte strălucitoare. Korzenowski dădu roboţilor instrucţiuni să treacă dincolo o sondă şi să investigheze spaţiul din jur.

Nu apăru nicio urmă de energie; legătura în formă de poartă era stabilă şi fără niciun obstacol. Roboţii îi oferiră un tablou vizual din interiorul Căii, doar la câţiva centimetri deasupra legăturii.

În acea zi, Calea era liberă, după cum era liberă la sute de kilometri nord şi sud. Semnalele radar cercetară rapid la sud şi se întoarseră spunându-i că poarta fusese deschisă la o distanţă de o mie de kilometri faţă de capătul cauterizat al Căii.

Calea era goală în direcţia aceea, apoi şi către nord, pe distanţe de cel puţin cinci sute de mii de kilometri.

Korzenowski transmise mesajul către jarţi încă o dată prin legătură, făcu o pauză de câteva secunde, apoi îi repetă continuu. Nu veni niciun răspuns.

Dar şi pustiul putea fi un răspuns suficient… după manierele jart, putea fi o invitaţie extrem de cordială.

— Avem un cap de pod, pictografie Korzenowski către observatorii forţelor de apărare. Calea este goală pe o

distanţă de cel puţin 5 ex 5.

Îndepărtă roboţii şi închise legătura în formă de poartă. Se convenise mai înainte că, într-o împrejurare asemănătoare, el trebuia să continue şi să încerce să stabilească o legătură completă pentru a conecta Calea cu cavitatea a şaptea.

Forţele de apărare mărşăluiau deja în direcţia aceea, gata să apere avantajul cucerit de Hexamon.

Korzenowski se odihni câteva minute, apoi începu redeschiderea Căii.

Pata de lumină apăru iarăşi; îşi extinse petalele în afară, umplu golul ce se afla dincolo de cavitatea a şaptea cu o grădină de flori complicate, elegante, liniile torturate ale unor lumi dintr-o ceaţă de universuri semireale. Florile păliră şi se îndepărtară.

Pe muchiile cavităţii a şaptea apăru culoarea bronzului. Calea umplu golul cu prezenţa ei completă, mai rapid decât ar fi putut să observe ochiul său neajutorat.

Inginerul îşi păstră locul în centrul sferei, legat de claviculă, aşteptând proba finală a succesului său: alungirea fluxului central din Cale, pentru a compensa noua condiţie a Căii, aceea de auxiliar al unei stări spaţiu-timp.

Ştia precis unde avea să-şi oprească fluxul înaintarea. Exact la nouăsprezece centimetri depărtare de claviculă, presând prin câmpul conductei.

Simţi avansarea fluxului; pentru ochii lui era ca o stranie oglindă curbată care se mărea în faţa sa. Pentru abstracţiunile claviculei, era înregistrat ca o forţă enormă, restrânsă dinamic, cu toate tensiunile din existenţa Căii, ca şi contradicţiile sale interioare, legate într-un nod calm şi totuşi plin de energie. Această singularitate era, într-un fel, mai *reală* decât însăşi Calea; doar câteva fiinţe umane puteau înţelege acel fel de realitate.

Fluxul înlătură câmpul din cavitate, care forma în jurul lui un inel subţire, albastru strălucitor. Inexorabil, copleşitor chiar şi pentru Inginer, capătul plat al fluxului reflectă o

versiune de coşmar a lumii lor, imagini, din nefericire, nedistincte, şi apoi ajunse la cea mai mare extindere – aşa cum prezisese el – până la aproape o palmă depărtare de claviculă.

Korzenowski îşi luă mâinile de pe barele claviculei. Nu-l vedea pe Ry Oyu, deşi fusese conştient de prezenţa lui de-a lungul întregii legături. Forţele de apărare din cavitatea a şaptea îşi trimiseră fasciculele lor de radiaţii-senzor în josul Căii redeschise, căutând semne de ocupaţie jart.

— Conexiunea e stabilă, spuse Inginerul. Calea este deschisă.

ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

Calea

Stânca se învârtea în jurul Pământului, aşa cum făcea de la Separare, cu o singură diferenţă însă: acum polul ei era îndreptat în altă direcţie decât cea în care se afla Pământul. Cavitatea a şaptea era cufundată acum într-un întuneric fără trăsături, abisal. Câmpurile de tracţiune ţineau departe de polul nord orice formă de materie. Nimic nu avea voie să treacă prin aria de legătură.

Veştile circulau repede.

Sărbători au fost puţine. Realitatea era mai mult o chestiune de reflecţie sobră decât de festivitate. Obsesia Hexamonului fusese împlinită.

Dar oamenii fuseseră, vreme de decenii, departe de vastul lor domeniu şi cine ştie cât timp trecuse în interiorul Căii?

Noul corp al preşedintelui era încă în pregătire. Korzenowski stătea în mijlocul apartamentului, aflat în cavitatea a treia, în vârful celei mai înalte clădiri dintr-o structură de cortină de pe care se vedea cavitatea întreagă, structură pe care zgârie-norii atârnau precum cristalele pe o pânză de păianjen. Spaţiul era gol, plin de ecouri, luminat din cauza culorii albe. Imaginea preşedintelui era o proiecţie dintr-o secţie izolată a memoriei oraşului Thistledown.

— Bună ziua, Ser Inginer, spuse Farren Siliom.

Korzenowski stătea în faţa imaginii cu braţele încrucişate.

— Treaba a fost făcută, Ser Preşedinte.

— Am văzut… şi aşa mi s-a spus. O muncă superbă, după cum susţin colegii dumneavoastră.

— Vă mulţumesc.

— Puteţi explica de ce Calea este acum goală pe o distanţă atât de mare?

Korzenowski scutură din cap.

— Nu pot, Ser Preşedinte. „Ne coborâm şi la minciuni."

— Să fie din cauză că jarţii ne aşteaptă într-o ambuscadă?

— Nu ştiu ce gândesc jarţii, Ser Preşedinte.

— Cred că ai o idee… la fel cum am şi eu. Am avut trei vizitatori în memoria oraşului.

Korzenowski ridică sprâncenele, dar privi fără ţintă, aproape epuizat; ar fi vrut să se aşeze.

— Vă rog să mă iertaţi. N-am dormit şi nici n-am folosit talsit. A fost foarte obositor.

— Desigur, în memoria oraşului nu e posibil să vezi cu adevărat, iar fantezia şi iluzia sunt totdeauna clar marcate. Ceea ce am văzut eu nu a fost iluzie.

Korzenowski îşi încrucişă mâinile, nedorind să dezlege ghicitori.

— A fost aici Mirski, spuse preşedintele. Şi, destul de ciudat, Garry Lanier, care a murit… Ras Mishiney îmi povesteşte că l-a forţat pe Lanier să accepte un implant. Nu sunt de acord cu asta, dar nu prea am ce-i face lui Mishiney… doar să garantez că nu se va ridica niciodată deasupra poziţiei de senator terestru. În orice caz, implantul n-a reţinut personalitatea lui Lanier. În el a fost găsit cineva care lipsea şi era considerat mort de douăzeci de ani: fiica lui Lanier. Cine a adus-o înapoi?

Korzenowski abia reuşi să-şi mişte capul.

— Şi Ry Oyu a fost acolo. A vorbit cu mine. Lanier şi Mirski mi-au spus foarte puţine. Ry Oyu *m-a speriat.* Mi-a reamintit de nişte datorii mai înalte, datorii pe care le-am acceptat odată ca parte a răspunderilor noastre faţă de

Cale… Să utilizăm Calea într-o manieră care să aducă beneficii, în ultimă instanţă, tuturor clienţilor noştri. Şi el mi-a spus că vei fabrica în curând o neregularitate de-a lungul Căii, care o va distruge.

— Da, spuse Korzenowski.

— Aceşti avatari pot, în aparenţă, să meargă oriunde doresc. Lanier şi Mirski sunt plecaţi acum. Nu-i vom mai revedea. Ry Oyu e cu noi. Spune că munca lui încă nu e terminată… Deşi e aproape gata, dacă mai eşti convins că faci ceea ce trebuie.

— Sunt, zise Korzenowski.

— Asta merge dincolo de politica imediată, nu? Amândoi suntem în poziţii cheie. Am puterea să mă amestec în plan. Sau pot să stau alături şi să-l las să se desfăşoare, sau chiar să uşurez lucrurile.

— Da, Ser Preşedinte.

— Jarţii nu mai sunt duşmanii noştri?

— Poate că nu, Ser Preşedinte.

— Nu vor ataca Thistledown? Sunt cumva doritori să renunţe la Cale şi la tot ce înseamnă pentru ei?

— Nu ştiu. Jartul lui Olmy… Korzenowski se opri, sperând să nu-i fi spus preşedintelui un lucru pe care acesta nu-l ştia.

— Am aflat de jartul lui Olmy, deşi cred că jartul îl are acum pe Olmy şi nu invers.

— Probabil este responsabil de retragerea jarţilor din capătul Căii. A trimis un semnal prin care îşi informa semenii că există o legătură precisă cu ceea ce ei numesc „comanda descendentă”. Mintea Finală a lui Mirski.

— Aşa mi-a spus Ry Oyu.

— Probabil că nu vor ataca dacă nu apar dovezi contrarii sau rămân neconfirmate informaţiile trimise de aici.

— Nu-mi pot închipui jarţi care să renunţe la ceva, cu atât mai puţin la existenţa pentru care au luptat, la privilegii care valorează atât de mult pentru ei. Ar putea fi umanii la fel de mărinimoşi?

— Amândoi am trăit experienţe contradictorii în ultimul an, Ser Preşedinte, lucrând mai curând pentru Hexamon decât pentru noi înşine.
— Asta e datoria pentru care am jurat.
— Da, Ser. Dar există datorii mai înalte. Aşa cum aţi spus.
— Ştim ce s-ar întâmpla cu Hexamonul dacă am insista şi am ţine Calea deschisă?
— Nu.
— Este posibil ca Mintea Finală sau comanda descendentă să găsească o cale prin care să-i convingă pe jarţi că trebuie să închidă Calea şi că, pentru a face asta, Hexamonul trebuie distrus?
— Nu ştiu. Desigur că este posibil.
— Cred că este *foarte posibil.* – Imaginea preşedintelui apăru mai aproape de Korzenowski. – Ştiu care este datoria mea mai importantă. Noi trebuie să păstrăm Hexamonul, orice ar gândi *mens publica.* Oricât de politicoşi au fost aceşti avatari, oricât de multe miracole au făcut, mă îndoiesc că noi putem rezista singuri în faţa acelui fel de forţă.
Korzenowski privi în jos, la mâinile lui.
— Nu, Ser.
— Nu avem de ales, atunci. Îţi ordon să distrugi Calea. Thistledown poate fi salvat?
— Pentru a distruge complet Calea şi pentru a preveni construirea unei alte căi, trebuie distrusă şi cavitatea a şasea. Dacă încercăm să… Pictografie imagini ale unor sabotaje în cavitatea a şasea, ale forţelor din Hexamon înaintând împotriva altor forţe din Hexamon, război civil, distrugere şi dezbinare aşa cum Hexamonul nu trăise niciodată, nici măcar în vremea Separării.
— Nu avem de ales, dacă vrem să distrugem Calea şi să păstrăm Hexamonul. Thistledown este deja pregătit pentru propria-i moarte…
Imaginea preşedintelui se întunecă.

— De ce? întrebă el încet. De ce ar dori vreodată cineva să conducă fiinţe umane? Noi am putea fi judecaţi drept cei mai ticăloşi trădători din istoria Hexamonului. Dar vom face cum e mai bine. Mă voi asigura că ultima fază a evacuării e îndeplinită. Dumneata vei avertiza forţele de apărare… Nu cred că trebuie să ştie ce se întâmplă şi de ce, dar n-ar trebui să fie ucişi doar pentru îndrăzneala lor.

— Îi voi preveni.

— Mâine voi fi instalat în noul meu corp. Când vei începe distrugerea?

— Abia peste şaizeci de ore, Ser Preşedinte. Pentru a se lăsa timp de evacuare cetăţenilor şi forţelor de apărare.

— Las asta în grija dumitale, Ser Korzenowski. Voi fi fericit să nu mai am multă vreme de-a face cu lucrurile astea.

Imaginea preşedintelui se înnegrise şi dispăru, lăsând o pictogramă formală a eliberării din funcţie şi a gratitudinii Hexamonului pentru serviciile aduse.

ŞAIZECI ŞI OPT

Printre lumi

Îşi terminaseră munca pe Thistledown. Acum se mişcau prin conductele lor ascunse, spre puncte aflate între lumi. Simţul timpului dispăruse pentru Lanier; nu era de mirare că asta i se întâmplase de când se presupunea că este mort. Dar el încă se gândea, încă îşi amintea; mintea lui funcţiona oarecum într-o nouă matrice, construită şi întreţinută de Pavel Mirski.

Acum sunt mort? îl întrebă pe Mirski.

Da. Desigur.

Nu e nicio nefiinţă.

Ţi-ar plăcea mai curând să fie nefiinţă? Nefiinţa nu înseamnă tot ce reuşeşte să existe.

Nu…

Timpul nostru de aici s-a terminat. Avem de făcut alegeri… Alegeri despre cum să mergem acasă.

Lui Lanier îi veni să râdă. Îi spuse asta lui Mirski.

Minunat, nu? Atâta libertate! Ne putem întoarce, aşa cum o va face Ry Oyu, sau putem merge pe alt drum, mai lung, mai greu de urcat.

Apoi îi arătă lui Lanier unde avea să-i ducă drumul şi pentru câtă vreme.

Plutind în liniştitorul, modestul *între*, Lanier absorbea informaţiile şi se simţea deja despărţit de realitatea care fusese viaţa lui. Orice drum părea acceptabil… Dar a doua cale era extraordinară. Numai rareori îşi închipuise un asemenea lucru. Libertate completă, o călătorie dincolo de

toate călătoriile şi, aşa cum arătase Mirski, o călătorie cu scop precis.

Mintea Finală are nevoie de mulţi observatori de-a lungul Căii, de multe relatări despre progresele făcute. Noi putem face o relatare continuă, de la început şi până la sfârşit.

Nu vom începe aici? întrebă Lanier.

Nu. Ne vom întoarce la început. Înainte de toate, noi suntem numai observatori şi nu actori, acum, că munca noastră a fost făcută. Informaţiile pe care le strângem pot să nu aibă niciun efect asupra timpurilor din care le luăm.

Gândurile lui Lanier deveniră din nou cristaline, iar el simţi un nou val ascuţit de emoţie în care se amestecau simţul datoriei, iubirea şi nostalgia.

Încă nu mi-am tăiat rădăcinile cu prezentul.

Mirski recunoscu că nici el nu şi le tăiase; nu complet.

Să spunem adio cui avem de spus. Scurt, fără ostentaţie. Celor pe care îi iubim.

Pentru multă vreme de acum încolo... dar nu neapărat pentru totdeauna.

Acum nu vorbeşti clar.

Acesta e un privilegiu al nostru. Cui îi vei spune adio?

Trebuie să o găsesc pe Karen.

Iar eu îl voi căuta pe Garabedian. Să ne întâlnim din nou peste să zicem, câteva secunde şi să începem?

Lanier descoperi că încă mai putea să râdă, iar sentimentul de uşurare din el era îngreunat numai de aceeaşi povară a datoriei şi nostalgiei.

Foarte bine. Câteva secunde. Oricât ar lua.

Începură să alerge de-a lungul conductelor rezervate pentru mesajele subtile ale particulelor subatomice, circuite ascunse din spaţiu-timp.

Karen se plimba împreună cu trei senatori tereştri pe străzile proaspăt vopsite ale taberei din Melbourne.

— Ei le numesc tabere. Eu le spun palate, zise senatorul din Anatolia de Sud. Oamenii noştri încă vor fi invidioşi…

Discuţia continuase toată dimineaţa şi asta o obosise pe Karen. Ziua se arăta insuportabil de lungă; mai multe şedinţe, mai multe ciorovăieli fără rost, mai multă conştiinţă a faptului că niciodată, în toată istoria, oamenii nu vor fi eliberaţi de moştenirea lăsată de maimuţe.

Karen se opri şi îşi simţi genunchii cum tremură. Ceva ţâşnea dinăuntrul ei, un val de iubire, de suferinţă şi bucurie; bucuria că petrecuse atât de mulţi ani cu soţul ei, muncind împreună, făcând tot ce puteau face împreună doi oameni.

Eliberare. Nu suntem perfecţi; e de ajuns că am făcut tot ce am putut.

— Garry, spuse ea. Îi simţea prezenţa, aproape că îl respira. Ochii i se umplură de lacrimi. O parte din ea spunea: Nu acum. Nu te pierde acum în faţa acestor oameni. Dar senzaţia continuă, iar ea ridică braţele ca înspre un soare din depărtări.

Senatorul din Australia de Nord se întoarse şi o privi întrebător:

— Vă simţiţi bine?

— Îl simt. Este el, nu sunt doar eu. – Karen închise ochii strâns, îşi coborî braţele şi le ţinu rigide. – îl simt.

— Şi-a pierdut recent soţul, explică, pentru ceilalţi, senatorul din insula de sud a Noii Zeelande. A stat sub o încordare teribilă.

Karen nu-i auzea. În schimb, asculta o voce familiară.

Noi suntem totdeauna o echipă.

— Te iubesc, şopti ea. *Nu pleca. Unde eşti? Eşti tu, cu adevărat?* Îşi ridică iarăşi braţele, încercând să apuce aerul, cu ochii închişi şi simţi pentru un moment scurt atingerea degetelor lui pe ale sale.

Sunt mult mai multe surprize, îl auzi că spune şi atingerea dispăru, iar el parcă se retrase de-a lungul unei vaste distanţe.

Karen deschise ochii şi privi feţele nedumerite din jurul ei.

— Soţul meu, spuse ea tremurând, fără să se controleze. Garry.

Ei o conduseră către un mic spaţiu verde dintre clădiri.

— Mă simt bine, zise ea. Lăsaţi-mă numai să mă aşez.

Pentru o clipă, înconjurată fiind de copaci tineri şi de peluza bine întreţinută, cu arhitectura Hexamon la câteva sute de metri depărtare, se gândi că s-ar fi putut afla din nou pe Thistledown, în oraşul din cavitatea a şasea, înainte de şedinţă, lucrând cu Garry; se gândi că acesta era doar începutul.

Tremură, apoi respiră adânc. Acum, capul i se eliberă. Contactul fusese puternic şi provocat din afară, nu era nicio îndoială; ea nu avea halucinaţii, deşi se îndoia că-i putea convinge pe ceilalţi.

— Mă voi face bine. Credeţi-mă. Acum mă simt bine.

ŞAIZECI ŞI NOUĂ

Începutul Căii

Korzenowski făcea o călătorie sentimentală. Dorea să atingă suprafaţa Căii înainte de a o distruge. Era mai mult decât unicul său copil; era o parte din el însuşi într-o atât de mare măsură, încât încheierea existenţei Căii era pentru el un fel de sinucidere.

Luă ascensorul către suprafaţa cavităţii a şaptea, îşi pregăti câmpul de protecţie şi aşteptă să se deschidă uşa masivă dincolo de care avea să vadă perspectiva aceea încântătoare, ca dintr-un vis fără sfârşit.

Socotind timpul pe care îl petrecuse în nefiinţă, ca un amestec de parţiali inactivi, îşi dădu seama că trăise cu adevărat numai primul secol şi ultimii patruzeci de ani. După standardele Hexamon, era un tinerel; era mai tânăr decât propria-i creaţie, oricare ar fi fost măsurătorile de timp care se puteau aplica în Cale.

Pompele evacuau aerul din cabina liftului. Uşa se deschise şi privi prin ea în jos, la gâtul bestiei care îl înghiţise odată pe el, întregul Hexamon, pe jarţi şi zeci de alte rase, deschizând comerţ între lumi separate, chiar universuri separate.

Piatra goală răzuită şi podeaua de metal din cavitatea a şaptea se întindeau pe aproape zece kilometri.

Dincolo, era chiar suprafaţa Căii, de culoarea bronzului şi deloc lipsită de viaţă. Korzenowski ştia că, dacă şi-ar fi apropiat ochii de acea suprafaţă, ar fi văzut pete de roşu şi negru, un fel de activitate efervescentă inefabilă, însăşi

viaţa din spaţiu-timp, vacuum presat, răsucit pentru a fi aruncat pe o suprafaţă perversă.

Conducta de bronz, largă de cincizeci de kilometri, se alungea în faţa lui către o nebănuită infinitate. O imitaţie a luminii din cavităţile închise de pe Thistledown mergea spre centru, într-o panglică lucind palid.

Pentru o clipă, se simţi ameţit, ca şi cum ar fi devenit o parte din torturata geodezie care descria existenţa neverosimilă a Căii.

O mică navetă personală îl aştepta. Urcă la bord şi zbură la un nivel de câţiva metri peste suprafaţa plană, trecu graniţa cavităţii a şaptea şi se opri plutind la aproape treizeci de kilometri de capul sudic.

Korzenowski ieşi din cabină şi se apropie la câţiva centimetri de suprafaţa dezgolită a Căii. Îşi îndepărtă câmpul de protecţie de sub picioare. Acum era chiar pe suprafaţă. Scoţându-şi sandala, îşi lăsă piciorul gol să atingă ceea ce nu era nici cald, nici rece, ceea ce poseda o singură calitate în clipa aceea, şi anume, soliditatea. Suprafaţa Căii nu respecta legile termodinamicii.

Inginerul se aplecă şi îşi frecă palma de suprafaţă. Se ridică, simţindu-şi fundaţia – Misterul Patriciei Vasquez – foarte intens acum, ca şi cum cineva s-ar fi uitat peste umărul lui. „într-un fel, e şi creaţia ei”, gândi el. „Vlăstarul nostru, o minunată monstruozitate.”

— Nimic nu poate fi pur. Doar *tu* poţi fi, îi spuse el Căii. Ai fost făcută de copii precoci. N-am ştiut ce aveai să însemni pentru noi. Ne-ai îngăduit să visăm vise frumoase. Acum trebuie să te ucid.

Aşteptă în linişte câteva minute pe suprafaţa indiferentă, ireală, apoi se întoarse la navetă şi la cavitatea a şaptea.

ŞAPTEZECI

Calea

— Suntem prizonieri, îi spuse Rhita lui Demetrios, când se aflau pe lac, în barca lungă de lemn. Toţi suntem. Regina e moartă, la fel şi Jamal Atta. Ei nu sunt aici.

— Bine, spuse Demetrios. Simt de acord, ceva nu-i în regulă. Dar ce înţelegi tu prin „prizonieri”?

— Acesta e un test, un experiment. Jarţii.

— Nu-mi este cunoscut cuvântul acesta.

Rhita îi atinse faţa cu mâinile.

— Totuşi, simţi? Că suntem prizonieri?

— Te cred pe cuvânt.

— Îţi aminteşti de un kelt pe nume Lugotorix?

Un ibis zbură dinspre mal şi se aşeză pe prova bărcii. Îşi deschise ciocul lung şi spuse: „Acum poţi să-ţi aminteşti.”

Rhita se târa înapoi prin trecutul ei, ascunzându-se. De ce să-şi amintească? Nu putea să facă nimic; nu era nicio cale de scăpare, atâta vreme cât picioarele cu care ar fi vrut să fugă nu erau reale. O vreme, a vizitat-o pe mama ei, în casa de piatră şi chirpici de lângă Lindos; au vorbit lucruri fără importanţă. S-a odihnit la soare, care nu era atât de cald cum ar fi trebuit să fie, nici atât de strălucitor. Pe drumul către templul în care îşi petrecuse, singură, o întreagă zi, umbra ei mergea în faţă, alungindu-se în soarele dimineţii, peste pământ şi pietriş. A urmărit-o cu o curiozitate blândă, apoi s-a oprit. Umbra şi-a ridicat braţele, ale fetei rămăseseră nemişcate. A gesticulat violent. S-a

lungit, a traversat drumul, peste gardurile din plante uscate şi zidurile de piatră, de-a lungul unei livezi moarte. Crengile pe care le atinse umbra începură să se mişte.

Un tânăr cu părul negru s-a apropiat de-a lungul drumului. Un timp, a stat lângă ea, urmărind umbra care se lungea către orizontul insulei şi care, pe urmă, s-a întins de-a lungul şi de-a latul cerului, peste norii grăbiţi. Ea l-a privit pe tânăr, deloc curioasă. El i-a spus:

— Te pierdem, Rhita Vaskayza. Nu trebuie să te ascunzi. Dacă noi nu te putem ţine, atunci eul tău se va dizolva în propriile-i amintiri, iar noi nu dorim asta. Va trebui să te inactivăm. N-ar fi mai bine să continui să gândeşti?

— Nu, spuse ea. Ştiu ce fac.

Fugi de lângă tânăr, dar, în gând sau în memorie sau oriunde ar fi fost ea acum, făcuse o mişcare foarte greşită.

Rhita alunecase în depozitul tuturor coşmarurilor ei.

Înainte de a fi inactivată, ea văzu fantomele tuturor celor pe care îi ucisese, zburând pe deasupra apelor însângerate ale mării, cu cuţite în mâini, întrebând-o: „De ce ai deschis poarta?”

Ucisese Gaia.

Dar nu-şi putea accepta moartea ei.

Psihicul ei, un fluture închis într-o cutie, înţepat cu un ac, examinat şi chinuit de colecţionari monstruoşi. Văzu sală după sală, luminate strălucitor, întinse pe milioane de kilometri, pline de cutii metalice; în fiecare cutie se înghesuiau fiinţe umane, rând pe rând – câini, bătrâni, bătrâne, fete, tineri, femei gravide, soldaţi, toţi trecând prin faţa ei şi ea îi inspectă până în cele mai mărunte detalii; acestea erau mai reale decât fusese vreodată viaţa ei adevărată. Se agitau, cu ace în ei, ace care le străpungeau inimile. „Sunt cu voi”, spuse ea. „Nu pot să fug de voi.”

Dar fugea. Fără corp fizic, îşi vâna eul printre propriile-i memorii, peste toate roadele minţii ei, nebună de durere, frică şi vinovăţie. Fugea din ce în ce mai repede, până ce i se păru că se topeşte şi curge ca apa, apa care se ridica

frenetic, împrăştiindu-se într-o ceaţă rece, difuză şi lipsită de sine... Nu exista niciun centru, era aproape lipsită de conştiinţă de sine.

O mică adiere de căldură, înainte de a deveni vid.

ŞAPTEZECI ŞI UNU

Thistledown

Thistledown, lansat cu treisprezece secole înainte, fusese, fără îndoială, cea mai mare realizare a rasei umane, şi devenise chiar şi mai măreaţă prin crearea Căii. Avea cele mai mari şi mai frumoase oraşe făcute vreodată de oameni, două oraşe care, totuşi, nu ajunseseră niciodată să fie populate în întregime; avea cele mai mari arme construite vreodată; era locul de naştere al celei mai avansate civilizaţii, centrul filosofiilor, care cuprinseseră şi filosofiile umane, multe dintre ele sintetizate în mitul Omului Bun, care ilustra aspiraţia universală către Progresul cel Just, Stea, Soartă şi Pneumă: universul, istoria şi spiritul uman. Thistledown – nume trecător şi chiar umil pentru asemenea îndrăzneli.

Farren Siliom contemplă toate lucrurile acestea din apartamentul său. N-avea să mai capete timp să se obişnuiască cu noul său corp; într-un fel, regreta risipa resurselor, ar prefera să-şi sfârşească viaţa într-o formă fizică.

Dacă Thistledown urma să moară, preşedintele prefera să moară şi el împreună cu asteroidul, decât să le explice cetăţenilor ce făcuse şi de ce.

În ciuda unei ciudate melancolii – ceva înrudit cu ceea ce văzuse pe faţa lui Korzenowski – nu se simţea în pielea unui trădător. Fără îndoială, la scara justiţiei cosmice era un erou, dar nici aşa nu se simţea. Nu devenise nimic altceva decât un mic transmiţător, într-un circuit al istoriei; o soartă

resimţită cel mai acut de politicienii care credeau sau sperau că sunt stăpâni pe situaţie.

El îşi cunoştea locul în istoria asteroidului, deşi era departe de a fi sigur că era un loc onorabil. Fără nicio autorizaţie, numai cu puterea dată de o anumită funcţie într-un anumit moment, ordonase – ori, cel puţin, sprijinise – distrugerea lui Thistledown. Făcuse asta din motive corecte, uşor de bănuit, totuşi, încă neclare pentru el. „Am fost convins de către zei. Deseori, istoricii sunt înrudiţi cu conducătorii.”

Familia lui se afla pe Pământ, într-o tabără din Asia de Sud-Est. Cei doi copii, ambii concepuţi şi născuţi în chip natural – în acord cu convingerile sale naderite, dar, desigur, cu unele îmbunătăţiri de pe Hexamon, de vreme ce el nu era ortodox – aveau să crească mai influenţaţi de Pământ decât de districtele orbitale; putea să-şi dea seama de asta. Mai mult ca sigur, districtele orbitale urmau să se închidă, ca societăţi, trimiţând ajutoare şi asistentă, dar simţindu-se preocupaţi cu adevărat doar de propria lor soartă. În felul acesta, într-un secol sau două, societăţile acelea ar fi putut înceta să mai fie viabile, intrând într-un lung proces de decădere. Situaţia semăna cu a unui miel a cărui coadă era legată cu sfoara de o oaie – împrumutase aici o expresie care amintea de experienţe terestre, aşa cum ar fi făcut şi Garry Lanier. Cine ar fi putut să prevadă o asemenea posibilitate în timpul entuziasmului Separării?

Pământul avea să se dezvolte, să primească un impuls puternic; cine putea spune încotro va merge după ce se va fi terminat Refacerea, cu atât de puternice influenţe Hexamon?

Preşedintele îşi trimisese, peste tot, în Thistledown, roboţi şi parţiali legaţi de receptorii lui senzoriali, ca să trăiască momentul când – şi dacă – avea să vină. Încă îşi rezervase o mică doză de scepticism, probabil prostesc. *Thistledown a existat întotdeauna*. În viaţa lui, cel puţin…

Simţi un val de nostalgie pentru vremurile de odinioară

ale Căii şi îi fu ruşine. Dar acele timpuri fuseseră mult mai uşor de înţeles, chiar dacă asta nu le făcea mai puţin complicate. Nu crezuse niciodată că ar fi putut să-i fie dor de contactul cu creaţia lui Korzenowski.

Din vremea Separării, Hexamonul nu-şi mai găsise niciodată locul.

ŞAPTEZECI ŞI DOI

Începutul Căii

Olmy întinse mâna ca să atingă capătul plat, în formă de oglindă nebună, al fluxului care venea dinspre Cale şi îşi simţi degetele trase, şi împinse, după cum încerca să preseze mai puternic sau mai slab fluxul. Fără frecare, de o putere enormă, fluxul asigurase pe vremuri întreaga energie de pe Hexamon, prin acele transformări de spaţiu-timp. Korzenowski îl urmărea din interiorul sferei transparente.

— Poţi să intri în navele-flux?

— Cel puţin în una dintre ele, zise Olmy. Amprenta mea este încă pe aceasta.

Arătă spre prima navă din rând, cea mai apropiată de flux care se ridica în spatele sferei ce acoperea capătul conductei. Urmările accidentului pe care îl avusese nava atinsă de intruziunile jarţilor fuseseră îndepărtate; nava deteriorată a fost înlocuită cu următoarea din şir şi mai fusese adăugată încă una…

— Asta ne-a purtat în josul Căii şi prin capătul care se închidea, în vremea Separării… cu Patricia Vasquez şi Garry Lanier. Am transportat reprezentanţii din Timbl şi din alte lumi… am transportat-o pe Patricia ca să-şi deschidă poarta ei din aglomerările geometrice. Se mişcară amândoi de-a lungul încăperii, până când ajunseră plutind lângă navă.

— Nu-mi amintesc de navă, spuse Korzenowski. Toate par atât de asemănătoare.

Olmy îşi apăsă mâna într-un cerc desenat pe navă şi

portiera către carlingă se deschise fără zgomot. În interior mirosea a metale şi a curăţenie; aerul era proaspăt şi decorul aştepta să fie format. Lumina era împrăştiată dinspre cabină, strălucind peste metalul întunecat şi peste zidul din partea opusă.

Intrară.

Olmy trăgea după el linii slabe de câmp, de culoare purpurie, până în dreptul tabloului de bord. Korzenowski se mută către prova transparentă. În spatele lor, interiorul navei era liniştit, plin de umbre – un lung cilindru întrerupt din când în când de formele rotunde ale decorului neformat.

Pentru tine sunt restricţii de folosire? întrebă jartul.

Nu cred, răspunse Olmy.

Pe vremuri, avusese acces în locuri ca acesta, în calitate de senator Hexamon cu drepturi depline, la care se adăugau avantajele legăturilor lui cu forţele de apărare; din câte ştia, statutul lui nu se schimbase. Nu se îndoia că nava avea să răspundă la orice instrucţiuni i-ar fi dat. Forţele de apărare nu se aşteptau la un bandit în mijlocul lor, chiar dacă Olmy jucase acest rol mai înainte. Desigur, nu se aşteptau la un bandit care să fure o navă şi să fugă în josul Căii…

Cu influenţa preşedintelui – şi cu un mic ajutor din partea lui Tapi, care se afla încă undeva, în Thistledown – aveau să reuşească.

Olmy îşi introduse mâinile în spaţiile de control şi creă un câmp de ancorare de dimensiuni mari în jurul navei. În spaţiul întunecat apăruseră lumini difuze, care jucau de-a lungul pietrei neşlefuite şi a zidurilor de metal. Încet, nava înainta către sfera transparent!

În carlingă, Korzenowski îşi folosi pictograful ca să dea instrucţiuni capătului conductei, pentru acceptarea intruziunii. Ei aveau să străpungă sfera metalică şi să se aşeze de-a lungul fluxului. Fluxul trebuia să treacă prin centrul navei, printr-un loc care făcea vehiculul să capete

forma literei U în secţiune transversală. Când nava era la puterea maximă, capătul deschis al acelui U se închidea, iar legăturile de flux urmau să se conecteze. La instrucţiunile lui Olmy, legăturile se puteau încheia într-un unghi anume, iar nava era translatată înainte.

— Parţialul meu sună ultima alarmă de evacuare, spuse Korzenowski. Spărtura în Cale va fi formată în şase ore. La vremea aceea, ar trebui să fim jos, în Cale.

Olmy încuviinţă. Tapi putea să lase un parţial pentru a supraveghea operaţiunile, ca şi alţii din forţele de apărare; dar, pe urmă, nicio fiinţă vie nu avea să mai fie pe Thistledown.

— Sunteţi obosit de viaţă, Ser Inginer? întrebă Olmy, de dragul întrebării.

— Nu ştiu, zise Korzenowski. Obosit să nu ştiu cine sunt.

Olmy era de acord.

— Ca să aflăm cine suntem, zise el, ridicând un pahar imaginar în semn de toast. Împinse nava încet înainte, prin sfera transparentă şi apoi prin panglica aflată dincolo de oglinda cea nebună.

ŞAPTEZECI ŞI TREI

Thistledown

Ultimii arhivari şi arheologi de pe Thistledown îşi retraseră sutele de mii de parţiali din cavităţile a doua şi a treia, unde aceştia făcuseră o cercetare finală a oraşelor din Thistledown. Din lipsă de timp, celelalte cavităţi au fost neglijate.

Conţinutul memoriei oraşului Thistledown, ca şi al diverselor centre de bibliotecă, fuseseră şterse, rămăseseră neatinse depozite de informaţii ascunse, depozite private secrete, tăinuite, vreme de secole, de indivizi care nu avuseseră încredere în legăturile directe cu bibliotecile. Cine ar fi putut spune câtă vreme se pierdea prin distrugerea acestor depozite, în caz că n-ar fi fost descoperite la timp şi analizate.

Arhivarii erau nemulţumiţi că Hexamonul, înainte de Separare, avusese la îndemână secole întregi ca să exploateze oraşele pustii, însă asemenea cercetări fuseseră interzise din cauza vagii posibilităţi de violare a cavităţii a şasea. După Separare, arhivarii se gândiseră că aveau tot timpul; nu şi-au imaginat niciodată o zi ca aceasta…

Forţele de apărare se retrăseseră împreună cu ultimul arhivar. Mai rămăseseră doar câţiva indivizi dornici de senzaţii tari sau câţiva sinucigaşi; mai rămăsese şi Farren Siliom, pregătiţi să-şi ispăşească decizia, oricât de corectă ar fi fost.

Preşedintele stătea în apartamentul său de la înălţime, din care se vedea întreg oraşul cavităţii a treia, şi

pictografia desene artistice în jurul său, aşteptând răbdător. Până acum, nimeni nu aflase că era aici; nimeni nu ştia unde putea fi. Asta îl scutea de salvatorii din ultimele minute, dacă aceştia ar fi vrut să fie atât de nepoliticoşi, încât să nu-i îngăduie unui cetăţean alegerea propriei căi de autoextincţie.

Nu erau semne că ar fi început distrugerea. Thistledown era stabil, iar tubul său de lumină – nemişcat şi strălucitor.

ŞAPTEZECI ŞI PATRU

Calea

— Pentru primele câteva minute, reglez acceleraţia la 1G, spuse Olmy. Îl întrebă pe jart: *Ştii unde îi voi găsi pe semenii tăi?*

Staţii unice sunt plasate la intervale de aproximativ cinci milioane de kilometri în teritoriul jart. Mai întâi, vom întâlni dispozitive de apărare cu flux şi bariere.

Pe urmă, n-ar mai trebui să mergem foarte repede, nu-i aşa?

Nu cu mai mult de a cincizecea parte din c. Aceea e viteza maximă pentru toate navele noastre din flux; orice alt obiect care se deplasează mai repede este distrus automat.

Presupun că ai la dispoziţie o cale prin care să-ţi previi superiorii că nu venim cu intenţii agresive.

Când va veni timpul, voi transmite asta cu ajutorul vostru.

Olmy avea cel puţin iluzia că acum îşi putea controla personalitatea şi nu dorea să piardă din nou controlul. Îi explica lui Korzenowski:

— Ar trebui să coborâm pe cale un milion de kilometri ca să întâlnim începutul unui nod, spuse Inginerul. Îi pictografie lui Olmy calculele şi acesta înţelese cel puţin factorii de acceleraţie daţi de distrugerea Căii, viteza de care aveau nevoie ca să evite distrugerea şi timpul pe care îl vor avea la dispoziţie, o dată ajunşi la destinaţia lor necunoscută, ca să facă lucrurile pe care jartul le considera

necesare.

Pentru aceste lucruri se pregătise în toţi anii trecuţi?

Crezuse că se pregăteşte pentru război, nu pentru o goană de nebun în josul Căii, ca să îndeplinească o misiune cvasireligioasă dată de un Cal Troian jart. Dar ştia că trebuia să ţină seama de binecuvântările lui; cel puţin, eroarea lui nu va distruge Hexamonul. Sacrificiul său era neimportant, dacă îl compara cu evitarea unui dezastru, în alte condiţii.

Se uită la o imagine a calotei de sud din cavitatea a şaptea, care acum se retrăgea încet în spatele lor. Imaginea nu arăta forţe activate dincolo de senzorii trimişi în Cale şi nici câmpuri automate de reglare a ţintelor.

Fără nicio senzaţie de mişcare – nava conţinea propriul său sistem contrainerţial – începură să accelereze până la 1 G.

— Am plecat, spuse Olmy.

Korzenowski nu se putea opri de la modelarea şi remodelarea evenimentelor care se întâmplau acum în cavitatea a şasea. Câteva centre de control vor suferi peste puţin timp eşecurile planificate. Alte mecanisme vor încerca să compenseze eşecurile. Pentru scurtă vreme, vor reuşi, dar vor fi supuse unor presiuni şi contradicţii care le vor duce la defecţiuni iremediabile. Nodurile de proiecţie vor încerca să le închidă atâta timp cât să le permită roboţilor să corecteze dezechilibrele. Dacă aceste reparaţii nu erau făcute, atunci trebuiau conectate din nou nodurile, pentru a evita chiar distrugerea lor, din cauza instabilităţii crescânde a Căii, şi întregul covor din cavitatea a şasea avea să se prăbuşească.

În Cale va apărea ruptura.

În locul de origine al rupturii, Calea va deveni repede ostilă vieţii. Constantele fizice fondamentale se vor schimba rapid; materia rămasă în interiorul Căii va înceta să mai existe, convertindu-se în diverse radiaţii nemaiîntâlnite, în spaţii şi timpuri normale. Acele radiaţii se transformau

repede în energii extrem de înalte, particule de tipul fotonilor, care vor trece prin ruptură şi vor apărea în regiuni de lângă Thistledown, dar şi în alte regiuni, la întâmplare, la o sută de ani-lumină în jurul soarelui. Abia în spaţiul normal, aveau să se comporte ca fotoni normali.

Korzenowski dădu din cap, aproape gata să plângă. Spre deosebire de Olmy, nu se modificase niciodată până într-atât încât să-şi elimine asemenea manifestări emoţionale. Ceea ce simţea era o tristeţe adâncă, izvorând din acea parte din el care era Patricia Vasquez. Misterul pe care îl împărţeau ei doi, oricât de întinat de obsesiile ei, ştia că avea să fie distrus şi îşi dădea seama că devenise o parte foarte importantă din viaţa Inginerului.

— Începe acum, îi spuse lui Olmy.

Ry Oyu ieşi din obscuritatea de la prova navei, uimindu-l pe Korzenowski.

— Curajul dumneavoastră este foarte apreciat, spuse.

Korzenowski încuviinţă dând încet din cap.

ŞAPTEZECI ŞI CINCI

Axa Euclid

Suli Ram Kikura nu mai avea domiciliu forţat. Era din nou o femeie liberă, care putea să contemple confuzia şi contradicţiile ultimelor câteva săptămâni.

Nu putea să nu-şi închipuie că Olmy juca un rol substanţial în toate acestea; poate că el chiar ştia ce se întâmpla cu adevărat. Nimeni altcineva nu ştia.

Doar simţul datoriei reuşea să-i depăşească furia şi frustrarea. Mai întâi, trebuia să fie sigură că distrugerea lui Thistledown – dacă s-ar fi întâmplat – nu ar fi distrus corpurile orbitale sau Pământul. Nu avea pricepere tehnică, chiar dacă îşi folosea toate posibilităţile implanturilor ei, deci nu putea să ajungă singură la nicio concluzie folositoare.

Pentru moment, simţea pur şi simplu desfătare, văzându-şi liniile de comunicaţie deschise şi nemonitorizate. Hotărî să ia legătura cu Judith Hoffman. La locuinţa terestră din Africa de Sud a lui Judith, o aştepta un mesaj pe care i-l înmână un parţial delegat; instrucţiunile din mesaj spuneau că doar câteva persoane aveau acces la el, Ram Kikura era printre ei. Parţialul îi spuse că Hoffman se aflase pe Thistledown până foarte de curând, iar în acel moment era pe o navetă care se întorcea pe Axa Euclid.

Parţialul dorea să aranjeze o întâlnire; era posibil, în acel moment să vorbească şi cu originalul, dacă Hexamonul nu închisese canalele…

Ram Kikura, de obicei fără tragere de inimă să insiste, nu

ezită deloc.

— Aş fi foarte recunoscătoare dacă ai deschide un canal.

Parţialul lui Hoffman făcu aranjamentele necesare, găsi canalele în stare de funcţionare şi Hoffman în persoană apăru în sufrageria lui Ram Kikura, aşezată într-un fotoliu de navetă, obosită şi nefericită.

— Suli! spuse ea, încercând să încropească o aparenţă de bucurie politicoasă. Aici e un dezastru. N-am putut avea acces la a treia parte din ce ne doriserăm… Dacă totul merge în continuare la fel, vom pierde atât de mult…

— Ştii ce se întâmplă?

— Nici măcar nu e secret, spuse Hoffman, fluturându-şi neliniştită degetele. Ministrul prezidenţial a ridicat toate măsurile de securitate…

— Ştiu. Sunt liberă.

— Redeschiderea e un dezastru. Se spune că există o instabilitate înăuntrul Căii… dar nu-l văd pe Korzenowski făcând asemenea greşeli.

— Mirski? sugeră Ram Kikura.

Hoffman îşi frecă gâtul.

— Am fost avertizaţi.

Culoarea imaginii se schimbă. Cu sprâncenele ridicate, se uită cu atenţie încordată spre stânga ei – acolo unde, probabil, exista o transparenţă în învelişul navei – şi o expresie de consternare îi traversă chipul.

— Ce-i asta? îi întrebă pe cei din jurul ei. Ram Kikura prinse sunetele înăbuşite ale altor voci.

Privi, prin fereastra ei, către arcul de întuneric aflat dincolo de marginea a ceea ce fusese pe vremuri pasajul pentru flux. Regiunea nu mai era întunecată; strălucea acum într-un albastru fantomatic.

— Ceva se întâmplă, spuse Hoffman. Transmisia…

Dispăru, lăsând în urmă o agitaţie de linii albe. Ram Kikura ceru imaginea exteriorului, apoi adăugă:

— Unde-i Thistledown? Arată-mi octantul acela.

În mijlocul camerei apăru un arc de albastru strălucitor,

încântător şi, în acelaşi timp, foarte tulburător. Nu acoperea pulberea de stele vizibilă dincolo de Pământ.

— Thistledown, ceru ea. Arată-mi unde este Thistledown. Proiecţia unei linii roşii se strecură ca un şarpe în jurul unui obiect alb, de mărimea unei boabe, şi sclipi. Strălucirea nu venea dinspre Thistledown şi nici nu era limitată de vecinătatea navei; părea să vină din tot spaţiul, din toate direcţiile.

Obiectul de mărimea unei boabe devenea mai strălucitor pe măsură ce îl privea.

— Măreşte, ceru Ram Kikura. De-a lungul Axei Euclid, ştia că zeci de mii de cetăţeni cereau aceeaşi imagine; imaginea proiectorului ei personal clipea din când în când, la intervenţia amplificatoarelor de semnal din districtul orbital şi a diverselor separatoare.

Thistledown apăru imediat în detalii foarte precise, înconjurat de un palid nimb de albastru; asteroidul părea mult mai strălucitor. Polul nord arăta spre o direcţie diferită faţă de Pământ şi districtele orbitale. Acum însă chiar polul sud strălucea. Inelele concentrice care se extindeau, formate din mici puncte luminoase, apăreau dincolo de polul sud, urmate de inele chiar mai strălucitoare, apoi de halouri continue.

Motoarele de tracţiune Beckmann se opreau; era sigură de asta. Thistledown nu le mai folosea de pe vremea Separării; acum, nava-asteroid se îndepărta de Pământ şi de districtele orbitale.

Ceea ce înainte fusese numai o speculaţie intelectuală, era astăzi realitate: Thistledown se pregătea pentru propria-i moarte…

Într-un fel, ştia că Olmy se afla încă pe Thistledown, ori foarte aproape de acesta; sau poate că era înăuntrul Căii.

Ca şi Olmy, Ram Kikura nu avea mijloace pentru a plânge. Stătea într-o linişte încordată, aşteptând ca senzorii de pe Axa Euclid să găsească locul din Thistledown. *Cât timp era de aşteptat?*

Lumina orbitoare de la motoarele Beckmann crescu până când ecranul trebui să-şi ajusteze strălucirea. Firul de materie distrusă se reflecta de la craterul polului sud şi forma un contrast violent cu albastrul nenatural. Culorile din jur veneau una după cealaltă, împotriva oricărei raţiuni; Ram Kikura se simţea ca şi cum ar fi urmărit un spectacol, care zugrăvea ceva depărtat şi superb, dar neverosimil.

„Doare”, gândi ea, în vreme ce implanturile lucrau din greu să-i scadă încărcarea emoţională. „Ştiu că el e acolo. Şi că aceea e casa mea, unde m-am născut, am crescut şi am muncit – înăuntrul Căii.”

Cu greu putea suporta spectacolul, dar nu se mişca, îi datora destul de mult trecutului ei, încât să rămână şi să-l vadă cum moare.

ŞAPTEZECI ŞI ŞASE

Pământ

Cerul diafan al nopţii scosese afară oamenii, cu sutele de mii. În Melbourne bântuia frenezia religioasă şi se înmulţeau adunările. Karen auzea sunetele ca pe un val îndepărtat, stând în balconul camerei de la hotel. I se ordonase să-şi ia un concediu de o săptămână, după episodul din tabăra de evacuaţi; un dar de care nu era mulţumită, pentru că nu avea altceva de făcut decât să se gândească. Privea cu calm întregul spectacol. Minunile se înmulţiseră în timpul vieţii sale; după evenimentul din ultimele două săptămâni, aproape că se aştepta şi acum la ele. Avea o oarecare idee că strălucirea aceea era asociată cu Thistledown, dar nava-asteroid nu era vizibilă.

Totuşi, la miezul nopţii, văzu firul violet al motoarelor Beckmann ridicându-se la orizont dinspre nord-est, ca un fascicul de lumină. Se pierdea la trei palme deasupra orizontului, era aşadar uriaş, avea zeci de mii de kilometri lungime. Nu ştia ce însemna asta, se gândea că era, poate, strălucirea morţii pentru Thistledown, dar moartea încă nu venise.

Aşezată pe un scaun pliant în balcon, îmbrăcată într-un pulover, din cauza frigului nopţii, privi de-a lungul orizontului, luminat strălucitor, al oraşului Melbourne; ţinea o cană în mâini şi tremura nu din cauza frigului, ci pentru că băuse prea multă cafea.

Ştia că era o epavă; admisese că într-o zi s-ar putea să fie capabilă să se reconstruiască, să-şi supravegheze

propria-i Refacere, poate să devină o fiinţă umană deplină; pentru moment, însă cortina era coborâtă, iar stâlpii scenei se rearanjau. În faţa reflectoarelor ar fi putut să apară o nouă Karen Farley Lanier sau, mai curând, o rescriere a celei vechi.

În orice caz, spera să fie una care să aibă mai mult succes. Andia ar fi putut să o ajute dar, până ce nu avea să o vadă pe fată, Andia era la fel de ireală şi fantastică, întocmai precum cerul acelei nopţi.

Fasciculul părea să se îngroaşe odată cu trecerea minutelor. Apoi îşi dădu seama că Pământul se mişca şi că putea să-l aducă la vedere pe Thistledown, dacă mai exista.

Nu mai avusese niciun alt contact cu Garry. Începu să se întrebe dacă nu cumva fusese suprasolicitată şi doar atât; dar o voce interioară o asigură că experienţa fusese reală – acela *fusese* Garry.

Doar asta mai putea să-i dea energie. Dacă puterile din spatele lui Mirski îi salvaseră soţul, sau îi dăduseră o oarecare existenţă dincolo de moarte, atunci se putea ca toate lucrurile să se rezolve, până la urmă. Poate că viaţa ei, oricât de neînsemnată ar fi fost în mersul mileniilor şi la scara secolelor, ar fi putut să capete oarecare întrebuinţare, ca să merite a fi continuată.

Deşi nu pentru totdeauna.

Garry, oricare i-ar fi fost îndoielile de la urmă, îi lăsase moştenire nişte gânduri: că vârsta, moartea şi schimbarea erau naturale, chiar necesare, dacă nu pentru cetăţenii Hexamonului, atunci pentru acei oameni care nu văzuseră evoluţia lentă a duratelor de viaţă de-a lungul secolelor.

Într-o zi, îşi va îngădui să îmbătrânească şi să moară. Zâmbi, gândindu-se la ce ar fi putut spune Ram Kikura.

Ceva se ridică la nord-est, la începutul firului violet, un obiect luminos care clipea şi care arăta mai puţin ca Thistledown şi mai mult ca un oarecare foc de artificii neîntrerupt şi distant.

Deodată, deveni la fel de strălucitor ca un soare şi învălui

întregul Melbourne în lumina unei amiezi de vară. Cana încă îi tremura între degete; îşi ridică braţul să-şi acopere ochii şi se lovi dureros peste o ureche. Cana căzu pe veranda de ciment şi se sparse.

Blestemând în englezeşte şi în chinezeşte, se ridică din scaun, clătinându-se şi se îndreptă către baie, prin uşa glisantă a verandei. Acolo privi în oglindă şi îşi văzu faţa ascunsă în spatele unei pete oarbe, ca un negativ care îşi colora muchiile în verde şi roşu.

Fulgerul fusese liniştit. Din hotel nu se auzea niciun zgomot; muriseră până şi sunetele adunărilor religioase. Când vederea îi reveni, scoase capul pe uşa băii. Afară, cerul era întunecat. Ţinându-şi mâna pavăză la ochi, cu precauţie, privi acolo unde fusese Thistledown. Firul violet încă mai strălucea în beznă; câteva grade peste capătul firului, tot ce mai rămăsese din Thistledown era o bilă roşie care lumina slab şi se agita. Bila nu era mai mare decât unghia unui deget.

ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE

Thistledown City

Farren Siliom simţi sunetul de stâncă măcinată înainte de a-l auzi. Sunetul venea prin ancorele şi cablurile de susţinere ale clădirilor suspendate şi făcea să-i vibreze podeaua sub picioare, ajungând să i se răspândească dureros prin toate oasele.

Un robot din cavitatea a şasea îi transmitea ce se întâmpla:

Capătul de nord al conductei care ducea către cavitatea a şaptea era o fântână arteziană de alb şi verde intens. Jetul creştea de-a lungul axei cavităţii, răspândindu-se pe măsură ce traversa cei treizeci de kilometri lungime. Ochii robotului urmăriră jetul până la capătul de sud; cel de nord se împrăştie în inele strălucitoare, violet şi albastru-verzui.

Maşinăriile din cavitatea a şasea nu mai funcţionau. Robotul îşi mută atenţia chiar către cavitate. Podeaua din vale părea să se curbeze, dar asta nu era posibil, pentru că sunetul şi vibraţiile ar fi fost mult mai violente. Părţi mai mari din maşini, zeci de kilometri în lăţime, formau globule şi se ridicau spre axă ca nişte baloane de săpun. Nici asta nu era posibil.

Apoi sunetul crescu. Acoperişul de nord fu aruncat afară, dinspre centru, ca un platou de sticlă lovit de un glonte. Aşchii radiale de rocă şi metal se ridicară din fostul acoperiş şi se rotiră bizar, cu puterea dată de rotaţia lor. La fel de lent ca într-un vis, se rostogoliră către pardoseala văii, lovind şi strivind. Acolo unde lăsaseră găuri în acoperiş,

roca topită, roşie strălucitoare, se scursese în cavitate, arcuindu-se în spirale frumoase, neobişnuite.

Robotul mai putu să privească toate acestea, înainte ca întreaga cavitate să sufere o implozie, iar unda de şoc care străbătu toată valea să întunece totul cu praf şi fum şi să întrerupă transmisia.

„Sfârşitul macină Thistledown şi îşi face loc către mine…”, îşi zise Farren Siliom.

Robotul din cavitatea a cincea urmărea munţii şi râurile ruginii cum se deformau ca într-o oglindă întoarsă. Capătul de nord se sfărâmă, dar acolo nu curgea piatra topită; aerul din cavitate se ridică brusc, sub formă de nori. Şi robotul încetă să mai transmită.

În cavitatea a patra, ochii şi urechile pe care le avea acolo preşedintele auziră zgomotul care creştea până la niveluri asurzitoare, văzură copacii din păduri cum îşi agitau coroanele, râurile şi lacurile cum păreau să fiarbă.

A şasea cavitate era aproape sigur distrusă, ceea ce însemna că în interiorul asteroidului nu mai era niciun fel de compensare inerţială. Dacă Thistledown ar fi fost supus oricărei mişcări bruşte, oraşele din cavităţile a doua şi a treia s-ar fi desfăcut precum castelele de jucărie făcute din cuburi.

Atunci, cu câteva minute bune înainte de a veni, Farren Siliom îşi văzu moartea. Nu avea să mai fie martor la încheierea acestui ultim episod din istoria lui Thistledown.

ŞAPTEZECI ŞI OPT

Calea

Korzenowski ştia că spărtura se formase şi aruncase de pe Thistledown primele câteva cavităţi. Forţa întregului proces avea să răsucească întregul asteroid ca pe o bucată de lemn într-un strung. Când spărtura îşi va fi început mişcarea de-a lungul Căii, răsucirea avea să se facă şi în sens invers, iar asta trebuia să distrugă totul în interiorul lui Thistledown.

El vedea toate astea cu o claritate febrilă; implanturile lui creau, iar şi iar, scenarii realiste pentru decesul astronavei-asteroid, cu o perseverenţă dureroasă pe care cu greu putea s-o oprească. Ceva înrudit cu vinovăţia îl obliga să fie atent să-şi închipuie distrugerea cât de precis ar fi fost în stare…

Pentru că era direct răspunzător. El construise Calea; el împinsese o aşchie în degetul Zeului.

Călătoreau de mai puţin de cinci ore. Ry Oyu plutea lângă prora, cu faţa calmă.

Nava tremura uşor. Olmy cercetă o descriere a următoarelor câteva mii de kilometri. Văzu ciudate petice pătrate care pluteau chiar în faţa fluxului, cam la un kilometru distanţă.

Ne apropiem de un punct de oprire de pe flux, îl avertiză jartul*. Începe decelerarea.*

Desprinse progresiv nava din flux, făcând ca strălucirea acestuia să capete o culoare verde foarte intensă. Când vor fi ajuns la punctul de oprire, vor fi parcurs cam cinci

milioane de kilometri; probabil că vor opri chiar acolo unde prevăzuse jartul.

— Ne apropiem de o oprire, în aproximativ patru ore, îi spuse Inginerului.

Jartul îl luă în stăpânire şi începu să transmită semnale de frecvenţă radio prin transmiţătorii navei.

ŞAPTEZECI ŞI NOUĂ

Axa Euclid

Pe ecran, Ram Kikura văzu cum se roteşte Thistledown ca în fundul unei trecătoare uriaşe, care întâi adună firul şi pe urmă îl aruncă. La nord, prima treime din asteroid fusese topită şi aruncată şi forma acum o masă roşie strălucitoare în jurul corpului care rămăsese.

Nava lui Hoffman nu se avariase, aflase Ram Kikura cu câteva minute înainte; toate comunicaţiile fuseseră tăiate ca să se permită transmiterea netulburată a semnalelor oficiale Hexamon. Distrugerea lui Thistledown nu avea să afecteze Pământul sau districtele orbitale, cu excepţia câtorva Vechi Locuitori orbiţi de prima explozie de lumină.

Se ridică şi se plimbă prin apartament, fără să-şi poată desprinde privirile de pe ecran.

„Ce mai urmează? Cât a mai rămas până când…”

Ca o trompetă enormă, o pâlnie se coagulă din bezna de dincolo de Thistledown. Ondulând ca o meduză, pâlnia nu avea niciuna dintre însuşirile Căii; în clipa aceea ieşise la iveală ceva mult mai ameninţător, o gaură neagră de mici dimensiuni, de formă precisă. Acest univers nu mai văzuse vreodată aşa ceva. Nava-asteroid începu să se mişte vizibil spre pâlnia neagră care se căsca. Asta însemna şi o acceleraţie teribilă.

Acceleraţia de la capătul pâlniei tăie nava de-a lungul pereţilor mai subţiri cu o precizie chirurgicală. Forţele născute acum sfărâmară asteroidul în segmente latitudinale, ca şi cum ar fi fost tăiat cu un cuţit uriaş;

fiecare bucată conţinea ceea ce până atunci fusese cavitate internă.

Aer, apă şi stâncă – şi rocă topită, către capătul din nord – se împrăştiară din Thistledown, precum vopseaua răspândită de un deget enorm, însoţit de o grămadă de praf şi dărâmături care nu putea fi altceva decât fragmente de munţi interiori, păduri, oraşe.

Ruinele lui Thistledown dispărură în pâlnia larg deschisă, ieşind către nicăieri, ducându-se niciunde, lăsând o lipsă de miliarde de tone în acest univers, cantitate care trebuia compensată într-un fel.

Din domeniul complex al superspaţiului, către toate marginile îndepărtate ale acestui univers, aveau să apară scurgeri spontane şi compensatorii de energie pură, eliberând precis masa lui Thistledown; astfel aveau să se încheie conturile. Existau şanse ca scurgerile acestea să fie atât de împrăştiate, încât niciuna dintre ele – şi probabil că numărul lor era de ordinul miliardelor – nu avea să apară lângă o stea şi cu atât mai puţin lângă o planetă. Astfel, pentru mii, poate milioane de ani, astronomii umani şi non-umani, se vor mira de nişte mici explozii de raze gamma. Şi cine să le ghicească originea?

Poate că nimeni.

Ram Kikura mai urmări tabloul minute în şir, după dispariţia lui Thistledown. Pâlnia arăta acum numai ca un inel din spirale interioare, din praf şi dărâmături, şi ca o porţiune de întuneric mai mare, lângă strălucirea stelelor.

Apoi, pâlnia se închise precum o floare care se pregăteşte pentru o noapte nesfârşită.

Calea îşi începuse sinuciderea ei cea lungă şi violentă.

OPTZECI

Calea

Aşa cum se vedea de pe nava lor, locul în care îi aşteptau jarţii era pur şi simplu un imens triunghi negru, legat de flux, cu laturi din care, pe măsură ce se apropiau ţâşneau curcubee de culori întunecate. Korzenowski şi Ry Oyu îl urmăreau pe Olmy care lucra concentrat la consola navei, ştiind amândoi că, de fapt, jartul conducea orchestra, în încercarea de a produce muzica potrivită pentru a-i linişti pe gardienii vigilenţi din faţa lor.

— S-a lucrat enorm în locurile astea, spuse Olmy.

Korzenowski privi informaţiile pictografiate trimise de senzorii navei; pe următorii două sute de kilometri fuseseră deschise câteva zeci de porţi. Păreau a fi fost deschise în jurul staţiei jart, la aceeaşi distanţă. Privindu-l pe Ry Oyu, Inginerul îşi aduse clavicula în faţa lui.

— Aceasta e o regiune de aglomerare geometrică, zise el. Suntem foarte aproape de locul în care şi-a deschis poarta Patricia Vasquez.

— Trebuie să fi fost închisă de plasma stelară, spuse Olmy. Ar fi fost o urmă… ceva care să poată fi detectat de jarţi, spuse Korzenowski. Au făcut aşa ceva?

Olmy îl consultă pe jart.

— Pot să o facă.

— În aglomerarea geometrică, ar fi putut găsi urma unei porţi care să fi fost prea neobişnuită ca să nu fie luată în seamă.

Intrarea într-o lume populată de umani este cea mai

folositoare pentru comanda centrală, spuse jartul dinăuntrul lui Olmy. Acesta se întoarse către Ry Oyu:

— Ar fi putut să o găsească. Au găsit-o?

— Nu ştiu, răspunse Ry Oyu. Din nefericire, sunt foarte multe întrebări la care nu cunosc răspunsurile. Dacă le-aş fi ştiut, munca noastră ar fi fost mult mai uşoară.

Pe măsură ce se apropiau, Korzenowski evalua mai precis distanţele. Patru porţi rămăseseră deschise, cu toate că acum era puţină activitate în jurul lor.

Triunghiul le umplu întregul câmp vizual. Inginerul îşi dădu seama că în jurul lor se petrecuse o schimbare bruscă; probabil că era vorba de trecerea printr-un fel de câmp de tracţiune sau echilibrul iniţial din navă fusese suspendat.

Intrară în triunghiul întunecat al staţiei, ca o lance care alunecă încet într-un lac negru. Mai departe era şi mai multă beznă, ca şi cum lacul ar fi fost plin de vopsea neagră, care absorbea toată lumina, toată informaţia şi care nu spunea nimic.

Jartul lui Olmy nu avea nicio idee despre ceea ce îi aştepta. Lucrurile se schimbaseră foarte mult de când fusese capturat; puţine lucruri îi mai erau familiare; nici forma staţiei nu-i mai spunea nimic.

Ry Oyu pluti către Korzenowski şi se aşeză lângă el.

— Aici e zona în care aş putea găsi lumea Patriciei, spuse Ry Oyu. Dacă voi avea şansa să-mi îndeplinesc obligaţiile faţă de ea, va trebui să-i copiez Misterul.

Nu aduseseră cu ei echipamentele de care ar fi avut nevoie.

— Cum? întrebă Korzenowski.

— Măcar atât am puterea să fac, răspunse Ry Oyu. Închide ochii, te rog.

Deschizătorul-de-porţi nici măcar nu-l atinse. Câteva secunde simţi căldura împrăştiată în cap şi trup, ceva contrar stării de agitaţie şi totul a fost gata. Korzenowski deschise ochii. Nu se simţea deloc diferit.

— Doar o copiere, spuse încet Ry Oyu.

Întunericul din faţa navei se despărţi în două şi ei priviră un segment al Căii, poate de trei sute de kilometri lungime. Segmentul era blocat de o aureolă neagră, a cărei circumferinţă – cinci sute de kilometri în diametru – era crestată adânc de linii în zigzag. Până la formaţia aceasta, pereţii Căii erau neschimbaţi, cu aceeaşi aparenţă de bronz.

Nu ni se va îngădui să trecem, îi spuse jartul lui Olmy. *Aceea e o barieră care protejează persoane de la comandă.*

Olmy încetini deplasarea navei până la câteva sute de kilometri pe oră.

O primire? îl întrebă pe jart.

Foarte neobişnuit pentru persoane de la comandă să vină atât de departe către sud.

Acum încetini până aproape de o mişcare imperceptibilă, în timp ce forma de culoare neagră le umplu perspectiva de la nord. Linii verzi se roteau din centrul spre exteriorul cercului negru şi făceau arcuri spaţioase către pereţii Căii.

— Cred că am fost observaţi, spuse Olmy. Arcadele crescură şi îi învăluiră cu mare precizie; zeci de sfere transparente, care aveau, poate, un metru şi jumătate în diametru, fiecare conţinând o mică pată neagră, ca de cerneală picurată în apă, pluteau către navă de-a lungul liniilor verzi.

— Câmpuri de tracţiune sau ceva echivalent, spuse Korzenowski. Ştiu cum să comunice cu noi?

— Nu cunosc niciuna dintre limbile noastre, zise Olmy.

O voce se auzi dinspre consolă.

— Sunt bineveniţi reprezentanţii comenzii descendente. Vă rugăm să acceptaţi trecerea vehiculelor noastre de transport.

— A fost în engleză, comentă sec Korzenowski.

Mesajul a fost repetat în spaniolă, apoi într-o limbă foarte asemănătoare cu greaca, apoi în altă limbă asemănătoare cu chineza. Celelalte limbi erau mai greu de identificat. La

încheierea traducerilor, sferele formară inele concentrice în jurul navei.

Olmy îl simţi din nou pe jart cum pune stăpânire pe mişcările lui. Jartul trimise alt semnal către barieră, prin staţia radio a navei. Apoi îl mişcă pe Olmy spre prora transparentă şi aşteptă acolo.

Olmy fu înconjurat de ceva ca nişte artificii; corpul său fu scuturat de convulsii. Când luminiţele dispărură, Korzenowski se tractase deja către prietenul său şi era la jumătatea drumului. Olmy se roti şi le arătă celorlalţi doi un zâmbet cald.

— Inspecţie, spuse el. Încă n-au încredere în noi.

— Ai trecut de inspecţie? întrebă Korzenowski.

— Până aici, toate sunt în ordine.

— Am avansat mult, spuse Ry Oyu. Korzenowski crezu că detectează o aluzie ironică în replica lui.

— Îndepărtaţi nava de flux, veni un al doilea semnal în engleză.

Olmy se duse lângă consolă şi dădu instrucţiunile pentru desprindere.

— Mergeţi în interiorul sferei celei mai apropiate de uşa navei voastre.

Îşi scoaseră câmpurile de protecţie şi se îndreptară către uşă. Când aceasta se deschise, o sferă se extinse până când ajunse de patru metri în diametru şi se lipi de peretele navei, scoţând un sunet de parcă ar fi sfârâit şi s-ar fi lipit. Nebulozitatea neagră dinăuntru se coagulă ca să formeze o platformă împrejmuită cu o balustradă.

— Faetonul nostru, spuse Korzenowski urmându-l pe Olmy pe platformă. Îi învăluia un sunet slab, de aer care pătrundea înăuntru, atingându-le feţele; aerul mirosea vag a mucegai, miros dulceag amintind de bere nouă. Sfera se retrase, închizându-se şi îi purtă, de-a lungul liniilor verzi, către un punct aflat chiar în afara centrului barierei. În această regiune, fluxul avea o culoare necaracteristică, portocaliu închis, pentru că purta şi povara informaţiilor

jart; avea şi o strălucire slabă contrastând cu suprafaţa neagră-cenuşie a barierei.

Patru arcuri verzi prinseră nava şi o îndepărtară către pereţii Căii. Olmy privi cu o tresărire de regret nava care cobora: era ultima lor legătură cu Hexamonul. Cu braţele încrucişate, încă neresemnat în întregime, Korzenowski privi suprafaţa fără laturi a barierei, spre care erau transportaţi. Acum, ochii lui mai purtau puţin din amintirea Patriciei; ea părea să se fi cufundat înapoi în psihicul lui, aşteptând să-i vină vremea.

Ry Oyu îşi puse mâna pe umărul Inginerului.

— În tinereţea noastră, zise el, am fi numit lucrul ăsta o aventură.

— În tinereţea *mea*, am preferat mereu să gândesc, în loc să trăiesc aventuri, răspunse Korzenowski.

Bariera absorbi sfera şi ei pătrunseră din nou în beznă. Olmy s-ar fi simţit mult mai bine dacă jartul ar fi comunicat cu el, dar acesta se păstra liniştit; nimic nu mai circulase între ei de când fusese făcută inspecţia. Încă îl simţea înăuntrul lui, aşa cum o scoică ar fi simţit un grăunte de nisip…

Când îşi terminară trecerea prin barieră, tot ce era uman rămăsese în spatele lor. Sfera plutea deasupra unor suprafeţe largi, de un verde vegetal. La o sută de metri depărtare, suprafaţa întâlnea un perete de un verde mai deschis. Acolo nu părea să existe vreun acoperiş; mai curând un loc gol.

— Vă veţi întâlni cu persoane din comandă, spuse o voce fără corp dinăuntrul sferei.

— Bine, spuse Korzenowski, să ne împăcăm cu situaţia asta.

Peretele verde se deschise ca o cortină şi sfera trecu prin el. Olmy îl simţi doar acum pe jartul dinăuntru că are o reacţie; părea că-şi schimbă forma, îşi rearanjează punctele de contact cu mentalitatea lui, se întăreşte.

— O zi mare pentru colegul meu cuceritor, spuse el. Vine

clipa în care trebuie să-şi facă raportul.

Trecură de-a lungul unei avanscene, flancate de ambele părţi cu şiruri de sculpturi identice, placate cu crom, care semănau cu nişte scorpioni abstractizaţi. Burţile lor alungite, ca nişte cozi, coborau în podeaua verde, sprijinind corpuri strălucitoare; aveau picioarele cu ghearele ridicate, ca într-un salut formal.

În jurul acestor forme, ca şi printre ele, pluteau sfere de lumină, portocalii şi verzi, de mărimea pumnului.

— Ce sunt acestea? îl întrebă Korzenowski pe Olmy, arătând către sculpturi.

— Nu ştiu, spuse Olmy. Călăuza mea nu vorbeşte.

Korzenowski clătină din cap, ca şi cum acesta era lucrul la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin.

— Până şi arhitectura lor e ameninţătoare, zise el. Să ne ia naiba, că am mers atât de departe.

Olmy nu putea decât să fie de acord. Ce se întâmplase cu zilele acelea îndepărtate, pline doar de munca în slujba Hexamonului, cercetări şi nimic altceva decât tulburările lui interioare? Timpurile acelea păreau paşnice şi plăcute. Acum nu se temea atât de mult de moarte, cât de ceva fără nume, opusul exact al vieţii şi umanităţii, antiteza pentru orice lucru în care crezuse, care să se arate la fel de adevărat şi indiscutabil; să-şi piardă orice punct de reper, pur şi simplu să *dispară*, precum o idee demodată.

Deja se confruntaseră cu ciudăţenia lui Mirski şi a lui Ry Oyu, dar aceşti avatari fuseseră croiţi după tipare omeneşti. Ce avea să devină Ry Oyu ca să-i convingă pe jarţi?

Avanscena se deschise către un cerc larg, înconjurat de rezervoare cilindrice, de un verde marin, palid şi transparent, fiecare cu o înălţime de două ori mai mare decât lăţimea. Înăuntrul lor, membrane negre se agitau într-un ritm lent şi netulburat, ca nişte flamuri în ceaţă.

În faţa lor nu mai erau cilindri, ci numai o scenă plată, cam la un metru deasupra pardoselii. Deasupra ei pluteau trei forme, evident organice, lungi, lucioase şi, într-un fel,

mai masive decât nişte elefanţi, cu torsurile învelite în pânze ceţoase, care întâi le acopereau, pe urmă le descopereau...

Printre jarţi, reprezentanţii comenzii erau organisme încarnate, apropiate ca formă de originile strămoşilor lor. Orice lume ar fi dat naştere acelor vietăţi, ea trebuie să fi fost un loc de otrăvuri, moarte şi coşmar. Mai întâi, ei apăreau drept cei mai importanţi; nu se putea nega că aceste creaturi erau nişte supravieţuitori, cu lungile lor picioare, ca nişte piroane şi cu învelişurile lor, ca nişte armuri, care le înconjurau toracele lung, de formă conică. Aproape de partea din faţă, toracele se despărţea în două tentacule; fiecare dintre ele se ridica deasupra platformei şi îşi arăta nişte tăieturi adânci, împrăştiate pe întreaga lungime. Tăieturile erau împodobite cu apendice zbârcite, care se terminau cu cleşti negri, îndreptaţi către în faţă, plini de răutate. Nu se vedeau nici ochi, nici alte organe de simţ.

Semănau cu corpul din cavitatea ascunsă, gândi Olmy. Păreau mult mai eficienţi, totuşi, poate că erau mai evoluaţi. Forma moartă pe care o găsise în cutia transparentă, ar fi putut fi un precursor, ca un cimpanzeu faţă de om.

Cât timp trecuse de-a lungul Căii: decenii sau milioane de ani?

Îi recunoşti pe aceşti indivizi? îşi întrebă Olmy jartul dinăuntru.

Pentru un interval lung, acesta nu răspunse, apoi spuse:

Aceştia nu sunt reprezentanţi ai comenzii aşa cum sunt cunoscuţi de prezentul expeditor.

Poate că nu sunt deloc jarţi?

Fac parte din specia mea. În ei este glorie. Au reuşit multe îmbunătăţiri.

Te vor recunoaşte?

Au recunoscut deja acest expeditor modificat. Umilă supunere în prezenţa lor.

Ceva a trecut între ei, ceva ce nu se potrivea cu aproximativul limbaj mental folosit de Olmy în dialogurile cu jartul, ceva ameninţător, întunecat şi exaltat în acelaşi timp; un fel de mândrie criminală, pe care nu o putea încadra printre emoţiile umane.

— Pari uimit, îi spuse Korzenowski lui Olmy.

— Deloc, răspunse Olmy. Aceştia sunt în mod sigur jarţi.

— Ah! exclamă Korzenowski pe un ton sec. Gazdele noastre.

Sfera se opri într-un colţ al sălii pătrate, în vreme ce reprezentanţii comenzii le ocupau pe celelalte trei. Suprafeţele negre care le înfăşurau corpurile se evaporară, iar jarţii îşi ridicară bifurcaţiile anterioare, cleştii de pe apendice atingându-se delicat vârf la vârf, precum suturile care apropie marginile unei răni, într-un fel care, altădată, i-ar fi făcut lui Olmy pielea de găină, iar acum îl făcură pe Korzenowski să se retragă instinctiv.

— Sunt cu toţii oribili, spuse el. Olmy nu-l contrazise, nu-şi amintea să fi văzut fiinţe inteligente care să arate mai ameninţător.

Ry Oyu stătea într-un capăt al platformei din sferă, încă relaxat şi netulburat.

„În mod sigur nu sunt inteligenţele cele mai urâte din univers”, gândi Korzenowski. „Mintea Finală va fi cuprins şi lucruri mult mai rele, fără îndoială.” Îl privi pe Ry Oyu, care zâmbi şi încuviinţă, ca şi cum l-ar fi ascultat şi ar fi fost de acord.

Cei trei reprezentanţi ai comenzii îşi lărgiră în V-uri şi mai mari bifurcaţiile pe care le ridicaseră.

— Ne-am întâlnit, spuse vocea din sferă pentru fiecare dintre ei, părând să vină de peste umărul drept. Acest eveniment este neaşteptat. Sunteţi unul sau mai mulţi?

— Fiecare dintre noi este un individ, spuse Ry Oyu.

— Care dintre voi reprezintă comanda descendentă?

— Eu.

— Există vreo dovadă care să confirme?

— Vor să le înmulţim pâinile şi peştii, spuse Ry Oyu, cu jumătate de voce. Aşa să fie.

Nu părea să facă vreun lucru vizibil, dar cele trei fiinţe tremurară uşor, ca şi cum ar fi fost atinse de un curent rece. Secţiunile lor de sus se apropiară, până când aproape se uniră.

Vocea spuse:

— Mărturia este o confirmare adecvată. Care este planul pe care trebuie să-l îndepliniţi?

Korzenowski se încruntă, pradă unei stări de agitaţie. Ry Oyu îi spuse:

— Spune-le ce am făcut şi ce vrem să facem. Spune-le cine eşti.

— Numele meu este Konrad Korzenowski. Eu am proiectat Calea.

Jarţii nu reacţionară.

— Am început deja distrugerea Căii…

— Reprezentanţii comenzii au aflat despre aceasta, spuse vocea.

— Am venit să îndeplinim ultima dintre misiunile noastre, să aducem înapoi pe unul dintre ai voştri şi… – Se poticni printre cuvintele din capul lui, încercând să se exprime clar şi într-un fel pe care non-umanii să-l poată înţelege. – Duc o parte a unui alt uman care a lucrat pe vremuri cu mine şi m-a ajutat să proiectez Calea. Vrem să trimitem această mentalitate într-o lume potrivită, în aglomerările geometrice… dincolo de locul unde suntem noi acum. – Gesticulă cu stângăcie peste umărul său, nesigur până şi de direcţie. – Sperăm să ne continuăm călătoria şi să ajutăm Mintea Finală. Cu voi sau singuri. Cât de naiv şi copilăresc putea să fie până şi gândul de a fi în stare să ajuţi ceva atât de vast ca Mintea Finală…

— Reprezentanţi ai comenzii au pătruns şi au stocat o lume ocupată de umani în regiunile la care vă referiţi, zise vocea. Comanda ştie de acest lucru. Comanda nu a creat Calea. Aveţi cunoştinţe referitoare la un individ uman

proiectant, *Patrikia Vaskayza* sau *Patricia Luisa Vasquez*, expeditor uman al comenzii, sau ceva de rang similar?

Korzenowski închise ochii, apoi îşi umezi buzele, ca şi cum ar fi savurat un gust deosebit, venit din interior şi spuse:

— Da. Port cu mine o parte a acelui individ. O aveţi, aţi găsit-o?

Tonul vocii se modifică radical; acum era o voce feminină.

— Aici este comanda centrală. Noi avem progenitura generată sexual, în a doua treaptă, a individului proiectant *Patricia Luisa Vasquez*.

— Vor să spună că o au pe nepoata Patriciei, cred, zise Ry Oyu.

Olmy fu de acord.

— Unde au găsit-o? întrebă Korzenowski. – Cu ochii mari şi strălucitori privi către reprezentanţii comenzii. – Unde aţi găsit-o pe această femeie?

Vocea feminină răspunse:

— Am pătruns în lumea în care a călătorit dinspre Cale individul uman proiectant *Patricia Luisa Vasquez* şi am stocat această lume. Progenitura sexuală de a doua treaptă trăieşte şi este stocată.

— Dar Patricia Vasquez?

— Individul *Patricia Luisa Vasquez* este mort.

— Putem să vorbim cu nepoata ei? întrebă Ry Oyu.

— Acest individ a fost avariat de investigaţiile noastre.

Korzenowski simţi brusc un tremur, din pricina ororii şi disperării.

Se luptă să-şi controleze furia, furia lui, dar şi una mai adâncă, de la fantoma unei bunici care nu-şi întâlnise niciodată nepoata; nici măcar nu ştiuse de existenţa ei.

— Am vrea să vorbim cu ea, avariată sau nu, dacă este posibil insistă Ry Oyu.

Reprezentanţii comenzii se învăluiră din nou în mantiile lor negre. Korzenowski se întoarse înnebunit de această

ciudăţenie, de acel lucru de neînţeles, acea cruzime accidentală. Ce s-a întâmplat cu lumea pe care o găsise Patricia? Ce fel de lume fusese înainte să o stocheze jarţii? În ce stare era acum? Ry Oyu îi atinse din nou umărul, iar Olmy se mişcă mai aproape, încercând să-l sprijine prin solidaritate.

— Acest individ avariat este considerat a fi de foarte mare valoare, spuse vocea feminină. Avaria nu a fost intenţionată.

— Lăsaţi-ne să vorbim cu ea, spuse Korzenowski cu vocea schimbată.

Cei trei reprezentanţi ai comenzii se înapoiară pe platformă, ca şi cum ar fi trecut printr-o lentilă deformată. În faţa sferei apăru interiorul unei case de construcţie umană, deşi nu chiar orice casă care s-ar fi putut găsi în Los Angeles la începutul secolului al douăzeci şi unulea…

Rhita ieşi dintr-o eternitate chinuitoare, unde timpul era nu atât absent, cât nonlinear şi aranjat la întâmplare; amintiri adevărate dansând cu simulări; gânduri animalice dezorganizate – foame, dorinţe fără scop, dorinţe sexuale, toate în afara vreunui corp – alternând cu scurte momente de claritate cristalină, în care îşi amintea situaţia… şi o respingea, întorcându-se la eternitatea cea turbulentă.

Într-un moment de claritate, se văzu ca pe un erou care se face în mod conştient inutil pentru adversari, eschivându-se de ei chiar în sanctuarul lor incomprehensibil. În alt moment, îşi dădu seama că era posibil să nu-şi mai revină vreodată din starea aceasta de haos, că duşmanii ei ar putea să o ţină pentru totdeauna aici şi că niciodată nu ar fi găsit o definiţie mai bună pentru Hades.

Ceea ce simţea era cu mult mai rău decât orice urmă de sete de sânge sau de vin; era însetată de licoarea dulce a istoriei răsturnate, dorea şanse regăsite, uşi către un trecut nu neapărat *mort,* ci mai ales ameţit şi păstrat, aşteptând

vreo sărbătoare inumană a cunoaşterii.

Ea nu mai simţea prezenţele lui Demetrios şi Oresias.

Apoi, într-o clipă oarecare, furtuna evadării haotice se calmă. Gândurile ei erau încă învălmăşite, dar ceea ce trăia şi simţea acum era limpede precum cristalul: stătea în casa din Rhodos a bunicii ei avându-l alături pe Typhón, încă uman, în aparenţă.

Încercă să evadeze iarăşi, înapoi către libertatea ei haotică, dar observă deodată trei forme umane, care nu păreau să fie ale jarţilor. Nu îi cunoştea. Se ducea acolo o conversaţie oarecare; din nou, simţea convorbirile jarţilor, ca în vis, fără corpuri, groaznice.

Din când în când, în confuzia ei autoimpusă, ea mai reuşea să asculte şi să nu respingă ce se vorbea.

Se vorbea despre bunica ei.

Puteau, oare, cei doi *să fie chiar oameni?* Oameni de pe Gaia, sau… iarăşi, furtuna îi prinse gândurile şi i le răsuci.

Misterul Bunicii.

O amintire: precisă şi insistentă. Sophé explicând cum îşi încărcase o parte din psyché, împrumutându-l unui bărbat… Magie şi mister de-a lungul Căii.

Deodată, se ridică, dar acum nu se afla într-o simulare a casei lui sophé, ci pe pietrele templului Athénéi Lindia. Memoria era atât de vie, încât ea simţi vântul în păr şi auzi cântecul păsărilor care ţâşneau printre coloanele masive de culoarea laptelui.

Aceasta era amintirea la care se întorcea întotdeauna, o amintire de pace şi solitudine, unde se retrăgea din zbucium, ca să-şi gândească propriile gânduri, descoperindu-şi eul. O dată, se imaginase precum Athéné, în formele ei multiple: femeie înţeleaptă, aducătoare de izbândă, Athéné a furtunilor, Athéné a profeţiei şi a bufniţei; Athéné împodobită cu coiful cu monedele de aur, zeiţa marelui oraş torturat al hellenilor. O adolescentă putea să fie toate acestea în decursul unei ore şi, totuşi, să nu fie ameninţată de pedeapsă pentru că sfidase o zeiţă, căci

Athéné înţelegea asemenea vise.

Athéné înţelegea şi ierta înfrângerea, chiar dacă o întreagă lume ar fi fost preţul înfrângerii.

Rhita închise ochii, apoi îi deschise iar. Se vorbea de *Patrisha,* care era felul cum îşi pronunţa bunica ei numele; aşa îşi amintea acum.

— A fost stocată într-o matrice de memorie, foarte asemănătoare cu memoria oraşului, spuse Ry Oyu. Este retrasă în ea însăşi, urmându-şi nişte căi personale… Ei nu pot să clarifice nimic din ea. Îi sfidează în singurul fel care i-a mai rămas.

Urmăreau imaginea nesigură, tremurătoare, a nepoatei Patriciei, plasată în contextul unei case-memorie, ca un manechin în vreun muzeu, ori ca un animal de grădină zoologică.

— Ser Olmy, cum justifică lucrul acesta jartul nostru? întrebă Korzenowski.

— Este nefericit că o porţiune valoroasă a informaţiilor va fi avariată, spuse Olmy.

— Mă gândesc la… „împachetarea” unei lumi întregi.

— În felul lor încearcă să servească Mintea Finală, spuse Ry Oyu. Ei vor să transmită către Mintea Finală tot ce au stocat. Şi asta e ceea ce vor face. Dar noi trebuie să fim în stare să oprim suferinţa acestei femei… A venit timpul pentru hotărâri. Jarţii ştiu că, în curând, Calea va înceta să existe. Ei mă acceptă pe mine drept reprezentant al comenzii descendente. Sunt nerăbdători să-şi prezinte Minţii Finale roadele muncii lor. Vor face tot ce le voi spune… în ceea ce îi priveşte, este momentul pe care l-au aşteptat, momentul care le justifică întreaga istorie.

— Pot să duc înapoi la aglomerările geometrice atât Misterul Patriciei, cât şi mentalitatea stocată a nepoatei sale, şi să încerc să le ofer pacea.

— De ce? întrebă Korzenowski, acum cu ochi mari, ca de pisică, de parcă ar fi devenit deodată Patricia Vasquez,

întreaga Patricia Vasquez. De ce doar ei? De ce să nu refacem toate lumile pe care jarţii le-au distrus şi depozitat?

Ry Oyu dădu din cap, în semn de negaţie.

— Nu pot face aşa ceva. Ceea ce fac în clipa asta este în mare parte ca să-mi îndeplinesc promisiunile. Cu multă vreme în urmă, pe când eram doar un deschizătorde-porţi, se bătu el în piept cu insistenţă, am eşuat încercând să o instruiesc aşa cum trebuie pe Patricia Vasquez. Mă revanşez pentru asta dându-i o altă şansă, după cum îi dau o şansă şi nepoatei sale. Pe lângă asta, există şi o satisfacţie estetică.

— Garry Lanier a refuzat privilegiile sociale, spuse Korzenowski cu faţa schimonosită, o mască a emoţiei şi a personalităţii contradictorii. De ce ar trebui să ne oferi nouă… să-i oferi Patriciei Vasquez o consideraţie specială?

Ry Oyu se gândi o clipă.

— Pentru personalitatea mea din trecut, zise el. Nu putem să ne corectăm toate eşecurile. Dar Inginerul şi-a răscumpărat păcatul creării Căii… Olmy a suferit pentru ambiţia lui şi pentru sentimentele sale de importanţă exagerată a persoanei proprii… Mirski şi-a plătit câteva din datorii… Lăsaţi-mă, vă rog, şi pe mine să-mi îndrept una dintre greşeli.

Faţa Inginerului se relaxă.

— Bine, spuse el încet. Du-i acasă.

— Şi ce-aţi alege, Ser Olmy, eliberat de jart… unde v-aţi duce? Ser Korzenowski, încă purtând o parte din Patricia Vasquez, unde v-aţi duce?

— Sunt incomplet fără ea, spuse Korzenowski. Cred că ea va rămâne cu mine şi va fi mulţumită atâta vreme cât va şti că o parte din ea se duce acasă. Mie… nouă ne-ar plăcea să călătorim în jos, spre capătul Căii, şi să devenim parte a Minţii Finale.

Olmy se gândi o vreme.

— Ar fi fascinant, zise el, dar mi-e teamă că nu sunt

pregătit. Dacă toate istoriile pe care le-am auzit sunt adevărate, noi oricum urmăm acel drum, oriunde am fi, oriîncotro ne-am îndrepta.

— Istoriile sunt adevărate, confirmă Ry Oyu.

— Mă gândesc cât de puţine fiinţe *au cunoscut* de fapt lucrurile acestea, zise Olmy. Cât de privilegiaţi suntem. Ştiu unde mi-ar plăcea să merg, fiind încă viu, încă într-un corp real.

— Unde?

— Timbl, spuse el. Lumea de baştină a frânţilor. Am acolo mulţi prieteni.

— Ar putea să fie timp destul ca să deschidem o poartă către Timbl, spuse Ry Oyu.

— Nu te simţi puţin ca un Moş Crăciun? întrebă Korzenowski, sau poate că era Patricia; Inginerul ştia foarte puţine despre vechile legende terestre.

Ry Oyu zâmbi şi se întoarse către imaginea camerei şi spre figura confuză a femeii dinăuntru.

— Am să încredinţez toate acestea gazdelor noastre. Sunt sigur că ar fi mândri să-l aibă cu ei pe creatorul Căii, atunci când se vor întâlni cu comanda descendentă.

Rhita îl privi ţintă pe bărbatul zâmbitor, cu părul alb, arătând ca un înţelept, simţindu-se mai sigură în prezenţa lui. Nu avea aspectul extraordinar al unui Zeus, ci mai mult aerul calm al lui Aserapis, cu tulpinile de porumb şi câinii săi plutonieni, cu boii lui de ceremonie şi cu festivalurile reînvierii.

Bărbatul acesta calm îi vorbi de reîntoarcerea acasă.

— Mă întorc pe Gaia? întrebă ea, cu vocea puternică în acest loc, fără sunete adevărate sau voci adevărate.

— Acum, zise Olmy, vom îndeplini încă o dată cea mai sfântă dintre nunţi. Patricia, care te afli înăuntrul meu, ai să duci cu tine trăsăturile nepoatei tale, ai să fii un adăpost în care să trăiască până ce îţi vom căuta căminul pe care l-ai

pierdut?

Olmy văzu cum imaginea Rhitei tremură, cum se conturează şi cum culorile pălesc; cum prinde contur încă o dată. Tot timpul, ochii tinerei femei îl priviră pe Korzenowski, iar Korzenowski o privi la rândul lui.

— Rhita, îţi vei da o parte a eului tău acestei umbre a bunicii tale, pentru ca ea să poată avea puterea să ajungă acasă?

— Da, zise Rhita.

Ea simţi ape cum se amestecă, la fel cum se amestecau, atât de clar, apele de-a lungul coloanelor îndepărtate ale lui Hercules, intrând în marele ocean Atlantis.

Văzu o împletitură deasă a realităţilor, văzu Gaia în profunzime, şi ştiu că niciuna dintre lumi nu era întocmai ca lumea ei. Dar bărbatul cărunt şi zâmbitor, care ar fi putut să fie Zeus ori Aserapis, îi spuse să-şi aleagă una în care jarţii nu deschiseseră niciodată vreo poartă, în care nu pătrunseseră niciodată… în care expediţia ei nu avusese loc niciodată… Nu îi spuse mai mult.

Ea închise ochii.

— E vremea să ne spunem *au revoir*, zise avatarul al doilea. Îl încredinţez pe Ser Korzenowski acestor reprezentanţi ai comenzii.

Korzenowski îşi transferă clavicula deschizătorului-de-porţi şi se mişcă înapoi. Inginerul se separă de Olmy şi de Ry Oyu când sfera transparentă se împărţi în două. Olmy îl urmări cum se mişcă şi dispare în spatele altei bariere negre.

Ry Oyu ridică clavicula, ca şi cum ar fi fost din nou sub influenţa greutăţii şi capacităţilor ei.

— Ser Olmy, aceştia *sunt* servitori ai Minţii Finale, oricât de nechibzuiţi ar fi. Ei îmi spun că sunt dornici să te încredinţeze porţii pe care ai ales-o. Acum, se pregătesc să găsească poarta şi să o deschidă. Cred că putem avea încredere în ei. Dar nimeni nu ştie cât timp a trecut acolo…

— Întotdeauna există un element de risc, spuse Olmy.

— Nesiguranţa ne ţine viu interesul, comentă Ry Oyu.

— Mulţumesc.

— Chiar nu ai pentru ce. Ei îl vor accepta pe expeditorul lor modificat în orice moment pe care îl vei alege ca să renunţi la el.

Olmy nu era deloc împotrivă să renunţe la acest vestigiu al celui mai mare eşec pe care îl avusese vreodată. Iarăşi, fu înconjurat de flăcări palide. Jartul dinlăuntrul lui dispăru.

Pentru moment, îşi savură minunata *unicitate.* Să fii refăcut, viu şi sănătos, şi să te întorci pe Timbl…

Se gândi la Tapi şi la Ram Kikura, la alte eşecuri mai puţin spectaculoase şi, în fond, mai obsedante.

— Fii mulţumit, Ser Olmy, zise Ry Oyu, care îi prinse mâna, apoi i-o eliberă.

Din nou, sfera lor se despărţi în două.

Ry Oyu se întoarse către reprezentanţii comenzii.

— Aş dori să merg înapoi, către aglomerările geometrice. Va trebui să deschid porţi către două lumi, în universuri foarte puţin diferite de al nostru.

Sfera lui merse înapoi, trecu prin bariere, ajunse la staţia de flux şi coborî pe Cale.

Purta cu grijă clavicula care i-o lăsase Korzenowski. Sfera se deschise sub el şi îi înlesni acces la suprafaţa din bronz strălucitor.

Ry Oyu închise ochii şi murmură incantaţia rituală, care îi pregătea mintea, oricât de inutil ar fi fost gestul în forma pe care o avea acum.

— Îndrept clavicula aceasta către lumile nenumărate şi aduc spre Cale o nouă lumină, îndrept poarta aceasta către tot ce ar putea să prospere, către cei care călăuzesc şi cei care sunt călăuziţi, către cei care creează şi sunt creaţi, care luminează Calea şi iau căldură de la lumina astfel dăruită…

Suprafaţa Căii se întuneca pe măsură ce se apropia, din ce în ce mai repede, spărtura din capătul celălalt. Asta avea

să îngreuneze şi mai mult deschiderea porţilor. Mai rămăsese puţin timp, poate doar câteva ore, iar el avea multe de făcut, multe lucruri de cercetat, chiar şi după deschiderea porţilor.

Sfârşi, spunând:

— Iată… deschid o *lume nouă*.

În toată cariera lui, nu trebuise niciodată să facă o poartă dublă. Şi totuşi, această poartă avea să se deschidă către două lumi alese precis.

O depresiune circulară începu să se formeze sub picioarele lui, depresiunea avea margini care sclipeau. Prima lume se rotea sub el, după cum vedea prin claviculă; aici era o alternativă la Gaia Rhitei, o ramură desprinsă din Gaia în care ajunsese Patricia şi îşi făcuse schimbările, dar pe care jarţii nu o invadaseră niciodată.

Deschizătorul nu putea să deplaseze prea mult în timp această poartă. Făcu o scurtă încercare, apoi se retrase şi se concentra ca să o localizeze pe Rhita Vaskayza. O Rhita care nu îi cunoscuse vreodată pe jarţi, care nu călătorise niciodată ca să găsească vreo poartă a jarţilor…

Calea tremura violent, iar el se întreba dacă mai are timp.

OPTZECI ŞI UNU

Acasă

Rhita mergea prin crângul în care Bereniké îi spusese că avea să-l găsească pe tatăl ei. Îl văzu pe Rhamon stând descurajat printre măslini, cu spatele sprijinit de un trunchi răsucit, ţinându-şi capul în palme, cu faţa muncită de griji. Dusese câteva lupte împotriva consiliului de conducere din Akademeia, din ce în ce mai rebel. Avea nevoie să fie încurajat.

— Tată, spuse ea, dar pe urmă se dădu înapoi, ca şi cum ar fi fost lovită.

Ceva căzu peste ea, în ea; ceva în acelaşi timp familiar şi străin. Se văzu, străină şi obosită, căzând de nicăieri, ca într-o cupă... O umplură amintiri de invazie, de distrugere, dar acolo era şi ceva ca moartea, închise ochii şi ridică mâinile spre cap, voind să ţipe. Răsuflă în gol, ca un peşte scos din apă, când deodată simţi şocul asimilării unor lucruri fără număr, crezând, pentru o clipă, că trebuie să-şi fi pierdut minţile...

Se împiedică de o rădăcină şi aproape că era să cadă.

Când îşi reveni, amintirile erau depozitate într-un loc mai ascuns, erau izolate în siguranţă pentru moment.

— Rhita! Rhamon îşi reveni din reveria lui. Te simţi bine?

Ea îşi construi o scuză, ca să-şi justifice tulburarea.

— Vreo boală, cred... din Alexandreia.

Se întorsese acasă într-o vacanţă. Acasă cu adevărat, nu în vreun vis ori în vreun coşmar. Îşi prinse umerii cu mâinile încrucişate. Came adevărată, copaci adevăraţi, tatăl ei

adevărat. Toate celelalte amintiri, viziuni, halucinaţii… feţe. Coşmaruri.

— Am simţit că leşin. Acum mă simt bine, zise ea. Poate că m-a atins Bunica.

— Am putea să-i folosim atingerile, răspunse Rhamon, dând din cap.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Şi se aşeză în faţa tatălui ei, atingând cu mâna pământul uscat şi negru, sfărâmând ţărână între degete.

„Cu timpul voi pune ordine în toate acestea. Promit că aşa voi face. Am avut parte de viziuni şi vise şi coşmaruri cât pentru zece vieţi.”

Moştenirea lui sophé. Cine era, chiar acum… Unde? Ce făcea?

Calea se desfăcea. Staţia de lângă flux dispăruse, retrăgându-se din faţa acţiunii distrugătoare pornite de Inginer. Atunci, Ry Oyu renunţă la forma lui umană, plutind peste poarta dublă ca o formă de lumină, căutând un Pământ diferit, un Pământ fără Moarte; prin aglomerările geometrice, ajunse cu câteva decenii înapoi în timp şi găsi un moment precis.

Chiar şi în forma lui imaterială, forţele din Cale începură să îl dizolve. Îşi schimbă iarăşi caracterul, se ascunse înăuntrul geometriei porţii, descoperi că însăşi poarta se dizolva, se luptă să se menţină întreg, îndeajuns de multă vreme ca să-şi îndeplinească misiunea aceasta, ultima, dar nu cea din urmă…

Patricia Luisa Vasquez ieşi din maşina logodnicului său, Paul, ducând o sacoşă plină de cumpărături. Aerul era rece, aerul iernii blânde din California, iar ultimele lumini ale zilei îşi împrăştiau degete galbene şi cenuşii, care se strecurau printre spărturile norilor de deasupra. Pomi pe poteca din dale de piatră, care ducea spre casa părinţilor ei…

Şi aruncă sacoşa pe iarbă, îşi desfăcu larg braţele, gâtul i

se lăsă pe spate, ochii păreau să îi vibreze în orbite.

— Patricia! strigă Paul din maşină.

Ba se rostogoli pe pământ, apoi se ridică iarăşi, mormăind şi gemând fără şir.

Apoi se întinse pe spate, epuizată.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Paul aplecându-se deasupra ei, punându-i o mână pe frunte, cealaltă agitându-i-se, neştiind ce să facă.

— Să nu-i spui mamei de asta, şopti Patricia, cu gâtul uscat.

— N-am ştiut că eşti epileptică.

— Nu sunt. Ajută-mă să mă ridic. Ea încercă să adune pachetele împrăştiate pe jos. Of, ce încurcătură…

— Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbi cu înverşunare, apoi dulce, apoi triumfător; în cele din urmă, zâmbetul îi fu înlocuit de confuzie.

— Nu mă întreba, îi spuse. Nu te mint.

„Dacă ştiu unde sunt”, gândi ea, „atunci ştiu şi cine sunt.” Nimic nu era foarte clar; avea doar amintiri vagi, împrăştiate, despre un grup de oameni care încercau să o ajute, prin acţiuni pline de eroism, şi care, până la urmă, reuşeau. Dar acum era acasă, chiar pe poteca din faţa micii vile Long Beach, şi asta însemna că era Patricia Luisa Vasquez, iar tânărul îngrijorat care stătea îngenuncheat pe iarbă lângă ea era Paul, pe care îl jelise dintr-o cauză oarecare, aşa cum mai jelise şi…

Privi străzile, casele, nearse, solide, cerurile fără fum şi flăcări. Nicio Apocalipsă.

— Mama are să fie încântată, spuse ea cu o voce răguşită. Eu cred că tocmai am trăit o epifanie. Se ridică şi îl prinse de după gât cu amândouă mâinile, îmbrăţişându-l atât de tare, încât el făcu o grimasă de durere.

Pe lângă capul iubitului ei, privi în sus, cu ochii săi ca de pisică, spre stelele care tocmai începeau să strălucească.

„Nicio Stâncă în ceruri”, îşi spuse ea. „Orice ar însemna o asemenea Stâncă.”

OPTZECI ŞI DOI

Către Mintea Finală

Încă având grave temeri, Korzenowski se supuse „depozitării”. Inginerul trecu printr-un timp de neant rece, iar apoi prin confuzia minunată şi de coşmar a rătăcirii printre informaţiile adunate de jarţi, rămăşiţe a mii de lumi, miliarde de fiinţe, adunate la întâmplare prin timp, acum transmise de-a lungul fluxului, ca să treacă în Mintea Finală.

Calea se răsuci în mari spirale şi superspirale, mâncându-se pe ea însăşi, ca un metal topit, arzător, apoi muri.

Vremea avatarurilor de pe Pământ se sfârşise.

OPTZECI ŞI TREI

Timbl

Olmy mai curând simţi decât văzu poarta care se închise deasupra lui. Electricitatea statică provoca nişte zgomote în aerul uscat şi un geamăt înfundat ieşi din locul în care picioarele lui atinseseră nisipul roşu. Apoi, nimic altceva decât şoapta unei brize uşoare.

Pentru o clipă, se temu că tot ce avea să vadă urma să fie altă cucerire jart, o lume împachetată şi păstrată de fanaticii comenzii descendente. Dar Timbl nu fusese invadată de jarţi. În aparenţă, nu se deranjaseră să deschidă până acum tocmai această poartă şi n-aveau să o mai facă niciodată.

Stătea în strălucirea rece, orbitoare, a soarelui de pe Timbl, zâmbind larg. Pielea modificată putea să suporte atât de multe ultraviolete; chiar se simţea bine cu ele, îi erau familiare. Aici nu păreau să fi apărut diferenţe provocate de trecerea timpului. În orice moment, Timbl avea să fie un cămin pentru Olmy.

Se afla în vârful unui deal. La poalele dealului, către nord, se întindea un câmp pavat, cu o culoare ce se menţinea de un alb metalic, în ciuda absenţei vehiculelor de pe Hexamon. Acesta era locul în care fusese deschisă, pe vremuri, principala poartă către Timbl. Fusese închisă înainte de Separare, când Hexamonul îşi începuse retragerea din Cale.

Olmy privi spre vest şi văzu oceanul albastru strălucitor. Un arc subţire, luminos ca o torţă, trecu pe deasupra şi fu

interceptat de un fascicul de lumină purpurie. Acolo încă mai cădeau fragmente din comete şi încă mai erau interceptate de dispozitive de apărare de pe Hexamon… Până la urmă, nu trecuse atât de multă vreme.

Fără îndoială că erau pe Timbl destul de mulţi cetăţeni de pe Hexamon, refugiaţi după închiderea porţii. Nu îi va lipsi compania umană. Dar nu asta era ceea ce căuta el de fapt. Orice vizitator pe Timbl trebuia să fie întâmpinat personal de către un frânt, ca să i se confere statut oficial.

La începuturile istoriei lor, când Timbl fusese asediat de ploi de comete distrugătoare, frânţii ajunseseră până la a reuşi să transmită către toţi semenii lor memoriile şi experienţele fiecărui individ. Marea masă frânt purta amintirile tuturor indivizilor, dacă nu în detaliu, atunci măcar ca pe un fel de istorie moştenită. Când se întorcea acasă, fiecare individ frânt era absorbit rapid, era integrat, chestionat.

Până acum, fiecare frânt matur de pe Timbl aflase ceva despre Olmy. Asimilaseră experienţele celor cu care lucraseră acum câteva decenii; de atunci, îşi împărţiseră amintirile, îşi difuzaseră personalităţile. Fiecare frânt de vârstă adultă avea să-i fie prieten.

Nu merita atât de mult, dar aceasta îi era situaţia.

Olmy coborî dealul către est, către câmpurile purtând recolte coapte, bătute de vânt, de culori galbene şi albastre; ajunse în satul cel mai apropiat, cu *stupă* sa centrală atât de caracteristică. Trecu pe lângă exemplare frânt de vârstă tânără, care se uitară la el impasibile; tinerii nu aveau cum să îl cunoască, deocamdată. Olmy întâlni primul individ matur în faţa unei pieţe, închise pentru odihna de la miezul zilei.

Frântul, înalt şi greoi, cu faţa îngustă, din care îi ieşea în afară câte un ochi pe fiecare parte, cu umerii înveliţi într-o folie de ceremonie, stătea pe o bancă lată de piatră. Pentru o clipă, îl privi în linişte.

— Vă salut, Ser Olmy, zise el. Ce plăcere să vă vedem

aici.

— Plăcerea este a mea, spuse Olmy.

EPILOG

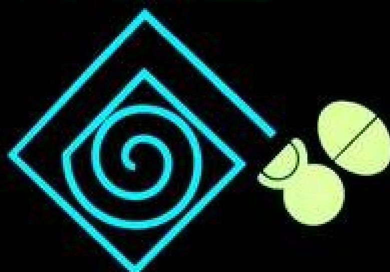
Mai întâi, îi spuse Mirski însoţitorului său, *începem cu începutul.*

Şi apoi? întrebă Lanier.

Căutăm puncte de interes, până ce ajungem la sfârşit.

Şi apoi?

nautilus

Greg Bear

ETERNITATE

PRETUTINDENI SUNT VREMURI ALE DURERII ȘI ALE ÎNTREBĂRILOR: PE PĂMÂNTUL DEVASTAT DE UN RĂZBOI NUCLEAR; PE THISTLEDOWN, ASTEROIDUL-NAVĂ SOSIT DIN VIITORUL ÎNDEPĂRTAT; DE-A LUNGUL CĂII, CORIDORUL INFINIT CARE STRĂPUNGE UNIVERSURI UMANE ȘI NONUMANE. TOT ACUM APARE UN VIZITATOR BIZAR, DE LA CAPĂTUL TIMPULUI, PENTRU A LUA CU EL — ÎNTR-O CĂLĂTORIE IMPOSIBILĂ — CÂȚIVA OAMENI CARE VOR DISTRUGE ULTIMA MINUNE A ȘTIINȚEI. CĂCI DINCOLO DE CELE MAI GRANDIOASE REALIZĂRI ALE OMENIRII, DINCOLO DE ORICE AMBIȚII, DINCOLO DE RĂZBOAIE, DINCOLO DE MOARTE... AȘTEAPTĂ ETERNITATEA.

NEMIRA

ISBN 973-569-111-6

PREȚ 6863 +
137 Ț.L. = 7000 LEI